

ΟΜΗΡΟΤ ΙΛΙΑΣ

ΜΕΤΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΠΑΡΑΦΡΑΣΕΩΣ

ΕΞ ΙΔΙΟΧΕΙΡΟΥ

ΤΟΥ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΓΑΖΗ

ΝΤΝ ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΗΣ

Η, προστίθεται καὶ Βατραχομυομαχία σὺν τῇ
ιδίᾳ παραφράσει ἐκδιδομένῃ τὸ δεύτερον.

ΠΑΡΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΤ ΘΗΣΕΩΣ

ΤΟΤ ΕΚ ΤΗΣ ΚΤΠΡΟΤ.

Τόμος Α.

ΕΝ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ,
ἐκ τῆς Τυπογραφίας Νικολάου Κάρλη

αωια.
1811

Φιλοσοφίαν τινὰ λέγουσιν (οἱ παλαιοὶ) πρώτην τὴν ποιητικὴν, εἰσάγουσσαν εἰς τὸν βίον ἡμᾶς ἐκ νέων, καὶ διδάσκουσσαν ἡδη, καὶ πάθη καὶ πρᾶξεις, μεθ' ἡδονῆς. Οἱ δὲ ἡμέτεροι, καὶ μόνον ποιητὴν ἔφασσαν εἶναι τὸν σοφὸν. Διὰ τοῦτο καὶ τοὺς παιδας αἱ τῶν Ἑλλήνων πόλεις προτιστα διὰ παιητικῆς παιδεύουσσιν, οὐ ψυχαγωγίας χάρει δῆπουςθεν ψιλῆς, ἀλλὰ σωφρονισμοῦ. κ. τ.

Στράβ. Γεωγ. Βιβ. α'. 15.

ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ

Ηδόξα τοῦ Μεγάλου ἀρχιτέκτονος τοῦ φαντασιώδους, καὶ ποιητικοῦ κόσμου ἦν, ἔστι, καὶ ἔσται διὰ παντὸς λαμπρὰ, καὶ Μεγάλη.

Ποιητὴ! τὰ ὅποια τὰ ἔπη διεφημίσθησαν, οὐ μᾶλλον εἰπεῖν, ἐκθειάσθησαν τοσοῦτον ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους τόσων διαφόρων ἐθνῶν, καὶ πολλῷ περισσότερον ἀπὸ τοὺς τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τῶν Ἑλλήνων ἀρίστους (1), εἰς τοὺς ὅποίους εὐρίσκετο οὐ αἰσθησις τοῦ καλοῦ ὑπὲρ πάντας καλύτερα· αὐτὸς ἔχει, ὡς ἐπὶ τετραγόνου λίθου, στερεωμένην τὴν δόξαν του εἰς τὰ βασίλεια τῆς ἀθανασίας, ὅπου οὐδὲ ὁ Μῶμος χώραν ὅλως ἔχει, οὐδὲ οὐδὲ ζηλοτυπία λαμβάνει πάροδον.

Καθεὶς τῶν πεπαιδευμένων ἐπίσταται εἰς ποίαν ὑπόληψιν εἶχον οἱ ήμέτεροι πρόγονοι τὸν θεσπέσιον τοῦτον ἄνδρα.

Ἡ Χίος τὸν ἐτίμησε μὲν κοινοὺς ἀγῶνας (2)· οὐ Σμύρνη τῷ ἀγάγειρε βωμὸν ὡς θεῷ (3)· οὐδὲ Ἀργος τῷ ἐπρόσ-

(1) Ο Φείδιος Πλάτ ("Ιων, οὐ περὶ Ἰλιάδ") αποκαλεῖ αὐτὸν ἀριστον, καὶ Φειόστατον τὴν ποιητῶν· οὐ σοφούς Ἀριστ. (περὶ Ποιητικῆς κεφ. καγ'.) Φεσπέσιον. κ. τ.

(2) αὐτ. Ομ. καὶ Ήσ.

(3) Στραβ. βιβ. ιδ. σελ. 646.

φερε θυσίας (1), καὶ τέλος, διὰ νὰ μὴν ἔκτείνωματι, οἱ σοφοὶ Ἀθηναῖοι διέταξαν, εἰς τὰ Παναθήναια, λαρ- πρὰν ἑορτὴν ἀντῶν, νὰ φάλλωνται ἀπὸ τους ῥαφαδοὺς τὰ Ὀμηρικὰ² Επι τοις διδασκαλίαιν κοινὴν τῶν Ἐλλή- νων (2). Καὶ ταῦτα μὲν αἱ πόλεις κοινῶς· ἵδιως δὲ φθάνει ν' ἀναφέρῃ τις τὸ παράδειγμα τοῦ περιφύμου Ἀλκιβιάδου, ὃς τις ἐγρόνθισε (3) γραμματοδιδάσκα- λόν τινα, μὴ ἔχοντα βιβλίον ὄμηρικὸν εἰς τὴν σχο- λὴν αὐτοῦ· καὶ ἔκεινο τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις καὶ ὠιόμαζε, καὶ ἔνόμιζε (4) τὴν Ἰλιάδα ἐφοδίον τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς, ἔχων πάιτοτε αὐτὴν ὑπὸ τοῦ προσ- κεφαλαίου μετὰ τοῦ ξίφους αὐτοῦ.

Οχι ὅλιγώτερον ἐσεβάσθησαν τοῦτον τὸν θεῖον ποι- πτὴν, καὶ τὰ νεώτερα σοφὰ ἔθνη· ἡ Γερμανία, κατὰ τὸν Ἀββᾶ Καισαρόττιον (5), σεμνύνεται ὅτι οὐδέποτε ὅλιγοσευσε τὸ πρὸς τὸν Ὀμηρον σέβας αὐτῆς.

Βλακουελ, Ὁυάδ, Πῶπε, καὶ ἄλλοι τόσοι με- γάλοι ἄνδρες ἀποδεικνύουσιν, ὅποιαν μελέτην κά-

(1) Ἀγ. Ὁμ. καὶ Ρ.

(2) ,, Βούλομαι δὲ υμῖν καὶ τὸν Ὀμηρον παρασχέσθαι ἐπαινῶν·,, οὐτωγάρε μπέλαθον ύμῶν οἱ πατέρες στουδαῖον εἴναι τοιητὴν, ὡς,, νόμον ἐνεντο καθ' ἐκάπτην πενταπτέριδα τῶν Παναθηναίων μόνου,, τῶν ἄλλων φαφαδεῖσθαι τὰ ἐπη. Δεσκ. λογ. εἰς Λυκ. παρὰ τῷ Γρονοβ. Ἐλλην. ἀρχ. τόμ. ε. 1985. B.

Τὸ αὐτὸν ἐπεκράτησε καὶ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, ὡς φησιν ὁ Λίλ. Πικ. ἴστ. βιβ. ιβ'. κεφ. μη'.

(3) Πλούτ. (Ἐλλ. βιβλιοθ.) Ἀλκ. Ζ.

(4) ὁ αὐτὸς Ἀλέξ. σελ. 668. ἐκδ. Φραγκ. 1620.

(5) Ragionam. Istorico-critico part. II. sez. IV.

μνουσιν εις τοῦτον τὸν ποιητὴν οἱ Βαθεῖς Βρετανοὶ. Δὲν ἔδειξεν ὁλιγωτέραν τὴν ὑπόληψιν πρὸς αὐτὸν οὐδὲ τὸ σοφὸν ἔθνος τῶν Γάλλων (1)· αλλ’ οὐδὲ οἱ φιλόκαλοι τῶν Ἰταλῶν (2)· καὶ διὰ νὰ εἰπῶ ἐν συντόμῳ, τὸ ὄνομα καὶ ίδόξα τούτου τοῦ ποιητοῦ, τόσους αἰῶνας τάρα, ἀντιχεῖ ἀπὸ τὴν μίαν ἀκρατ τῆς Εὐρώπης ἔως τῆς ἄλλης.

“Αν δέ τινες κατὰ διαφόρους καιροὺς, νικηθέντες ἀπὸ τῆς δοκτησοφίας, ἢ τῆς ἀναισθησίας τὸ πάθος, ἐτόλμησαν ἀσεβῶς ἵνα εἴπωσί τι κατὰ τῶν ποιημάτων αὐ-

(1) Μαρτυροῦσι τοῦτο καὶ ἄλλοι πολλοὶ κατ’ εἰςαρέτον δὲ τρόπον ὁ πολυμαθέσπεις Βαρθολομαῖος (Introduction au voyage de la Grece, prem. part.) λέγων οὕτω,, Τις λοιπὸν ὅστιν οὗτος ὁ ἄντος, Θεοτος, ὃς τις διδάσκει τοὺς μὲν νομοθέτας τὴν πελιτικὴν, τὰς δὲ φιλοσόφους, καὶ ἱστορικοὺς τὴν τέχνην τοῦ γράφειν· τοὺς ποιητὰς δὲ, καὶ ἑπτοράς τὴν τοῦ διεγείρειν τὰ πάθη· ὅστις εἴη πυρφόλας τὰ πνεύματα, καὶ τοῦ ὅποιους ή ὑπεροχὴν είναι τοσοῦτον γνωστή· στὴν ἀστειαν οὐδεὶς πλέον τὸν φθονεῖ, καθὼς οὐδὲ τὸν φωτίζοντα, ή μᾶς ἄλιον; κ. τ. ,, Καὶ ὑστερὸν ἀπὸ πολλὰ ὄγκωμαστικά λόγια για τελειώνει οὕτω· Ἐάν τις θελήσῃ νὰ κρίνῃ τὸν “Ομηρον οὐχ τὸ μὲν φιλοτεκνῶν, ἀλλὰ κατὰ λογικὴν κρίσιν· οὐχὶ κατὰ τοὺς ἐκ συμφωνίας κανόνας, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἀμεταβλήτους νόμους τῆς φύσεως, ἀναγκαῖας ἔχει νὰ δέραιωθῇ, ὅτι ή ἀξία του τὸν θέτει, εἰς ἐκεῖνον τὸν πότον, ὅπου τὸν ἐβαλον οἱ “Ελληνες, καὶ ὅτι αὐτὸς οὐ στάθη ὁ ἀραιότερος καλλωπισμὸς τῶν ἴστορηδέντων αἰώνων.

(2) Φθάνει μόνον νὰ αναφέρῃ τις τὸν ἐπισημότερον παρ’ αὐτοῖς ποιητὴν Δάντην, ὅστις (Inf. Cap. IV. στ. 95.) λέγει

Così vid' io adunar la bella scuola

Di quel signor dell' altissimo canto

Che sopra ogn' altro com' aquila vola.

IV

τοῦ· οὗτοι βέβαια δύντες πολλὰ οὐτιδανοὶ εἰς τὸ να
παραβληθῶσι μὲ τοὺς ἀφ' ἐκάστου ἔθνους σοφους ἐ-
πικινέτας του, ἀλλο γὰ κάμωσι δὲν ἐδυνήθησαν, παρὰ
τὸ ἀφίσωσιν εἰς τὴν τοῦ χρόνου διαδοχὴν κρίσεις, καὶ
ἀποφάσεις, τῆς ἐαυτῶν ἀκρισίας, καὶ ἀνονσίας τεκμή-
ρια. Ο δέ κορυφαῖος τῶν ποιητῶν καταλάμπει ἐπὶ
μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὡς ἄλλος¹ Ἡλιος, καταφατίζων
τοὺς νόας, καὶ ζωγονῶν τὰς φυχὰς τῶν, ὅσοι μετὰ
προσοχῆς καταγίνονται εἰς τὴν μελέτην τῶν ποιημά-
των αὐτοῦ, τὰ ὄποια, κατὰ τὸ Θεσσαλονίκης Εύ-
στάθιον, γέμουσι,, μυρίων ὡν ἀν τις εἴποι καλῶν·
„, φιλοσοφίας, ρήτορείας, στρατηγικῆς, εὐτεχνίας, δι-
„, δασκαλίας τῆς περὶ τῶν ἥθηκῶν ἀρετῶν, τεχνῶν
ὅλως παντοίων, καὶ ἐπιστημῶν⁽¹⁾.

Καὶ μόλον ὅτι ὁ ποιητὴς ἔστι τοιοῦτος, καὶ τοσοῦ-
τον τὸ σέβας, τὸ ὄποιον ἐπρόσφερον εἰς αὐτὸν οἱ ἥ-
μετεροι πρόγονοι, καὶ προσφέρουσιν ἔτι τ' ἀλλότρια
ἔθυν, ἡμεῖς οἱ ἐκείνου ἀπόγονοι, οἵτινες ἔχομεν
καὶ περισσοτέραν τὴν χρείαν, ἀπὸ τῆς μαθήσεώς
του τὰ φῶτα, καὶ ἀπὸ τὸ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ
σκοπούμενον ὄφελος⁽²⁾, ἡμεῖς, οἵτινες ἐπρεπε μετὰ

(1) Συμφώνως μὲ τὸν Εὐστάθιον, ἀλλὰ μεθ' ὑπερβολικοῦ ἐνθου-
σιασμῷ λέγει καὶ Ἀντώνιος Τέρκιος, ἐπονομαζόμενος Κόδρος, ὅτι, ὅσις
σπουδαζει τὸν Ὁμηρον, γινώσκει πάντα· καὶ ὅστις δὲν καταγίνεται
εἰς αὐτὸν, οὐδὲν ἐπίσταται.

(2) Η Οἰμαι δὲ καὶ τὴν Ὁμέρου ποίησιν μειῶ λαβεῖν διξαν, ὅτι
„, καλῶς τοὺς πολεμίσαντας τοῖς βαρβάροις ἐνεκωμίατε, καὶ διὰ τὴν
„, βελτιῶνται τοὺς προγόνους ἡμῶν, ὃντιμον καὶ τὸ ποιῆσαι τὴν τέχνην,

τὴν γνῶσιν τινῶν συγγραφέων ἐνδόξων, ν' ἀρατρέφω-
μεν τὴν νεότητα μὲ τὰς ὑψηλὰς φαντασίας του, κατὰ
τὸ παράδειγμα τῶν ἡμετέρων προγόνων· ἡμεῖς, τέλος
πάντων, οἵ τινες ἔχομεν καὶ μεγαλυτέραν τὴν δίψαν,
καὶ τὴν πιγήν εἰς τὴν ἴδιαν ἡμῶν γῆν· ἀντὶ τοῦ νὰ
τὴν ἐπιμεληθῶμεν, διὰ νὰ ἀρυώμεθα ὑποθήκας, καὶ
παραινέσεις προτρεπτικὰς εἰς ἀρετῆς ἀπάσις κα-
τόρθωσιν· ἀγνοῶ διὰ ποιον φθόνον τύχης κατεγινόμε-
θα ἄχρι πρὸ ὀλίγων χρόνων ματαίως, φεῦ! διδάσκον-
τές τε, καὶ διδασκόμενοι εἰς κενταύρας Ὄμηροκέντρων,
καὶ εἰς δυστυχησμένα τοῦ Πτωχοπροδρόμου κεφά-
λαια, πτωχύνοντες ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν αἰ-
σθησιν τοῦ καλοῦ, καὶ ἀκολούθως προτρέχοντες, ἀπὸ
τὸ κακὸν τῆς ἀμαθείας εἰς τῆς ἀλόγου φιλολογίας τὸ
χείριστον. "Ομως ταῦτα πάντα ἥσαν τῆς κοινῆς δυ-
στυχίας τοῦ γένους δυστυχῆ ἀποτελέσματα, καὶ ἀπὸ
δεισιδαιμονίαν, δουλίαν, καὶ πλάνην οὐδέ ποτε δύ-
ναται τις ἐλπίσαι τι ἐλευθέριον.

'Αλλ' ἔφθασε μόλον τοῦτο καὶ εἰς ἡμᾶς ἡμέρᾳ ἐλ-
πίδος, καὶ ἐλπίδος τόσον λαμπρᾶς καὶ μεγάλης, ὅσον
τῆς ὄρθης παιδείας τὸ φῶς, ἐκ μικροῦ σπινθῆρος με-
γαλοποιούμενον, καὶ πολαπλασιαζόμενον καθ' ὅλην

,, ἐν τε τοῖς μουσικοῖς ἀθλοῖς, καὶ τῇ παιδεύσει τῶν νεωτέρων, ἵνα,
,, τολλάκις ἀκέουντες τῶν ἐπῶν, ἐκμανθάνωμεν τὴν ἐχθραν τὴν πρὸς
,, αὐτοὺς ὑπάρχουσαν, καὶ ζηλοῦντες τὰς ἀρετὰς τὴν σφαπτισαμένων
,, ἐπὶ Τροίαν, τὸν αὐτῶν ὄργων ἐκείνοις ἐπιθυμημένον. Ισον. (Ἐλλ. θι-
βλιοδ.) Πανηγυ', μβ'.

VI

τὴν γῆν τῆς Ἑλλάδος, ἀρχισεν ἀποδιώκει τῆς δεισιδατονίας τὸ σκότος, καὶ ν' ἀνακαλύπτῃ τὰς δολοπλόκους παγίδας τῆς πλάνης.

Ηδη καὶ οἱ αἰσθητικοὶ τοῦ καλοῦ ἐξυπνᾶ, καὶ οἱ ἀνάγνωσις τῶν ἐπισήμων ποιητῶν, καὶ λογογράφων προχρίνεται υπὸ πάντων τῶν νεοφοτίστων Ἑλλήνων· τά δὲ φρονήματα αὐτῶν λαμπρύνονται ἀπὸ ὄρθας γνώμας σοφῶν ἀνδρῶν· ὥστε „οὐδεὶς τῶν, δοῖοι ἔχουσι „, τὸν νοῦν διὰ νὰ λογίζωνται, καὶ τὰ ὅμματα διὰ νὰ „, βλέπωσι, δύναται πλέον νὰ ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς „, ἀναστάσεως τοῦ γένους ἡμῶν (1). „

Διὸ μεγάλη οὐδέξα τῶν οἵσοι προήξαντο τῆς μεγαλουργίας, καὶ οἱρωϊκοὶ τοῖς φρονήμασι συναγωνίζονται διὰ τῶν φώτων τῆς ἀρετῆς αὐτῶν καὶ σοφίας, ἢν ἀνακαλέσωσι τὰς Μούσας εἰς τὰς ἀρχαίας αὐτῶν κατοικίας, καὶ ἀναλαμπρύνωσι τὸ ἐξ ἀμεθείχες μᾶλλον, οὐ ἐκ δουλείας ἀμαυρωθὲν ἡμῶν γένος· διὰ τὸ δποῖον κατόρθωμα οἱ Ἑλληνικὴ νεολαία, αἱ κατὰ μέρος Ἑλληνικαὶ πόλεις, μᾶλλον δὲ σύμπασα οἱ Ἑλλὰς θέλει σέβεσθαι τὰ ὄνόματα αὐτῶν διὰ παντὸς, συγκατατάττουσα ταῦτα μὲν ἐκεῖνα τῶν Πυθαγόρων, Θαλύτων, Σολώνων, καὶ ἄλλων τοιούτων, ὡν τὸν ζῆλον

(1) Βεβαῖοὶ πῦνοι μάλιστα τάντον, ὁ σεβάσμιος Κοραῆς εἰς τολλά τὸν αἱσιολόγων αὐτὸν ἐκδόσεων μέρη, οὖν πιθανῶς, καὶ βεβαῖως, ὡς επέτει, μάτις υπὲρ τῆς ἀναστάτως τοῦ γένους προκανδυνεύσαντας! νὰ ὑπαρχεισι πάντη ἀνόητοι, οἱ ἀμφιβάλλοντες εἰς τὸ ἐξῆς περὶ πύνων.

καὶ δόξαν κατ' ἵχνος αὐτοὶ ἐμμιθισαν, φέροντες εἰς τὴν ἀγαπητὴν τῶν πατρίδα, ὡς ἐκεῖνοι, ὅτι καλὸν, καὶ ὠφέλιμον μάθημα μετὰ πολλῶν δυσυχιῶν, ἵδρωτῶν, καὶ κόπων συνήθροισαν ἀπὸ τὸ σοφὰ τῆς Εὐρώπης ἔθνος, καὶ φατίζοντες μετὰ προθυμίας καὶ ζῆλου(1) τοὺς ὄμογενεῖς αὐτῶν νέους, ἢ ἀμέσως διὰ τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος, ἢ ἐμμέσως διὰ τῶν ἥθηκῶν, καὶ μεθοδικῶν αὐτῶν συγγραμμάτων, καὶ ἐκδόσεων, ὥρθως τῆς πολιτικῆς ὠφελείας ἀρχόμενοι, κατὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα(2).

Διὰ τοῦτο καὶ δικαίως δύναται τις εἰπεῖν, ὅσου μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ διὰ τὴν ἀμάθειαν, εἰς ἣν παρ ἀξίαν ἐξετραχιλίσθη τὸ ἡμέτερον γένος, αἰσχύνη τόσον ἀσυγκρίτως μεγαλυτέρα ἔστιν ἡ τιμὴ, καὶ ἡ δόξα εἰς ὑμᾶς ἀριστοὶ καὶ φιλογενέστατοι διδάσκαλοι, καὶ ὅσοι ἄλλοι μεθ' ὑπερβαλλούσης συνέσεως, καὶ σοφίας συνδραμόντες ἀπηλλάξατε αὐτὸ τοῦ προ-

(1) Μεταξὺ τῶν σοφῶν φιλογενῶν, οἵτινες διὰ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος καπεγίνονται μὲν ἐνθεόμον ζῆλον εἰς τὸν ἡδη ἀρχόμενον ἀνακαινισμὸν τοῦ γένους, ἀξιον γὰρ ἐπαινέσῃ τις κακὰ τὸ παρόν τὸν ἥρωα Βενιαμίν μετὰ τὸ τερικλεοῦς Γρηγορίου· οἱ δέποιοι ἐξαποστελλάντες ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν πεφωτισμένους πως ἀφ' ἐκάσου μέρους τῆς Ἑλλάδος συντρέχοντας νέους εἰς τὸν σχολὴν, πην οἱ Κυδωνιεῖς, ὡς βαμδὸν τῆς ἀρετῆς τὸν σοφῶν πόλεων διδασκάλων, ανήγειρον, εἰς ὅφελος μὲν ἀπάσοις τῆς Ἑλλάδος κοινῶς, καὶ εἰς μνημόσυνον αἰώνιον τῆς πόλεως αὐτῶν κατ' ἴδιαν.

(2) Ὡς Ὁρθῶς γάρ ἔστι τὸν γένον τρώπων φτιμοληθῆναι, ὅπως ἔσονται, ὡς δὲ ἀριστοί κ. τ.τ., Εὐθύφρον, οὐ περὶ Ὁσίου.

VIII

τέρους ὄνείδους. Διὰ τὸν ἀπαλλαγὴν ταύτην καὶ οὐ πλέον μεγαλύτεροι ἔπαινοι, οἵτινες ἀξιοπρεπῶς ἥθελον ἀποδοθῆν εἰς ὑμᾶς, εἰσὶ τῶν ὀφειλομένων βραβείων τὸ πλέον μικρότερον.

Ἡ παρέκβασις αὕτη, εἰς ἣν ἡ χαρὰ τοῦ νὰ βλέπω τὴν προκοπὴν τοῦ ἥμετέρου γένους μὲ εἴλκυστε, θέλει μοι εἶναι συγγυνωστὴ ἀπὸ τοὺς εὐμενεῖς ἀναγνώστας, τοὺς φιλοπάτριδας μάλιστα.

Ἐν φιλοπόνῳ ἐπιστρέφω εἰς τὸν Ποιητὴν, ἥθελεν εἶναι ἀκόλουθον, νὰ εἴπω τι καὶ περὶ πατρίδος, γονέων, βίου, καὶ χρόνου καθ' ὃν ἔγινε· ἀλλὰ τοῦτο εἰς ὅσους τὸ ἡρεύνησαν ὑπῆρξε πάντοτε ὁ κόσυμβος τοῦ Γορδίου(1). Αἱ γυνῶμαι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ὅσου παλαιῶν, τόσον καὶ νέων, ἐσάθησαν, οὕτω διαφοραί, ὡσε, τὰ γραφέντα ὑπὸ ἀντῶν ἀντις συνήθοιςεν, ἥθελε κάμει βιβλίον τῶν ποιημάτων αὐτοῦ πολὺ μεγαλύτερον· ἐγὼ ἀρχοῦμαι μόνον ἵνα ἐκθέσω εἰς διαρισμένον τόπον, ὅσα ὁ Παυσανίας, καὶ ὁ Σουίδας συντόμως περὶ αὐτοῦ ἀναφέροσι· προσέτι καὶ ἕνα τῶν ἀποδιδομένων εἰς τὸν Πλούταρχον βίων, στοχαζόμενος, εἰς ὑπόθεσιν, τόσον ὀμφίβολον, ἀρμοδίαν τὴν τοῦ συντόμου προτίμησιν· καὶ οἱ μὲν πλείονα τούτων ἐπι-

(1) Ὁ Οὐρανὸς ἡ Γῆ καὶ ὁ Ἀδης ἔρωτέντοσαν, λέγει ὁ Πάπτε, περὶ τῆς πατρίδος αὐτῶν, ἀλλ' ἡ απορία μίνει πάντοτε ἀλυτος.

Περὶ δὲ τοῦ χρόνου τῆς γεννήσεως αὐτῶν ἀσπεῖον νὰ πάταφέρῃ τις τὸν Ἰουλίου Φίρμικον· δοτὶς πλαυνθεῖς ἀπὸ τίνας ἀσφολογικαῖς που θεωρίας ἀπέδειξε καὶ τὸν ὑμέραν καὶ ἄρταν καθ' ἣν ἐποιεῖται ἐγεννήθη.

θυμοῦντες ἰδέτωσαν τοὺς Σωζωμένους τῶν παλαιῶν
αὐτοῦ βιογράφων Ἡρόδ. Πρόκλ. δύο ἀνωνύμους. Ἀγ.
Ομ. καὶ Ἡσι. Πλόστ. ἦ Διον. Ἀλι. παρὰ τῷ Βαρνε-
σίῳ. καὶ ἀπὸ τοὺς νεωτέρους Pope, Blakwel, Wood,
Alat. Wassenbergh, Kust. West. Madame Dacier,
καὶ ἄλλους μυρίους.

Ἐγὼ δὲ μεταβαίνω εἰς τὰ περὶ τῆς παραφράσε-
ως, καὶ ἐκδόσεως ταύτης.

Διατρίβων εἰς Φλωρεντίαν χάριν τῶν ἐμῶν μαθη-
μάτων, εὗρον ἐν τῇ περιφύμῳ Λαυρεντιαρῇ βιβλιοθή-
κῃ ἀντίγραφον τοῦ ιέ αἰώνος, μεμβρανῶδες, εἰς φύλ-
λον μέγα, περιέχον τὴν τε Ἰλιάδα καὶ Βατραχομο-
μαχίαν μετὰ παραφράσεως τῷ κειμένῳ παρεγγεγραμ-
μένης μὲν μικροτέρους, καὶ ἐρυθρούς χαρακτῆρας.

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο ἀποδίδεται κατὰ τινας εἰς
Θεόδωρον τὸν Γαζῆν, ὅτι τὸ ἔγραφεν διὰ φίλον του
μέγαν, καὶ εὐεργέτην Φραγκίσκον τὸν Φίλελφον, καὶ
αἱ περὶ τούτου μαρτυρίαι εἰσι πολλαῖ.

Διάφοραι ἐπιγραφαὶ μεταξὺ κεχρυσωμένων καὶ
ποικίλων μλτογραφιῶν εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ κεφάλαια
τοῦ εἰρημένου ἀντιγράφου,

„ Ἰλιάς ἦδε πέλει Φραγκίσκου δῖα Φιλέλφου.

„ Ομηρος Φραγκίσκω τῷ Φιλέλφῳ χαίρειν.

„ Μελησιγένης Φραγκίσκω εὖ πράττειν.

ἢ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς „ Φραγκίσκος ὁ Φίλελφος „, ἐν
αὐτῷ εύρισκομένη τοῦ Φιλέλφου εἰκὼν· τὸ ἐν τέλει
αὐτοῦ ἐπιφερόμενον δίστιχον

„ Τοῦτον ἀγήρ Γαζῆς λόγιος τε, φίλος τε, Φιλέλφῳ

„Φραγκίσκῳ μοι, καλὸν Θεόδωρος γράψεν” Ομηρον.
Καὶ πάλιν, αἱ πρὸς τὸν Καρδινάλιον Βισταρίωνα δύο
τοῦ Φιλέλφου ἐπιστολὰς (1). ὅλα ταῦτα ἀποδεικνύ-

(1) Λύπαις αἱ ἐπιστολαὶ σῷζονται εἰς τὸ λατινικὸν μεταξὺ τολλαῖν
ἄλλων τῷ ἴδιου, καὶ εἰσὶν αἱ ἑκῆς.

„Τὴν τῷ Ὁμῆρον Ἰλιάδα, ἣν ὁ πεπαιδευμένος Θεόδωρος ὁ Γαζῆς
μοι ἔγεα τεν, καὶ τὸ μὲ τὸτε ἔξοδα, τὸν ἀγαπᾶ τότον, ὃς δέν
πέθελκ τὸν ἄλλαξεν, οὐδὲ μ' αὐτὸς τὸς ἀπείρυς Θησαυρούς τὸ Κρονο-
σα. Ἀπορῶ δὲ μὲ σε ὑπερβαλλόντως, πάτερ σεβατμίατο, ὅστις
γνωρίζειν με ἀπὸ Κυνοτατινούπολεως, ἵπται ἐποιούμενος τὰ σπυτάδες
εἰς τὸ δημόσιον σχολείον παρὰ τῷ Χρυσοκόκκη μετὰ τὴν θάνατον τῆς
πενθεροῦμον Χρυσοληφρᾶ, στοχαζεῖται, ὅτι ἀμα τῷ ἀλικίᾳ μετίβασ-
λον καὶ τῷ πέθεντο καὶ ὁ ἐλευθεριώτατος πάντων ἐγὼ δύναλλαξα τὴν
οὐρανὸν παύτην μὲ τὸν φιλαργυρίον. ἐγὼ ἔχειμ νὰ χαρίζω ἐλευθέ-
ρως. ἀλλὰ ὅχι τόπον νὰ πωλῶ τι τὸν ἐμῶν, καὶ μάλιστα βιβλία, τῶν
ὅποιων τῷ ἀληθείᾳ οὐδὲν τιμιώτερον κρίνω. Κατ' ἔξοχὴν δὲ αὐτῷ
τῷ τῷ Ὁμήρου ἀντίγραφον μοι ἔστιν οὐτως ἀγαπητών, οἵς οὐδὲν
σχεδὸν ἄλλο τῶν ἐν τῷ ζωῇ. Ὁσον σύγχρωθίμοις περὶ τῶν τοῦ
δὲ δύναμιν νὰ σε ἀναρριπτάω εἰς ἄλλοτι, πρόσαξόν μοι, καὶ
οὐκ ἀποτούῃ ἐργάσο. ι. Φεβ. φυμή. Ἐπέρα

„Μ' δόλον ὅτι μοι φαίνεται, ὅτι σοι ἀπεκρίθην ἵκανος τῷ ι. Φεβ.
δι' ὅτανοι ἐγράψας περὶ τῆς τῷ Ὁμῆρον Ἰλιάδος, Σειόπετε πάπερ-
α, ἀλλ' ἐπειδὴ τυχὸν νὰ μην ἐλαβεῖς τῆς περὶ τῶν ἐπιστολάς, ἐπα-
ναλαμβάνω ἐν συντῷμην τὸ γραφέντα. ουμβάνεις οἵς ἐμὸς διὰ τὰ βι-
βλία ποῦτ' αὐτῷ, ὅπερ καὶ οἵς τῶν φιλαργυρούς, οἵτινες, οἱ δέν
δίδουσί ποτε, οἱ δίδουσιν ὑπόθεν ἐλπίζουν νὰ λάβωσι περισσότε-
ρα. ἐγὼ δέν θέλω δόσσι δι' ὑδεμιᾶς τιμῆς τὸ τοιοῦτον ἀντίγρα-
φον, ἀγαπητώπερον καὶ ἀπὸ αὐτῆς τὸ φίλαπόμου παιδία. Να τὸ
ἄλλαξεν δὲ, καὶ μὲ τι; ὅπως ἐγὼ στοχαζεῖμαι, ὅτι εἰς οὐδεμίασ
μαθησιν εὐρίσκεται ἄλλο ἀντίγραφον, δυνάμων νὰ παραβληθῇ

ευσι πιθανότατα, ὅτι τὸ τόσον ὡραῖον τοῦτο ἀντίγραφον ἔστι τὸ περισπούδαστον ἐκεῖνο, ὅπερ ἐγράφη ἴδιοχείρως ἀπὸ τὸν περικλεέστατον τοῦ αἰῶνος του Θεόδωρον τὸν Γαζῆν διὰ Φραγκίσκου τὸν Φίλελφον.

Τὸ μὲν κείμενον τοῦ ἀντίγραφου εὗρον τὸ αὐτὸ κατὰ πάντα μὲ τὸ ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν 3 τοῦ Plut. 32 ἐμφανόμενον ἀντίγραφον τοῦ δεκάτου αἰῶνος (1), καὶ ὅχι πολλὰ διαφορετικὸν ἀπὸ ἐν ἄλλῳ νεώτερον ἐμφανόμενον ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 10. τοῦ αὐτοῦ Plutei εἰς τὴν Ἰδίαν βιβλιοθήκην· καὶ διὰ τοῦτο εὐλαβούμενος δὲν ἐτόλμησα ν' ἀφαιρέσω, ἢ νὰ προσθέσω τι εἰς αὐτὸ, τῇ ὁδηγίᾳ τινὸς τῶν ἀρίστων ἐκδόσεων. ἀλλ' ἐκδίδω, ὅπως τὸ εὗρον, ἐπιδιορθώσας μόνον τὰ γραφικὰ ἀμαρτήματα (ὅντα πολλὰ ὀλίγα) ἀπὸ τὰ ῥιθέντα ἀντίγραφα· καὶ ἐπειδὴ, οὕτε οὐτε ἐμπειρία, οὕτε ὁ καιρὸς μοι ἥσαν ἴκανα διὰ νὰ κάμω ἐπικρίσεις καὶ διορθώσεις τινας εἰς αὐτὸ ἐξ ἴδιων μου· ἔχρινα εὔλογον νὰ τὸ παραβάλω μὲ τὸ κείμενον τοῦ κριτικῶτάτου Ηεύπε, καὶ νὰ φέρω τὰς διαφορὰς εἰς τὸ τέλος.

Τῆς δὲ παραφράσεως αὐτοῦ σύμφανον ἀλλιν οὐδεμίαν εὗρον· μὲν δολον ὅτι ἀντίγραφα ὅμηρικῶν παρα-

„ μὲν αὐτῷ; „Οὗτον διοίμασσον, παρακελῶτε κατὰ πολλά, σ' ἐξορχίζω „ γὰρ μὴ μεύστερίσης παύτης τῆς ἡδονῆς, ἦν ἀπολαμβάνω ἀπὸ αὐτοῦ, τὴν τὴν Ἰλιάδα, τὴν ὅποιαν στοχάζομαι οὐς τὸ μόνον μου ἀγαθὸν. „ ἔργωσο.

(1) Τὸ ἀντίγραφον τῷ συμφωνῶ πρὸς πολὺ καὶ μᾶλλον ἐχεῖνον, ὅπερ ὄσοφὸς Villoison εἶδωκεν εἰν Βενετίᾳ.

(1) Ὅρα Φαβρ. Ἐλλ. βιβλιοθ. βιβ' β. κ. τ.

Οἱ διοις λέγει, ὅτι ἡν ταλαιὸν ἔθος νὰ ταραφρεῖναι ὁ Ὁμηρος ἐκ τῆς τοιωτικῆς πολεοῦν. διὰ τὸ εὐκαπάλητον βέβαια.

Οἱ θάνοις Πλάστων εὑέφραστον ὄμηρικός στίχους διηγηματικοῦ τῷ ἄνευ μέτρου, ἀπο ταραφραστηπόν, ὡς φάνεται ἐν τῷ γ'. Πολιτ. περὶ Δικαιίου. „Ἐλθὼν ὁ Ἱερεὺς (Χρύσος) εὐχετῶν εὐκάνοις μὲν τὸς νοῦ θεᾶς δύναται ἀλόντας τὸν Τροίαν, αὐτὸς δὲ σωθῆναι· τὸν δὲ θευτα· πέρα οἱ αὐτῷ λύσαν, δεξαμένους ἀποινα, τῷ πλευτὸν αἰδεσσθεῖν· πεις· πιαύπα δὲ εἰτόντος αὐτῷ, οἱ μὲν ἄλλοι ἐσέβουν, καὶ εἰπεῖν· οἱ δὲ Ἀγαμέμνων πήγασινετο, ἐντελλόμενος κ. τ. „Ἀλλὰ πῶ πρέσβητος απὸ τὸν θάνον Πλάστωνα ἀπλῶς ὡς ταράθειγμα· ὁ δὲ Θεσσαλονίκης Εὐσταθίος ἐπως λέγει (Ιλ. Ω σελ. 1479.) „οἱ παῖς λαοῖ μεταβολλᾶς τὸν λέξαν, ἐν πρᾶς ἐν φράζοντες,, καθὼς καὶ ἄλλοθι (Ιλ. Ζ), οἱ ταραφραζοντες. „Ομοίως καὶ Ἀπολ. ἐν τῷ Ὁμηρικῷ Λεξ. (λίξει "Ἄρτυαι) ἀναφέρει ταλαιὸν ταραφραστὸν τὸν Ὁμηρους τὸν Τιμογένεν. „, ἐν πεις ταραφράσεσι,, „Οὐ ποτὲ καὶ τὸν σῆμαρον πλευτωτικούντα εἴδην τῆς Εὐρώπης ἔχοις τόσας ὄμηρικας ταραφράσεις ὡς τὰς ιδίας αὐτῶν διαλέκτας, διὰ νὰ κάμωσι τὸν τοιωτὴν εὐκαπάλητον. Καὶ μόλον πῶ, τράγμα ταράθοξον! εἰς πῶν φιλολόγων ὄμογενῶν, καὶ φιλογενῆς μάλιστα, αἰγνῶν δὲ τὸ τοίσιν αἰτίαν πινάκωσος, συγχένων τὰς αἰχριβῶν, καὶ τὰς ἀπλῶς λεκτικάς, κρίνει τάσσας (πὰς ταραφράσεις) ἀληπότως οἱς τὸν καπάληψιν τὸν δημιουρῶν ὄπλων, ἐπισορεύων κατ' αὐτῶν ἐξ κεφαλῶν, καὶ ἐπιβεβαιῶν αὐτῷ μὲν ἐπῶν τὸ θεῖον Πλάστωνες, εἰς τὸ διαλόγον, "Ινγ, καὶ περὶ Ιλιαδος. Ἐγὼ διὰ τὸ τῷ κάμω χάριν δὲν ἀναφέρω ἐν πού θα πειρημένα κεφαλῶν· οὐδὲ πῶν κρίνω διὰ τὸν αἴρχον, οὐν φέρει ἐκ τῆς Wets., πῶν ὄργην ἀπέ, ὡς θεα, πῶν ύιε τὸ Πιλέως Ἀχιλλέως τὸν ὀλεύον,, δόμοις καὶ τὸν εἴκηγνοιν τὰς λέξεως,, ἐκδηλος,,. Ιλ. Ε στ. 2. ἐπισημασ, διτι ἀστὸν ἄλλων, οἱ πεις εὐδιδομένης ταραφράσεως· ἐπειδὴ οἱς πιαύπα ἀμαρτίματε υποτίτωσι καὶ αὐτῷ οἱ πειπαδεο-

εξεύρω, δύο τῆς ιδίας βιβ. Λαυρ. (1), ἂλλο τῆς Ρι-
χαρδιανῆς (μερικῆς βιβλιοθ. ἐν Φλωρεντίᾳ), ἂλλο τῆς
ἐν Ρώμῃ Βατικανῆς, κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἢν ὁ σοφὸς
Villoison ἐν τοῖς προλεγομένοις τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἰ-
λιάδος ἔκτιθησι, καὶ ἂλλο τῆς ἐν Βενετίᾳ Μαρκιανῆς,
κατὰ τὸν κατάλογον ταύτης, εἰσὶν ὅλα ἀντίγραφα
ἀπὸ τῆς τοῦ Μιχαὴλ Ψελλοῦ παραφράσεως, ὡς τὸ βε-
βαιοῦ ἡ ἀρχὴν αὐτῶν.

„Τὴν ὄργὴν εἰπέ ὡθεά, τῷοῦ ὑιοῦ τοῦ Πηλέως Ἀ-
„χιλλέως Τὴν ὄλεθρίαν· ἥτις πολλὰ τοῖς Ἐλλησι
„κακὰ είργαστο, Πλείστας δὲ γενναίας φυχὰς τῷ
„Ἀιδὺ παρέπεμψε Τῶν ἡμιθέων ἀνδρῶν κτ. (2).

Παρ’ αὐτὰς, σφέζεται παραφρασμένον ἀνωνύμως
ἀκόμη τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον στοιχεῖον τῆς Ἰ-
λιάδος, ἔως εἰς τὴν ἀπαρίθμητην τῶν γηῶν, εἰς ἀντίγρα-
φον, συντιθέμενον ἀπὸ πολλὰ ἀλλὰ τμῆματα παλαιῶν
ποιητῶν, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς παραφράσεως ταύτης ἔστιν ἡ

μένοι, ὁσάκις ἀνθιασθῶσι νὰ κρίνωσι πρὸ τῷ ιδεῖν τί, καὶ ὅποιον
τοις πάρινόμωσον. οὐδὲ τῶς ἀποκτῆπε πήγωσις πὲν ἀρχαίων ποιητῶν,
καὶ συγγραφέων· ὅπερ ὁ σεβάστιος Κοραῆς ἀρίστως ἔκτιθησιν ἐν τοῖς
Λύπτωσι. Στοχ. Ἐλλ. βιβλιοθ. τομ. 4. σελ. μῆ. οὐδὲ ἄλλοτι,
διὰ τὸ ὅποιον πρὸς αὐτὸν, ὡς φιλογονῆ, ἔχω σέβας· ἀλλὰ παρα-
καλῶ μόνον ἵνα ἀναγνώσῃ μετὰ τελέοντος προσοχῆς τὸν αὐτὸν λόγον
πὲν θείου Πλάτ. καὶ ἀρχεῖ πᾶσα.

(1) Ἐν πᾶν ὅποιων μετεκχειμέτθη νεωστὶ ἐκ Vallombrosen, ἐνδε
πᾶν ἀνανθα περιφήμων Μοναστηρίων.

(2) Ἀγνοῶ διατί ὁ πολυμαθέστατος Φαβ. λέγει τὴν πὲν Ψελλοῦ
παραφρασιν, εἶναι εἰς πολιτικάς στίχους.

εξῆς· „Ω θεὰ Καλλιόπη εἰπὲ ἀκριβῶς ἐν ἐμμελείᾳ
 „ ποιητικῇ τὰ κατὰ τὴν μῆνιν τοῦ Ἀχιλλέως τοῦ οὐ-
 „ οῦ τοῦ Πηλέως τὴν ἀπωλείας αἴξιαν, ἢ πλεῖστον
 „ ἀλγος ἐπίνευγκε τοῖς Ἑλλησι, πολλάς δὲ φυχὰς
 „ γενναίας βλάψασα τῷ Ἀδημῷ παρέπεμψε, τὰ δὲ σῶ-
 „ ματα αὐτῶν ἐποίησε σπαράγματα κυσὶ πολλοῖς,
 „ καὶ ὄρινοις· τοῦ Διὸς δὲ ἐτελεῖτο βουλῆ. κ.τ. ,.

Εὐρίσκεται προσέτι καὶ ἄλλοι ἀντίγραφοι (ἀτε-
 λὲς ὅμως καὶ αὐτὸς) ὑπὸ τοῦ ὀνόματος Ἰωάννου τοῦ
 „ Τζέτζου, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ „ Τπόθεσις τῆς Ὁμύρου
 „ Ἰλιαδος, ἀληγοριθεῖσα παρὰ Ἰωάννου γραμμάτων
 „ κοῦ τοῦ Τζέτζου τῇ Κραταιοτάτῃ καὶ Ὁμηρικωτάτῃ
 „ Αὐγούστη κυρίᾳ Ειρήνῃ τῇ ἐξ Ἀλαμάνων (1).

Ἡ ἀφιέρωσίς του ἀρχεται οὕτως

„ Ἐπεὶ φαιδρὰ πανσέλινε Σελήνη σελασφόρε
 „ Οὐκ ἐκ ρώπῳ Ὁκεανοῦ φαιρούσα λελουμένη,
 „ Ἀλλ᾽ ἐκ πορφύρας τῆς κλεινῆς ὡς ἐπεισιν εἰκάσαι
 „ Ἀνασκιρτῶσα φεραυγῆς κ.τ. ,

Ἡ δὲ ἐπιγραφὴ, καὶ ἀρχὴ τῆς παραφράσεως, ή εξῆς
 „ Τῆς Ἀλφα ἡ ὑπόθεσις Ὁμύρου ράφυδίας.

„ Ὁ Ὁμηρος ὁ πάνσοφος τὴν γνῶσιν τὴν οἰκείαν

(1) Εἰς τὴν παράφρασιν πεύπην ἀλαβην ἀξιοτρεπτῶς τῆς Μούσης
 ἀύπη, καὶ τῆς κρίσεως τῆς βασιλίσσους δώδεκα χιστὰ νομίσματα
 δι’ ἐκάστην σελίδα. Ἡ τοιαύτη μεγάλη ἐλευθερίστης ἀθελεν εἶναι
 πολλὰ δικαιά, ἀν εδίδε καὶ προσταγὴν εἰς τὸν λαμπτρὸν τοῦ ποι-
 οτῆν, νὰ πάνση πλέον τοῦ στιχουργεῖν.

„ Ως Καλλιόπην ώς Θεὰν ώς Μοῦσαν παρεισάγει
 „ Ανερωτᾶ τὸ αἰτιον ὄργης τῆς Ἀχιλλέως,
 „ Αφ' οὐ παρ' Ἀγαμέμνονι διήχθρευσεν ἐρίσας κ.τ.
 Μετὰ τὴν λεκτικὴν παράφρασιν τοῦ Ψελλοῦ, ἔκει-
 ην, ἥτις δύναται νὰ λάβῃ ἀλιθῶς τὸ ὄνομα παρά-
 φρασις, καὶ ἥτις φαίνεται ὅτι ἐγράφη ἀπὸ λόγιον, καὶ
 κριτικὸν ἀνδρα, καὶ συμφωνεῖ πολλὰ μὲ τὴν προκειμέ-
 νην, ἔστιν ἡ τῆς ἐν Γενεύῃ Βιβλιοθήκης, γεγραμμένη, ώς
 θέλουσί τινες, κατὰ τὸν ιγ' αἰῶνα· αὐτὴ ἀρχεται οὕτω.
 „ Τὴν ὄργην εἰπὲ ήμεν, ὡς Θεὰ, τοῦ ὑιοῦ τοῦ Πη-
 „ λέως τοῦ Ἀχιλλέως Τὴν ὄλεθρίαν, ἥτις πολλὰ
 „ τοῖς Ἐλληνις κακὰ, καὶ λύπας εἰργάσατο· Καὶ
 „ πολλὰς Ἰσχυρὰς Φυχὰς τῷ Ἀιδῃ προέπεμψε Τῶν
 „ ήμιθέων ἀνδρῶν· τὰ δὲ σώματα τῶν Ἐλλήνων
 „ αὐτῶν κ.τ.

Τοῦ δὲ Θεοδάρου Γαζῆ ἡ παράφρασις, ἔστι μὲν
 γεγραμμένη κατὰ τὴν ίε ἐκατονταετηρίδα· μερικὰ
 ὅμως κενά, τὰ ὅποια (εἰ καὶ πάνυ ὀλιγα) εὑρίσκον-
 ται εἰς στίχους, μὴ προειρημένους, δίδουσι νὰ στο-
 χασθῆτις, ὅτι ἀντεγράφη ἀπό χειρόγραφον παλαιούν,
 τοῦ ὅποίου, οὐδὲ τὴν ἀρχαιότητα, οὐδὲ ἄλλας τυχὸν
 αἰτίας, οὐδαν ἐξηλειμμένα τὰ μέρη ἔκεινα, καὶ αὐ-
 τὸς εὐλαβούμενος τὸ ἀφικεν οὕτω. (1)

(1) Τῆς παραφράσεως πάύτης πὲ ἀλλειποντα εἵεπλήρωσα ἀπὸ τῆς
 τοῦ Ψελλοῦ, πλ ὅποια ἐπισημειώθηκεν τὸ τέλος, καὶ τοῖς τὴν ἀρχὴν,
 καὶ λαθος, τοποθείωσά την δια παρενθέσεως, οὐ δι' ἀριθμοῦ.

XVI

“Οπως καὶ ἀν ἥθελεν εἶναι τὸ πρᾶγμα· ἡ παράφρασις αὐτη ἐστι τόσον ἀξιολογωτέρα, ὅσον ὁ βαθὺς, καὶ φιλότιμος Γαζῆς αὐτὸς προετίμησε τῶν λοιπῶν παραφράσεων, καὶ πέπιστε νὰ τὴν ἀντιγράψῃ χωρὶς νὰ κάμῃ ἄλλην αὐτὸς ἐξ ιδίων του, ἡ καν νὰ αναπληρώσῃ τὰ ρίθείτα κενὰ, ἐμπειρος ὡν μάλιστα καὶ εἰς τὴν τοῦ Ὁμήρου σπουδὴν, καθὼς ἡ πολυθρύλλητός του γραμματικὴ, πλήρης οὖσα παραδειγμάτων ὄμηρικῶν, σαφῶς τοῦτο ἐμφαίνει.

Ο “Οδδιος, εἰς τὸν τοῦ Γαζῆ βίον ἀναφέρει καὶ ἄλλα δύο αὐτόγραφα τῆς παραφράσεως τοῦ Γαζῆ, ὡς τὸ μὲν, λέγει, εύρισκεται εἰς τὴν τῆς Βενετίας, τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὴν τοῦ ἀγίου Βενεδίκτου Cantabrigiensi βιβλιοθ. ἄλλ’, ἀπ’ ὅ, τι ἐφθασσε νὰ ιδω εἰς τὸν τῆς ἐν Βενετίᾳ βιβλιοθ. κατάλογον, ὁ Οδδιος συγχέει ἦν πρὸ ὀλίγου ἀνεφέραμεν παράφρασιν τοῦ Φελλοῦ μὲ τὴν προχειμένην, διαφέρουσαν ὅχι ὀλίγον, ὡς θέλομεν ἐιδεῖν.

Τριῶν εἰδῶν ὄντων τῶν Ὁμηρικῶν παραφράσεων, κατὰ τὸν Φαθρίκιον (έλ. βιβλιοθ. βιβ. β’), τὸ μὲν ἐν ἐπιδιώκει μόνον ἀφηρημένως τὴν ἔννοιαν, ὡς ὄρωμεν εἰς τὸν θεῖον Πλάτωνα (πολ γ’), καὶ ὅποιας ἔσταν, κατὰ τὸν ἴδιον Φαθ. αἱ μεταβολαὶ τῆς Ὁδυσσείας Δηιοσθένους τοῦ Θρακὸς. Τὸ δὲ, περιορίζεται εἰς μόνας τὰς λέξεις, ὅποιαν βλέπομεν εἶναι τὴν τοῦ Φελλοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν (αὐτ.).

Τὸ δὲ, ἐν ᾧ ἐπιμελεῖται ἀκριβῶς τοῦ λεκτικοῦ· δευτέρει τοῦ ποιητοῦ τὴν διάνοιαν· καὶ τούτου τοῦ εἰ-

δους ἔστιν ἡ τῆς Γενεύης καὶ ἡ παροῦσα ὅθεν ἀφέντες τὸ πρῶτον ὡς ἀδιόριζον, ἐξετάσωμεν τὸ δυνατὸν τὴν μεταξὺ τῶν δύο λοιπῶν εἰδῶν παραφράστων διαφορὰν, καὶ μάλιστα ταύτης πρὸς τὰς ἄλλας.

„Τὴν ὄργὴν εἰπὲ ἡ μῆτρα,, ἡμῖν· ἐκ πλήρωσις τῆς ἐλλειπούσης δοτικῆς, ὅπερ κοινὸν μὲν καὶ τῷ τῆς Γενεύης ἀντιγράφῳ, ἐλλεῖπον δὲ ἐκ τῶν τοῦ Φελλοῦ. „τοῦ ύιοῦ τοῦ Πιλέας τὴν ὄλεθρίαν, ἢτις πολλὰ „τοῖς Ἐλλησιν ἀνιστράψας,, παρὰ μὲν τῷ Φελλῷ κακοῖ, ἀλλ' ὡς γενικὴ ἡ λέξις δὲν ἐξηγεῖ προσδιωρισμένως τὴν ἔννοιαν· διότι τοῦ ποιητοῦ ὁ σκοπὸς παρίστησιν ἐγταῦθα μόνην, γε οἱ ζῶντες τῷ Ἀχαιῶν ἐδοκίμασαν λύπην, νικάμενοι τῇ ἀποουσίᾳ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ υστερούμενοι τῷ κ. τ. ἐπειδὴ διὰ τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ θανόντας ὁ ἴδιος παρακατιών λέξει,, πολλὰς δ' ἵφθιμας φυχὰς ἀϊδί προϊαφεν,, ἵφθιμος, οἱ μὲν Φελλὸς ἐξηγεῖ γενναίας, ἀλλ' ἡ λέξις γινέται ἐκ τοῦ ἵφει, ὅπερ δηλοῦ τὸ ἴσχυρῶς, ἵφιμος, καὶ πλεονασμῷ τῷ θ. ἵφθιμος· δηλ. ἴσχυρὸς ὅρα Εὐ. ἐκδ Φλωρ. Στ. 36). ὅθεν ἡ τοῦ Θεοδ. παραφ. ἴσχυράς· κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ἡ τῆς Γενεύης.,, τῷ Ἀιδηβλάδαφασα ἵπεμφεν,, ἡ τοῦ Φελ. παρέπεμφεν, ἡ τῆς Γενεύης προέπεμψε· τινὲς δὲ ὡς ἐμπερίβολόν τι περιέχον τὸν σίχον ἀκριβολογοῦντες εύρισκουσιν· οδον, πολλὰς, ποσδεκ. ἵφθιμοις, ποιὸν· φυχὰς, οὐσία· ἀϊδί, τόπος· προταφε, χρόνος· ἡ δὲ τοῦ Θεοδώρου, χωρὶς τὰ λεπτολογῆ μὲ τοιαύτας παρατηρήσεις, αἱ ὁποῖαι οὐδὲ ἐπαιρα-

XVIII

σαν ἵσως ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ τὴν διάνοιαν (1). ἐξηγεῖ
ἀκριβῶς καὶ κατὰ βάθος τὴν λέξιν, λέγεται, βλάψασα
ἔπειμεν· ἐπειδὴ τὸ ἰάπτω δὲν παριστᾶ τὸ πέμπειν,
ἢ τὸ προπέμπειν, ἀλλὰ τὸ μετὰ βλάψης ποιεῖν τι·
καὶ ὅρα ἐν Εὐ. σελ. 37-38, κατὰ πλάτος τὴν ἐτυμο-
γίαν. ὁμοίως καὶ περὶ τῆς προθέσεως πρὸ, ὡς περὶ
τευούσης· ἡ ρώσην· αἱ μὲν ἄλλαι παραφράσεις συμ-
φώνως λέγουσι τὸν ἡμιθέων ἀνδρῶν, οὐδὲ τοῦ Γαζῆ
ἄνευ ἄρθρου· ἀνδρῶν ἡμιθέων, ἀπρίστως ἀρμοδιώτερον.

Ἐκ τῆς μικρᾶς ταύτης συγχρίσεως τῶν ὄλιγων τού-
των στίχων δύναται τις ἴδειν, ὅποια βαθύτης, καὶ ἀ-
κριβεῖα· ὅποια κρίσις, καὶ ὑπεροχὴ θεωρεῖται μεταξύ
τῆς προκειμένης, καὶ τῶν λοιπῶν παραφράσεων· τῶν
ὅποιων αὐτὴν, σὺν μόνον διαφέρει, κατὰ τὴν ἐτυμολο-

(1) Θαυμασιώτερος ὅμως ἀς πῦτον μπῆρεν ὁ Γάλλος Λαέριος (Loyer) δοτὶς μοσχωρίστας, ὡς ἀλλος Κάλχας, εἰς τὸ ἀπόρρητη
μυστήρια (πλ. ὄποια, καθὼς λέγει αὐτὸς, ἐμπειρίχονται ἀς τὸν Ὁ-
μῆρον, φθάνει μόνον να δύναται τις να τὰ ἐννοεῖη) εὗρεν, ἵνα τὴν
Οὐμερικῶν στιγμῶν, δοτὶς ἀναγραμματιζόμενος δίδει ὄνομα ἐπώνυ-
μον, ἔντος, καὶ πατρίδα αὐτοῦ· προσέτι καὶ χρόνον, καὶ διανεκά-
λυψε τὸν. Ο στίχος είστιν ὁ τῆς Ὁδίου. Λ. 183.

„Σὸν δέ οὐτω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἔκκλος. „
·ἐκ θε τοῦ ἀναγραμματισμοῦ προκύπτει.
„Πέτρος Δαρδρίος Ἀνδρεάπολες Γάλλος, 'Τλείν. „
πλ. δέ τρία περιττεύοντα γράμματα φ, χ, ψ· ὁ εστι 1620. Νν τὸ ἄπει
τῆς ανακαλύψεως. 'Εντεῦθεν ἐπιβεβαίωτε καὶ τὸν οὐ εἶχε πρόπο-
ρον δέξας τοὺς Ὁμήρου, ὡς προφήτου. καυχόμενος διὰ τὴν τις αὐ-
τὴν θάσιαν χάριν. Bayle Dict. crit. art. Loyer.

γίαν καὶ ἐκλογὴν τῶν λέξεων· ἀλλὰ καὶ καθ' ὅτι ἐκπληροῦ τὰς κατὰ πολιτικὴν ἀδειαν εὑρισκομένας τῷ κειμένῳ ἐλλείφεις· οἷον „Τὶς τ' ἀρ' σφῶε θεῶν ἔριδε, „ξυνέπηκε μάχεσθαι; καὶ πρὸς τούτοις εἰπέ, τίς δὲ „αὐτοὺς τῶν θεῶν φιλονεικίᾳ συνέβαλεν ὥστε μά „χεσθαι; „, ὅρα δέμοι κάνταῦθα τὸν Θεσσαλονίκης Εὔστ. τὸν δποῖον, ἀπὸ ὅ, τι φαίνεται; μιμεῖται, ἕτημφωνεῖ ἡπαροῦσα κατὰ τὰς κριτικὰς, ἡ γραμματικὰς παρατηρήσεις (1)..

Διαφέρει τῶν ἀλλων πρὸς τάτοις, καθ' ὅτι δίδει αἰτίαν τῷ γὰρ ἐπιβάλλῃ τις εἰς τὸ νόμα· οἷον „, χρυσέ φάντα σκηπτρῷ „, στ. 15, ἐξηγεῖ ἐπὶ τῷ τιμίᾳ ράβδῳ. οὐκ ἀνευ προσοχῆς καὶ βαδύτητος.. ὅτι παρὰ τῷ ποπτῷ καθὼς, ὡς ἐκ τῆς ὑπολίθεως τῆς ὑλῆς τοῦ χρυσοῦ, καὶ ἀλλοτε εἴληπται διαφέρως. Ιλ. Λ 5. „, Ἰριν δὲ ὅτρυνε χρυσόπτερον „, κ. τ. καὶ Ὁδυσ. Ρ. 5. 37. „, Ἡδὲ χρυσῷ „, Αφροδίτῃ κ. τ. „, καὶ Ὄμηρ. Απ. 5. 205. „, Αἰτῶ τε χρυσοπλόκαμος κ. τ. „, ἔτι δὲ καὶ παρὰ τῷ Αριτοφ. (Πλυτ. δραμ. β' σκην. ἀ), „, Ω χρυσὸν αγγείλας ἐπῶν „, οὕτω κάνταῦθα τὸ χρυσοῦν, ὡς τίμιον ἐκλαμβάνεται, ὡς ἐκ τῆς περιστάσεως, καθ' ἣν δὲ Χρύσος ταῦτα μετεχειρίσθη, ὅπως εὐλαβηθῶσιν αὐτὸν, ὡς ἴερεα Θεοῦ μεγάλου· τῆς ἱερωσύνης καὶ ἀξίας τοῦ

(1) Ο Wood κατέτιν ἀμολογεῖ χάριν εἰς τὸν Ευσάθρον, ὅτι διωσεν εἰς ἡμᾶς πολλάς παλαιῶν γνώμας.

όποίου τὸ στέφος καὶ τὸ σκῆπτρον ἦσαν ἐπίσημα (1). καὶ ὅχι ὅτι τὰ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, ὡς στοχάζονται τινες (2). καὶ ἀνίσως εἰς τὸν στ. 373 δ ἴδιος παραφραστὶς λέγει, ἐπὶ τῇ ράβδῳ τῇ χρυσῇ, ἐπεξηγεῖ πάλιν αὐτὸ διὰ τοῦ, καὶ τιμίᾳ, ἢ δὲ γενικῇ, ἐκιβόλου Ἀπόλ., παρίστησιν ἢ ταρὰ τοῦ θεοῦ εἶχεν αἴξιαν καὶ χάριν, ὡς ὑπουργὸς αὐτοῦ. καθὼς καὶ αἱ τῶν στρατιωτικῶν στολαὶ καλοῦνται βασιλικαὶ, ἢ τοῦ βασιλέως.

Καὶ, διὰ νὰ εἰπῶ ἐν συντόμῳ, ἢ παράφρασις αὗτην δὲν ὑπῆρχεν ἐπωφελής καὶ αἴξια, δὲν ἥθελε κιρήσεις τὸν κριτικὸν κάλαμον τοῦ βαθυτάτου Γαζῆ (3) διὰ νὰ τὴν γράψῃ· εἰς καιρὸν μάλιστα, καθ' ὃν τὰ ὑπὸσοφῶν ἀνδρῶν ἀντιγεγραμμένα πονήματα ἐπεῖχον, τὸν ἐποιῶν τόπον ἔχουσι τὴν σύμερον αἱ διὰ τύπων ἐκδόσεις. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ βλέπων ἐν μέρει μὲν τὴν ἀκρίβειαν ἀμα, καὶ ἐπιτομὴν τούτου τοῦ ἀντιγράφου· ἐν μέρει δὲ τὰ ἀλλότρια ἔθη πλουτοῦντα

(1) Καθάς τὸν σήμαρον φέροντας ποὺ οἱ πᾶν ὁρθοδόξων Ἐλλήνων Ἀρχιερεῖς· τὸ μὲν στέφος, κορώνα, ἢ μήτρα, τὸ δὲ σκῆπτρον, φάβδον, τὸ βακτυρίαν ἀποκαλοῦνται.

(2) Ὅτι πὸ σῆμα καὶ πὸ σκῆπτρον ἦσαν πὸ ἴερῶν ταράσημα, ἀριστα ταρασσεῖ καὶ ὁ κριτικώντως Ηεύπε.

(3) Θεόδωρος ὁ Γαζῆς, περίδοξος διὰ τὸν πολυμάθειαν, ποὺ ἀρετὴς του, ἔστι μετέξυ πὸν πεταδευμένων διάδηλος. Ἡ ἴσορια τῆς ζωῆς ποὺ, αἱ δῆλαι ποὺς ἀνωμαλίας τῆς τύχης, μπάρχει πλήρης ἐγκωμίων· ἀλλ' ἐπαδήν ὅσον περίεργος, ἔστι ποὺ ἀλλο πόνον ἐκπομένη, ἔχεινα εὐλογον γα τὴν θέσην αἱς πὼ β. πέμπον.

μαρίων ἐκδόσεων τοῦ ἡμετέρου Ποιητοῦ μετὰ σχολείων, παραφράσεων καὶ πολλῶν ἄλλων παρατηρήσεων κριτικῶν (1). τὸ δὲ γένος ἡμῶν ἐλλειπὲς ἔτι καὶ ἔκείνων, αἵτινες μεθοδικῶς ἥθελον εὐκολύνει τὴν τοῦ Ὁμήρου σπουδὴν, καὶ ἥθελον ὁδηγήσειν ἡμᾶς ἐν συντόμῳ εἰς τὴν αὐτοῦ ἔννοιαν· τοὺς δὲ σοφοὺς τῶν ὀμογενῶν ἐνασχολουμένους εἰς, ἅπερ αὐτοὶ κρίνουσιν ἀναγκαιότερα πρὸς τὸ παρὸν διὰ τὴν ἥδη ἀρχομένην τοῦ γένους ἀνδστασιν· παρεκκινθίνων ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ γὰρ προσφέρω διὰ τῶν τύπων, ὡς ἀπαρχὴν τῷ πρὸς τὴν φίλην πατρίδα μου ζήλου, τὴν παραφρασιν ταύτην (2), εἰς μὲν τοὺς ἀδυνάτους ἐρμηνείαν, καὶ ἀνάπτυξιν τῶν ὄμηρικῶν ἔννοιῶν· εἰς δὲ τοὺς δυνατούς αἰτίαν τοῦ ἔξετάσαι, ὅπως οἱ ἀρχαιότεροι φιλολόγοι εἰπήγουν τὰ τοῦ ποιητοῦ ἔπη (3), μιδέντες ἀποδειλιάσας πρὸς τὰς

(1) Λί τοῦ Ὁμήρου ἐκδόσεις ἀστι μυρίου· δῆν ἀδέν τε ἀναφέσω περὶ αὐτῶν τι ἡθέλοσσα, ὁ Φαβρ. τῷ ὁ Καισαριττης ἐπαριθμοῦσι τολλαδὲ τῶν ἀξιολογουμένων· ἀπὸ αὐτῶν κρίνονται πρὸς τὸ παρὸν διὰ ἀριστείας ἡ τοῦ Villoison, καὶ ἡ τοῦ Heupen.

(2) Ἡ Βατραχομομαχία αὐτῆς ἐξεδόθη τῷ ἄλλοτε παρεπεμπήσασθαι τοῦ ἀββᾶ Φουκάνα τῷ 1804. ἐν Φλωρεντίᾳ.

(3) Οὗτον ὁ Villoison οὐ ταῖς προλεγομένοις τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἀπολλονίου τημη. 5'. ὁμολῶν περὶ τῶν παραφράσεων, ὅν τὸ Γ' ἐξέστωτο. λέγει διητῶς,, "Οτι ὡς πιαιώνιαι παραφράσεις συμφωνοῦσιν αἱ,, τὰ δυσκολα τὸ Ὁμήρου μέρη μὲ τὸν Ἀπολ. καὶ Ἡσυχίουν, καὶ επεὶ,, τλέσον προσδέτει, ὅτι δύναται χρησιμέσουσι τοῦ μαζῶμεν πεῖς εξήντα γησαν τὸν Ὁμηρον οἱ ἀρχαιότεροι Ἑλληνες, αἵτινες ἐννόποσαν τὸν,, γλωσσαν καλλίπερον, καὶ ἀκελούθως ἐπερπετει τὰ ἐπιτύχωσι τοῦ,, ἔννοιαν τὸν λέξεων ὁρθότερον,,

XXII

τὰς ὅσας ή ἀνικανότης μου, ή τῶν μαθημάτων ἐνασχολίας, καὶ ή τύχη αὐτὴ μοι ἐπισυνίθροισαν δυσκολίας.

Δὲν μὲν λανθάνουσιν ὅμως τὰ ὅσα εἰσιν ἀναγκαῖα διὰ νὰ γένη ἐντελὴς ἔκδοσις· οὐδὲ ἀρνοῦμαι, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐδέετο ἐμπειρίας μείζονος, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἀλλ' ἀναπληρωσάτω τὰς ἐλλείφεις, καὶ δικαιωσάτω μου τὴν τόλμην, ή προθυμία τοῦ νὰ εὑρεθῶ εἰς τὴν παροῦσαν χρείαν τῆς πατρίδος μου χρήσιμος· "Οθεν οἱ εὐμενεῖς φιλολόγοι κρινέτωσαν, πέρι μὲν τῆς ἐκδιδομένης ταύτης παραφράσεως δικαιότερον, περὶ δὲ τῆς ἐμῆς ἐκδόσεως, ὡς νέου, καὶ μαθητοῦ, εὐμενέστερον.

Νικόλαος Θησέυς.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΤΙΔΑ ΚΑΙ ΠΑΤΣΑΝΙΑ

ΠΕΡΙ ΟΜΗΡΟΥ.

Ομηρος ὁ Ποίητής, Μέλιτος, τοῦ ἐν Σμύρνῃ ποταμοῦ, καὶ Κριθιέδος· ως δὲ ἄλλοι· Ἀπόλλωρας, καὶ Καλλιόπης, τῆς Μούσης· ως δὲ Χάραξ, ὁ ιστορικὸς, Μαίορος, ἦ Μιτίου, καὶ Εύμητίδος μητρὸς· κατὰ δὲ ἄλλους, Τιλεμάχου τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ Πολυκάστης τῆς Νέστορος.

"Εστι δὲ καὶ τοῦ γένους τάξις κατὰ τὸν ιστορικὸν Χάρακα, ἅυτη· Ἀιθούσης, Θράστης, Λίνος· τοῦ δὲ, Πίερος· τοῦ δὲ Οἰαγυρος· τοῦ δὲ, Ορφεύς· τοῦ δὲ, Δρῆς· τοῦ δὲ, Εὐκλέης· τοῦ δὲ, Ἰδμονίδης· τοῦ δὲ, Φιλοτέρπης· τοῦ δὲ, Εὐφημος· τοῦ δὲ, Ἐπιφράδης· τοῦ δὲ, Μελάνωπος· τοῦ δὲ, Ἀτελλῆς· τῷ δὲ, Μαίαν· ὃς ἥλθεν ἀμα ταῖς Ἀμαζόσιν ἐς Σμύρναν, καὶ γῆμας Εὔμητιν, τὴν Ἐυέπους, τοῦ Μηνιστιγένους, ἐποίησεν "Ομηρον.

'Ομοίως δὲ καὶ τὴν πατρίδα ἀμφίβηλος· διὰ τὸ ἀπιστηθῆναι ὅλως εἶναι Θυητὸν, τῷ μεγέθει τῆς φύσεως· οἱ μεν γὰρ ἔφασαν γενέσθαι Σμυρναῖον· οἱ δὲ, Χῖον· οἱ δὲ, Κολοφώνιον, οἱ δὲ, Ἰάτην· οἱ δὲ, Κυμαῖον· οἱ δὲ, ἐκ Τροίας, ἀπὸ χώρας Κευχρεῶν· οἱ δὲ, Λιδον· οἱ δὲ, Αθηναῖον· οἱ δὲ, Ἰθακήσιον· οἱ δὲ Κύπριον· οἱ δὲ, Σαλαμίνιον· οἱ δὲ, Κυώσσιον· οἱ δὲ, Μυκηναῖον· οἱ δὲ, Ἀιγύπτιον· οἱ δὲ, Θετταλόν· οἱ δὲ, Ἰταλιώτην· οἱ δὲ, Λευκανόν· οἱ δὲ, Γρύνιον· οἱ δὲ,

Ρωμαῖον· οἱ δὲ, 'Ρόδιον· καὶ προσηγορεύετο μὲν κυρίως Μελισσηγένης· καὶ γάρ εἴχει παρὰ τῷ Μέλιτι ποταμῷ, κατὰ τοὺς Σμαρναῖον αὐτὸν γενεαλογοῦντας· Ἐκλήθη δὲ "Ομηρος, διὰ τὸ πελέμου ἐνισταμένου Σμαρναίοις πρὸς Κολοφωνίους, "Ομηρον δοθῆναι· ἦ, διὰ τὸ βουλευομένων Σμαρναίων δαιμονίφτινι ἐνεργείᾳ φθέγξασθαι, καὶ συμβουλεῦσαι περὶ τοῦ πολέμου.

Γέγονε δέ πρὸ τοῦ τεθῆναι τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, πρὸ ἐνισιτῶν νῦν. Πορφύριος δὲ, ἐν τῷ φιλοσόφῳ ἴστορίᾳ πρὸ ρλ', φησίν. ἐτέθη δὲ αὐτῇ μετὰ τὴν Τροίας ἀλλωσιν ἐνισιτοῦς ὕστερον νῦν· τινὲς δὲ, μετὰ ρλ' ἐνισιτοῦς τῆς Ἰλίου ἀλλώσεως τετέχθαις ἴστορεσσιν "Ομηρον· οἱ δὲ ριθεὶς Πορφύριος, μετὰ σοέ.

Γύμας δ' ἐν Χίῳ Ἀριστοφένην, τὴν Γράτορος τοῦ Κυμαίου θυγατέρα, ἐσχεν οἰοὺς δύο, καὶ θυγατέρα, ἣν ἔγινε Στασίνος, οἱ Κύπριος· οἱ δὲ οἰεῖς, Ἐρίφων καὶ Θεόλαος· ποιήματα δὲ αὐτοῦ ἀναμφίλεπτα, Ἰλιάς, καὶ Ὀδύσσεια (α).

Δεικνύουσι δὲ οἱ Ἰῆται καὶ Ὀμήρου μνῆμα ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ἐτέρωθι Κλυμένης, τὴν Κλυμένην μητέρα εἶναι τοῦ Ὀμήρου λέγοντες. Κύπριος δὲ, οἰκειοῦνται γάρ δὴ καὶ οὗτοι "Ομηρον, Θεμιστώ τε ἀντῷ μητέρα εἶναι τῷ τινα ἐπιχωρίων γυναικῶν

(1) Καὶ ταῦτα μὲν ἵε τὸν τοῦ Σουίδα, τι δὲ ἔξη ἵε τὸν τοῦ Παυσανίου,

λέγουσι, καὶ ὑπὸ Εὔκλου προθεσπισθῆναι τὰ ἐς
τὴν γένεσιν τὴν Ὁμίρου φασὶν ἐν τοῖσδε,

Καὶ τότ’ ἐν εἰναλίῃ Κύπρῳ μέγας ἔσσετ’ Ἀοιδός.

“Οὐ τε Θεμιστὸν τέξει ἐπ’ ἀγροῦ, διὰ γυναικῶν,
Νόσφι πολυκτεάνοιο πολύκλειτον Σαλαμῖνος·

Κύπρον δὲ προλιπὼν, διερὸς θύποντα κύμασιν ἀρθεῖς,

Ἐλλάδος εὐρυχόρου μοῦνος κακὸν πρῶτος ἀείσας,

“Ἐσσεταις ἀθάνατος, καὶ ἀγύραος ἡματα πάντα.

Ταῦτα ἡμεῖς, ἀκούσαντες τε καὶ ἐπιλεξάμενοι
τοὺς χρησμὸν, ιδίᾳ δὲ οὐδένα αὐτῶν λόγον, οὐτε
εἰς Πατρίδα, οὐτε περὶ Ἡλικίας Ὁμίρου γράφομεν.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ.

Περιττὸν ἴσως δύξειέ τισι πολυπραγμονεῖν περὶ
Ὁμίρου, ποίων τε ἡν γονέων, καὶ πόθεν ἐπεὶ μιδ’
αὐτὸς ἡξίωσεν εἰπεῖν τὰ περὶ αὐτοῦ, ἀλλ’ οὕτως
ἐγχρατῶς ἔσχεν, ὡς μιδὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὄνοματος
ἐπιμυησθῆναι. Ἐπεὶ δὲ, ὡς πρὸς εἰσαγωγὴν τῶν ἀρ-
χομένων παιδεύεσθαι, χρήσιμος ἡ πολυπειρία, πει-
ρασόμεθα εἰπεῖν, ὅσα ἴστορηται τοῖς πάλαι περὶ
αὐτοῦ. Ἐφόρος μὲν οὖν ὁ Κυμαῖος, ἐν συντάγματι
τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἐπιχωρίῳ, Κυμαῖον αὐτὸν ἀπο-
δεικνύναι πειρόμενος, φισδὺ, ὅτι Ἀτελλῆς, καὶ Μαίων
καὶ Δίος ἀδελφοὶ, Κυμαῖοι τὸ γένος· ὃν Δίος μὲν
διὰ χρέα μετώκησεν ἐς Ἀσκρην, κώμην τῆς Βοιωτίας,

χάκει γῆμας τὴν Πυκίμιδην, ἐγέννησεν Ἡσίοδον· Ἀτελλῆς δὲ, τελευτήσας ἐν τῷ πατρίδι Κύμη, κατέλιπε θυγατέρα, Κριθιῆδα τοῦνομα, προστησάμενος αὐτῇ τὸν ἀδελφὸν Μαίονα· ἃς διακορεύσας τὴν πρειρημένην, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἐπὶ τῷ γεγονότι δείσας κατάγνωσιν, ἔδωκεν αὐτὴν πρὸς γάμον Φιμίῳ Σμιρναίῳ, διδασκάλῳ γραμμάτων· φοττῶσα δὲ αὐτὴν ἐπὶ τοὺς πλυνούς, οἵ οὐσαν παρὰ τῷ Μέλιτη, ἀπεκύνησε τὸν Ὁμηρον ἐπὶ τὸν ποταμὸν, καὶ διὸ τοῦτο Μελισσιγένης ἐκλήθη· μετωνομάσθη δὲ Ὁμηρος, ἐπειδὴ τὰς ὄφεις ἐπιράθη· ὅπτω δὲ ἐκάλουν οἵ τε Κυμαῖοι καὶ οἱ Ἰωνεῖς τοὺς τὰς ὄφεις πεπιρωμένους, παρὰ τὸ δεῖσθαι τῶν ὄμηρευόντων, ὃ ἐστι, τῶν ἡγουμένων. Ταῦτα μὲν Ἔφορος. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Πομπικῆς, ἐν Ἰω φησὶ τῇ νήσῳ, καθ' ὃν καιρὸν Νιλεὺς, ὁ Κόδρου, τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας ἡγεῖτο, κόρην τινὰ τῶν ἐπιχωρίων γενομένην ὑπό τίνος δαίμονος τῶν συγχορευτῶν Μουσαῖς ἐγκύμονα, αἰδεσθεῖσαν τὸ συμβάν διὰ τὸν ὄγκον τῆς γαστρὸς, ἐλθεῖν εἰς τὸ χωρίον τὸ καλούμενον Ἀιγυναν· εἰς ὃ καταδραμόντας λησταὶς ἀνδραποδεῖσαι τὴν προειρημένην· καὶ ἀγαγόντας εἰς Σμύρναν, οὐσαν ὑπὸ Λιδοῖς τότε, τῷ βασιλεῖ τῶν Λιδῶν ὅντι φίλῳ, τοῦνομα Μαίονι, χαρίσασθαι. Τὸν δὲ, ἀγαπήσαντα τὴν κόρην, διὰ τὸ κάλλος, γῆμαι· ἦν διατρίβουσαν παρὰ τῷ Μέλιτη, καὶ συσχεθεῖσαν ὑπὸ τῆς αἰδηνος, ἔτυχεν ἀποκυῆσαι τὸν Ὁμηρον ἐπὶ τῷ ποταμῷ· ὃν ἀναλαβὼν ὁ Μαίων, ὡς Ἰδιον ἔτρεφε, τῇδε

Κριθιέδος μετὰ τὴν κύποιν εύθεως τελευτητάσης. Χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διελθόντος, καὶ αὐτὸς ἐτελεύτησε· τῶν δὲ Λυδῶν καταπονουμένων ὑπὸ τῶν Ἀιολέων, καὶ κρινάντων καταλιπεῖν τὴν Σμύρναν, καὶ κηρυξάντων τῷ γέμερόν τον βουλδμενον ἀκολουθεῖν, ἐξείναι τῆς πόλεως, ἕτι γῆπιος ὡν "Ομηρος ἔφη καὶ αὐτὸς βόύλεσθαι ὄμηρεῖν· ὅθεν, ἀντὶ Μελιστιγένους, "Ομηρος προσηγορεύθη. Γενόμενος δὲ ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δέξαν ἐπὶ ποιητικῇ κεκτημένος ἥδη, ἐπηράτα τὸν θεόν, τίνων τε εἴη γονέων, καὶ πόθεν· οὐ δὲ ἀνεῖλεν οὔτως,

"Εστιν Ἰος γῆσος, μητρὸς πατρίς, ἦ σε θανόντα
Δέξεται· ἀλλὰ νέων αὐδρῶν αἴνιγμα φύλαξαι.
Φέρεται καὶ ἔτερος χρησμὸς τοιοῦτος,

(1) "Ολβίε καὶ δύσδαιμον, ἔφυς γὰρ ἐπ' ἀμφοτέροισι,

Πατρίδα δίγνας· μητρὸς δέ τοι, οὐ πατρὸς, ἐστι
Μητρόπολις, ἐν γῆσι, ἀπὸ Κρήτης εὑρεῖνς,
Μίνωος γαίης, οὕτε σχεδὸν, οὕτ' ἀπὸ τηλοῦ.
Ἐν τῇ σὸι μοῖρѣ ἐστι τελευτῆσαι βιότοιο,
Εὐτ' ἀπὸ γλώττης παιδῶν μὴ γνῆς ἐπακούσας
Διστρέπετον σχολιοῖσι λόγοις εἰρημένον ὅμον.
Δοιάς γὰρ ζωῆς μοίρας λάχεις, ἦν μὲν ἀμαυρᾶν
Ἡλιδῶν ὅσσων· ἦν δὲ, ἀθανάτοις ἴσομοιρον,
Καὶ ζῶν, καὶ φθίμενος· φθίμενος δὲ ἔτι πολλὸν ἀγήρως.

(1) Παρὰ Ἐυστ. Προτ. εὐαγ. βιβ. ι'. κεφ. 33.

XXVIII

Μετ' οὐ πολὺν χρόνον πλέων ἐς Θήβας ἐπὶ τὰ Κρονία, ἀγὼν δὲ οὗτος ἀγεται παρ' αὐτοῖς μουσικὸς, ἥλθεν εἰς Ἱον. ἔνθα ἐπὶ πέτρας καθεζόμενος, (1) ἐθεάσατο ἀλιεῖς προσπλέοντας, ὃν ἐπιυθάνετο, εἴ τι ἔχοιεν,

"Ανδρες ἀπ' Ἀρκαδίνς, ἀλιεῖτορες, οὐρανοῖς ἔχετε οὐρανοῖς;
Οἱ δὲ, ἐπὶ τῷ θηράσται μὲν μηδὲν, φθειρίζεσθαι δὲ,
διὰ τὴν ἀπορίαν τῆς θύρας, οὕτως ἀπεκρίναντο,

"Οσσοί ἔλομεν, λιπόμεσθα· τὰ δὲ οὐχίς ἔλομεν, φερόμεσθα,

ἀινισσόμενοι, ὡς ἄρα οὓς μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν,
ἀποκτείναντες κατέλιπον, οὓς δὲ οὐκ ἔλαβον, ἐν τῷ
ἐσθῆτι φέροιεν." Οπέρ οὐ δυνηθεὶς συμβαλεῖν Ὁμηρος,
διὰ τὴν ἀθυμίαν ἐτελεύτησε. Θάψαντες δὲ αὐτὸν οἱ
Ἰῆται μεγαλοπρεπῶς, τοιόνδε ἐπέγραψαν αὐτοῦ τῷ
τέφῳ,

"Ενθάδε τὴν ἴερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,

"Ανδρῶν ήρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὁμηρού.

Εἰσὶ δὲ, οἵ καὶ Κολοφῶνιον αὐτὸν ἀποδείκνυνται,
μεγίστῳ τεκμηρίῳ χρώμενοι πρὸς ἀπόδειξιν, τῷ ἐπὶ¹
τοῦ ἀνδριάντος ἐπιγεγραμμένῳ ἐλεγείῳ· ἔχει δὲ
οὕτως.

"Τις Μέλιτος, "Ομηρε· σὺ γάρ κλέος Ἐλλάδι πάση,

Καὶ Κολοφῶνι πάτρῃ θῆκας, εἰς αἰδίον·

Καὶ τασδέ ἀντιθέω ψυχῇ γεννήσαο κούρας,

(1) οὐκ οὐδὲ ἄρα τυφλός.

Δισσαῖς ἡμιθέως γραῦμέρος σελίδας·

Τμιεῖ δὲ ἡ μεν νόστον Ὁδυσσῆος πολύπλαγκτον,

Ἡ δὲ τὸν Ἰλιακὸν Δαρδανιδῶν πόλεμον.

Ἄξιον δὲ μηδὲ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου γραφὲν ἐπί-
γραμμα παραλιπεῖν, ἔχον οὐκ (1) ἀσμένως. Ἐχει
δὲ οὕτως,

Οἱ μὲν σευ Κολοφῶντα τιθυντειραν, "Ομηρε,

Οἱ δὲ, καλὰν Σμύρναν, οἱ δὲ ἐνέπουσι Χίον·

Οἱ δῆλοι, οἱ δὲ ἐβόνσαν ἐῦχλαρον Σαλαμῖνα·

Οἱ δέ την Λαπτόν ματέρα Θεσσαλίαν·

Ἄλλοι δὲ ἄλλο μέλαθρον ἀνίσχον· εἰ δέ με Φοίβου
Χρὶ λέξαι πινυτὰν ἀμφαδὸν μαντοσύνην,

Πάτρη τοὶ τελέθει μέγας Ούρανδς, ἐκ δὲ γυναικὸς

Οὐ θυντᾶς, ματρὸς δὲ ἐπλεο Καλλιόπας.

Γενέσθαι δὲ αὐτὸν φασι τοῖς χρίνοις οἱ μὲν κατὰ τὸν
Τρωϊκὸν πόλεμον, οὐ καὶ αὐτόπτην γενέσθαι· οἱ δὲ
μετὰ ἑκατὸν ἔτη τοῦ πολέμου· ἄλλοι δὲ μετὰ πεντή-
κοντα ἑκατόν. Ἔγραψε δὲ ποιήματα δύο, Ἰλιάδα καὶ
Ὀδύσσειαν· ὡς δέ τινες, οὐκ ἀληθῶς Λέγοντες, γυ-
μασίας, καὶ παιδιᾶς ἔνεκα, καὶ Βατραχομιομα-
χίαν, προσθεὶς καὶ Μαργύτην.

(2) Τοῦ δὲ Τρωϊκοῦ πολέμου, καθ' "Ομηρον, τινές
φασιν ἀρχὴν εἶναι τὴν τῶν θεῶν κρίσιν, "Ηρας καὶ
Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης, περὶ κάλλους, ὑπ' Ἀλεξάν-
δρου γενομένην· λέγειν γὰρ, τὸν ποιητὴν,

(1) Ἰτως ὁχον ἀσμένως, η οὐκ ἀνασμένως.

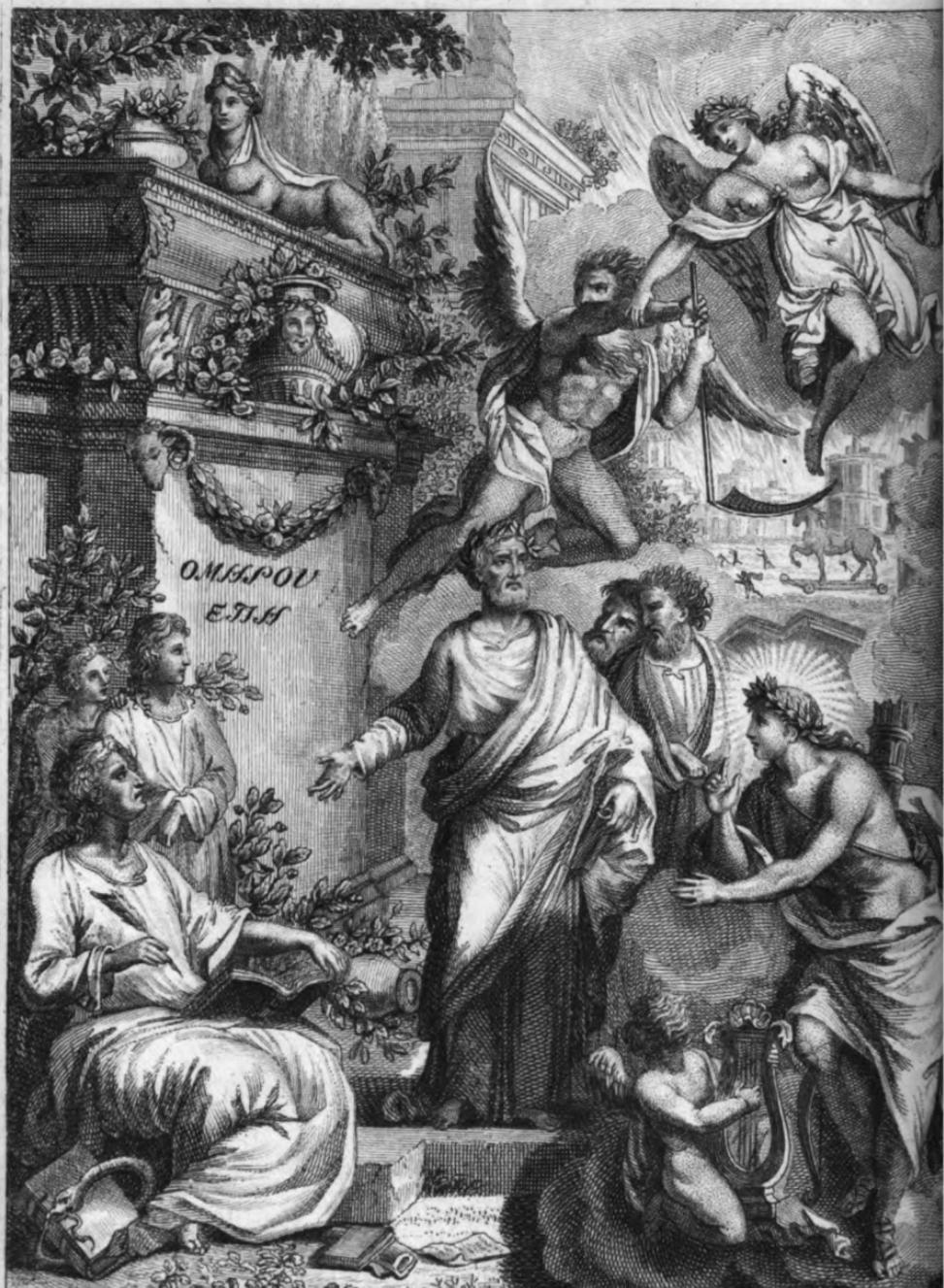
(2) Ειτεῦσεν η τῆς Ἰλιάδος ὑπόθεσις.

‘Ος νείκεσσε θεάς, ὅτε οὐ μέσσαυλος ἵκοτο,
 Τὴν δὲ μῆτεσσ’, οὐδὲ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινά.
 Ἀλλ’ οὐδὲ πρέπον ὑπολαμβάνειν θεούς ὑπὲ ἀνθρώ-
 πων κρίνεσθαι, οὔτε ὑπὸ Ὀμῆρου δι’ ἄλλων παρί-
 σταται τοῦτο· ὅθεν εὐλόγως ἡθέτηται οἱ προκείμενοι
 στίχοι· Ἀμεινον οὖν λέγειν, ὅτι Ἀλέξανδρος, ὁ Πριά-
 μου παῖς, ἐπιθυμήσας Ἑλληνικοῦ βίου μαθεῖν ἀγω-
 γὴν, ἐπλευσεν εἰς Σπάρτην· καὶ ἐπιξεναθεὶς Ἐλένῃ,
 Μενελάου κατὰ τὸν οἶκον οὐκ ὅντος, ἀνέπεισεν αὐτὴν
 ἀκολουθεῖν. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Κρανάον καλουμένην
 νῆσον, ἐμίγη πρῶτον τῇ γυναικὶ, κακεῖθεν πλεύσας
 διὰ Σιδῶνος, καὶ Φοινίκης, ἦκεν ἐς Ἰλιον. Ἐπιγνόν-
 τες δὲ οἱ περὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαου τὸ πε-
 πραγμένον, στρατιὰν ἥθροισαν ἐν Αυλίδι, πόλει τῆς
 Βοιωτίας. Ἐνθα καὶ θιόντων ἀυτῶν, δράκων ἐπὶ τὸ
 πλησίον ἀνελθὼν δένδρον, στρουθοῦ νεοστοὺς ὀκτὼ δτ-
 ἐφθειρεν· οἵς δὲ μάτηρ ἐνάτη συγκατείλεκτο. Ἐμήρυε
 δὲ τὸ σημεῖον, ὅτι ἐνρέα ἔτι πολεμήσαντες Ἑλληνες,
 τῷ δεκάτῳ οἴροῦσι τὴν Ἰλιον. Ἡνίκα δὲ πλεύσαντες
 ἐπέβισαν τῆς Τροίας, μετὰ πρώτην συμβολὴν, καθ’
 ἦν ἀνηρέθη Πρωτεσίλαος, Μενέλαον τε, καὶ Ὀδυσσέα
 πρέσβεις ἀπέστειλαν, τὴν Ἐλένην ἀπαίτουντας. Τῶν
 δὲ Τρώων ἀντειπάντων, πάλιν συμβολὴν ἐποιοῦντο
 πολέμου· καὶ ἐπικρατήσαντες, τοὺς μὲν εἴσαν πα-
 ρεδρεύειν τῇ πόλει· οἱ δὲ, στρατηγοῦντος Ἀχιλλέως,
 τὰς περικειμένας πόλεις ἐπόρθουν, συμμαχίας ἀφαι-
 ρουμενοι τοὺς Τρώας. Ἐξ ὧν μίαν ἐλόντες Χρύσαν,
 γέρας ἔδοσαν Ἀγαμέμνονι Χρυσηίδα, Χρύσου, ιερέως

Απόλλωνος, θυγατέρα. Ο δὲ, ἐλθὼν ἐπὶ τὸν ναύ-
σταθμὸν, ἵνα λυτρώσῃται τὴν παιδία, καὶ ὑβρισθεὶς
ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, ἥσχατο τῷ Ἀπόλλωνι κολάσσαι
τοὺς Ἐλληνας. Ἐπακούσας δὲ τῆς εὐχῆς ὁ Θεὸς, λοι-
μὸν ἐπεμψεν αὐτοῖς. Καὶ τότε Ἀχιλλέως παραινέσαν-
τος ἀποδοῦναι τὴν Χρυσῆδα, Ἀγαμέμνων ὄργισθεὶς,
ἵπειλησεν αφαιρίσεσθαι τὸ Ἀχιλλέως γέρας, Βρι-
σῆδα. ὁ δὲ τὴν μητέρα Θέτιν ἐπεισεν αἰτήσασθαι
παρὰ τοῦ Διὸς ἤταρ Ἐλλήνων οὐ γενομένου, Πάτρο-
κλος προτραπεὶς ὑπὸ Νέστορος, ἵκέτευσεν Ἀχιλλέα
δοῦναι κἀν ἐπ' ὀλίγον τὴν πανοπλίαν αὐτῷ, ἵνα τὰς
Τρῶας τῷ νεῷν ἀπώσπται. Ἐξελθὼν οὖν ὁ Πάτρο-
κλος, καὶ γενναίως ἀριστεύσας, μετ' οὐ πολὺ ἀνυρέ-
θη. Χαλεπύνας δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπαύσατο μὲν τῆς πρὸς
Ἀγαμέμνονα ἔχθρας, λαβὼν δὲ Ἡφαιστότευκτον πα-
νοπλίαν, ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ τελευταῖον ἀνεῖλεν
Ἐκτορα. Ή μὲν οὖν ταξίς τῷ πραγμάτων ἔστιν αὕ-
τη. Ο δὲ Ποιητὴς ἀπὸ τοῦ ἐνράτου ἐτους ἥρξατο,
ἐπεὶ τὰ πρὸ τῆς Ἀχιλλέως μῆνιδος ἦν ἀτονώτερα,
καὶ Πράξεις οὐκ ἔχοντα μακράς, οὐδὲ ἐπαλλήλους.
συμμαχοῦντος γὰρ Ἐλλησιν Ἀχιλλέας,

(1) Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλῶν Δαρδανιάν
Οἴχνεσκον· κείνου γάρ ἐδεῖδισαν ὅβριμον ἔγχος.
Θαρσίσαντες δὲ, τούτου ἀποστάντος, προῆλθον, καὶ
τῆς μάχης γενομένης, πολυπρόσωποί τε, καὶ συνε-
χεῖς τῷν ἥρωῶν ἀριστεῖαι κατέστησαν.

(1) Ιλ. Ε 51χ. 789.

Ο ΜΗΡΟΤ

ΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΛΟΧΙΑ

ΜΕΤΑ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΕΩΣ ΠΑΛΑΙΑΣ.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΤ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ. Α.

Μῆνιν ἔειδε, Θεα', Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 Οὐλομένην, ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς ἀλγέ' ἔθηκε.
 Πολλὰς δ' ἵφειμους φυχὰς ἀϊδι προίαφεν
 Ἡρώων, ἀυτοὺς δ' ἐλλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
 5 **Ο**ιωνοῖσι τε πᾶσι· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή·
 Ἐξ οὐ δὴ τὰ πρῶτα διαστύτηνέρισαντε
 Ἀτρείδης τε ἄναξ αὐδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Τίς τ' ἄρ' σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέπηκε μάχεσθαι;
 Λητοῦς καὶ Διὸς οὐδές· δὲ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεῖς
 10 **Ν**οῦσον αὐτὰς σρατὸν ὠρσε κακὸν· φλέκοντο δὲ λαοί·
 Οὐνεκα τὸν Χρύσην ἥτιμοσ' ἀρητῆρα
 Ἀτρείδης· δὲ γὰρ ἥλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Λισόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος,

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑΣ Λ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Την ὄργὴν εἰπὲ ἡμῖν ὡς Θεὰς τοῦ ὑιοῦ τοῦ Πηλέως τοῦ Ἀχιλλεωτὴν ὄλεθρίαν, ἵτις πελλατοῖς Ἑλλησιν αἰνιαρα εἰξειργάσατο, καὶ πολλὰς ισχυρὰς τυχὰς τῷ ἄδη βλάψασα ἔπειμψεν ἀνδρῶν ἡμιθέων, τὰ σωματα δ' αὐτῶν σπαράγματα κατεσκένασε τοῖς χυτὶ, καὶ τοῖς ὄργεοις ἀπασι· τοῦ Διὸς δὲ ἐπληροῦτο ἡ Βουλὴ· ἀφ' οὐδὶ τὴν ἀρχὴν διεχωρίσθησαν φιλονεικίσαντες, τε ὑιὸς τοῦ Ἀτρέως ὁ βασιλεὺς τῶν λαῶν, καὶ ὁ ἐιδοῦσς Ἀχιλλεὺς· καὶ πρὸς τούτοις εἰπὲ, τίς δὲ ἀντούς τῶν θεῶν φιλονεικίᾳ συνέβαλεν ὥστε μάχεσθαι; Ο τῆς Λιτοῦς καὶ τοῦ Διὸς παῖς Ἀπόλλων· οὗτος γὰρ τῷ βασιλεῖ ὄργισθεὶς ρόσον κατὰ τὸ σρατόπεδον διῆγειρε βαρεῖαν· ἐφθείροντο δὲ οἱ ὄχλοι, διότι τὸν Χρύσην τὸν ἱερέα αἴτιμως ἀπέπειμψεν ὁ Ἀγαμέμνων· οὗτος γὰρ παρεγένετο εἰπὶ τὰς ταχείας ναῦς τῶν Ἑλλήων λυτρωσύμενός τε τὴν Θυγατέρα, καὶ κομίζων πλεῖστα δῶρα τῷ πλήθει, καὶ τὸ στέμμα κατέχων ἐν ταῖς γερσὶ τοῦ πόρρωθεν τοξέουντος Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῷ τιμίᾳ ράβδῳ,

15 Χρυσέω ἀνὰ σκῆπτρῳ καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἀτρεῖδα δὲ μάλιστα, δύνα κοσμήτορε λαῶν.
 Ἀτρεῖδαι τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Τμῆν μὲν Θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δὲ οἴκαδ' ἵκεσθαι·

20 Παιδα δὲ μοὶ λύσαστε φίλην, τὰ δὲ ἄποινα δέ χεσθε,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκιβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφίμισαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι Θεοῖς, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 Αλλ' οὐκ Ἀτρεῖδη Ἀγαμέμνονι ἔνδανε Θυμῷ·

25 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, χρατερὸν δὲ ἐπὶ μῆδον ἔτελλε.
 Μή σε, γέρον, κοίλησιν ἐγὼ παρὰ τησσὶ κυχείω,
 Η νῦν διδύνοντ', οὐ στερον αὐτις ίόντα,
 Μή νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον, καὶ σέμμα θεσσο·
 Τὸν δὲ τὸν οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἐπεστιν,

30 Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 Ισὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν·
 Αλλ' ίθι, μή μὲν ἐρέθιζε· σαώτερος ὡς κε νέπαι·
 Ως ἔφατ· ἔδδεισε δὲ ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ·
 Βῆ δὲ ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,

35 Πολλὰ δὲ ἐπειτ' ἀπάνευθε κιῶν ἥρατ' ὁ γεραιὸς
 Ἀπόλλωνι ἀνακτι, τὸν ιύκομος τέκε Λητώ·
 Κλῦθι μεν ἀργυρότοξ', δις Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθένην, Τενέδοιό τε ίφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεῦ· εἴποτέ τοι χαρίειτ· ἐπὶ υπὸν ἔρεφα,

40 Η εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί ἔκηε
 Ταύρων, οὐδὲ αἰγῶν, τύδε μοι χρύπινον ἔέλδωρ·
 Τίσειαν Δαναοὶ εμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

καὶ ἵκέτευε πόντας τοὺς Ἀχαιοὺς, τοὺς ύιούς δὲ τοῦ Ἀτρέως ἐξαιρέτως, τοὺς (δύο) βασιλεῖς τῶν ὥχλων, λέγων· ὡς ύιοι τοῦ Ἀτρέως, καὶ λοιποὶ εὔοπλοι^{εγγ} Ἐλληνες, ύμιν μὲν εἴθε παράσχοιεν οἱ θεοὶ οἱ τὰ οὐράνια οἰκήματα οἰκοῦντες, ἐκπορθῆσαι μὲν τὴν τοῦ Πριάμου πόλιν, καλῶς δὲ εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανελθεῖν· ἐμοὶ δὲ ἀπολύσατε τὴν προσφιλῆ θυγατέρα, καὶ τὰ λύτρα δέξασθε, εὐλαβούμενοι τὸν τοῦ Διὸς ύιον τὸν πόρρωθεν τοξέυοντα Ἀπόλλωνα· τότε οἱ μὲν λοιποὶ πάντες^{εγγ} Ἐλληνες ἐπεβόησαν μετ' ἐυφημίας αἰσχύνεσθαι τὸν ἱερέα, καὶ τὰ περικαλλῆ αὐτοῦ δέχεσθαι δῶρα. Ἀλλ' οὐ τῷ οὐφῷ τοῦ Ἀτρέως τῷ Ἀγαμέμνονι τοῦτο ἥρεσκε κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν· καὶ δὴ σκληρῶς αὐτὸν ἀπέπεμψεν· ἀπότομον δὲ καὶ ἐπικρατείας ἐχόμενον ἐπίταγμα ἐπέταττε· τόδ' οὐ, ὅρα μή σε, ὡς πρεσβύτα, παρὰ ταῖς κοίλαις ναυσὶν ἐγὼ καταλαβὼ, οὐδὲν βραδύνοντα, οὐ στερον αὐθίς^{εγγ} ἐπανελθόντα, μήποτέ σοι οὐ χρησιμεύσῃ οὐδὲ βάδος καὶ τὸ στέμμα τοῦ Θεοῦ· ταῦτην δὲ ἐγὼ οὐ λυτροῖς ἐλευθερώσω, πρὸν ἐπ' αὐτὸν τὸ γῆρας ἐλεύσεται εν τῷ ἐμῷ οἴκῳ, λέγω οὐδὲν τῷ Ἀργει, πόρρω τῆς πατρίδος αὐτῆς, ισὸν μεταχειριζόμενην καὶ τῇ ἐμῇ κοίτῃ ὑπηρετουμένην· ἀλλ' ἀπίθι, μή με παρόξυνε, ως ἂν σῷος καὶ αἰγύμιος ἀπέλθης. Οὕτως εἶπεν· ἐφοβήθη δὲ ὁ γέρων, καὶ ἐπείσθη τῷ ἐπιτάγματι· ἀπῆλθε δὲ σιωπῶν μετ' ἐκπλήξεως πρὸς τὸν αἰγιαλὸν τῆς πολυταράχου Θαλάσσης (οὐ πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ)· ἐκτενῶς δὲ μετὰ ταῦτα πόρρω ἀπελθὼν ὁ πρεσβύτης οὐχέτο τῷ Ἀπόλλωνι τῷ βασιλεῖ, οὐδὲ καλλίκομος ἔτεκε Λητώ· λέγων· ἐπάκουσόν μου ὡς καλλίτοξε, δοξά τῆς Χρύσης ὑπερασπίζεις, καὶ τῆς Κίλλης τῆς θειοτάτης, καὶ τῆς Τευέδου χρατερῶς ἀνάσσεις, ὡς Σμύνθιε, εἴποτέ σοι ἐπὶ τὸν ναὸν περικαλλῆ ἀναθήματα καὶ ἐπαγωγὰ φέρων ἀνέθηκα, οὐδὲν ποτέ σοι λιπαροὺς μηροὺς κατέκαυσα ταύρῳ καὶ αἰγῷ, ταῦτην μοι τὴν ἐπιδυμίαν τελείωσον· δότωσαν τιμωρίαν οἱ Ἐλληνες εἰς

“Ως ἔφατ’ εὐχόμενος· τοῦ δὲ κλεψε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Βῆ δὲ κατ’ αὐλύμπιο καρύγαν χωρόμενος καὶ,

45 Τόξ’ ὥμοισιν ἔχων, ἀμφιρεφέα τε φαρέτριν·
“Εκλαγξαν δ’ ἄρ’ οἵσοι ἐπ’ ὥμων χωρόμενοι,
Αὐτοῦ κιρηθέντος· ὃ δὲ πυκτὶ ἐοικάσ·
“Εξετ’ ἐπειτ’ ἀπάρευθε νεῶν, μετὰ δὲ ίὸν ἔπει.
Δειγὴ δὲ κλαγγὴ γένετ’ ἀργυρέοιο βιοῖο.

50 Οὐρῆας μὲν πρῶτοι ἐπέφχετο, καὶ κύνας ἀργουίς·
Αὐτὰρ ἐπειτ’ αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκές ἐφιείς,
Βάλλ· αἰεὶ δὲ πυρὰν πεκύων καίοντο θαμειαῖ·
Ἐρνῆμαρ μὲν ἀνὰ σρατὸν φέρετο κῆλα θεοῖο·
Τῷ δεκάτῃ δὲ ἀγοράνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

55 Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλερος Ἡρη·
Κύδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ἡταν θησαυροῖς ὄρατο.
Οἱ δὲ ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὅμηρέες τ’ ἐγένοντο,
Τοῖσι δὲ ανισάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἄτρείδη, τῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας σέω

60 Ἀντ’ ἀπονοσήσειν, εἴκεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
Εἰ δὴ ὄμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
Ἄλλ’ ἄγε δή τινα μάιτιν ἐρείομεν, οὐδὲν δέ τι
“Η καὶ ὄνειροπόλον, καὶ γὰρ τὸ οὐαρ ἐκ Διὸς ἐσὶν·
“Ος καὶ εἴποι, ὃ τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

65 Εἴ τ’ ἄρ’ οὗτος εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ’ ἐκατόμβης·
Αἴ κέν πως ἀρνῶν κρίστης αἰγῶν τε τελείων
Βούλεται ἀντιάτας, οὐδὲν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.

“Ητοι οὐχίς εἰπῶν, κατ’ ἄρ’ ἐξετο· τοῖσι δὲ αὐτέση
Κάλχας Θεορίδης οἰωνοπόλων ὃς ἄρισος,

70 “Ος γέδη τά τ’ ἐόντα, τά τ’ ἐσσόμενα, πρότ’ εόντα.

ἐκδίκησιν τῶν ἐμῶν δακρύων, διὰ τῶν σῶν βελῶν.
οἵτως εἰ περ ἐυχὴν ποιούμενος· τόύτου δὲ ἐπήκουσεν ὁ
ματικὸς (ἢ καθαρὸς) Ἀπόλλων· κατέβη δὲ ἀπὸ τῶν
τοῦ Ὀλύμπου ἀκροτηρίων ὄργην βαρεῖαν ἔχων κατὰ
τὴν Φυχὴν, τόξον φέρων ἐπὶ τῶν ὄμων, καὶ πανταχό-
θεν ποσφαλισμένην βελοθύκην· φθόγγον δὲ τινα ἐποίη-
σαν τὰ βέλη ἐπὶ τῶν ὄμων σὺν ὄργῃ βαρείᾳ ὄρμηθέν-
τος αὐτοῦ· ὁ δὲ ἐπορέυετο σκυθρωπάζων καὶ νυκτὶ ὄ-
μοιωμένος· ἐκάθισε δὲ πόρρω τῶν νεῶν, βέλος δὲ ἀφῆ-
κε· μέγας δὲ φθόγγος ἐγένετο τοῦ ἀργυροῦ τόξου· καὶ
πρωτον μὲν τὰς ἡμίοους ἐτιμωρήσατο, καὶ τους τα-
χεῖς κύνας· ἐπειτα δὲ κατ’ αὐτῶν πικρὸν βέλος ἀφεὶς
βαλλεν· ἀδιαλείπτως δὲ πυρκαϊστικρῶν ἀνηπτοντο
συχραῖ· ἐπὶ ἐνέρα μὲν οὖν ἡμέρας ἐπὶ τὸ στρατόπε-
δον ἐπέμπετο τὰ βέλη τοῦ θεοῦ, κατὰ δὲ τὴν δεκάτην
εἰς εκκλησίαν συνεκάλεσε τὸ πλῆθος ὁ Ἀχιλλεὺς· τού-
τῳ γὰρ ἐνέβαλεν ἐπὶ τῷ λογισμῷ τὴν ἐπιμέλειαν
τούτου ή Θεὰς ἡ λευκοβραχίων Ἡρα· ἐφρόντιζε γὰρ τῶν
Ἐλλήνων, ὅτι ἀπολλυμένους αὐτοὺς ἔαρα· ἐπεὶ οὖν
οὗτοι συνηθροίσθησαν, καὶ ὅμοι πάντες ἐγένοντο, ἐπὶ
τούτοις ἀναστὰς εἰπεν ὁ κατὰ τους πόδας ταχὺς Ἀχιλ-
λεὺς· ὡς οὐέ τοῦ Ἀτρέως, εὖν ὑπολαμβάνω εἰς ὑπο-
στροφὴν τραπέντας ἡμᾶς εἰς τούπισω ἐπανελθεῖν, εἰπερ
ἄν τὸ θάνατον διαφύγοιμεν, ἐπειδὴ ὅμοι πόλεμος
τε καὶ τόσος λοιμῶν κατατρέχει τους Ἐλληνας· ἀλλ’
εἴ ατινα μάντιν ἐρωτίσωμεν, ἢ ιερέα, ἢ τινα ὄντεροις
προσέχοντα τὸν οὐν· καὶ γὰρ ἔστι καί τι ὄντας ἐκ τοῦ
Διὸς· ὅστις ἀν εἰποι, δίστι κατὰ τοσοῦτον ὄργην βα-
ρεῖαν ἔσχεν ὁ ματικὸς (ἢ ὁ λαμπρὸς) Ἀπόλλων· εἴτε
δὲ οὗτος ἐνεκα ἐυχῆς ἡμῖν ἐπιμέμφεται, εἴτε ἐνεκα θυ-
σίας, καὶ εἴαν ἐθέλῃ μετασχῶν ἀτροῦ ἀρρών, καὶ αἰ-
γῶν ὄλοκλήρων, ἀποσοβησαι ἡμῖν τὸν ὄλεθρον· Ο
μέν οὕτως εἰπών ἐκάθισε· μετὰ δὲ ταῦτα ἡγέρθη ὁ
Κάλχας ἡ οὐδὲ τοῦ Θέστορος ὁ τῷ οἰωνιστῷ ἄγαν
χράτιστος, ὅστις ἐγίγνετο τά τε παρόντα καὶ τὰ μέλ-

Καὶ τήσσαρ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἰλιον εἶσω,
“Ην διὸ μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ος σφιν ἐϋφρονέων ἀγορίσατο, καὶ μετέειπεν.

‘Ω Ἀχιλεῦ, κέλεσαι με, Διὸς φίλε, μυθήσασθαι
75 Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβελέταο ἄνακτος;

Τοιγάρ τιγῶν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὅμοσσον,
‘Η μέν μοι πρόφρων ἐπεσιν καὶ χερσὶν ἀρίζειν.
‘Η γὰρ ὅτομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.

80 Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἄνδρὶ χέρῃ·
Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
‘Αλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὅφρα τελέσσῃ,
‘Εν σκύθεσιν ἰοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὡκὺς Ἀχιλλεύς.

85 Θάρσίσας μάλα, εἰπὲ θεοπρόπιον, ὅ, τι οἰσθα.

Οὐ μὰ γάρ Ἀπόλλωνα, Διὸς φίλον, φτε σὺ, Κάλχαν,
Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
Οὕτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
Σοὶ κοίλης παρὰ νησὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει

90 Συμπάντων Δαναῶν· οὐδὲ ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπυς,
“Ος νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ σρατῷ εὐχεταὶ εἴναι.

Καὶ τότε δὴ θάρσης, καὶ οὐδα μάντις ἀμύμων·
Οῦτ' ἀρ' ὅγε εὐχαλῆς ἐπιμέμφεται, οὐδὲ ἐκατόμβης·
‘Αλλ' ἐνεκ' ἀριττρος, δην ἥτε μησ' Ἀγαμέμνων,

95 Οὐδὲ ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
Τούνεκ' ἀρ ἀλγεῖ ἔδωκεν Ἐκηβόλος, οὐδὲ τις δώσει.
Οὐδὲ ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει,
Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην,

λοντα, και ταὶ προγεγονότα και ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων ήγεμον ἐγένετο ἐπὶ τὸ Ἰλιον διὰ τὴν ἐαυτοῦ μαντικὴν, ἦν αὐτῷ παρέσχεν ὁ μαντικὸς Ἀπόλλων, ὃς γε καλῶς φρονῶν ἐδημηγόρησε τε και μετὰ ταῦθ' ὅ, τι δεῖ ποιεῖν εἰσηγῆσατο λέγων· ὁ Ἀχιλλεὺς προσφιλέστατε τῷ Διὶ, προσάττεις εἰπεῖν με τὴν μνησικακίαν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ πόρρωθεν τὰ βέλη πέμποντος βασιλέως· τοιγαροῦν ἐγώ μὲν λέξω· σὺ δὲ συνθήκας ἔμοι ποίησον, και ὅρκον, ὅντως δῆ μοι προθύμως λόγοις και ἔργοις βοηθήσειν· ὅντως γὰρ ὑπολαμβάνω ἄνδρα εἰς θυμὸν κινήσειν, ὃς μεγαλως ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων ἄρχει, και αὐτῷ πειθονταοίς Ἑλληνες· ἐπικρατέστερος γαρ ὁ βασιλεὺς, πίκαστρος οὐδέποτε φρόντιστρος· εἰ γαρ και τὸν θυμὸν κατ' αὐτην τὴν ήμέραν τῆς ὥρῆς κατάσχοι, ἀλλα και ὑσερον ἐναποκειμένην ἔχει τῇ ἐαυτοῦ διανοίᾳ τὴν τοῦ βλάπτειν ὄρμὴν, ἔως ἂν εἰς τέλος ἀγάγῃ· σὺ δὲ σκέψαι, ὅπως ἀν με ῥύσαιο. Πρὸς τούτον ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ τοὺς πόδας ταχὺς Ἀχιλλεύς. Μηδὲν ὑποσειλάμενος εἶπε τὸ μάντευμα, ὃ γινώσκεις· μὰ γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν προσφιλῆ τῷ Διὶ, πρὸς ὄνσυ, ὁ Κάλχαν, τὰς εὐχὰς ἀναφέρων τοῖς Ἑλλησι ταὶς τῶν ἐσομένων προγνώσεις ἀνακαλύπτεις, οὐδὲν μοῦ ζῶντος, και ἐπὶ τῆς γῆς ὅρμαντος κακωτικὰς ἐπάξεισοι χειρας παρὰ ταῖς ναυσὶ ταῖς βαθείαις ἀπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ ἀν τὸν Ἀγαμέμνονα λέγης, ὃς δὴ πολὺ κράτισος ἐν τῷ στρατῷ διατείνεται εἶναι. Και τότε δὴ θάρρος ἔλαβε, και εἶπεν ὁ μάντις ὁ ἀμερπτος· οὔτε δὴ ἔνεκα εὐχῆς ήμᾶς αἰτιάται, οὔτε ἔνεκα Θυσίας, ἀλλ' ἔνεκα του ιερως, οὐ διτί μως ἀπέπεμψεν ὁ Ἀγαμέμνων, οὐδὲ ήλευθέρωσε τὴν θυγατέρα, και οὐκ ἐδέξατο τὰ ὑπὲρ αὐτῆς λύτρα· τούτου ἔνεκα λύπας ἔδωκεν ὁ πόρρωθεν τοξέων, και ἔτι δώσει· οὐδὲ οὐτος πρότερον τὴν τοῦ λοιμοῦ κακωτικὴν δύραμιν ἀποκίσει, πρὶν ἀποδοῦνται τῷ προσφιλεῖ πατρὶ τὸν μετεάρους και κυκλοτερεῖς ὄφθαλμους

Απριάτην, ἀνάποινον, ἀγειρ Θέρην ἐπάτσιμην
 100 Έξ Χρυσην· τότε κέν μιν ίλασσά μενοι πεπίθαιμεν.
 "Ητοι οὖτ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο; τοῖσι δ' ἀνέση
 "Ηρως Ἀτρείδης εύρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 'Αχρύμενος· μέτεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 Πίμπλαντ', δοσσε δὲ οι πυρὶ λαμπετόωντι ἐίχτην.
 105 Κάλχαντα πρώτισα κάκ' ὄσσόμενος προσέειπε·
 Μάντι κακῶν, οὐ πάκοτέ μοι κρίγυον ἔειπας.
 Λιεί τοι τὰ κάκ' ἐσὶ φίλα φρεσὶ μαντίνεσθαι·
 'Εσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἰπας ἔπος· οὐδ' ἐτέλεσσας.
 Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορένεις,
 110 'Ως δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἀλγεα τεύχει,
 Οῦνερ ὅγαλ κούρης Χρυσηίδος ἀγλαῖ ἀποινα
 Οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 Οἴκοι ἔχειν· καὶ γὰρ Κλυταιμνήρας προβέβουλα,
 Κουρείης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐσὶ χερείων,
 115 Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἀρ φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 'Αλλὰ καὶ ὡς ἔθέλω δόμειαι πάλιν, εἰ τόγ' ἀμεινον·
 Βούλομι ἔγω λαὸν σόον ἔμμεναι, ή ἀπολέσθαι·
 'Αυτὰρ εμοὶ γέρας αὐτίχ' ἴτοι μάστατ', δοφρα μὴ οῖος
 'Αργείων ἀγέρασδος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 120 Λεύσσετε γάρ τούε πάντες, οὐ μοι γέρας ἔρχεται ἀλλα.
 Τὸν δ' ίμειβετ' ἐπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
 'Ατρείδη κύδισε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
 Πῶς γάρ τοι δώσοντοι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 Οὐδέ τί πω ἴδμεν ἔυνήια κείμενα πόλλα.
 125 'Αλλὰ τὰ μὲν πολίων ἔξεπράθομεν, τὰ δέδασαι,
 Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέσικε παλίλλογε ταῦτ' ἐπαγείρειν.

ἔχουσαν κόρην μηδενὸς αὐτὴν ὀνοματένου, μηδὲ λύτρα διδόντος, καὶ πρός γε ἀναγαγεῖν μεγάλην θυσίαν εἰς τὴν Χρύσην· τότε ἀνὴρ ἐξευμενισάμενοι αὐτὸν, θάρρος σχοίημεν· Ο μὲν οὐτας εἰπὼν ἐκάθισε· μετὰ ταῦτα δὲ ἀνέσης ἡ πρώτη ὁ οὐρανὸς τοῦ Ἀτρέως ὁ μέγας Βασιλεὺς Ἀγαμέμνων λυπούμενος, μητσικακίας δὲ αἱ κατὰ πολὺ σκοτούμεναι φρένες αὐτῷ ἐπληρώντο· οἱ δὲ φθαλμοὶ δὲ αὐτῷ πυρὶ λάμποντι ἥσαν ὄμοιοι· δις πρὸς τὸν Κάλχαντα πρῶτον κακῶς καὶ ὄργιλῶς ὑποβλεφάμενος εἰπεν· ὁ μάντις κακῶς, οὐ πάτε μοι τὸ θυμῆτρες εἰπας· αεὶ σοι τὰ κακόφημά ἐσιν εὐ τῷ λογισμῷ προσφίλη ὥστε μαντεύεσθαι· αγαθὸν δέ τινα λόγον οὐδεῖσα μέχρι τοῦ νῦν οὔτε εἰπας, οὔτε ἐτελείωσας· καὶ νῦν ἐνώπιον τῶν Ἑλλήνων μαντεύομενος δημηγορεῖς, ὅτι δὴ τούτου ἔνεκα ὁ πόρρωθεν τοξεύων λύπας αὐτοῖς κατασκευάζει, διότι εγὼ τῆς κόρης τῆς θυγατρὸς τοῦ Χρύσου τὰ περικαλλῆ λύτρα οὐκ οἴθησα δέξασθαι, ἐπειδὴ πάνυ θέλω αὐτὴν ἐν τῷ οἴκῳ ἔχειν· καὶ γάρ τῆς Κλυταιμνήρας προτιμοτέραν νομίζω τῆς ἐκ παρθένου μεμνηστευμένης γαμετῆς, ἐπεὶ οὐκ ἔσι χείρων αὐτῆς, οὔτε κατὰ τὸ εἴδος καὶ τὴν τῶν μελῶν ἀναλογίαν, οὔτε κατὰ τὴν τοῦ σώματος ἀναδρομὴν, οὔτε κατὰ τὴν φρύνησιν, οὔτε κατὰ τὰ ἔργα· ἀλλὰ καὶ οὕτως· θέλω αἴποδουνται αὐτὴν, εἰ τούτο κρείττον ἐστί· Θέλω εγὼ τὸν λαὸν ἀβλαβῆ· εἴναι, καὶ οὐκ ἀπολέσθαι· ἐμοὶ δὲ τιμὴν ἐυθέως ἐτοιμάσατε, ἵνα μὴ μόνος ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ἄτμος ὁ, καὶ γάρ οὐδὲ πρέπον ἐσίν· ὄρατε γάρ τόδε πάιτες, ὅτι μοι τὸ γέρας ἀπέρχεται ἀλλαχούσε· Πρὸς τούτοις δὲ ἀπεκρίνατο μετὰ ταῦτα ὁ τοῖς τῶν ποδῶν διαρκῶν δρόμοις ἔγδοξος Ἀχιλλεὺς· ὁ δὲ τοῦ Ἀτρέως ἔνδοξε, φιλοχρηματώτατε πάντων, πόθεν δῆ σοι παρέξουσι τιμὴν οἱ μεγαλόφυλοι Ἑλληνες; οὐκέτι δῆ γέμεν πράγματα κοινὰ ἐναποκείμενα πολλὰ, ἀλλ' ἀπέρ μὲν ἀπὸ τῶν πύλεων πορθίσαντες ἐλάβομεν, ταῦτα μεμέρισας· τοὺς δὲ χλούς

Ἄλλας σὺ μὲν τὸν τύρδε θεῷ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
Τριπλῆ τετραπλῆ τὸν ἀποτίσομεν, αἴ τε ποθι Ζεὺς
Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον εὖαλαπάξαι.

130 Τὸν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Μήδ' οὕτως, ἀγαθός περ εἰών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Κλέπτε νόσῳ· ἐπεὶ οὐ παρελέυσεαι, οὐδὲ με πείσεις.
*Η εὐθέλεις, ὅφει αὐτὸς ἔχης γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὕτως
*Ησθαι δευόμενον, κέλεαι δέ με τύνδ' αποδοῦναι;
135 Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ,
*Ἀρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσαι·
Εἰ δέ κε μὴ δώσων, εἶγὼ δέ κεν αὐτὸς ἐλωμαι
*Η τεὸν, οὐ Αἴαντος, οὐν γέρας, οὐ Όδυσσος
*Ἀξω ἐλών· οὐ δέ κεν κεχολώσεται, οὐν κεν ἵκωμαι.
140 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ ἀντις.
Νῦν δὲ ἀγε τῆς μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλλα δῖαν,
Ἐς δὲ ἐρέτας ἐπιτιδές αγείρομεν, εἰς δὲ ἐκατόμβην
Θείομεν, αὐτὸν δὲ αὐτὴν Χρυσηίδα καλλιπάρκον
Βίσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔσω,
145 *Η Αἴας, οὐ Όδομενεὺς, οὐ δῖος Όδυσσεὺς·
*Ηὲ σὺ, Πηλεύδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
*Οφει οὐδὲν Ἐκάεργον οἰλάσσεαι ἵερα ῥέξαις.
Τὸν δὲ ἀρόπόδρα ιδῶν προσέφη πόδας ὀκὺς Ἀχιλλεὺς
*Ωμοὶ ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον, (λεύς.
150 Πῶς τίς τοι πρόφρων ἐπεσι πείθηται Ἀχαιῶν,
*Η ὁδὸν ἐλθέμεναι, οὐδὲν ἀνδράσιν ἵφι μάχεσθαι;
Οὐ γὰρ εἶγὼ Τρώων ἔνεκ τὸν λυθόν αἰχμητάων
Δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὕτι μοι αἴτιοί εἰσιν.
Οὐ γὰρ πώποτε ἐμὰς βοῦς οὐλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,

δὲ οὐ πρέπου ἐσὶ παλισύλλεκτα ταῦτα ἐπιφέροντας ἀθροίζειν· ἀλλὰ σὺ μὲν τοῦ τάυτη τῷ θεῷ πέμψον· οἱ Ἑλληνες δὲ κατὰ τὸ τριπλάσιον καὶ τετραπλάσιον ἀποδάσομεν, ἐὰν ὁ Ζεὺς ἡμῖν δῶ ἐκπορθῆσαι τὴν πόλιν τῆς Τροίας τὴν καλῶς τετειχισμένην· Πρὸς τοῦτον ἀποκριεόμενος εἶπεν ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων· μὴ δὴ οὕτω, καὶ ταῦτ' ἀγαθὸς ὡν, ὡς θεοῖς ὅμοιε τὸ εἰδός Ἀχιλλεῦ, παραλογίζου· εἶπεν οὐ με νικήσεις, οὐδὲ ἐπαγγελίαις πείσης· ἢ θέλεις ἵν' ἀυτὸς μὲν ἐχῆς γέρας, ἐμὲ δὲ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ὃν λέγεις, καθῆσθαι δέομενον· λέγεις δὲ ἀποδοῦναι με ταῦτη, ἀλλ' εἰ μὲν παρέξουσι γέρας οἱ μεγαλόφυχοι Ἑλληνες, ἀρμόδιοι κρίναντες κατὰ τὴν ψυχὴν, ὡς ἀν αἰτάξιον εἰν τοῦτον (καλῶς ἀν ἔχοι το πρᾶγμα·) ἐὰν δὲ μὴ δῶσιν, ἐγὼ δὲ ἀν αὐτὸς παραγενόμενος αφέλωμαι, ἢ τὸ σὸν, ἢ τὸ τοῦ Αἴαντος γέρας, ἢ τὸ του· Οδυσσέως ἄξω λαβὼν· οὗτος δὲ ὄργισθείν ἢν πρὸς ὃν ἀν αφίκωμαι· ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ ὑσερον ἐπαναλαβόντες σκέψομεθ· τοῦ δὲ ἄγε γαῦν μέλαιναν ἐλκύσωμεν εἰπὶ τὴν ἐιδοξον θάλασσαν· εἰς αὐτὴν δὲ ἐρέτας ἐξέργου ἀθροίσωμεν, εἰς αὐτὴν δὲ τὰ πρὸς θυσίαν θῶμεν, εἰς αὐτὴν δὲ τοῦ Χρύσου τὴν θυγατέρα τὴν εὐπρόσωπον αναβιβάσωμεν· εἰς δέ τις ἀρχηγὸς ἀνὴρ γιωμοδότης παρέσω, ἢ ὁ Αἴας, ἢ ὁ Ἰδομενεὺς, ἢ ὁ ἐιδοξος Οδυσσεὺς, ἢ σὺ ὃς τοῦ Πιλέως, ἐκπλικτικώτατε πάντων ἀνθρώπων, ὅπως τὸν πόρρωθεν ἐργαζόμενον Ἀπόλλαντα ἐξευμενίσαιο θύματα θύσας· Πρὸς δὲ τοῦτον ταυριδὸν απιδὼν εἶπεν ὁ τοὺς πόδας ταχὺς Ἀχιλλεὺς· οἱ μοι ἀναίδειαν ἐνδεδυμένε, κέρδεσι προσέχων τὸν νοῦν, πῶς ἀν σου τοῖς λόγοις τις τῶν Ἑλλήνων προδύμως πεισθείν, ἢ εἰς λόχον απελθεῖν, ἢ αὐδράσι κραταιῶς πολεμῆσαι; οὐ γάρ ἐγὼ ἐνεκα τῶν Τρώων πων πολεμισῶν ἥλθον ἐνταῦθα μαχούμενος· επεὶ κατ' εὑδέν εἰσιν ἐμοὶ οὗτοι υπ' αἰτίαν· οὐδέποτε γάρ τὰς ἐμάς βους ἀπίλασαν, οὐδὲ μὴ ἵππους, οὐδέποτε εἰ τῷ

155 Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίγ ἐριβώλαις βωτιανείρυ
 Καρπὸν ἐδηλήσαστ· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξύ
 Οῦρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἥχνεσσα·
 Ἀλλά σοι, ὡς μεγ' ἀναιδὲς, ἀμ' ἐσπόμεθ', ὅφρα σὺ χαί-
 Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω, σοί τε, κυνῶπα, (ρης,
 160 Πρὸς Τρώων, τῶν οὕτι μετατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις.
 Καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρίσεσθαις ἀπειλεῖς,
 Ω, ἐπι πόλλ' ἐμόγυνα, δόσαν δέ μοι υἱες Ἀχαιῶν.
 Οὐ μέν σοι ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὀππότερ' Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωστ εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 165 Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυδίκος πολέμοιο
 Χεῖρες ἐμαὶ διέπουστ· ἀπὸρος δὲ ποτε δασμὸς ἵκιται,
 Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, εγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 Ἐρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
 Νῦν δὲ εἰμι Φθίνυδ· ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐσιν,
 170 Οἴκαδ' ἔμεν σὺν νησὶ κορωνίσιν· οὐδέ γ' ὅτα,
 Ενθάδ' ἀτίμος ἐών, ἀφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
 Τὸν δὲ ἥμείβετ' ἐπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Φεῦγε μάλι, εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται· οὐδέ σ' ἔγωγε
 Λίσσομαι εἴνεκ' ἐμεῖο μένειν· παρ' ἐμοιγε καὶ ἀλλοι,
 175 Οἴ κέ με τιμίσουσι· μάλιστα δὲ μητίέται Ζεύς.
 Ἐχθίσος δέ μοι εστὶ διοτροφέων βασιλίων·
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Εἴ μάλα καρτερός εσσι, θεός που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 Οἴκαδ' οὖν, σὺν νησὶ σῆσι, καὶ οἵς ἐτάροισι,
 180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε· σέθεν δὲ ἔγω ὡς ἀλεγίζω.
 Οὐδὲ ὅθουμαι κοτέοιτος· ἀπειλήσω δέ τοι ὡδε.
 Ός ἔμι ἀφαιρεῖται Χρυσίδα Φοῖβος Ἀπόλλων,

Φθίᾳ τῇ λιπαρογέω, καὶ ἀνδροτρόφῳ καρπὸν ἐλυμή-
ναντο, επεὶ πάνυ πολλὰ ἐν τῷ μεταξύ εἰσιν ὅρη σκλα-
ποντικὰ, καὶ πολλὴ Θάλασσα ἵχητικὴ· ἀλλὰ σοὶ, ὡς
ἀναιδέσατε, ἥκολουθήσαμεν, ἵνα σὺ ἐυφραίνῃ, δίκην
λαμβάνογες παρὰ τῶν Τρώων τῷ Μενελάῳ, καὶ σοὶ,
ὡς ἀναισχυντε, καὶ κυνός αναιδεῖσαν ἔχων, ὃν οὐδαμῶς
σὺ ἐπιστροφὴν ποιῇ, οὐδὲ φροντίζεις· καὶ δὴ τὴν ερινὴν
τιμὴν σὺ ἀφελέσθαις ἀπειλεῖς, διὸ ἂν πολλὰ ἔκαμον·
δεῖώκασι δέ μοι αὐτὴν οἱ υἱοὶ τῶν Ἑλλήων· οὐ μὴν ἴσο-
σάσιον γέρας ἔχω ποτὲ, ὅπεταν οἱ Ἑλληνες Τρώων ἐκ-
πορθόσωσι πόλιν καλῶς οἰκουμένην, ἀλλὰ τὸ μὲν
πλέον μέρος τοῦ πολυτρόφου πολέμου αἱ ἔμαι ἔχειρες
ἐπισημοτικῶς εὐεργοῦσιν· ἀν δέ ποτε μερισμὸς παρα-
γέγιται, σοὶ μὲν τὸ γέρας κατὰ πολὺ μεῖζον δίδοται,
εγὼ δὲ καὶ ολίγον καὶ προσφιλές ἀπέρχομαι ἐπὶ τὰς
ταῦς ἔχων, ἐπειδὴν κοπιάσω μαχόμενος· τοῦ δὲ ἀπε-
λεύσομαι εἰς τὴν Φθίαν· ἐπειδὴν κατὰ πολύ ἐσι κρείσ-
σον εἰς τὸν οἶκον ἀπιέναι σὺν ταῖς γαυσὶ ταῖς μελα-
γαῖς· οὐδὲ ὑπολαμβάνω ἐνταῦθα ἀτεμος ὃν, τροφῶν
περιουσίαν καὶ πλοῦτον κομίσειν δαψιλῶς· Πρός τοῦ-
τον δὲ πειτα ἀπεκρίνατο ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν ὁ Ἀ-
γαμέμνων· φεῦγε λίαν, εἴ σοι οὐ φυχὴ προθυμεῖται·
οὐ γάρ σου ἔγωγε δέομαι ἐνεκεν ἐμοῦ μένειν· πάρεστι
ἐμοὶ καὶ ἄλλοι, οἵτινες ἀν με τιμήσωσι, μάλιστα δὲ
πάντων ὁ Βουλευτικὸς Ζεῦς· σὺ δέ μοι μάλιστα μεμιση-
μένος ὑπάρχεις ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Διὸς πε-
παίδευμένων Βασιλέων· φέι γάρ σοι φιλογεικία ἐσὶ
προσφιλῆς καὶ πόλεμοι καὶ μάχαι· εἴ κατὰ πολὺ¹
ἰσχυρὸς εἶ, θεός σοι τοῦτο παρέσχετο· ἀπελθὼν εἰς
τὸν οὖν οἶκον σὺν ταῖς γαυσὶ ταῖς σαῖς καὶ τοῖς σοῖς
φίλοις, ἐν τοῖς Μυρμιδόσι Βασίλευε· σοῦ δὲ ἔγωγε
οὐ φροντίζω· οὐδὲ ἐπιστρέφομαι ὄργιζομένου καὶ μη-
σικακοῦντος· ἀπειλήσω δέ σοι οὕτως· ἐπεὶ ἐμὲ τὴν τοῦ
Χρυσοῦ θυγατέρα ἀφαιρεῖται ὁ μαντικὸς (ἢ ὁ λαμ-
πρὸς)· Απόλλων, ταύτην μὲν ἔγὼ διὰ νεώς ἐμῆς καὶ

Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τὸ ἐμῷ, καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι
 Πέμψω· ἐγὼ δέ καὶ ἐγὼ Βριστίδα καλλιπάργον,
 185 Ἀύτὸς ἴών κλισίνδε, τὸ σὸν γέρας· ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
 "Οσσον φέρτερός είμι σέθεν, συγένδε καὶ ἄλλος
 "Ισον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.
 "Ως φάτο· Πιλείων δὲ ἄχος γένεται· εἰ δέ οἱ πτορ
 Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
 190 Ἡ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυτάμενος παρὰ μηροῦ,
 Τοὺς μὲν ανασήσειν, οὐδὲ Ἀτρείδην ἐναρίξοι,
 Ἡ κόλον παύσεειν, ἐρητύσειε τε θυμόν.
 "Εως δὲ ταῦθ' ὥρμαντε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 "Ελκετο δὲ ἐκ κολεοῦ μέγα ξίφος, πλάθε δὲ Ἀθήνη
 195 Οὐρανόθεν· πρὸ γάρ ἦκε Θεὰ λευκώλενος Ἡρη,
 "Αμφω ὄμας θυμῷ φιλέουσά τε, κιδομένη τε·
 Στὴ δὲ ὅπιθεν, ξανθῆς δέ κόμης ἔλε Πιλείωνα,
 Οὐφ φαιτομένη, τῶν δὲ ἄλλων οὐτὶς ὄράτο.
 Θάμβησε δὲ Ἀχιλεὺς, μετὰ δὲ ἐτράπετο, αὐτίκα δὲ γρα
 200 Παλλάδ' Ἀθηναίνην, δεινὸν δέ οἱ ὅσσε φάενθεν.
 Καὶ μιν φωνήσας ἐπει πτερόεντα προσηίδα.
 Τίπτ' αὐτὸν Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος εἰλίλουθας;
 Ἡ ἵνα ὕβριν Ἰδης Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο;
 'Αλλ' ἐκ τοι ερέω, τὸ δέ καὶ τετελέσθαισι οἵω,
 205 Ἡς ύπερωπλίγοι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ.
 Τὸν δὲ αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 "Ηλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἴ κε πίθηαι,
 Οὐρανόθεν· πρὸ δέ μὲν ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἡρη,
 "Αμφω ὄμας θυμῷ φιλέουσά τε, κιδομένη τε·
 210 'Αλλ' ἄγε, λιγὸν ἐριδος, μὴ δέ ξίφος ἐλκεο χειρέ.

έμων φίλων αποσελῶ· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἀξῶ τὴν Βρι-
σπίδα τὴν ἐνπρόσωπον παραγενόμενος ἐπὶ τὴν σὴν
σκηνὴν, τὸ γέρας τὸ σὸν, ἵνα καλῶς μάθῃς καθόσον
εἰμὶ κρείττων σου, φοβητῷ δὲ καὶ ἀλλος ἴσως τοὺς
έαυτου λόγους τοῖς εἰμοῖς, καμοὶ ἐαυτὸν ὅμοιον ποιη-
σαί. Οὕτως εἶπε· τῷ υἱῷ δὲ τοῦ Πηλέως λύπη γένετο·
Φυχὴ δὲ αὐτῷ ἐντὸς τῶν τετριχωμένων στέργων δοχῇ
εφρόντισε, ἢ ἵνα οὔτος ξίφος σέξυν ἐλκύσας απὸ τοῦ
μεροῦς τοῦ μηροῦ τοὺς μὲν ἄλλους ἀνασάτους ποιή-
σειν, αὐτὸς δὲ τὸν τοῦ Ἀτρέως υἱὸν φονεύσοι, ἢ τὴν
οργὴν σβάσει, καὶ τὸν θυμὸν ἐπισχοίη. εν ὅσῳ δὲ
ταῦτα εφρόντιζε κατὰ τοῦν καὶ κατὰ Φυχὴν, ἐξεῖλκε
δὲ τῆς ξιφοθήκης τὸ μέγα ξίφος, ἥλθεν δὲ Ἀθηνᾶ ἐκ
τοῦ οὐρανοῦ, ἐπειψεν γάρ αὐτὴν οὐ θεὰ οὐ λευκοῦς
ἔχωσα τοὺς πάχεις Ἡρα, καὶ ἀμφοτέρους ὄμοιώς
εν τῇ Φυχῇ φιλοῦσα καὶ φροντίζουσα· ἐστη δὲ ὅπι-
σθεν, απὸ τῆς ξανθῆς δὲ κόμης ἐλαβε τὸν υἱὸν τοῦ
Πηλέως, μόνῳ αὐτῷ ὄρωμένη, ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων
οὐδεὶς ἐώρα· εξεπλάγη δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς· πρὸς αὐ-
τὴν δὲ ἐπειράφη, ἐνδέως δὲ ἐγνώρισε τὴν Ἀθηνᾶν
τὴν πολεμικὴν· φοβεροὶ δὲ αὐτοῦ οἱ ὄφθαλμοὶ ἐφά-
νησαν, καὶ πρὸς αὐτὴν φωνήσας, λόγους ταχεῖς εἰ-
πε· διὰ τί δύποτε ὡς θύγατερ τοῦ Διὸς τοῦ τὴν
αιγίδα φοροῦντος ἐλκήλυθας, ἢ ἵνα γνῶς τὴν ατι-
μαν τοῦ Αγαμέμνονος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀτρέως; καὶ
μὴν ἐρῶ σοι λόγον, τοῦτον δὲ καὶ τετελεσμένον εἰ-
ναί υπολαμβάνω· διὰ τὰς αὐτοῦ ὑπερηφανίας ἴσως
ἄν ποτε τὴν Φυχὴν ἀπολέσειεν. Πρὸς τοῦτον δὲ εἰ-
πεν οὐ θεὰ οὐδὲν ὄρωσα Ἀθηνᾶ· ἥλθον εγὼ εἰς οὐ-
ρανοῦ καταπαύσουσα τὴν σὴν μυστικά/αν, εἴγε πει-
σθείης· ἐπειψε δέ με οὐ θεὰ οὐ λευκῶνδες κατεργαταί τοὺς
πάχεις Ἡρα, καὶ ἀμφοτέρους ὄμοιώς εν τῇ Φυχῇ
φιλοῦσα καὶ φροντίζουσα· αλλὰ ἀγε παύσου τῆς
φιλονεικίας, μή δὲ τὸ ξίφος ἐλκε διὰ χειρός· αλ-
λὰ διὰ λόγων μὲν ονειδίσον, καθαί πρέποι ὅστε

Αλλ' οὐτοις ἐπεσιν μὲν ὄγειδισοι, ὡς ἔσεται περ.

Οὐδεὶς γάρ εἴξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσαι.

Καὶ ποτέ τοι τρίς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα,

Τύφριος εἴνεκα τῆςδε· σὺ δὲ ἵσχεο, πείθεο δὲ οὐδὲν.

215 Τὴν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὡκὺς Ἀχιλλεύς.

Χρὴ μὲν σφωτέρον γε, θεὰ, ἐπος εἰρύσσασθαι,

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γάρ ἀμειπον.

Οὐκε θεοῖς ἐπιπειθῆται, μάλα τὸ ἔχλινον αὐτοῦ.

Η, καὶ ἐπ' ἀργυρίῃ καπῇ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν,

220 Αὐτὸς δὲ εἰς κουλεὸν ὥσε μέγα ξίφος, οὐδὲ ἀπίθησε

Μύθῳ Ἀθηναίν· οὐδὲ δὲ οὐλυμπόνδε βέβηκει

Δάματ' εἰς αἰγιόχοιο Διὸς, μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Πιλείδης δὲ εἴξαυτις ἀταρτυροῖς ἐπέεσσιν

Ἄτρείδην προσέειπε, καὶ οὐπω λῆγε χόλοιο·

225 Οἰοβαρές, κυνὸς ὅμματ' ἔχων, κραδίην δὲ ἐλάφοιο.

Οὐτέ ποτε εἰς πόλεμον, ἀμα λαῶ, θωρηχθῆναι,

Οὐτε λόχον δὲ ιέναι σὺν ἀριστόσσιν Ἀχαιῶν,

Τέτλυκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κήρι εἴδεται εἴναι.

Η πολὺ λώιόν· εἶτι, κατὰ σρατὸν εύρυν Ἀχαιῶν

230 Δῶρ' ἀποσαρεῖσθαι, ὅσις σέθεν ἀντίαν εἴπη·

Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·

Η γάρ δέν, Ἀτρείδη, νῦν ὕσατα λαβησαίο.

Αλλ' εἴ καὶ τοις ἔρεω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὁμοῦμαι,

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὐπτετε φύλλα καὶ ὄζους

235 Φύσει, ἐπειδὴν πρῶτα τομὴν ἐν ὅρεσσι λέλοιπεν·

Οὐδὲ ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ρά εἰ χαλκὸς ἔλεγε

Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτέ μητε ὄνεις Ἀχαιῶν·

Ἐν παλάτισσι φαρέουσι δικαστόλοις, οἵτε θέματας

γενήσεσθαι· οὐτω γάρ ἐρῶ, τοῦτο δὲ καὶ τετελεσμένον γενήσεται· ἔσται ὅτε καὶ τρὶς τοσαῦτα παρέσαι σοι περικαλλῆ δῶρα ἔνεκα ταύτης τῆς ἀτιμίας· σὺ δὲ ἔπειχε σαυτὸν, πείθου δὲ ἐμοί· Πρὸς ταύτην δὲ ἀποκρινόμενος ἔφη ὁ τοὺς πόδας ταχὺς Ἀχιλλεὺς· πρέπον δή εστιν, ὡς θεὰ, τὸν σὸν λόγον φυλάξαι με, καί περ θυμὸν ἔχοντα πολὺν ἐν τῇ φυχῇ, οὕτω γάρ εστι καλὸν· οὐδὲ ἀνθεοῖς πειθηται, καὶ αυτοὶ σὺν προθυμίᾳ πελλῆ ἐπακούοντιν αὐτοῦ· Εφη, καὶ ἐπὶ τῇ ἀργυρᾷ λαβῇ τοῦ ξίφους ἐπέσχε τὴν χεῖρα τὴν ἰσχυραν καὶ επαχθῇ, σπίσω δὲ ἐις τὴν ξιφοθήκην ἀθητε τὸ μέγα ξίφος, οὐδὲ ἀπειθητε τῇ παραινέσει τῆς Ἀθηνᾶς· οὐδὲ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπῆλθεν εἰς τὰ οἰκήματα τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος Διὸς ἐπὶ τοὺς ἄλλους θεούς· Οὐ δὲ υἱὸς τοῦ Πηλέως μετὰ ταῦτα διένειπεν λόγων προς τὸν υἱὸν τοῦ Ἀτρέως διελέχθη, καὶ οὐπώ ἐπαύετο τοῦ θυρᾶ· Οἶνω βεβαρημένε, αναίσχυντε κατὰ τοὺς κύνας, καὶ ἀκάρδιε κατὰ τὰς ἐλάφους, ωὗτε ποτὲ εἰς πόλεμον σὺν τῷ λαῷ ὀπλισθῆναι, οὕτε εἰς ἔνεδραν πορευθῆναι σὺν τοῖς ἀριστεῦσι τῶν Ἑλλήνων καρτερίαν ἐσχες ἐν τῇ φυχῇ· τοῦτο δέ σοι θάνατος φαίνεται ὑπάρχειν· ὄντως κατὰ πολὺ κρείττον ἐστι κατὰ τὸ πολὺ στράτευμα τῶν Ἑλλήνων γέρα αφαιρεῖσθαι ἐκεῖνον, οἵτις ἐναντία σοι εἶπη· βίαιες καὶ ἄρπαξ τῶν δημοσίων εἰς βασιλεὺς, ἐπεὶ εἰς αὐτράποις βασιλεύεις οὐδεὶς ἀξίος· ὄντως γάρ ὡς ὑπὲ τοῦ Ἀτρέως νῦν ἐσχάτως ὑβρισθη ἀν, εἰ μὴ τοιούτων ἐβασίλευες· ἀλλ ἐρῶ σοι λόγον, καὶ ὅρκον ἐπὶ τούτων ἰσχυρὸν οὐμόσω· ναὶ μὰ τὴν ῥάβδον ταύτην, οὐ δὲ οὐκέτι ποτὲ φύλλα καὶ κλάδους ἀναβλαστήσει, ἐπειδὴ ἀπαξτηθεῖσα τὴν τοικῆν ἐν τῷ ὅρει καταλέλοιπεν, οὐδὲ ἐκυπαρχῆς θαλερὰ γενήσεται, περιγύρηκε γάρ αὐτὴν ὁ σιδηρος τὰ φύλλα καὶ τὸν φλοιὸν· νῦν δὲ αὐτὴν οἱ υἱοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν ταῖς χερσὶ φέρουσιν, οἱ βασιλεῖς

Πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὅ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος.

240 Ἡ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὶ ἴξεται υἷας Ἀχαιῶν
 Σύμπαντας· τοῖς δ' οὐτὶ δυνήσεαι ἀχνύμενός περ,
 Χραιστμεῖν, εὐτ' ἀν πολλοὶ υφὲ Ἐκτορος αἰνδροφόνοιο
 Θρήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔιδοθι θυμὸν ἀμύξεις
 Χαδμενός, ὃτ' ἀριστὸν Ἀχαιῶν ψέδεν ἔτισας.

245 Ὡς φάτο Πηλείδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαῖη
 Χρυσείοις ἥλοις πεπαρμένον· ἔζετο δ' αὐτὸς·
 Αἰτρείδης δ' ἐτέραθεν ἐμῆνιε· τοῖσι δὲ Νέσωρ
 Ἕδυεπῆς ἀνέρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητῆς,
 Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ρέεν αὐδῆν.

250 Τῷ δὲ ἥδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων αἰνθράπων
 Ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν ἄμα τράφεν ήδ' ἐγένοντο
 Ἐν Πύλῳ ἥγαθήν, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀγαστεν·
 "Ος σφιν ἐϋφρονέων ἀγορίσατο, καὶ μετέειπεν·

·Ω πόποι, ἡ μέγα πάνθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἴκανες,

255 Ἡ κεν γηθήσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 "Άλλοι τε Τρωῖς μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
 Εἰ σφῶν τάδε πάντα πυθοίατο μαριαμένοιιν,
 Οἱ περὶ μὲν Βουλῇ Δαναῶν, περὶ δὲ ἐσὲ μάχεσθας.
 'Άλλα πίθεοθ· ἀμφω δὲ νεατέρω ἐσὸν ἐμεῖο.

260 Ἡδη γάρ ποτ' ἐγώ καὶ ἀρείστιν πέπερ ύμῖν
 'Αιδράτιν ἀμίλησα, καὶ οὐ ποτέ μὲν οἴγ' αἰθέριον·
 Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον αἰνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 Οἴον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καιπέα τ', Ἐξάδιόν τε, καὶ αὐτίθεον Πολύφημον,

265 Κάρτισοι δὴ κεῖνοι, ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 Κάρτιστοι μὲν ἔσταν, καὶ καρτίσοις εμάχοντο

καὶ περὶ τὸ δικάζειν διατρίβοντες, οἱ τὰς νομοθεσίδες παρὰ τοῦ Διὸς λαβόντες φυλάττουσιν, ὃς δὴ ὄρκος εἶσιν ἴσχυρος· ὅντας ἔσαι ὅτε ζήτησις τοῦ Ἀχιλλέως ἀφίξεται ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπαντας· τούτοις δὲ οὐκέτι δυνάσθη βοηθεῖν, καί περ ἀχθόμενος, ἐπειδὰν πολλοὶ ὑπὸ τοῦ ἀνδροφόνου "Εκτορος ἀποθνήσκοντες πίπτωσι, σὺ δὲ ἐντὸς τὴν φυχὴν σπαράξεις, ἄργιζόμενος ὅτι τὸν χράτισον τῶν Ἑλλήνων οὐδαμῶς ἔτι μητσας· Οὕτως εἰπεν ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως πρὸς τῷ γῇ δὲ τὴν ράβδον ἔρριψε, τὴν δικὸν χρυσῶν ἥλων πεπερονημένην, ἀυτὸς δὲ καθίστε· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Ἀτρέως ἀπὸ τοῦ ἔτερου μέρους ἐμνησικάκει· μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Νέσωρ ὁ ἡδυλόγος αἰνέση, ὁ ἐμμελὸς τῶν Πυλίων δημητυρός, οὐ δὴ ἀπὸ τῆς γλωττης μέλιτος γλυκύτερος ἔρρει λόγος· ἐφ' οὐδὲ τὸν δύο μὲν τριακονταετίαις ἀνθρώπων μεμερισμένην ἐχόντων την φωνὴν παρῆλθον, οἱ τὴν αρχὴν ἀμαὶ ἀυτῷ εγεννήθησαν, καὶ ἀνετράφησαν ἐν τῇ Πύλῳ τῇ θειοτάτῃ, ἐπὶ δὲ τῶν γενομένων ἐν τῇ τρίτῃ γενεᾷ εβασίλευεν· ὅσις καλῶς φρονῶν ἐδημητυρίσει, καὶ μετὰ ταῦτα διτοῖς δεῖ ποιεῖν αὐτοῖς εἰσπηγάτο· Φεῦ, ὅντως μεγάλη λύπη τὴν Ἑλληνίδα γῆν καταλαμβάνει, δοντως ἀντίδεως διατεθείν ὁ Πρίαμος, καὶ οἱ τοῦ Πριάμου παῖδες, καὶ οἱ ἄλλοι Τρώες μεγάλως ἀν σχοῖεν εὐφροσύνην εν τῇ φυχῇ, εἰς ομῶν μαχομένων ταῦτα δὴ πάντα μάθοιεν, οἵτινες ὑπερέχετε μὲν ἐν βουλῇ τοὺς Ἑλληνας, ὑπερέχετε δὲ εὐ τῷ μαχεσθαι· ἀλλὰ πείσθιτέ μοι, καὶ αἱμφότεροι γάρ νεωτεροὶ ἐμοῦ ὑπάρχετε· ἡδη γάρ ποτε ἐγὼ καὶ κρείττοντι, ἡ μὲν ἀιδράσι συνέμιξα, καὶ οὐδέποτε με ἐκεῖνοι ἀπέθλιτον ἥγουντο· οὐπω γάρ ἐγὼ τοιούτους ἐωρακα ἀνδρας, αὐδὲ ἀν ἴδοιμι, οἵον τὸν Πυρίθοον τε καὶ τὸν Δρύαντα, τὸν βασιλέα τῶν ὄχλων, καὶ τὸν Καινέα, καὶ τὸν Εξάδιον, καὶ τὸν ἴσσοθεον Πολύφρυμον· ἴσχυρότατοι δὴ ἐκεῖνοι τῶν ἐπὶ γῆς γεγονότων ἀνθρώπων ἀνετράφησαν· ἴσχυρότατοι μὲν ἦσαν καὶ

Φηρσὶν ὄρεσκάσοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.
 Καὶ μὲν τοῖσιν εγὼ μεθομίλεον εκ Πύλου ἐλθὼν,
 Τιλόθεν εἰς Ἀπίνης γαίης· καλέσαντο γάρ αὐτοῖς.

270 Καὶ μαχόμενοι κατέβιαστον εγὼ· κείνοισι δ' ἀνοῦτις
 Τῶν, οἵ γενν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιστο·
 Καὶ μέν μεν βουλέσων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
 Άλλα πίθεοθε καὶ ὑμμεῖς, ἐπεὶ πείθεσθαι ἀμεινον·
 Μήτε σὸν τόνδ', ἀγαθός περ ἐών, ἀποαιρεο κούρην,

275 'Αλλ' ἔτι, οἷς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἱες Ἀχαιῶν·
 Μήτε σὺ, Πηλείδη, θέλεις ἐρίζεμεναι βασιλῆϊ·
 'Αντιβίην· ἐπεὶ οὐ ποστὸν ὁμοίης ὑμμορέ τιμῆς
 Σκηπτοῦ χος βασιλεὺς, φέτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
 Εἰ δὲ σὺ καρτερός εσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μῆτηρ,

280 'Αλλ' ὅγε φέρτερός εἰσιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ανδσσει·
 'Ατρείδη, σὺ δὲ πᾶνε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Λίσσομ' Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 "Ερκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

285 Ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 'Αλλ' ὅδ' αὐτὴν εὐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων·
 Πάντων μὲν κρατέειν εὐθέλει, πάντεσσι δ' αὐτάσσειν,
 Πᾶσι δὲ σημαίγειν· ἄτιν' οὐ πείσεσθαι σήτω·
 Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν εὐθεσσαν θεοὶ αἰτεῖν εόντες,

290 Τοῦνεκά οἱ προθέσουσιν οὐειδεῖς μαθήσασθαι;
 Τὸν δὲρ' ὑποβλήδην ἄμειβετο δῖς Ἀχιλλεὺς·
 "Η γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
 Εἰ δὴ τοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅ, ττί κεν εἴπυς·
 "Αλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γάρ ἔμοιγε

ισχυροτάτοις ἐμάχοντο θυρσὶν ἐν τοῖς ὅρεσι τὴν καταγαγὴν ἔχοντο, καὶ θαυμασίως αὐτοὺς απάλεσαν· καὶ μὴν ἔγω σὺν τούτοις ἀνερεφόμεν εἰκόνα Πύλου μεταπεμφθεὶς, πόρρωθεν ἐκ τῆς Πελοποννησιακῆς γῆς· μετεκαλέσαντο γάρ με αὐτοὶ, καὶ ἐμάχόμεν ἔγω κατὰ τὴν ερινὴν αὐτοῦ δύναμιν· ἐκείνοις δὲ οὐδεὶς ἀν τῶν ἀνθρώπων, οἵ νῦν ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς μάχην ἔρισειε· καὶ μέντοι τῶν συμβουλῶν εμοῦ συνίεσσαν, καὶ ἐπείθοντο τῷ ἐμῷ λόγῳ· αλλὰ πείθεσθε μοι καὶ ὑμῖς, ἐπεὶ πείθεσθαι καλὸν· μήτε σὺ Αγαμέμνον, καὶ ταῦτα ἀγαθὸς ὡν, ἀφαιροῦ τοῦτον τὴν κόρην, ἀλλ' ἄφες, καθὰ τὴν αρχὴν αὐτῷ γέρας ἔδωκαν οἱ οὐραὶ τῶν Ἑλλήνων, μήτε σὺ ὡς ὑιὲ τοῦ Πηλέας βούλου φιλονεικεῖν τῷ βασιλεῖ κατὰ βιαίαν ἐναντίωσιν, ἐπεὶ οὐχ ὄμοίας σοι ἔτυχε τιμῆς ὁ τῶν σκῆπτρων ἐγχρατῆς βασιλεὺς, φῶ τὴν τιμὴν ὁ Ζεὺς ἔδωκεν· εἰ δὲ σὺ ισχυρὸς εἶ, μητὸρ δὲ σε ἔτεκε θεὰ, αλλ' οὗτος κρείττων εσίν, ἐπειδὴ ἐν πλείσσι βασιλεύει· ὡς ὑιος τοῦ Ἀτρέως, σὺ δὲ λῆγε τῆς σῆς μητρικαίας, ἔγω δὲ δεῖσομαι τοῦ Αχιλλέως ἀφεῖναι τὸν θυμὸν, διὰ πᾶσι μεγάλη ἀσφάλεια τοῖς Ἑλλησιν ὑπάρχει, ἐνθατα τοῦ κακωτικοῦ πολέμου. Πρὸς τοῦτον δὲ αποκριόμενος ὁ βασιλεὺς Αγαμέμνων εἶπε· καὶ δὴ ταῦτα πάντα ὡς γέρον κατα τὸ πρέπον εἴρηκας, ἀλλ' οὗτος ὁ αὐτὴρ ἐθέλει περιγίνεσθαι πάντων τῶν ἀλλων, πάντων μὲν ἐπικρατεστερος εἶναι βούλεται, ἐν πᾶσι δὲ βασιλεύειν, πᾶσι δὲ ἐπιτάττειν· καθ' ἀοίμαι οὐ πείσεσθαι αὐτῷ τινα· εἰ δὲ πολεμιστὴν αὐτὸν ἐποίησαν οἱ θεοὶ οἱ αἱρέτες, διὰ τοῦτο λοιδορίαι ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ προπετῶς κινοῦνται ὥστε προφέρειν αὐτάς. Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπε ὁ ἐνδοξός Αχιλλεὺς ὑποβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ ἐγκόφας αὐτὸν τῆς ὄρμῆς· Ὁντως γάρ ἀν δειλὸς, οὐ πολεμιστής, καὶ οὐδενὸς ἄξιος κληθεῖν, εἰ δὴ κατα πᾶσαν πρᾶξιν ὑποτάσσομαι σοι, ἦν ἀν σὺ εἶπες πρᾶξαι με· ἀλ-

295 Σήμαινε· οὐ γάρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι σίω.

"Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ εὐ̄ φρεσὶ βάλλεο σῆσι·
Χερσὶ μὲν οὔτε ἔγωγε μαχήσομαι εἴνεκα κούρης,
Οὔτε σοὶ, οὔτε τῷ ἀλλῷ, ἐπεὶ μὲν φέλεσθέ γε δόντες·
Τῶν δὲ ἀλλῶν, ἂ μοι ἐστὶ θοῦ παρὰ τὴν μελαίνη,

300 Τῶν οὐκ ἀν τι φέροις ἀνελῶν, ἀέκοντος ἐμεῖο.

Εἰ δὲ ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνώσωσι καὶ οἴδε·
Αἴ ταν αἴμα κελαῖνὸν ἐρωτήσει περὶ δουρί.

"Ως τώ γέ ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν
Αντήτην· λῦσαν δὲ ἀγορὴν παρὰ τηντὸν Ἀχαιῶν·

305 Πιλείδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἐίσας

"Ηἱε σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἵς ἑτάροισιν·

Ατρείδης δὲ ἄρα νῆα θοὴν ἀλαδε προέρυσσεν,

Ἐς δὲ ἐρέτας ἔκρινεν εἰκοσιν, τέσ δὲ ἐκατόμβην

Βῆσε Θεῷ· ἀνὰ δὲ Χρυσῆδα καλλιπάρημον

310 Εἴσεν ἄγων· ἐν δὲ ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Οδυσσεὺς·

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον υγρὰ κέλευθα.

Λαοὺς δὲ Ατρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἀνωγεν.

Οἱ δὲ ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἄλα λύματ' ἔβαλλον·

"Ερδον δὲ Απόλλωνι τελιέσσας ἐκατόμβας

315 Ταύρων οὐδὲν αἰγῶν, παρὰ τοιν' ἀλὸς ἀτρυγέτοιο·

Κνίσση δὲ οὐρανὸν ἵκεν ἐλισσομένη περὶ καπνῷ·

"Ως οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ σρατὸν· οὐδὲν Αγαμέμνων

Λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείληστον Ἀχιλῆο.

Αλλ' ὅγε Ταλθύβιόν τε καὶ Εύρυβάτην προσέειπε,

320 Τώ οἱ ἔσαν κύρικε καὶ ὀτρυρῶ Θεράποντε·

"Ερχεσθον κλισίν Πιληΐάδεω Αχιλῆος,

Χειρὸς ἐλόντεν ἄγέμενον Βρισηΐδα καλλιπάρημον·

λοις δὴ ταῦτα ἐπίταπτε, μὴ δὲ ἔμοιγε πρόσαττε, οὐκέτι γάρ ἐγώ σοι πεισθῆναι υπολαμβάνω. ἀλλο δέ σοι λέξω, σὺ δὲ τοῦτο ἐν τῷ σῷ λογισμῷ λάμβανε· χερσὶ μὲν ἐγώ οὐδαμῶς μαχοῦμαι ἐνεκα τῆς κόρης οὔτε σοι, οὔτε τίνι ἀλλῳ, ἐπεὶ ἀργῆσθε με ἀυτὴν υμεῖς οἱ δεδωκότες. ἀπὸ δὲ τῶν ἀλλων, ἐ-εσιν ἔμοι ἐπὶ τῷ ταχείᾳ νηὶ τῇ μελαίνῃ, ἀπὸ τούτων οὐδὲν ἀν ἐλών κομίσαις μὴ βουλούμενου εἰοῦ· εἰ δὲ μὴ, ἄγε δὴ πεῖραν λαβεῖν Θέλησον, ἵνα μάθωσι καὶ οὗτοι, ὅποιος τις εἰ· ταχέως ἀπὸ σοῦ αἴμα μέλλων περιρρύσσεται τῷ ἐμῷ δόρατι. Οὕτως οὔτοι διὰ λόγων βίᾳν αἰτεισφερόντων διενεχθέντες, αἰέσισσαν· ἔλυσαν δὲ τὴν ἐκκλησίαν παρὰ ταῖς ναυσὶ τῶν Ελλήνων· Ὁ μὲν οὐλὸς τοῦ Πηλέως ἐπὶ τὰς σκηνὰς, καὶ τὰς ναυς τὰς ἐκατέρωθεν ἰσοστάθμους απελι-λύθει σὺν τῷ υἱῷ τοῦ Μενοίτιου, καὶ τοῖς ἐαυτοῦ ἑταῖροις· Ὁ δὲ οὐλὸς τοῦ Ἀτρέως ναῦν ταχεῖαν ἐπὶ τὴν Θάλασσαν καθείλκυσεν, εἰς αὐτὴν δὲ κωπηλάτας ἐπιλεξάμενος αἰνεβίβασεν εἴκοσιν, ἐς αὐτὴν δὲ τὰ πρὸς Θυσίαν ἐνέβαλε χάριν τοῦ Θεοῦ· επ' αὐτὴν δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ Χρύσου τὴν εὐπρόσωπον ἀγαγὼν ἐκάθισεν· επ' αὐτὴν δὲ ἀρχηγὸς αἰνεβιό πόριμος τὰς βουλὰς Οδυσσεὺς· οἱ μὲν δὴ αἰναβάντες ἐπλεον κατὰ τὰς ύγρας τῆς θαλασσῆς πορείας. τοὺς ὄχλους δὲ ὁ οὐλὸς τοῦ Ἀτρέως ἀποκαθαίρεσθαι προσέταξεν· οὕτωι δὲ ἀπεκαθαίροντο, καὶ εἰς τὴν Θάλασσαν τοὺς ρύπους ἀπέβαλλον· ἔθυον δὲ τῷ Ἀπόλλωνι θυσίας, ἀπὸ ζώων τελείων, ταύρων, καὶ αἰγῶν, κατὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης τῆς πικρᾶς· ὁ ἀτμὸς δὲ τοῦ λίπους ἐπὶ πολὺ τοῦ αἱρός αγήει, περιελισσόμενος, καὶ συμμιγεῖς τῷ καπνῷ. Οὕτως οἱ μὲν ταῦτα κατὰ τὸν σρατὸν ἐνήργουν· ὁ Λγαμέμνων δὲ οὐκ ἐληγε τῆς ἐρισικῆς ἀπειλῆς, ἦν τὸν ἀρχὴν ἐπείλησε τῷ Αχιλλεῖ· ἀλλ' οὕτος πρὸς τὸν Ταλθύβιον τε καὶ τὸν Εὐρυθάτην εἰπεν· οἵτινες οἵσαν ἀντῷ κάρυκες καὶ σπουδαῖοι θερά-

Εἰ δέ κε μὴ δώσασιν, ἐγὼ δέ κεν ἀυτὸς ἔλωμαι,
 Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ρίγιον ἔσαι.

325 Ὡς εἰπὼν, προέι, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῆθον ἔτελλε.
 Τῷ δ' αἴκοντε βάτην παρὰ θῖν' ἀλὸς ἀτρυγέτοιο·
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἴκεσθιν.
 Τὸν δ' εὔρον παρά τε κλισίγη καὶ νηὶ μελαίνη
 Ἡμενον· οὐδὲ ἄρα τῷ γε ίδων γύθισεν Ἀχιλλεύς.

330 Τῷ μὲν ταρβίσαστε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα,
 Στήτην, οὐδὲ τῇ μην προσεφάνεον, οὐδὲ ἐρέοντο.
 Αὐτὰρ οἱ ἔγρω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, φάνησέν τε·
 Χαίρετε, κύρικες, Διὸς ἄγγελοι, οὐδὲ καὶ ἀιδρῶ·
 Ἀσσονῆτε· οὐτί μοι ὑμεῖς ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,

335 Ὡς σφῶι προέι Βριστίδος εἴνεκα κούρης.
 Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρύκλεις, ἔξαγε κούρην,
 Καὶ σφῶιν δός ἄγειν· τῷ δ' αὐτῷ μάρτυρες ἔσων
 Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θυντῶν ἀνθρώπων,
 Καὶ πρὸς τῷ βασιλῆος ἀπινέος· εἴποτε δ' αὐτε

340 Χρείω ἐμεῖο γένηται αἰεικά λοιγὸν ἀμῦναι
 Τοῖς ἀλλοις· οὐ γὰρ ὅγ' ὀλοῦσι φρεσὶ θύει,
 Οὐδέ τι οἰδε νοῆσαι ἀμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
 Ὁππως οἱ παρὰ νησὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί·
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπειθεθήταίρῳ,

345 Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίν Βριστίδα καλλιπάρην,
 Δῶκε δ' ἄγειν· τῷ δ' αὐτις ἔτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν.
 Ή δ' αἴκονος ἀμα τοῖσι γυνὴ κίεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Δακρύσας, ἐτάρων ἀφαρ ἔζετο ιόσφι λιασθείς,
 Θῖν' ἐφ' ἀλὸς πολεῖς, ὄρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 350 Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ οὐράσσαστο χεῖρας ὄρεγνύς.

ποντες· ἀπίτε ἐπὶ τὸν σκηνὴν τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Πιλέως τοῦ Ἀχιλλέως, ὡσεὶ ἀπὸ τῆς χειρὸς λαβόντες ἀγαγεῖν
δευρο τὸν θυγατέρα τοῦ Βρισέως τὴν εὐπρόσωπον·
εἴαν δὲ μὴ δῷ, ἐγὼ δὲ ἀντὸς ἀφέλωμαι ἀντὸν, πα-
ραγεόμενος σὺν πλείστιν, διὰ τὸ ἀλγεινότερον ἔσται
ἀυτῷ. Οὕτως εἰπὼν ἔξεπεμψεν· ἀσχερὸν δὲ τοῦτο ἐ-
πίταγμα προσέταξεν. Οἱ δὲ, καίτοι μὴ βουλούμενοι, ὅ-
μως ἀπῆλθον πλησίον τοῦ αἰγαλοῦ τῆς πικρᾶς θα-
λάσσης· ἐπὶ δὲ τὰς τῶν Μυρμιδόνων σκηνὰς καὶ ναῦς
παρεγένοντο· εὗρον δὲ τὸν Ἀχιλλέα παρὰ τὴν σκηνὴν
καὶ τὴν ὑπὸ τῆς μελαίνης καθήμενον· οὗτος δὲ τούτους
ἰδὼν, σφόδρα ἥλυησεν· οἱ δὲ δείσαντες, καὶ αἰδεσθέν-
τες τὸν Βασιλέα ἔστησαν· οὐκ ἐφέγγουντο δὲ πρὸς
αὐτὸν, οὐδὲ πρώτων· Οἱ δὲ ἐίσισκεν ἐν τοῖς ἑαυτοῦ λο-
γισμοῖς, καὶ ἐφώνησεν αὐτοῖς· χαίρετε, κύρικες, αγ-
γελαφόροι τοῦ Διὸς, καὶ τῶν αὐτρώπων, πλησίον
ἔλθετε, οὐδαμῶς μοι ὑπὸ αἰτίαν ὑμεῖς, ἀλλ' ὁ Ἀ-
γαμέμνων, ὅσις ὑμᾶς ἔπειψεν ἔνεκα τῆς κόρης τῆς
θυγατρὸς τοῦ Βρισέως· ἀλλὰ ἄγε, ὁ εὐγενεῖς Πάτρο-
κλε, εξάγαγε τὴν κόρην, καὶ δος αὐτοῖς, ὡστε αγα-
γεῖν· οὗτοι δὲ αὐτοὶ μάρτυρες ἔσωσαν ἐνώπιον τε
τῶν θεῶν αἰδανάτων, καὶ ἐνώπιον τῶν θυητῶν αὐ-
τρώπων, καὶ ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως τοῦ ἀπινοῦς·
ἐάν ποτε χρεία ἔμου ὑπάρξῃ τὸν ἀπρεπῆ διεθρον
ἀποσοβῆσαι τοῖς "Ελληνοῖς" οὗτοις γὰρ οὗτος βεβλαμ-
μένοις λογισμοῖς κινεῖται, οὐδὲ γιγάντει συλλογί-
σασθαι ἀμα τὰ μέλλοντα καὶ τὰ παρεληλυθότα,
λέγω ὅπως αὐτῷ παρὰ ταῖς ναυσὶν οἱ "Ελληνες ἄζη-
μοις μάχοιντο· Οὕτως εἰπεν· ὁ Πάτροκλος δὲ ἐπείσθη
τῷ προσφελεῖ ἐταίρῳ, εξάγαγε δὲ τῆς σκηνῆς τὸν τοῦ
Βρισέως θυγατέρα τὸν εὐπρόσωπον, ἔδωκε δὲ ὡστε
αγαγεῖν· οὗτοι δὲ ἐπανέστρεψαν εἰς τὰς ναῦς τῶν "Ελ-
ληνῶν· οὐ δὲ γυνὴ μὴ βουλούμενη σὺν αὐτοῖς ἀπήρχεται.
οὐδὲ Ἀχιλλεὺς δὲ δακρύσας, ιδίας ἀπὸ τῶν αἰτοῦ ἐταίρων
σὺν ταχυτῆτι ἀπελθὼν, ἐκαθέζετο παρὰ τὸν αἰγαλόν

Μῆτερ, ἐπεὶ μὲν τεκές γε μηνυθάδιόν περ ἔδτα,
Τιμήν περ μοι ὅφελλεν ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι,
Ζεὺς υψιβρεμέτης· νῦν δὲ οὐδέ με τυπὸν ἔτισεν.
· Ή γάρ μ' Ἀτρείδης εύρυκρεών Ἀγαμέμνων

355 Ἕτιμησεν· ἐλῶν γάρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

· Ως φάτο δακρυχέων· τοῦ δὲ κλυε πότνια μήτηρ,
· Ήμένη ἐν βένθεσσιν ἀλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
Καρπαλίμως δὲ ἀνέδυ πολιῆς ἀλὸς, οὐτ' ὅμιχλη·
Καὶ ρά πάροιδεν αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,

360 Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἐπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε.
Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
· Εξαύδα, μὴ κεῦθε νόφη, ἵνα εἴδομεν ἄμφω.

Τὴν δὲ βαρυσενάχων προτέφη πόδας ὀκὺς Ἀχιλλεύς.
Οἰσθα· τίν τοι ταῦτ' εἰδύῃ πάντ' αγορεύω;

365 Ωχόμενός εἰς Θύβην ἱερὸν πόλιν Ἕπτίωνος,
Τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἔγομεν ἐνθάδε πάντα·
Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσαντο μετὰ σφίσιν υἱες Ἀχαιῶν,
· Εὐ δὲ ἔλον Ἀτρείδη Χρυσοίδα καλλιπάργου·

Χρύσης δὲ αὐθὸν εἰρεύεται οὐδὲν τούτοις Ἀπόλλωνος,

370 Ἕλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Λιστόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι ἄποινα,
Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Χρυσέω ἀνάσκηπτρῳ καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
· Ατρείδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν.

375 Ενθάδελλοι μὲν πάντες ἐπευφίμισαν Ἀχαιοῖ,
Αἰδεῖσθαι· οὐδὲν τοιούτην οὐδέποτε θυμῷ.
· Αλλ' οὐκ Ἀτρείδη Αγαμέμνονι οὐδανε θυμῷ.
· Αλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δὲ πί μηθον ἔτελλε.

τῆς Θαλάσσης τῆς λευκῆς ὄρῳ ἐπὶ τὸν μέλανα πόντον·
 κατὰ πολὺ δὲ τῷ προσφιλεῖ αὐτοῦ μητρὶ ἡγένετο τὰς
 χεῖρας ἐκτείνων, λέγων· ὡ μῆτερ, ἐπεὶ με εὔνυ-
 σας ἐλιγοχρόνιον ἐσόμενον, τιμήν μοι ὥφειλε δοῦναι
 ὁ οὐράνιος Ζεὺς, ὁ τῶν βροντῶν αἴτιος· νῦν δὲ οὐδὲ
 ἐπὶ μηκόν με ἐτίμησε· ὅντως γάρ με ὁ τοῦ Ἀτρέως
 υἱὸς ὁ μεγας βασιλεὺς Ἀγαμέμνων ἀτίμους ἐποίησεν·
 ἀφείλετο γάρ τὸ ἐμὸν γέρας αὐτὸς, ἀλλοτριώσας τοῦ-
 το ἀπ' ἐμοῦ. Οὐ πως εἶπε δακρυρρόων· τούτου δὲ ἡ-
 κουσεν ἡ σεπτὴ μήτηρ καθημένη ἐν τῷ Βάθει τῆς θα-
 λάσσης παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς τῷ γέροντι· ταχέως δὲ
 ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς λευκῆς Θαλάσσης, ὡσπερ ομίχλη,
 καὶ πρὸ προσώπου αὐτοῦ ἐκάθισε δακρυρροοῦντος,
 τῇ χειρὶ δὲ αὐτὸς κατέψυσε, καὶ λόγον εἶρικε, καὶ
 εἴς σιδματος ἐκάλεσε λέγουσα· ὡ παῖ, διὰ τί χλαί-
 εις; τί δέ ἐσι τὸ πένθος, ὃ ἐπὶ σὲ ἀφίκετο κατὰ τοὺς
 λογισμοὺς; ἐξειπε, μὴ χρύψῃς ἐν τῷ νῷ, ἵνα ἀμ-
 φότεροι γινωσκαμένην. Πρὸς ταῦτην δὲ βαρέως σενάζων
 εἶπεν ὁ ταχὺς τοὺς πόδας Ἀχιλλεὺς. Οἴδας, τίνος
 χάριν σοι ταῦτα ἔρω, πάντα γινωσκούσῃ; δόμως ἔρω
 δή· Ἀπῆλθομεν εἰς τὴν Ἱεράν πόλιν του Ηετίωνος,
 τὰς Θίβας λέγω· ταῦτην δὲ ἐξεπορθίσαμεν, καὶ οὐδὲ
 γομεν ἐνταῦθα πάντα τὰ τῆς λείας· καὶ ταῦτα μὲν
 καλῶς ἐμερίσαντο ἐν σφίσιν αὐτοῖς οἱ υἱοὶ τῶν Ἑλ-
 λήιων· εἰξελέξαντο δὲ τῷ υἱῷ τοῦ Ἀτρέως τὴν θυγα-
 τέρα τοῦ Χρύσου τὴν ευπρόσωπον· ὁ Χρύσης δὲ ὁ Ἱε-
 ρεὺς τοῦ πόρρωθεν τοξεύοντος Ἀπόλλανος ἀφίκετο ἐπὶ
 τὰς ταχείας ναυς τῶν Ἑλλήνων τῶν σιδηροθωράκων,
 ἐλευθερώσων τὴν θυγατέρα, καὶ φέρων ἔτι καὶ πλεῖστα
 λύτρα, καὶ τὸ σέμιμα κατέχων ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ πόρ-
 ρωθεν βάλλοντος Ἀπόλλανος, ἐπὶ τῷ ράβδῳ τῷ χρυσῷ
 καὶ τιμίᾳ, καὶ ἵκέτευε πάντας τοὺς Ἑλληνας, τοὺς δυο
 δὲ υἱοὺς τοῦ Ἀτρέως μᾶλλον τῶν ἄλλων, τοὺς βασιλεῖς
 καὶ διατάκτορας των ὅχλων· τότε οἱ ἄλλοι μὲν πάντες
 Ἐλλινες ἐπεβόησαν, αξιοῦντες αἰσχύνεσθαι τὸν Ἱερέα,

Χαθμενος δ' ο γέρων πάλιν φέχετο· τοιο δ' Απόλλων
 380 Ευξαμένου ίκουστεν, ἐπεὶ μάλα οι φίλοις ἦσαν·
 "Ηχε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οι δέ τι λαοὶ
 Θυντοροι επασσύτεροι· τὰ δ' ἐπέχετο κῆλα θεοῖσα·
 Πάντη αὖτε σρατὸν εύρυν Ἀχαιῶν· αἴμις δὲ μάντις
 Εὖ εἰδώς ἀγόρευε θεοπροπίας· Εκάτοιο·

385 Αὐτίκ' ἔγω πρῶτος κελόμην θεὸν οἰλάσκετο·
 "Ατρείαντα δ' ἐπειτα χόλος λάζεν· αἰ φα δ' αἰτιάς
 Ήπειλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν·
 Τὴν μὲν γάρ σὺν τητ θοῦ ἐλίκωπες Ἀχαιοί·
 "Ες Χρύσην πέμπουσιν, αἴγουσι δὲ δῶρον· Ανακτε·

390 Τὴν δὲ νέον κλισίνθεν ἔβαν κήρυκες ἀγούτες
 Κούρην Βρισῆος, τὴν μοι δόσαν υἱες Ἀχαιῶν·
 "Αλλὰ σὺ, εἰ δύνασαι γε, περίσχεο παιδὸς ἔπος·
 "Ελθοῦσ' οὐλυμπόδε Δία λίσαι, εἴ ποτε δή τι
 "Η, ἔπις ἀνησας κραδίνη Διὸς, οὐκέ ταῦτα

395 Πολλάκι γάρ σέο πατρὸς εὐτὸν μεγάροισιν ἀκουστα
 Ευχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφεῖ Κρονίωνι
 Οἴη ἐν ἀθανάτοισιν αἰσικέα λοιγὸν ἀμῦνται,
 "Οππότε μιν ξυδῆσται οὐλύμπιοι ίθελον ἄλλοι,
 "Ηρη τ', οὐδὲ Πεσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·

400 Αλλὰ σὺ τὸν γ' ελθοῦσα, θεὰ, υπελύσαο δεσμῶν
 "Ωχ' Ἐκατόγχειρον καλέσασ' εἰς μακρὸν οὐλυμπον,
 "Οτι Βριάρεων καλέουσι Θεοὶ, ἄρδετες δέ τε πάντες
 Αἰγαίων· ο γάρ αὐτε βίη οὐ πατρὸς αἰμείνων.
 "Ος δια παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδει γαίων.

405 Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες Θεοὶ, οὐδ' ἔτ' ἔδησαν·
 Τῶν τοι μη μακάσα παρέζεο, καὶ λαβέτε γουνῶν,

καὶ τὰ περικαλλῆ λύτρα δέχεσθαι, ἀλλ' οὐ τῷ υἱῷ τοῦ Ἀτρέως τῷ Ἀγαμέμνονι πρεστή τοῦτο κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, καὶ δὴ σκληρώς αὐτὸν ἀπέπεμψεν, ἵσχυρὸν δὲ ἐπίταγμα προσέταπτε. Ὁργὴν δὲ βαρεῖαν ἔχων ὁ γέρων, ἐπανέστρεψεν· τούτου δὲ ὁ Ἀπόλλων εὐχὴν ποιησαμένου ἐπικούσε, ἐπειδὴ σφόδρα ἡς αὐτῷ φίλος· ἀφῆκε δὲ κατὰ τῶν Ἑλλήνων βέλος κακοτικὸν· οἱ δὲ χλοι δὲ ἀπέθηκον αλλεπάλλιοι καὶ συγεχεῖς· τὰ δὲ τοῦ θεοῦ βέλη ἐπέμπετο πανταχόσε αὐνά (ἐπὶ) τὸν πόλυν σρατὸν τῶν Ἑλλήνων· οἵμην δὲ ὁ μάντις καλῶς εἰδὼς τὰς μαντείας τοῦ Ἀπόλλωνος διημητρῶν αὐτέφαστο· εὐθέως ἐγὼ πρώτος ἐλεγον ἐξευμενίζεσθαι τὸν θεόν· τὸν δὲ τοῦ Ἀτρέως υἱὸν ὄργην κατέσχε· σὺν ταχυτῆτι δὲ ἀναστὰς, ἥπερ λίσσειν ἐμοὶ ἀπειλήν, οὐδὲ καὶ τετελεσμένη ἐσίστη. Τὴν γάρ Χρυσηίδα διὰ γεως ταχείας "Ἑλληνες ἐνόφθαλμοι (οὐ εἰλίσσειν τὰς καθπατεῖσιν) εἰς τὴν Χρίσαν παραπέμπουσι, κομίζουσι δὲ καὶ δῶρα τῷ βασιλεῖ Ἀπόλλωνι· τὴν δὲ θυγατέρα τοῦ Βρισέως νῦν ρεωσὶ ἀπὸ τῆς ἐμῆς σκηνῆς ἀπῆλθον οἱ κύρικες ἄγοντος, οὐ μοι δεδώκασιν οἱ υἱοὶ τῶν Ἑλλήνων· αλλὰ σὺ εἰς τίνα δύραμιν ἔχεις, ἀντιλαβοῦ τοῦ καλοῦ παιδὸς, αὐελθοῦσα εἰς τὸν Ὀλυμπὸν δεκτήτι τοῦ Διὸς, ἐάν ποτέ τι οὐ λόγω ὠφέλισας τὴν καρδίαν τοῦ Διὸς, οὐ καὶ ἔργῳ πολλάκις γάρ σου ἕκουσα τὸν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς καυχώμενης, ὅτε ἐλεγεῖς, τῷ τοῦ Κρόνου υἱῷ τῷ τῆς συμπιλήσεως καὶ σκοτώσεως τῶν νεφῶν αἰτίῳ μόνην τοῖς θεοῖς ἀπρεπῆ ὄλεθρον ἀποσοβίσας, ὅτε αὐτὸν ἦθελον συνδῆσαι οἱ λοιποὶ οὐράνιοι Θεοί, οὐ "Ηρα καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ οὐ Αθηνᾶ οὐ Παλλὰς· ἀλλὰ σὺ, οὐ Θεά, παραγενομένη τοῦτον ἀπίλλαξας ταχέως τῶν δεσμῶν, τὸν Ἐκατούρχειρα καλέσασα επὶ τὸν υἱολόγον Ὀλυμπὸν, οὐ οἱ μὲν θεοὶ Βριάρεων ὄνομάζεισιν, οἱ ἄνθρωποι δὲ πάντες Λιγαίωνται· οὐτος γάρ κατὰ τὴν ἵσχυν ἀμείνων εἰσὶ του ἑαυτοῦ πατρὸς, οὐδὲ δὴ τότε αὐελθὼν ἐκαθέζετο παρὰ τῷ υἱῷ τοῦ Κρόνου λαμπρυνόμενος, καὶ διαχειρόμενος διε-

Αἱ κέν πως ἐθέλησιν ἐπὶ Τράσσοιν ἀρῆξαι,
Τουὶς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλλα ἐλσαῖ Ἀχαιοὺς
Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος.

410 Γνῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.

"Ην ἄτην, ὅτ' ἀριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Τὸν δὲ οἵμείβετ' ἐπειπα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα.

"Ωμοι, τέκνον ἐμὸν, τί πῦ σ' ἔτρεφορ αἰνὰ τεκοῦσα;

Αἴθ' ὄφελες παρὰ ονυσὶν αἰδάκρυτος καὶ ἀπύμων

415 Ἕσθαι· ἐπεὶ πῦ τοι αἴσα μίγνυθα περ, οὐτὶ μάλα δήν.

Νῦν δ' ἄμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς πέρι πάντων

"Ἐπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισι·

Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὸς τερπικεραφύω

Εἴμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴ κε πίθηται.

420 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν, νησὶ παρήμενος ὠκυπόροισι,

Μήνι Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δὲ ἀποκαύεο πάμπαν.

Ζεὺς γὰρ ἐς Ωκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἴθιοπᾶς

Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα· θεοὶ δὲ ἄμα πάντες ἔποντο.

Δωδεκάτη δέ τοι αὐθίς ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·

425 Καὶ τότ' ἐπειτά γε εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατές δῶ,

Καὶ μιν γουνάσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι σέω.

"Ως ἀρα φωνήσασ' ἀπεβίσατο· τὸν δὲ ἔλιπ' αὐτοῦ

Χαόμενον κατὰ Θυμὸν ἐύζώνοιο γυναικὸς,

Τὴν ρά βίγ αέσσοντος ἀπιύρων· αὐτὰρ Ὄδυσσεὺς

430 Ἐς Χρυσον ἴκανεν, ἀγων ἱερὴν ἐκατόμβιν.

Οι δὲ ὅτε δὴ λιμένος πολυβευθέος ἐντὸς ἴκοντο,

Ἴσια μὲν σείλαντο, Θέσαν δὲ ἐν τηλὶ μελαένη·

Ἴσιὸν δὲ ἰσοδόκη πέλασαν, προτόγοισιν ὑφέντες·

Καρπαλίμας τὴνδὲ εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς·

τὴν δόξαν· ὅν δὴ καὶ ἐφοβήθησαν οἱ μακάριοι θεοί, καὶ οὐκέτι ἐδίσμευσαν τὸν Δία· Τούτων δὴ αὐτὸν αἰαμυῆσασα, πλησίον κάθισον καὶ λαβοῦ τῶν γονάτῶν αὐτοῦ, εἴπως ἀν ἐθελήσῃ συνάρασθαι μὲν καὶ βουθῆσαι τοῖς Τρωσὶ· τοὺς δὲ Ἐλληνας ἐπὶ τε τὰς ταῦς σωνελαθῆναι ποιῆσαι, καὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἀναρουμένους, ὅπως πάντες παραπολαμσώσι τοῦ Βασιλέως, μάθῃ δὲ καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ὁ μέγας βασιλεὺς Ἀγαμέμνων τὴν ἑαυτοῦ βλαδβην, ὅτι τὸν κράτιστον τῶν Ἐλλήνων κατ’ οὐδὲν ἐτίμησε· Πρὸς τοῦτον δὲ ἀπεκρίνατο ἡ Θέτις σφόδρα δακρυρρόοῦσα· Οἵμοι, ὡς τέκνον ἐμόν, τίνος χάριν σε ανέθρεψα ἐπὶ κακῆ μοίρᾳ τεκοῦσα; εἴθε ἀποκείμενον ἦν σοι παρὰ ταῖς ταυτίνι ἀδακρύτῳ καὶ ἀβλαβεῖ καθῆσθαι, ἐπειδὴ σοι οὐ τῆς ζωῆς μοίρᾳ ἐπ’ ὀλίγον χρόνον ἐστὶν, οὐκέτι σφέδρα ἐπὶ πολὺν· νῦν δὲ ἄμα καὶ ὀλγοχρόνιος, καὶ ἀθλιός πλέον πάντων εγένου, διὸ δὴ ἐπὶ κακῆ μοίρᾳ σε ἔτεκον ἐπὶ τῶν οἰκανῶν· τοῦτον δὲ σοι τὸν λόγον λέξουσα τῷ Δίτ τῷ τρέποντι τοὺς ἐνατίους τῷ κεραυνῷ, ἀπέρχομαι ὡγῷ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀφ’ οὐ οἱ σφοδροὶ γιφετοί, εάν γε πεισθέσιν· ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν παρὰ ταῖς ταυτὶ καθίμενας ταῖς ταχεῖαις, μυνισικάκει τοῖς Ἐλληνις, ἀπὸ τοῦ πολέμου δὲ ἀργίαν ἀγε παντελῆ· ὡγῷ Ζεὺς εἰς τὸν Ωκεανὸν ἐπὶ τοὺς ἀμέμπτους Λιθίοπας ἀπῆλθε χθός εἰς εὐαχίαν· οἱ θεοὶ δὲ οἱ πλείους ἄμα αὐτῷ ἱκολούθουν· κατὰ δὲ τὴν δωδεκάτην ἡμέραν ἐπανελεύσεται ἐπὶ τὸν Ὀλυμπὸν, καὶ τότε δὴ ἀπελεύσομαι πρὸς τὸ τοῦ Διὸς οἰκημα τὸ ἴσχυρὸν, καὶ δεῖσομαι αὐτοῦ τῶν γονάτων ἀπομένην, καὶ ὑπολαμβάνω πείσεσθαι μοι αὐτὸν· Οὗτοι δὴ εἰποῦσα ἀπελῆλυθε· τὸν δὲ κατέλεπεν ἔκει βαρεῖαν ὄργην ἐχούτα κατὰ Φυχὴν, ἔνεκα τῆς πολυτελῶς ἐσολισμένης γυναικός, ἦν βιαλέως καὶ μη βουλομένου αὐτοῦ ἀφείλοντο· ὁ Ὀδυσσεὺς δὲ εἰς τὴν Χρύσαν κατέλαβε, ἀγων τὴν ἱερὰν μεγάλην θυσίαν· οἱ δὲ ὅτε

435 Ἐκ δέ εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμάσια ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ρήμανι θαλάσσης·
 Ἐκ δέ ἐκατόμβην βῆσαν ἐκιβόλῳ Ἀπόλλωνι.
 Ἐκ δὲ Χρυσὶς νηὸς βῆ ποντοπόρῳ.
 Τὴν μὲν ἐπειτὴν ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὄδυσσεὺς,

440 Πατρὶ φίλῳ εἰς χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·
 Ὡς Χρύση, πρό μι ἐπεμψεν ἀναξ αὐτρῶν Ἀγαμέμνων,
 Παῖδα τε σοὶ αὐγέμεν, Φοίβῳ θέρην ἐκατόμβην
 'Ρέξαι υπὲρ Δαναῶν, ὅφεις ἰλασσώμεθα" Λανακτα,
 "Ος νῦν Ἀργείοισι πολύσονα κῆδε" ἐφῆκεν.

445 Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὅ δέ ἐδέξατο χαίρων
 Παῖδα φίλην· τοί δέ ὡκα Θεῷ κλειτὴν ἐκατόμβην
 Ἐξείης ἐστησαν ἐύδηλτον περὶ βωμόν.
 Χεριάντο δέ ἐπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
 Τοῖσιν δὲ Χρύσης μεγάλ' εὗχετο, χεῖρας ἀνασχών.

450 Κλῦθι μεν, Ἀργυρότοξε, ὃς Χρύσην αἱμοφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τεγέδοιό τε ἵφι ἀνάστεις·
 "Ηδη μὲν ποτὲ ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο·
 Τίμισας μὲν ἐμὲ, μέγα δὲ ἵψα λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ήδὲ ἐτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρύνον εέλθωρ,
 455 Ἡδη νῦν Δαναοῖσιν αἰνεῖα λογγὸν ἄμανον.

Ως ἔφατε εὐχόμενος· τοῦ δὲ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Αὐτὰρ ἐπει τὸ εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 Αὖρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἐσφαξαν, καὶ ἐδειραν,
 Μηρούς τὲ ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσην ἐκάλυψαν,

460 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπὶ αὐτῶν δὲ ὠμοθέτησαν.
 Καὶ εἰς τὸ σχίζαις ὁ γέρων, ἐπὶ δὲ αἰθοπα σῖνον
 Δεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἐχον πεμπώβολα χεροῖς.

εντὸς τοῦ λιμένος τοῦ ἐπὶ πολὺ θάθος διίκοντες παρεγένοντο, τὴν οδόννυ μὲν συνέσειλαν, κατέθηκαν δὲ αυτὴν ἐν τῷ νηὶ τῷ μελαίνῃ τὸν ἰσὸν δὲ τῷ ἰσοθήκῃ ἥρμοσαν, χαλάσαντες αὐτὸν τοῖς σχοινίοις ταχέως· τὴν ναῦν δὲ εἰς τὸν ὄρμον ταῖς κώπαις εἴλκυσαν, ἐξέβαλον δὲ τὰς ἀγκύρας, κατέδησαν δὲ τὰ πτυμανίσια· ἐξῆλθον δὲ καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τὸν αἰγαλὸν τῆς Θαλάσσης, ἐξῆγαγον δὲ τὴν μεγάλην θυσίαν τῷ πόρρῳ θεοῖς βάλλοντις Ἀπόλλωνι· ἐξῆλθε δὲ ἡ τοῦ Χρύσου θυγάτηρ τῆς νεώς τῆς περάσης τὸν πόντον· ταῦτην μὲν δὴ ἐπὶ τὸν βωμὸν ἀγαγῶν ἐπόριμος τὰς βουλὰς Οδυσσεὺς τῷ προσφίλει αὐτῆς πατρὶ ἐνεχείρισε, καὶ πρὸς αὐτὸν εἴπε· ὡ Χρύση, ὁ Ἀγαμέμνων με ἐπεμψεῖς δὲ βασιλεὺς τῶν λαῶν, σοὶ τε ἀγαγεῖν τὴν θυγατέρα, καὶ τῷ Φοίβῳ τὴν ιερὰν μεγάλην θυσίαν θυσιάσαι υπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ἵνα ἐξευμενισθείη μεθα τὸν βασιλέα Ἀπόλλωνα, ὅσις νῦν κατὰ τῶν Ἑλλήνων λύπας ἐπεμψει πολλῶν σεναγμῶν αἰτίας. Οὕτως εἰπὼν ἐνεχείρισεν αὐτῷ· ὁ δὲ παρέλαβε μετὰ χαρᾶς τὴν προσφίληθυγατέρα· οἱ δὲ ταχέως τῷ θεῷ τὴν ἔρδοῖς θυσίαν ἐφέξης ὁ σησταν περὶ τὸν βωμὸν τὸν καλῶς ὀκοδομημένον· ἐπειτα δὲ τὰς χεῖρας ενίταντο, καὶ τὰ κανά τε φοῖς ἥσαν αἱ σύμμικτοι ταῖς ἀλσὶ κριθαὶ ἐβάσασαν ἐπὶ τούτοις δὲ ὁ Χρύσης ἐξαισιώς πύχετο τὰς χεῖρας ἀνατείσας, λόγων ἐπάκοουστὸν μου, ὡ ἀργυρότοξε, ὃς τῆς Χρύσης υπερασπίζεις, καὶ τῆς Κίλλης τῆς θειοτάτης, καὶ τῆς Τενέδου κραταιῶς βασιλεύεις· πρὸ ὀλίγου μὲν πρότερον ἐπήκυυσας μου εὐχὴν πειναμένου, ἐτίμησας μὲν ἐμὲ· μεγάλως δὲ ἐβλαψας τὸ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων· καὶ νῦν δὴ μοι ἔτι ταῦτην τὴν ἐπιθυμίαν τελείωσον· ἀπάρτι τοῖς "Ἑλλησι τὸν ἀπρεπῆ ὅλεθρον ἀποσύβισον. Οὕτως εἰπεν εὐχόμενος· τούτου δὲ ἐπίκοινσεν ὁ λαμπρὸς Ἀπόλλων· ἐπει δὲ τὴν εὐχὴν ἐποιήσαντο, καὶ τὰ κανά, ἐν οἷς αἱ κριθαὶ, προέτειναν χέοντες τὰς σὺν ἀλσὶ κριθαὶς, ἀνέτρεψαν μὲν πρῶτον τὸν τράχηλον

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάπι, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μύσιιλλόν τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἀμφ' ὄβελοῖσιν ἐπειραν,
465 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα·
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαιτα,
Δαιίνυντ· οὐδέ τι Θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐτίκη·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρωμέντο,
Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπειέφαντο πότοι·
470 Νάμισαν δὲ ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεκάεσσιν.
Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῆς θεόν γιλάσκοντο,
Καλὸν δείδοντες παικόνα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
Μέλποντες Ἐκάργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
Ημος δὲ οἴλιος κατέδυ, καὶ επὶ κνέφας πλήθεν,
475 Διὰ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια υπός.
Ημος δὲ ἡριγένεια φάνη ρόδοδάκτυλος Ἡώς,
Καὶ τότε ἐπειτ' ἀνάγοντο μετὰ σρατὸν εύρυν Ἀχαιῶν.
Τοῖσιν δὲ ἔχμενον οὐρον γειτεῖ ἐκάργος Ἀπόλλων.
Οἱ δὲ ισδρυῖσσαι, αἵρα θ' ισία λευκὰ πέτασσαν·
480 Ἐν δὲ ἀνεμος πρῆσεν μέσον ιστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἵαχε, υπὸς ιούσης.
Η δὲ ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρίσσουσα κέλευθα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὲ ἔκοντο μετὰ σρατὸν εύρυν Ἀχαιῶν,
Νῦν μὲν οἴγε μέλαιναν ἐπ' ιπείροιο ἐρυσσαν
485 Τέλος ἐπὶ ταμάθου, υπὲ δὲ ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν.
Αὐτοὶ δὲ ισκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε.
Αὐτὰρ οἱ μάνιες, υποσὶ παρήμενος ὀκυπόροισιν
Διογενῆς Πιλέως υἱὸς πόδας ὀκὺς Ἀχιλλεὺς,
Οὔτε ποτεὶς αἰγοὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν,
490 Οὔτε ποτεὶς πόλεμόν γε· αλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,

τοῦ ἱερεῖου καὶ ἔσφαξαν αὐτὸν, καὶ ἐξέδειραν, καὶ τοὺς μηρούς απέκοψαν, καὶ λίπει αὐτοὺς κατεκάλυψαν, διττὰς μοίρας ποιήσαντες, ἐπάνω δὲ αὐτῶν ὡμάκρεα απὸ τῶν ἀλλῶν ἐθηκαν, ἔκαιε δὲ αὐτοὺς ὄγκερων ὁ Χρύσης ἐπάνω τῶν σχιζῶν, καυσικὸν δὲ οἶνον ἐπέσπευδε, νέοι δὲ πλησίον αὐτοῦ ὄργανα σιδηρᾶ ταῖς χερσὶ κατεῖχον· ἐπεὶ δὲ κατεκαύθησαν οἱ μηροὶ καὶ τὰ ἐντόσθια ἔφαγον, τὰ ἄλλα δὲ πάντα κρέας μικρὰ ἔτεμον, καὶ περιέπειραν αὐτὰ τοῖς ὄθελοῖς, καὶ ὡπτησαν περιεσκεμμένως, καὶ ἐξῆγαγον πάντα· ἐπεὶ δὲ ἐλιξαν τοῦ πόσου καὶ εὐτρέπιταρ τὴν εὐωχίαν, εὐωχοῦντο· οὐκέτι δὲ φυχὴ τίνος ἐδεῖτο τροφῆς ἐν κοινῷ τραπέζῃ κειμένης· ἐπεὶ δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἐπλήρωσαν, τῆς τε πόσεως καὶ τροφῆς, νέοι μὲν τοὺς κρατῆρας ὑπερχειλεῖς ἐποιήσαντο πόματος, ἀρξάμενοι δὲ διένειμαν πᾶσι τοῖς ἐκπώμασι· οἱ δὲ παῖδες τῶν Ἑλλήνων κατὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν διὰ ὀδῆς τὸν θεὸν ἐξευμενίζοντο ἐμμελῆ παιάνα ἄδοντες, ύμνουντες τὸν πόρρων, ἐργαζόμενον· ὁ δὲ ἀκούων εὐφραίνετο κατὰ τὸν λογισμὸν· ὅπηνίκα δὲ ὁ ἥλιος ἔδυ καὶ ὀπῆλθε τὸ τῆς πυκτὸς σχέτος, τότε δὲ ἐκοιμήθησαν πλησίον τῶν ἀπογείων σχοινίων τῆς νεώς· ὅπηνίκα δὲ ἔφαντο λαμπτρὰ καὶ περιφανῆς ἡμέρα ἡ μετὰ τὸν ὄρθρον γεννομένη, καὶ δὲ τότε ἀνήχοντο ἐπὶ τὸν πολὺν σρατὸν τῶν Ἑλλήνων· τούτοις δὲ ἀνεμονεπιτίθειον ἐπεμφεν ὁ πόρρων ἐργαζόμενος Ἀπόλλων· οἱ δὲ τὸν ἰσδύν ἔσκοσαν, καὶ τὴν ὁδόνυν τὴν λευκὴν ἀγεπέτετασαν· ενέπνευσε δὲ ὁ ἀνεμος κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδόνης, τὸ κῦμα δὲ τὸ μέλαν παρὰ τῇ τρόπιδι μεγάλως ἔχει, τῆς νεώς πορευομένης· ἦ δὲ ἔτρεχε ἐπὶ τοῦ κύματος διαπερῶσα τὴν τῆς θαλάττης πορείαν· ἐπεὶ δὲ αφίκοντο ἐπὶ τὸν πολὺν σρατὸν τῶν Ἑλλήνων, τὴν ναῦν μὲν οὐτοις τὴν μέλαγναν ἐπὶ τῆς Ξηρᾶς εἴλκυσαν ἐφ ὑψους ἐπὶ τῆς ἀμφου· ὑπερείσματα δὲ αὐτῷ μακρὰ ὑπέτειναν, αὐτοὶ δὲ εσκεδάσθησαν ἐπὶ τε τὰς σκηνὰς, καὶ τὰς ναῦς· Ο δὲ ἐμνη-

Αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτήν τε πτόλεμόν τε.
 'Αλλ' ὅτε δή ρ' εἰκ τοῦ διωδεκάτη γένετ' ήώς,
 Καὶ τότε δὴ πρὸς ὄλυμπον ἵσαν Θεοὶ αἰὲν ἔοντες
 Πάντες ἄμα, Ζεὺς δ' ἔρχε· Θέτις δ' οὐ λάθετ' ἐφετμέων
 495 Παιδὸς ἔοῦ, ἀλλ' ἦγ' αὐεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
 'Ηερίν δ' ανέβη μέγαν οὐρανὸν, οὐλυμπόν τε·
 Εὔρεν δ' εὐρύόπα Κρονίδην ἀτερ ἥμενον ἀλλων
 'Ακροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμπιον·
 Καὶ ρά πάροιθ' αὐτοῦ καθέζετο, καὶ λάβε γούρων
 500 Σκαιῆ· δεξιπερῆ δ' ἄρ' ὑπ' αὐθερεῶνος ἐλοῦσα,
 Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἀνακτα·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ ποτε δή σε μετ' αθανάτοισιν ὅντα,
 'Η ἔπει, ή ἔργῳ, τόδε μοι κρύπτον εὐλόδωρ·
 Τίμισόν μοι νιὸν, δις ὀκυμοράτας; ἀλλων
 505 Ἔπλετ· ἀτάρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 'Ητίμισεν· ἐλῶν γάρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας·
 'Αλλὰ σύ πέρ μιν τίσον, Όλύμπιε, μητίετα Ζεῦ·
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, δφρ' ἀν' Ἀχαιοῖ
 Τίσν ἐμὸν τίσωσιν, ὄφελλωσίν τε ἐ τιμῆ·
 510 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὕτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 'Αλλ' αἰκέων δὴν ἥσο· Θέτις δ', ὡς ἥτατο γούρων,
 'Ως ἔχετ' ἐμπεφυῖσα, καὶ εἴρετο δεύτερον αὐθίς·
 Νημερτὲς μὲν δή μοι οὐπόσχεο, καὶ κατάνευσον,
 'Η αἰπόσιπ· ἔπει οὐ τοι ἔπι δέος· δφρ' εὖ εἰδῶ,
 515 Ὁσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι.
 Τὴν δὲ μεγ' ὄχθίσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
 'Η δὴ λοίγια ἔργ', ὅτ' εἰμ' ἔχθοδοπῆσαι ἐφίσεις·
 'Ηρη, ὅταν μὲν ἐρέθησιν οὐειδείοις ἐπέεσσιν·

ειπάκεις παρὰ ταῖς ναυσὶ καθίμενος ταῖς ταχείαις, ὁ ἔνδοξος τὸ γένος, ὁ νίκος τοῦ Πηλέως, ὁ κατὰ τοὺς πόδας ταχὺς Ἀχιλλεὺς· οὗτε ποτε ἐπ' ἐκκλισίᾳ τὴν δοξάζουσαν τοὺς ἀνδρας ἐρχόμενος ἀνερέφετο, οὗτε εἰς πόλεμον ποτὲ· ἀλλὰ εφθείρετο κατὰ τὴν προσφιλῆ φυχὴν αὐτόθι μένων· ἐπέθεις γὰρ τὴν βούν τοῦ πολέμου, καὶ τὸν πόλεμον. ἀλλ' ὅτε δὴ ἐξ ἔκεινου δωδεκάτη ἐγένετο ἡμέρα, καὶ δὴ τότε πρὸς τὸν Ὀλυμπὸν ἐπανίεσαν οἱ θεοὶ οἱ ἀεὶ ὄντες, ὅμοι πάντες, ὁ Ζεὺς δὲ προηγεῖτο· Ἡ Θέτις δὲ οὐκ ἐπελαθάνετο τῶν ἐντολῶν τοῦ ἐαυτῆς παιδὸς· αλλ' αὕτη ἀνίδην μὲν τὸ κῦμα τῆς θαλάττης ὄρθρινὴ δὲ ἀνέβη εἰς τὸν μέγαν οὐρανὸν, καὶ τὸν Ὀλυμπὸν· εὗρε δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Κρόνου τὸν μεγαλόφωνον ἴδιᾳ ἀπὸ τῶν ἀλλων καθίμενον ἐπὶ τῇ ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ πολλὰς ἔξοχας ἔχοντος Ὀλύμπου· καὶ πρὸ προσάπου αὐτοῦ ἐκάθισε, καὶ ἐλάβετο τῶν γονάτων αὐτοῦ τῇ ἀριστερῇ χειρὶ, τῷ δεξιῷ δὲ ὑποκάτω τοῦ ἀνθερεῶνος κρατιστασα, δεομένη εἰς πε πρὸς τὸν Δία τὸν υἱὸν τοῦ Κρόνου τὸν βασιλέα· Ω Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δή σε ἐν τοῖς θεοῖς ὀφέλισαν λόγῳ, οὐ ἐργῷ, ταύτην μοι τὴν ἐπιθυμίαν τελείωσον· τίμησόν μοι τὸν υἱὸν, ὃς ὀλιγοχρονιώτατος τὸν ἀλλων ἐγένετο· δὲ Ἀγαμέμνων δε ο βασιλεὺς τῶν λαῶν νῦν αὐτὸν ἀτίμονον ἐποίησεν· αφείλετο γὰρ αὐτὸς τὸ γέρας, ἀλλοτριώσας τοῦτο αὐτοῦ· ἀλλὰ σὺ δὴ τίκησον αὐτὸν, οὐ βούλευτικὲ οὐράνιε Ζεῦ· μέχρι δὲ τοσούτου ἐπὶ τοῖς Τρωσὶ τίθει νίκην, μέχρις ἀν οἱ Ἑλληνες τὸν ἐμὸν υἱὸν τεμίσωσι, καὶ διὰ τιμῆς αὐτὸν υφάσσοσιν· Οὐ πως εἴπε· πρὸς ταύτην δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ τὰς νεφέλας αὐθροίζων Ζεὺς, ἀλλ' ἐπὶ πολὺ ἐκάθητο σιωπῶν· οὐ θεοὶ ἔξειχετο προσπειλεγμένη, καὶ ἥρατησε δεύτερην· ἀναμαρτήτως δή μοι υπόσχεν καὶ κατάνευσον, οὐ ἄρνησαι· ἐπειδὴ οὐκ ἔπεστί σοι φόβος, ἵνα καλῶς γιῶ, καθόσον ἐγὼ ἐν πᾶσι τοῖς θεοῖς εἰμὶ θεός ἐν

‘Η δέ καὶ αὐτῶς μὲν αἰεὶ ἐν αἰθανάτοισι θεοῖσι
 520 Νεικεῖ, καὶ τέ με φοσὶ μάχῃ Τράεσσιν ἀρήγειν·
 ‘Αλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐθίς απόσιχε, μή σε νοίσῃ
 ‘Ηρι· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελίσσεται, ὅφρα τελέσσω.
 Εἰ δ’ ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὅφρα πεποίθυς.
 Τοῦτο γάρ εὖ ἐμέθεν γε μετ’ αἰθανάτοισι μέγιστον
 525 Τέκμαρ· οὐ γάρ ἐμοὶ παλινάγρετον, οὐδ’ ἀπατηλὸν,
 Οὐδ’ ἀτελεύτητον γ’, ὅ, τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω.
 ‘Η, καὶ κυανέησιν ἐπ’ ὄφρύσι νεῦσε Κρονίων·
 ‘Αμβρόσιαι δ’ ἄρα χάιται ἐπερράσσαντο ἄνακτος,
 Κρατὸς ἀπ’ αἰθανάτοιο· μέγαν δ’ ἐλέλιξεν Ολυμπον.
 530 Τώ γ’ ὡς βουλευμσαντε διέτμαγεν· οὐ μὲν ἐπειτα
 Εἰς ἄλα ἀλτο βαθεῖαν ἀπ’ αἰγλήντος Ολύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἐὸν πρὸς δῶμα· Θεοὶ δ’ ἄμα πάντες ἀνέσαν
 ‘Εξ ἐδρέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
 Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ’ ἀντίοις ἐσταν ἀπαντες.
 535 ‘Ως ὁ μὲν ἐνθα καθέζετ’ ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἡρι
 ‘Ηγροίησεν ἴδοῦσ’, ὅτι οἱ συμφράσατο βουλὰς
 ‘Αργυρόπεζα Θέτις, Θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος·
 Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσπίδα.
 Τίς δ’ αὖ τοι, δελομῆτα, θεῶν συμφράσατο βουλάς;
 540 Λίεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἔόντα,
 ‘Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τι πώ μοι
 Πρόφρων τέτλικας εἰπεῖν ἐπος, ὅ, ττι νοίσεις.
 Τὴν δὲ μείβετ’ ἐπειτα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 ‘Ηρι, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
 545 Εἰδίσειν· χαλεποί τοι ἐσοντ’, αλόχω περ. ἐούσῃ.
 ‘Αλλ’ ὅν μέν καὶ ἐπιεικὲς ἀκονέμεν, οὐτις ἐπειτα

οὐδεμία τιμῆ. Πρὸς ταῦτη μετρίλαντα γνωστόντα ἐφί¹
 ὁ τῆς αὐτοῖς σεως τῶν οὐρελαῖρ αἴτιος Ζεύς. Ὁρπας δὴ
 σλέθρια ἐργα ἔσαι, ὅτε με ἐχθρωδῶς ἐμβλέψῃ τῇ
 Ἡρα διεγέρεις, ὅπερ με λόγοις ονειδισικοῖς διέρεθίζῃ.
 αὐτὸν δὲ καὶ μάτην θλλαῖς ἐγένετο τῷ παθοδώτῳ θεῷ
 αεὶ με συνεῖδει, καὶ δὴ μι φησί ταῦς Τροφί βούθεν
 κατὰ τὴν μάχην ἀλλὰ σὺ μὲν τοῦ ἐπιστρέψον, ἵνα
 μή σε ἴδῃ Ἡρα ἐμοὶ δὲ διὰ φροντίδος ἀνταπεκένοις
 ὅπως τελέσω αὐτᾶς ἀγε δὴ σοὶ τῇ κεφαλῇ κατα-
 νεύσω, ἵνα Θάρρος λάβης ποῦ περ γάρ οὖν εἴη ἐμοὶ εἰ-
 τοῖς αθανάτοις μέγιστον σημεῖον. οὐδὲν γάρ εἶη ἐμὴ
 παλλισσύλλεκτον, οὐδὲ φύεται, οὐδὲ ατέλεον, ὅπερ
 ἀν τῇ κεφαλῇ κατανεύσω τελέσειν. Ἐφη, καὶ ταῖς με-
 λαίναις οὐρφύσιν ἐπένευσεν ἡ τοῦ Κρόνου υἱὸς αἱ θεῖαι
 δὲ τρίχες ἐκπίθυμοσι τοῦ βασιλέως απὸ τῆς αθανάτου
 κεφαλῆς, τὰν μέγαν δὲ Ὀλυμπιαν σημέτρον. Οὕτως
 οὗτοι συμβουλευσάμενοι διέσηκαν απὸ αλλήλων οἱ μὲρ-
 δὴ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν Βαθεῖαν ἥλατο ἀπὸ τοῦ λαμ-
 πρε Ὀλύμπου. ὁ Ζεὺς δὲ πρὸς τὸ εἰκοτοῦ οὐκέπα αὐτὸν
 ελπίλιθεν· οἱ θεοὶ δὲ ὀμή πάντες αρέσκοντες τῷ παθε-
 δρῷ ἐκάπισαν τοῦ φρεγίρου πατρὸς, οὐδὲ οὐκέκειται τὰς
 ατρέμας ύποδέξασθαι αὐτὸν, αλλὰ εὐάπιστον αὐτῷ πάν-
 τες ανέσησαν. Οὐ πα ταῦτα ἐχόντων, οἱ μὲν αὐτόθι ἐκά-
 θισεν ἐπὶ τοῦ θρόνου· οἱ Ἡρα δὲ ἴδεται αὐτὸν ἐκ ἡγεμο-
 σεων, οἵτινες αὐτῷ συνεβούλευσεν οἱ Θέτις καὶ λευκοῦς
 ἐχετα τοὺς πέδας, οἱ θυγάτερες τῆς θαλασσῆς πέροντες
 τοῦ Νηρέως· αὐτίκα δὲ δεῖ λαχεῖν δυμαλγῶν πρὸς τὸν
 ψιοὺς τε Κρόνου τὸν Δία ἐφη· τις δὲ σοι δόλιετάς βούλας,
 απὸ τῶν θεῶν συνεβούλευσε βουλάς; αἱσι σοι προσφίλες
 εἰνι ἴδεις καὶ χωρὶς ἐμοῦ ὅταν κεκρυμμένα διανοούμενοι
 κρίνειν καὶ διατάσσειν· οὐταδέ μοι προβίηνς οὐ πομα-
 γας εἰπεῖν λόγον τινὰ, ἀλλὰ έκυονόμης. Πρὸς ταῦτα οὐ πεκρί-
 γατο ὁ πατέρ τῶν ἀνδρῶν· καὶ ταῦ θεῶν ὁ Ζεύς, λέγων·
 Ω Ἡρα, μή δὲ πάντας τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐλπίζε γινω-
 σεσθαι, δυσκόλας ἔξουσί φοι πρὸς τὸν εἰδέναι, καὶ

Οὐτε θεῶν πρότερος τόνυ' εἰσεται, οὐτ' αὐθράπων.
 Όν δέ κ' ἐγών ἀπάνευθε θεῶν εἴθέλοιμον τοῦσαι,
 Μήτι σὺ ταῦτα ἔκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα.

550 Τὸν δ' ἄμειβετ ἔπειτα βοῶπις πότνια" Ήρη·
 Λινότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῆδον ἔσιπτας;
 Καὶ λίνη σὲ πάρος γ' οὐτ' εἴρομαι, οὐτε μεταλλῶ.
 Άλλα μάλιστα εὐκυλος πὲ φράζεαι, ἀστ' εἴθελησθα.
 Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπου

555 Αργυρόπεζα Θέτις, Θυγάτηρ αἵλιοι γέροντος.
 Ήρείν γάρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γουνῶν.
 Τῷ σ' οἴω καπανεῦσαι ἐτίτυμον, ως Ἀχιλῆς
 Τιμήσης, ὀλέσγης δὲ πολέας ἐπὶ νησίν Ἀχαιῶν.
 Τὴν δ' απαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.

560 Δαιμονίη, αἰσιοὶ μὲν ὄτεαι, οὐδέ τε λῆδαι·
 Πρῆξαι δ' ἔμπις οὐτι δυνήσαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 Μᾶλλον ἔμοι ἔσσαι· τὸ δέ τοι καὶ ρίγοις ἔσται.
 Εἰ δ' οὕτοι τοῦτ' ἔσιν, ἔμοι μέλλει φίλον εἶναι.
 Άλλ' αἰκένουσα καθίσσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύδῳ.

565 Μὴ νῦ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰσὶν ὀλύμπιοι
 "Ασσοντένθι", ὅτε κέν τοι αἴπτους χεῖρας ἔφείσαι.
 "Ως ἔφατ· ἔδδειστεν δὲ βοῶπις πότνια" Ήρη·
 Καὶ ρ' αἰκένουσα καθῆστο, ἐπηγνάμψασα φίλον κῆρ.
 "Ωχθησαι δ' αἰνὰ δῶμα Διός θεοὶ οὐρανίσαις.

570 Τοῖσιν δὲ "Ηραιστος πλυτοτέχνης ἥρχι αἰγαρεύειν,
 Μητρὶ φίλῃ ἐπίκηρα φέρων λευκωλένῳ" Ήρη·
 "Η δὴ λοίγια ἔργα τάδε ἔσσεται, οὐδὲ ἔτ' ἀνεκτα,
 Εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θυτῶν ἐριδαίνετον ἀδε,
 "Ἐν δὲ θεοῖσι κολφῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δακτός

ταῦτα ἐμῇ γυναικὶ οὖσῃ· ἀλλ' δε μὲν λόγος πρέπον
ἐστιν αἰδούειν τινά, οὐδεῖς γε οὐτ' από τοι θεῶν οὐτ'
από τῶν αὐθράπων πρότερος σοῦ γνώσεται αὐτὸν· δι'
δ' αὐτὸν λόγον ίδια από τῶν θεῶν ἐδέλοιμι σκέ-
ψασθαι, τούτους σὺ πάντας μὴ ζῆται μαθεῖν, μηδὲ
ακριβῶς ἐρεῖνα. Πρὸς τοῦτον δέ απεκρίνατο η σε-
βασμία "Ηρα οὐ μετεώρους καὶ υκλοτερεῖς ἔχουσα
τὰς οφθαλμούς, λέγουσα· οὐ χαλεπώτατε οὐτε που Κρό-
νου, τίς εἶνι οὐτος ο λόγος, οὐ εἶ πας; καὶ λίγαν σε ἔγω
πρότερον οὗτε ὑρέων, οὗτε ακριβῶς πρέπων· ἀλλὰ
μᾶλλα ἕποχος διεροῦν ἐγεῖνα, αἵττα ἀνθελεῖς· οὐν δέ
ερόδρα δεδοικα κατὰ τὸν ἐμὸν λογισμὸν, μηδὲ απα-
τῆσῃ η Θέτις η λευκόποιος, η θυγάτηρ τοῦ Θαλασ-
σίου γέροντος τοῦ Νιρέως· κατὰ τὸν ορθρὸν γάρ σοι
παρεκάθιστε, καὶ ἐλάβετε τῶν γονάτων σου δεομένην
ταῦτη σε ὑποδαμφάνιον κατακεῖσαι ἀλιθῶς, ὅπως πρ
Ἀχιλλέα τιμίσῃς, ἀπολέστης δέ πολλοὺς ἐπὶ ταῖς
ναυσὶ τῶν Ελληνῶν. Πρὸς ταῦτην αποκρινόμενος ἐφι
ό τὰς νεφέλας αἴθροιζων Ζεὺς, λέγων· δαιμονίως πε-
ρίεργε, αεὶ μὲν περιεργάζῃ, οὐδὲ σε λανθάνω· ομοίς
οὐδὲν δυρήσῃ πρᾶξαι, ἀλλα αποθύμιος μᾶλλον· μει
έσῃ, οὐδὲ σοι καὶ ἀλχεισὸν ἔσαι· εἰ δὲ τοῦθι οὐ πως
ἔχει, εμοὶ προσφιλέσθαι νένεται εἰτα· ἀλλα σιωπῶσα
καθῆσο, τῷ εἰμῷ δὲ λόγῳ πειθόου, ἵνα μὴ οὐ χρη-
ματεύσωστε σοὶ ὅσοι θεοί εἴσιν ἐν τῷ Θύλακπῳ πλη-
στοι εἰλθόντες, ὅταν σοι ἐπιβάλλω τὰς ἐμὰς χεῖρας.
Οὕτως εἶπεν· ἐφοβήθη δέ η σεβασμία "Ηρα οὐ με-
τεώρους καὶ υκλοτερεῖς ὄχουσα τοὺς οφθαλμούς, καὶ
σιωπῶσα μετ' ἐκπλήξεως εἰκάζητο, ταπειγάσασα τὴν
προσφιλῆ αὐτῆς φυχὴν· ηγανάκτησαν δέ κατὰ τὸ οἴ-
κυμα τοῦ Δικὸς οἱ θεοὶ οἱ οὐράνιοι. Πρὸς τούτους δέ
οἱ Ήφαιστος οἱ ἔρδοξος τὰς τέχνην δημηγορεῖν πρέστατο,
τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ μητρί· "Ηρα τῇ λευκῇ εὑρούσῃ τοὺς
πήχεις επέρατα φέρων, λέγων· οὐτας δη ὀλεθρία εργα
τάδε ἔσαι, οὐδὲ φορπτά, εἴγε ψιλοῖς ὄντες αὐθράπων

575 Εσθλῆς ἔσσεται ἥδος· ἐπεὶ τὰ χερείονα ἡκῆ·
 Μητρὶ δὲ ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ πέρ νοεούσῃ,
 Πατρὶ φίλῳ ἐπίνηρα φέρειν Διτ., σφρά μη αὐτε
 Νεικείητι πατήρ, σὺν δὲ ίμιτι δαιτα ταράχη·
 Εἴπερ γάρ καὶ ἐδέλρυτον Οδύμπτιος αἰεραρτήτης·

580 Εξ ἑδρέων στιφελίζεται ὁ γάρ πολὺ φέρτατός εἰσιν·
 Ἀλλὰ σὺ τούγε ἐπίεσσος καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
 Λατίκι ἐπεύθ: ἔλαος Οδύμπτιος ἔσσεται ίμιν·
 "Ος δέρ ἔφη· καὶ ἀνατέξας, δέπτας αἱμφικύπελλον
 Μητρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει· καὶ μιν προσέειπε·

585 Τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ αγασχεο, χιδομένη πέρ,
 Μή σε, φίλην περ ερῦσαιε, ἐν ορθαλμοῖσιν ἴδωμαι·
 Θεινορένην· τότε δὲ αὐτην διακόσμηται, αἰχνοβρεκός πέρ,
 Χραισμεῖν· αργαλέος γάρ Οδύμπτιος αἰτιφέρεσθαι·
 "Ηδη γάρ με καὶ ἀλλοτρο ἀλεξέμεναι μεμαῶται·

590 Ρίψε, ποδὸς τεταγών· απὸ βιλοῦ θεοπετρίο·
 Πᾶν δὲ ἡμαρ φερόμηκ, ἀμα δὲ ίλιω καταδύτη·
 Κάππεσον ἐν Δίμυνφ· ολίγος δὲ ἐτι θυμός εργεν·
 "Ενθα με Σίντιοι ἀνδρες αἴφαρ κομίσαντο πεσόντα·
 "Ος φάτα· μείδησεν δε θεα λευκώλενδος Ήρη·

595 Μειδίσασσα δέ, παιδὸς ἐδέξατο χειρί· κύπελλον·
 Αυτὰρ ὁ τοις ἀλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν·
 Σινοχδει, γλυκὺν νέκταρ απὸ κρητήρος ἀρόσσων·
 "Ασθενος δὲ φέρεντο γέλως μαλάρεσσι θεοῖσιν·
 "Ος ἴδοις Ήρωαστη δια δώματα ποιπνύονται·

600 "Πει τοτε ρεν πρότην ἡμαρ τος πέλιον καταδύτη
 Διένυντ· οὐδὲ ἐτι θυμός ἐδένετο δαιτὸς ἔσοντος·
 Οὐ δέ γε φόρμιαγός περικαλλέος, οὐ ἔχ Απόλλων·

οῦτω φαλοτρικῆτε, θόρυβος δέ εν ταῖς θεοῖς κανεῖτε·
οὐκέτι δέ οὐδὲ τῆς εὐωχίας τῆς αὐτοῦ εἶσαι τὸ θεό-
λος, ἐπειδὴ τὰ κακά· νικα· εγώ δέ τῇ εἷμαι μητρὶ¹
παρασινῶ, καὶ περ νοοῦσῃ καὶ αὐτῇ, τῷ εμῷ προσφίλει
πατρὶ τῷ Διὶ ἐπέριττα φέρειν, ἵνα μὴ οὐτος δὴ δὲ
πατέρος εἰς ἔριν διεγειρθῆ, τηρεῖν δὲ θυμαῖς, οὐδὲ οὐδὲν
δὲ καὶ τὴν εὐωχίαν εἰσὶ γὰρ οὐδέληπτος οὐδεπάνος
οὐ τὰς αεραπατὰς κινῶν, εἰκαστοῖς καθεδρῶν ἀνθίμαστο-
στρεψείεν· οὐτος γάρ κατὰ πολὺ κρείσσων εἰσιν· αὐτὰ
συ τοῦτον λόγοις μαλάπτετεν θυναμένοις καθάψαι· οὐτος
δὲ αὐτὸς οὐρανίος Ζεὺς αὐτίκα δὴ ἵλεως οὐμῖν εἶσαι.
Οὕτως δὴ ἔφη· καὶ αναστὰς ἐκπωμα διπλοῦν,
τὴν βάσιν διλονότι κοίλην ἔχον, τῇ προσφίλει αὐτοῦ
μητρὶ ἐνεχείρισε, καὶ πρὸς αὐτὴν εἰπεν· ὑπόμενον,
μῆτερ ἐμη, καὶ ανάσχου, καίπερ λυπουμένη, ἵνα μὴ
σε, καίπερ οὐσα προσφίλη, ἐνώπιον τῶν εἰμῶν σφθαλ-
μῶν ἴδω τυκτομένην· τότε δὲ κατ’ οὐδέν σοι δυνήσο-
μαι, καίπερ λυπουμένος, Βοηθεῖν· δυσχερῆς γάρ εἰσιν
οἱ Ζεὺς οὐρανίος εἰς τὸ ἀντιτάττεσθαι τινὰ αὐτῷ, καὶ
ἄλλοτε γάρ οὐδι με σομπαχεῖσθαι προθυμούμενον
ἀπὸ τοῦ ποδὸς τινάξας ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τῶν
οὐρανίων πυλῶν τοῦ θείου· κατὰ πᾶσαν δὲ τὴν οὐμέ-
ραν κατεφερόμην, ἀμα δὲ καταδευκότι τῷ ίλιῳ κα-
τέπεσον ἐν τῇ Λίμνῃ· τῇ Φυχῇ δέ μοι μικρά τις ι-
σχὺς ὑπελείφθη· ὅπου με οἱ τὴν Λίμνην οἰκοῦντες
ἀνδρες, ταχέως ἔλαβον καταπεσόντα. Οὕτως ἔφη·
ηρέμα δὲ εγέλασεν οὐ θεὰ οὐ Ήρα οὐ λευκοὺς ἔχουσα
τοὺς πάχεις· γελάσασα δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς αὐτῆς
ἔδεξατο τὸ ἐκπωμα τῇ χειρὶ· οὐ δὲ πᾶσι τοῖς ἄλλοις
θεοῖς ἐπιδεξίως ἐγχέων ἐδίδου γλυκὺν νέκταρ ἀπὸ²
κρατῆρος ἀριούμενος· ἀπαυστος δὲ γέλως ἐκίνειτο ἐν
τοῖς μακαρίοις θεοῖς, ἐπεὶ ἴδον τὸν Ήφαιστον κατὰ
τὰ οικήματα υπιρετούμενον. Οὕτω τότε μὲν κατὰ πᾶ-
σαν τὴν οὐμέραν μέχρι καταδύσεως ίλίου εὐωχοῦντο·
οὐκέτι δὲ οὐδενὸς ἐδεῖτο Φυχὴν τροφῆς εὐ κοινῇ τραπέ-

Μουσάνθ θ', αἰ δειδος ἀμειθόμεναι ὅπι καλῆ.

Αὐτάρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπτρὸν φάος μελίοιο;

605 Οἱ μὲν πακκείοντες ἔβαν οἰχόνδε ἔκαστος.

Ἔντι ἐκάστῳ δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυνίεις

Ἔνθιστος ποίησ' εἰδυίχτι πρακτίδεσσι.

Ζεὺς δὲ πρὸς δν λέχος τοῖς Θλύμπιος ἀτερποτήτες,

Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἴκανος.

610 Ἔνθα κάθειδ' ἀναβάς πάρα δὲ, χρυσόθρονος Ἡρι.

Ἐγ προκειμένης, οὐ μὴν οὐδὲ φόρμηγος περικαλλοῦς
ἥτις εἰχει ὁ Ἀπόλλων, οὐδὲ ἄδει, αἱ ὕδοντα κατὰ δια-
δοχὴν διὰ φανῆς ἐμμελοῦς. Ἐπεὶ δὲ τὸ λαμπτρόν φῶς
τοῦ ἥλιου ἐδεδύκει, οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ καιριθησόμενοι
ἀπῆλθον, ἔκαστος εἰς τὸν ἐσωτοῦ οἶκον, ὅπου εἰδόστοι
οἴκημα ὁ ἐιδοῦσος "Ηφαιστος ὁ ἀμφοτέρωθεν χολεύων ε-
ποίησεν, ἐπιταμέναις ἐνοίαις. Οὐ Ζεὺς δὲ ὁ οὐράνιος
οὐ τὰς ἀστραπὰς κινῶν πρὸς τὴν ἐαυτοῦ κοίτην ἀπῆλ-
θει, ὅπου πρότερον ὑπνωττεν, ὅτε γλυκὺς αὐτὸν ὑπνος
κατελάμβανε· ἐκεῖ ἀναβάται, καὶ τόπε ἀνεπαύετο· παρ-
αὐτῷ δὲ καὶ ἡ τὸν χρυσὸν θρόνον δχουτα "Ηρα.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑ. Β.

Αλλοι μέν ρα Θεοί τε καὶ αὐτέρες ἵπποκορυσταῖς
 Εὔδον παννύχιοι· Δία δὲ οὐκ ἔχει οὐδεμιος ὕπρος,
 Ἄλλ' οὐχει μερμήρικές κατὰ οφένταις αἰς Ἀχιλλα
 Τιμήση, ὀλέση δὲ πολέας ἐπὶ οποσίν Ἀχαιῶν.
 5 Ἡδε δέ οι κατὰ Θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
 Πέμψαι εἰπὲ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα οὐλον Ὀνειρον.
 Καὶ μιν φωνήσας, ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Βάσκ' ἴθι, οὐλεῖ Ονειρε, θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Ἐλθὼν δὲ ἐς κλισίν Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδας,
 10 Πάντα μάλιστρεκέως ἀγορεύεμεν, αἰς ἐπιτέλλω·
 Θωρῆξαί ἐστιν κέλευς καρηκομόσωντας Ἀχαιοὺς
 Πασσούδιγ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εύρυδγυιαν
 Τρώων· οὐ γάρ ἔτι ἀμφὶς Ολύμπια δέματ' ἔχοπτες
 Λθανάτοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γάρ ἄπακτας

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑΣ Β.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Οἱ μὲν δὴ ἄλλοι θεοί τε, καὶ οἱ ἄνδρες, οἱ εὐφῆμοι ὄπλιται, διὰ πάσης τῆς νυκτὸς ὑπνωττον· τὸν Δία δὲ οὐ κατεῖχεν ὑπνος ἄδυτος, ἀλλ ἐφρόντιζεν οὗτος κατὰ τὸν ἐσευτὸν λογισμὸν, πῶς ἀν τὸν Ἀχιλλέα τιμῆσῃ, ἀπολέσῃ δὲ πολλοὺς επὶ ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων· αὐτὴ δὲ ἐδοξεν αὐτῷ κατὰ τὴν ψυχὴν ἀρίστη βουλὴ· πέμψαι ἐπὶ τὸν Ἀγαμέμνονα τὸν υἱὸν τοῦ Ἀτρέως ἀπατηλὸν· Οὐειρον καὶ διὰ τοῦτο βλαπτικὸν· καὶ δὴ καλλιστὰς αὐτὸν, λέγοντος ταχεῖς πρὸς αὐτὸν εἰπεν· ἄγε, Ὁνειρε ὀλέθριε, ἀπιδί εἰκι πα; ταχείας ναῦς τῷν Ἑλλήνων· παραγενόμενος δὲ επὶ τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀτρέως, πάντα αὐτῷ, ὡς ἐπιτάττω, μάλα συμφώνως ἀγόρευε· ὄπλισαι κέλευσον αὐτὸν πατρατὶ τοὺς τὴν κόμην τρέφοντας Ἀχαιοὺς· ἵνη γὰρ ἀν ἔλοι· τὴν πόλιν τὴν πλατείας ὄδους ἔχουσα τῷν Τρωῶν· οὐκέτι γὰρ οἱ θεοὶ οἱ τὰ ουράνια οἰκοῦντες οἰκύματα κατὰ διγρημένας γνάμας βουλεύονται· ἐμάλαξε γὰρ πάντας αὐτοὺς οἱ Ἡραὶ ἰκτεύουσσαι· λύπται δὲ τοῖς Τρωσίν επίργηνται· Οὐτας εἰπεν· ἀπῆλθε δὲ

15 Ἡρη λιστομένη· Τρώεσσι δέ καίδε' ἐφῆπται.

“Ος φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῆθον ἀκουσεν.
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐπίχασεν
Εῦδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.

20 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νιλοῦ φῦλον ἐσικάς,
Νέσορι, τὸν ρά μάλιστα γερόντων τῆς Ἀγαμέμνων·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε Θεῖος Ὀνειρος·

Εῦδεις, Ἀτρέος υἱὲ, δάέφρονος, ἵπποδάμοιο;
Οὐ χρὶ παννύχιον εῦδειν βουληφόρον ἀνδρα,

25 Ω, λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε.

Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὥκα· Διὸς δέ τοι ἀγγελός είμι,
“Ος σευ, ἀνευθεν ἐών, μέγα καίδεται, οὐδὲ ἐλεαίρει·

Θωρῆξαί σε κέλευστε καρικομόωντας Ἀχαιοὺς
Πασσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εύρυάγυιαν

30 Τρφῶν· οὐ γάρ ἔτ' ἀμφὶς ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γάρ ἀπαντας
“Ἡρη λιστομένη· Τρώεσσι δέ καίδε' ἐφῆπται
Ἐκ Διός· αλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδὲ σε λάθη
Αύρείω, εὐτ' ἀν σε μελίφρων ὕπνος ἀγήν.

35 Ος ἄρα φωνήσας ἀπεβίσατο· τὸν δ' ἔλιτρ' αὐτοῦ
Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἀρόντεν τελέεσθαι ἐμελλει·
Φῇ γάρ ὅγ' αἴρησεν Πριάμου πόλιν ἡματι κείνη,
Νύπιος· οὐδὲ τὰ ἥδη ἀρά Ζεὺς μαίδετο ἔργα.

Θήσειν γάρ ἔτ' ἐμελλειν ἐπ' ἀλγεά τε στόναχδες τε

40 Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ύστηνας.
“Εὔρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείη δέ μιν αἰμφέχυτ' ὄμφη·
“Εξεπο δ' ὄρθωθείς· μαλῶνον δ' ἐνδυνε χιπῶνα,

ο "Οιειρος ἄμα τὸν λόγον ἔχουσε· ταχέως δὲ κατέλαβεν ἐπὶ τας ταχείας ραῦς τῶν Ἑλλήνων· ἀπῆλθε δὲ ἐπὶ τὸν Ἀγαμέμωνα τὸν υἱὸν τοῦ Ἀτρέως· τούτου δὲ κατέλαβεν ὑπνώτοντα ἐν τῇ σκινῇ· θεῖος δὲ ὑπνος περιειλημένον αὐτὸν εἶχε· ἦσι δὲ ἐπάνω τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς ὄμοιοι μένος τῷ μῆτρὶ τοῦ Νηλέως τῷ Νέσαρι, διὸ δὲ μάλιστα τῶν ἀλλων ἐνδέξειν ἔτι μαρτυρεῖται ὁ Ἀγαμέμων· τούτῳ ὄμοιοι θεῖος ὁ θεῖος. Οιειρος πρὸς αὐτὸν ἐφη· ὑπνώτεις ἀλλὰ τοῦ Ἀτρέως τοῦ συνετα δεδιδαχμένου τοῦ πολέμου; οὐ χρὴ διὸ πάσης τῆς υπερτοῦς καθεύδειν ἄνδρα βασιλέα υφ' οὐδὲ βουλαὶ κυροῦνται, φησι λαοί εἰσιν ἐπιτετραμένοι, καὶ τοσαῦτα διὰ φροντίδος εἰσι· πρὸς τὸ παρὸν δὲ τῷν ἐμῶν λόγων σύνες ταχέως· ἀγγελος δέ εἰμι τοῦ Διός πρὸς σὲ ἀπεταλμένος, διὸ πόρρω ἀλλὰ ἀπωκισμένος τὴν φύσιν, σμαῖς ἔχει μεγάλην σου φροντίδα καὶ ἀλεεῖ σε· ὄπλισαι σὲ προστάττεις τοὺς τὴν κόμην τρέφοντας Ἀχαιοὺς παντρατὶ· νῦν γάρ ἀν ἔλοις τὴν πόλιν τὴν πλατεῖς τοὺς σεναποὺς ἔχουσαν τῶν Τρώων· οὐκέτι γάρ οἱ Θεοὶ οἱ τὰ οὐρανία οἰκοῦντες οἰκύματα κατὰ διηριμένας γυνώμας βουλεύονται· ἐμάλαξε γάρ ἐπὶ τούτῳ πάντας αὐτοὺς οἱ "Ηραὶ ἴπετεύουσσα· λύπαι δὲ τοῖς Τρωσίν ἐπήργηται ἀπὸ τῆς Διός· ἀλλὰ σὺ ἐπὶ τῷ λογισμῷ ταῦτα κατεχε, μὴ δὲ λῆθη σου κατακρατείτω, ἐπειδάν σε ὁ ὑπνος αφῇ ὁ κατὰ τὴν τοῦ μέλιτος γλυκύτητα ἴδυνων. Οὕτω δὲ εἰπὼν, ἀπῆλθε· τοῦτον δὲ κατέλιπεν ἐκεῖ ταῦτα λογιζόμενον κατὰ Φυχὴν, ἀλλὰ δὴ οὐ τελεῖσθαι ἔμελλεν· ἔλπισε γάρ οὗτος αἱρήσειν τὴν πόλιν τοῦ η Πριάμου κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἀφρων· οὐδὲ τὰ ἔργα οὐ πίστατο ἐκεῖνα, ἀπέρ ο Ζεὺς ἐργάζεσθαι ἐσκόπει· ἔμελλε γάρ ἔτι ἐπιθήσειν λύπας καὶ σεναγμοὺς τοῖς Τρωσὶ καὶ τοῖς "Ελλησι κατὰ τὰς ισχυρὰς μάχας· ἤγερθη δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπνου· ἀπίχημα δὲ τῆς Θείας φωνῆς περιειλημένον αὐτὸν εἶχεν· ἀνορθώθεις δὲ ἐκάθισεν· ἐνεδύσατο δὲ μαλακὸν χιτῶνα περικαλλῆ· νεφ-

Καλὸν, νηγάτεον περὶ δὲ μέγα βάλλετο φέρος·
 Ποσσὶ δὲ ὑπὲ λιπαροῖσιν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα·
 45 Ἀμφὶ δὲ ἄρ' ὁμοισιν βάλετο ξίφος αἴρυψον·
 Εἴλετο δὲ σκῆπτρον πάτρων ἀφθιτον αἰεῖ,
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνα·
 Ἡώς μέν ῥα θεὰ προσεβίσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ζηνὶ φάσι ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 Αὐτὰρ ὁ υπρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε,
 Κιρύστειν ἀγορήνδε καρποκομόωντας Ἀχαιούς·
 Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δὲ ἡγείροντο μάλιστα·
 Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἵζε γερότων,
 Νεστορέη παρὰ τὴν Πυληγενέας βασιλῆος·
 55 Τοὺς δὲ συγκαλέσας, πυκνὴν ἡρτύνετο βουλὴ·
 Κλῦτε, φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἥλθεν Ὀνείρος,
 Ἀμφροσίῳ διὰ νύκτα μάλιστα δὲ Νέστορι δίψ,
 Εἰδός τε μέγεθός τε, φυὴν τὸν ἀγχιστα ἐφίκει·
 Στῇ δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ με πρὸς μῆθον ἔειπεν.
 60 Εῦδεις, Ἀτρέος οὐέ, δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο;
 Οὐ χρὴ παννύχιον εῦδειν βουληφόρον ἄνδρα;
 Ωι λαοί τὸν ἐπιτεγράφατε, καὶ τόσα μέριμνε.
 Νῦν δὲ ἐμέθεν ξύνες ὥκα· Διός δέ τοι ἀγυελός εἰμι,
 Οස σεο, ἀνεύθεν εἴών, μέγα κηδεται, οὐδὲ ἐλεαίρει.
 65 Θωρῆξαί σε κέλευσε καρποκομόωντας Ἀχαιούς·
 Πασσυδίη· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εύρυάγυιν
 Τρώων· οὐ γάρ ἔτι ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματα ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γάρ ἀπαντας
 Ήρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ καίδε εφῆπται·
 70 Εκ Διός· ἀλλὰ σὺ σὺσιν ἐχε φρεσίν· Ως ὁ μὲν εἴπων

εἰς εἰργασμάτον: περιεβάλετο δὲ ἐπ' αὐτοῦ χλαινοῦ τοῖς ποσὶ δὲ τοῖς ευτραφέσιν ὑπεδήσατο περικαλλῆ ὑποδήματα τοῖς ὠμοις δὲ περιεβάλετο. Ξίφος, αργυροῖς ἥλοις κεκοσμημένον· ἐλαβε δὲ τὴν ράβδον τὴν πατρίκην τὴν διαδοχῆ σκούμενην αὐτοῦ. σὺν ταῦτῃ απῆλθεν ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων τῶν παλεμισῶν· Ή Ήντος μὲν δὴ οὐ θεαὶ ἐπὶ τὸν υψηλὸν ἐπορεύθη Ὄλυμπον, τῷ Δίτι καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς φατὸς παρουσίᾳ απαγγέλλουσα· Οὐ δὲ τοῖς κύριξι τοῖς οὖσφάνοις προσέταξεν ἐπὶ ἐκκλησίαν συγκαλεῖν τοὺς τὴν κόμην τρέφοντας Ἑλληνας· καὶ οἱ μὲν κηρύγματι συνεκάλουν, οἱ δὲ οὐθοίζοντο μάλα ταχέως. Πρῶτον δὲ ἄνδρας εκάθισεν ἐπὶ βουλῆ ἀπὸ τῶν μεγαλογνώμων γέροντων, παρὰ τῇ γῇ τοῦ Νέσορος τοῦ βασιλέως τοῦ ἀπὸ τῆς Πύλης τοῦ γένος ἐλκοντος. Ταύτους οὐτος ἐπειδεκάθισε συγκλήσας, συνετένικαθίστα βουλὴν, λέγων· Ακούσατε, φίλοι· θεῖος Ονειρος ἔλθε πρὸς μὲν εν τοῖς ὑπνοῖς κατὰ τὴν νύκτα τὴν θείαν· μάλιστα δὲ πάντων τῷ Νέσορι τῷ ἐιδόξῳ οὐ ὀμοιωμένος, κατὰ τε τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, καὶ τὸν τῆς μορφῆς χαρακτῆρα· ἐσι δὲ οὐπέρ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς, καὶ πρὸς εμὲ εἰπε λόχου· ὑπνωττεις οὐτε τοῦ Ατρέως τοῦ συνετὰ δεδιδαγμένου τοῦ πολέμου οὐ χρὶ διὰ πάσις τῆς νυκτὸς καθεύδειν ἄνδρα εφ ὃν αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται, φίλασι εἰσιν ἐπιτετραμμένοι, καὶ τοσαῦτα διὰ φροντίδος ἐσὶ. νῦν δὲ τῶν εμεων λάγων σύνεις ταχέως· ἄγγελος δὲ εἰμι τοῦ Διὸς πρὸς σὲ απεισαλμένος, ὃς πόρρω ὡν, μεγάλην ἔχει σου φροντίδα καὶ ἐλεεῖ σε. Οπλίσαι σε προσάττει τοὺς τὴν κόμην τρέφοντας Ἑλληνας παντρατὶ, νῦν γάρ ἀν ἔλοις τὴν πόλιν τὴν πλατεῖς ἔχουσαν τοὺς στεκωπων τῶν Τρωῶν· οὐκέτι γάρ δικριμέτως οι τὰ ουράνια σίκουτες οικήματα θεοὶ βουλεύονται· εμάλαξε γάρ πάντας αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο οὐ "Ηραὶ ἕκτεινοσα· λύπαι δὲ τοῖς Τρωσὶν ἐπήργηται απὸ τοῦ Διὸς. Αλλὰ σὺ ἐπὶ τῷ σῷ λογισμῷ ταῦτα κάτεχε. Οἱ μὲν οὐ ποτέ εἰπακή αφανῆς

*Ω, χετ' ἀπεπτάμενος· ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὑπνος ἀνῆκεν.
 'Αλλ' ἀγετ', αὐτὸν πως Θωρῆομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 Πρῶτα δ' ἐγὼν ἐπεσιν πειρήσομαι, γὰρ Θέμις ἐσίν.
 Καὶ φεύγειν σὺν οντοῖς πολυκλήϊσι κελεύσω·

75 Τμεῖς δ' ἄλλος ἐρήτειν ἐπέεσσιν.
 "Ητοι οὗτος εἰπὼν, κατὰρ ἀρέτης τοῖσι δὲ ἀνέστη
 Νέστωρ, ὃς ράπι Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμαδέεντος,
 "Ος σφιν εὑφρονέαν ἀγορίσατο καὶ μετέειπεν·
 "Ω φίλοι, Ἀργείων ήγήτορες οὐδὲ μεδοντες,
 80 Εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεν,
 Φεῦδός κεν φαιμεν, καὶ νοσφίζοι μεθα μᾶλλον.
 Νῦν δὲ τὸν, ὃς μέγερ ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεταί εἴναι.
 'Αλλ' ἀγετ', αὐτὸν πως Θωρῆομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 "Ως ἀρά φωνήσας, βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι.
 85 Οἱ δέ ἐπανέισαν, πειθόντο τε ποιμένι λαῶν,
 Σκιπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
 "Ηστε ἔθνεα εἰσὶ μελισσῶν ἀδινάων,
 Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων,
 Βοτρυδὸν δέ πέτονται εἰς ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
 90 Αἱ μέν τ' ἔνθα ἄλις πεποτίαται, αἱ δέ τε ἔνθα·
 "Ως τῶν ἔθνεων πολλὰ νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιδῶν
 'Ηιόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο.
 Ιλαδὸν εἰς ἀγορὴν· μετὰ δέ σφιν "Οσσα δεδύει,
 'Οτρύνουσαν οἴνας, Διὸς ἀγγελος· οἵ δέ ἀγέροντο·
 95 Τετρίχει δέ ἀγορὴ, υπὸ δὲ στοναχίζετο γαῖα,
 Λαῶν ἴζόντων, ὅμαδος δέ τὸν ἐννέα δέ σφεας
 Κίρυκες βούωντες ἐρήτυον, εἴποτε ἀυτῆς
 Σχοίατε, αἰκαύσεισα δὲ διοτροφίων βασιληῶν·

έγένετο ἀποκτάμενος· εἰ μὲν δὲ ὁ γυλικὺς ὑπνος ἀφῆκεν· Ἀλλ' ἂγετε σπεύσωμεν, ὅπως ἀν τοὺς υἱοὺς τῶν Ἑλλήνων ὄπλισθωμεν· πρότερον δὲ τῆς γνώμης αὐτῶν εὐώ ἀποπειράσομαι λόγοις καθὰ πρέπον ἀν εἴη· Καὶ σὺν σπουδῇ τῆς Τροίας απέρχεσθαι διὰ τῶν πολυκαθεδρῶν νεῶν προτρέφομαι· υἱεῖς δὲ, ἀλλος ἀπ' ἀλλοι μέρους ἐπέχετε λόγοις μη ἀξιοῦντες· απέρχεσθαι· Οὐ τις μὲν οὐ πῶς εἰπῶν ἔκάθισεν· ἐπὶ τούτοις δὲ ἡγέρθη ὁ Νέσωρ, ὃς γε ἦν Βασιλεὺς τῆς Πύλου τῆς ἀμμώδους· οὗτος συνετὸς ὡν ἐδημητρόποτε, καὶ ματα τὴν δημητρόποτε τι δεῖ ποιεῖς αυτῶς εἰσπυλάσατο, λέγων· Ω προσφίλεις ἡγεμόνες καὶ βασιλεῖς τῶν Ἑλλήνων, εἰ μὲν ἀλλός τις ἀπὸ τῶν Αχαιῶν τὸν Ὀνειρονοίπεν ἰδεῖν, φεῦδος ἀν τούτο ἐφίρεν εἰναι καὶ αφισά μεθα μᾶλλον ἢ ἐκδεχόμεθα ὅ τι εἰδεν· νῦν δὲ εἰπεν ἰδεῖν, δις ἀριστερῶν τῶν Ἑλλήνων διατείνεται εἶναι· Αλλ' ἂγετε σπεύσωμεν, ὅπως ἀν τοὺς υἱοὺς τῶν Ἑλλήνων ὄπλισθωμεν· Οὗτοι δὴ εἰπῶν, τῶν ἐπὶ τῇ βουλῇ προγεῖτο, ὡσε πορεύεσθαι· Οὗτοι δὲ αὐτοὶ οἱ τῶν σκηπτρῶν ἐγκρατεῖς βασιλεῖς ἐπείσθησαν τῷ βασιλεῖ πῶ λαῶ, καὶ ακοστησαν μετ' αὐτὸν· μετ' εἰκέτους δὲ οἱ λαοὶ ἐκινήθησαν· Καθὼς σμήνη μελισσῶν ἀθρόως πετομένων ἔρχονται, ἀπὸ πέτρας κοίλης αεὶ κατὰ τὸ ὅρ ποιουμένων τὴν πτῆσιν, κατὰ σροφὰς δὲ πέτονται ἐπὶ τοῖς ὄστρεσσι ἀνθεσκεν ἐξηρτημέναι ἀλλικλων, καὶ αἱ μὲν ἐν τούτῳ τῷ μέρει πέτονται ἀρκούντως ἔχουσαι τοῦ πλήθους, αἱ δὲ ἐν τούτῳ· οὐτοι τὰ πολυειδῆ γένη τούτων, ἀπὸ τῶν γεῶν καὶ τῶν σκηνῶν πρὸ τοῦ αἰγιαλοῦ τοῦ βαθέος επορεύοντο ἐπὶ ἐκκλησίαν κατὰ Ἰλας καὶ ἐτατρέας· εν αὐτοῖς δὲ θεία φύραι λαρυγρῶς ἐκηρύττετο παρορμῶσα ἔρχεσθαι, ἀγγελος τοῦ Διός αὐτόματος διλονότι· οἱ δὲ ἡ Τροίζοντο, ετετάρακτο δὲ ἡ ἀγορὰ· ὑπῆχει δὲ ἡ γῆ τῶν λαῶν βοῶνταν, καὶ καθιζοῦσαν· θοὴ δὲ σύρμακτος ἦν· εἴνα δὲ αὐτοὺς κήρυκες μετέωρον βοῶντας κατέσελλον, ὅπως ἐν τοῖς βοῶις

Σπουδῇ δὲ ἔξετο λαὸς, ἐρήτιθεν δὲ καθέδρας,

100 Πανσάμενοι κλαγγῆς ἀρὰ δὲ πρείων Ἀγαμέμνων
 "Εἰη σκῆπτρον ἔχων τὸ μὲν Ἕφαιστος κάμε τεῦχων.
 "Ἕφαιστος μὲν δῶκε Διὸς Κρονίωνι ἄνακτι,
 Αυτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ
 'Ερμείας δὲ ἀναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ.

105 Αὐτὰρ ὁ αὐτεῖ Πέλοψ δῶκε Ἀτρεῖ, ποιμένι λαῶν.
 'Ατρεὺς δὲ θυήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστη.
 Αὐτὰρ ὁ αὐτεῖ Θυέστη Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι,
 Πολλῆσι νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 Τῷ ὥγι ἐρεισάμενος, ἐπειδὴ Αργείοισι προσηύδα.

110 Ὡς φίλοι, ἥρωες Δαναοί, Θεράποντες Ἀριός,
 Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἀτῇ ἐνέδησε βαρείη.
 Σχέτλιος, διὸ πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 "Ιλιον ἐκπέρσαντε εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.
 Νῦν δὲ κακὴν απάτην βουλεύσατο, καὶ με κελεύει

115 Διοσκύλεα Ἀργος ἴκεσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὥλεσα λαὸν.
 Οὕτω που Διὸς μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 "Ος δὲ πολλάνων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 "Ηδὲ ἔτι καὶ λύσει τοῦ γάρ πράτος ἐστὶ μέγισον.
 Λίσχραν γάρ τόδε γένεται καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,

120 Μάζαν οὐτω τοίονδε πσόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 "Ἀπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, οὐδὲ μάχεσθαι
 'Ανδράσι παυροτέροισι τέλος δὲ οὕπω τι πέφισται.
 Εἴπερ γάρ καὶ ἐδέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρωές τε,
 "Ορκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμοῦθεν μεναι ἀμφα,

125 Τρωας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔστιν
 'Ημεῖς δὲ ἐξ δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,

επισχοῖς εν ταῖς ταῖς, ακούσαις δὲ τῶν βασιλέων τῶν
ὑπὸ τοῦ Διὸς πεπαιδευμένων τὴν βασιλικὴν παιδείαν.
Ἐκάθισε δὲ ὁ λαὸς τῷ σπουδαίᾳ παραθήσει τῶν καθε-
ζόντων αὐτὸν· κατέσχον δὲ τὰς καθεδρας παυσάμενοι
τῆς βοῆς. Ανέστι δὲ οἱ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων τὴν βασι-
λικὴν ράβδον κατέχων· ταῦτην μὲν ὁ Ἡφαίστος πανί-
σας κατεγκεύασεν δέδωκε μὲν αὖν ὁ Ἡφαίστος αὐτὴν τῷ
Διὶ τῷ οὐρανῷ τοῦ Κρόνου τῷ βασιλεῖ· οἱ Ζεὺς δὲ ἔδωκεν
αὐτὴν τῷ Ἐρμῷ τῷ μεγαλοφῶνῳ, τῷ τὸν Ἀργον τὸν
πανόπτην πεφορευόντι· οἱ Ἐρμῆς δὲ ὁ ἄναξ ἔδωκε τῷ
Πέλοπε τῷ πολεμικῷ· οἱ δὲ Πέλοπες ἔδωκε τῷ Ἀτρεῖ τῷ
βασιλεῖ τῶν λαῶν· οἱ Ἀτρεὺς δὲ θυίσκων τῷ αἰδελφῷ
Θυέσῃ τῷ πολυθρέμμονι κατέλιπεν· οἱ δὲ Θυέστης τῷ
Ἀγαμέμνονι κατέλιπε φέρειν, καὶ ἐν πολλαῖς νήσοις
καὶ παντὶ τῷ Ἀργειούντος θαλασσαῖον. Ταῦτη οὖν τοις ἐπιερε-
σθείς, λόγους εἰς ἐπίκοον τῶν Ἑλλήνων ἔλεγεν. ὃ
προσφιλεῖς ἥρωες Δαναοί, πολέμων ἐμπειροί, καὶ διὰ
τοῦτο τοῦ προσάτου τῶν πολέμων θεοῦ ὑπηρέται, οἱ
Ζεὺς με δὲ τῷ Κρόνου υἱὸς, ἐν βλάβῃ μεγάλως ἐπαχθεῖ
ἔδησε, κακωτικὸς, δις πρότερον μὲν ὑπέσχετε μοι, καὶ
κατένευσεν, ἐπιορθίσατε τὸ καλῶς τετειχισμένον. Ἰ-
λιος ἐπιαθελυθένται οἴκαδε· νῦν δὲ κακωτικὴν ἀπάτην
ἐβουλεύσατο καὶ προσάττει με ἀδόξον ἐπὶ Ἀργος ἀφί-
κέσθαι, μεθ' δὲ πολὺν ἀπώλεστα λαὸν. οὕτα δὴ φάνε-
ται προσφιλές εἶναι τῷ Διὶ τῷ ὑπερβαλλόντως ἰσχυρῷ,
δις δὲ πολλῶν πόλεων ἀκροπόλεις κατέσρεψε, καὶ ἐτι
κατασρέψει· τάτε γάρ οὐτοῦ σχύλος ἐστι μεγίστη· αἰσχύνης
γάρ ἀξιόν εἶται τοῦτο καὶ πρὸς τοὺς γεννομένους ἀν-
θρώπους ακούσαι, αὐτὸν ματινούσι τοιοῦτον τὴν ἀρ-
τὴν λαὸν καὶ τοσοῦτον τῷ πλῆθει, ἀγήνυτον πόλεμον
πολεμεῖν, καὶ μάχεσθαι πρὸς ἄνδρας ἐλάττονας τὸν
ἀριθμὸν· τέλος γάρ οὐδὲν ἐφάνη· ἐὰν γάρ ἐθελήσω-
μεν, οἱ Ἑλληνες καὶ οἱ Τρῶες, ἐνωθέντες ἀμφότεροι
ἐπὶ ὅρκοις ἀσφαλέστεροι δι' ἐντόμων θυμάτων γενομένοις,
τοὺς Τρῶας μὲν ἀριθμῆσαι πάντας καθ' ἔνα, ὅσοι εἰσὶν

Τρφών δ' ἄνδρα ἔκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχόένειν,
Πολλαί κεν δεκάδες δευοίαπο οἰνοχόοιο.
Τόσον ἐγώ φημὶ πλέας ἔμμεναι νῖας Ἀχαιῶν
130 Τρφών, οἳ ναέωντι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπίκουροι
Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
Οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶστ' ἐθέλονται
Ίλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.
Ἐννέα δὴ βεβάσι τιδὸς μεγάλου ενίσιτοι,
135 Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται.
Αἱ δέ ποὺ ἡμέτεραι τ' ἀλοχοί, καὶ τύπια τέκνα
Εἴατ' ενὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἀμμὶ δὲ ἐργον
Αῦτας ἀκράσαντον, οὐ εἶνεκα δεῦρ' ἴκόμεσθα.
Ἄλλ' ἀγεθ', ως ἀν ἐγώ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
140 Φεύγωμεν σὺν νησὶ φίλην εἰς πατρίδα γαῖα.
Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εύρισκυιαν.
“Ως φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὅρινεν,
Πᾶσι μετὰ πληθὺν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουοσται.
Κινήθη δ' ἀγορὴ, ως κύματα μακρὰ θαλάσσης
145 Πόντου Ικαρίοιο, τὰ μέν τ' Εὔρος τε Νότος τε
“Ωρορ' ἐπαίξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων.
“Ως δ' ὅτε κανίσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον, ἐλθὼν
Αδέβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ήμέει ἀσταχμέσσιν.
“Ως τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη· τοὶ δ' ἀλαλητῷ
150 Νῆας ἐπεσσεύοντο· ποδῶν δ' ὑπένερθε κανίν
“Ιστατ' αἰειρομένη· τοὶ δ' αἰλίκλαισι κέλευον,
“Απτεσθαι νηῶν, οὐδὲ ἐλκέμεν εἰς ἄλα δῖαν,
Ούρούς τ' ἐξεκάθαιρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἴκεν
Οἴκαδε ἱεμένων ὑπὸ δ' ὕρεον ἐρμαστα γηῶν·

ἐγχώριοι καὶ οἰκίας ἔχοντες, οἵμεῖς δὲ οἱ Ἀχαιοὶ ἵνα
εἰς δεκάδας ἐφεξῆς διατοχθείημεν, ἔκαστον δὲ ἀνδρας
τῶν Τρώων λαβούμεν ἔκάστη δεκάδι ἡμετέρᾳ οἰνοχοεῖν,
πολλαὶ ἀν δεκάδες ἐνδεεῖς γένοιντο οινοχός τοσοῦπν
ἔγω διατείνομαι πλείους εἶναι τὰς Ἑλληνας τῶν Τρώ-
ων, οἱ κατὰ τὴν πόλιν οἰκοῦσιν· ἀλλ' οἱ σύμμαχοι
αὐτοῖς ἄνδρες, οἱ τὰ δόρατα κραδαίνειν εἰδότες, οἱ ἐκ
πολλῶν πόλεων συνειλεγμένοι εἰσὶν, οἵτινες μεγάλως
διαμαρτάνειν τοῦ σκοποῦ με ποιοῦσι, καὶ οὐκ ἐώσι
προδυμούμενον ἐκπορθῆσαι τὴν καλῶς οἰκήσεις ἔχου-
σαν πόλιν τοῦ Ἰλίου. Ἐννέα δὲ παρελιλύθασιν εγ-
αυτοὶ τοῦ μεγάλου Διός, καὶ δὴ τὰ ξύλα τῶν νεῶν
σέσηπται, καὶ τὰ σχοινία αὐτῶν διελύθη· αἱ δὲ ἡμέ-
τεραι γυναῖκες καὶ τὰ μικρά τέκνα καθίνται ἐν τοῖς
οἴκοις προσδεχόμεναι ἥμας· ἥμιν δὲ τὸ ἔργον οὕτως
οἰς ἐσιν ὄραν ἀτέλεσόν ἐσιν, οὐ χάριν δεῦρο ἀφικόμε-
θα· ἀλλ' ἀγετε πειθώμεθα πάντες καθὰ ἀν ἔγω ἐπω-
ἀπέλθωμεν ἐνθέιδε σὺν σπουδῇ διὰ τῶν νεῶν ἔκαστος
εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα· οὐκέτι γάρ τὴν προκαθεζό-
μένην πόλιν τῆς Τροίας πορθήσομεν τὴν πλατεῖς τὰς
σεωποὺς ἔχουσαν. Οὕτως εἰπεν· ἐκάστου δὲ τούτων
πάντων τὴν ψυχὴν ἐν τοῖς σκύθεσιν διῆγειρε κατὰ τὴν
πληθὺν ἐκείνων, ὅσοι ἐκ τοῦ κουσταρ τῆς βουλῆς· ἐκινήθη
δὲ τὸ συνειλεγμένον πλῆθος, καθὰ τὰ κύματα τὰ βα-
ρέα τῆς θαλασσῆς τοῦ πελάγους τοῦ Ἰταρίου, ἀ δὴ
Εὔρος τε καὶ Νότος διηγειρεν ἐμπεσῶν ἀπὸ τῶν νεφελῶν
τοῦ πατρὸς πάντων τοῦ Διός· ὥσπερ δὲ ὅτε κινήσει
Ζέφυρος ἐπελθὼν δασὺ λύῖον σφοδρὸς καὶ καταγιδώ-
δης ἐμπίπτων, καὶ ἐπινεύει τὸ λύῖον κατὰ τοὺς αἰά-
χυς, οὕτως ἐκινήθη πᾶσα τάτων ἡ ἀθροισις. οἱ δὲ σὺν
θορύβῳ ἐπὶ τὰς ναῦς μετὰ ταραχῆς ἐσπειδον· ὑπο-
κάπωθεν δὲ τῶν ποδῶν κόνις υφουμένη μετέωρος ἦν.
Οἵτοι δὲ ἀλλήλοις παρεκελεύοντο ἀπτεσθαι τῶν γεῶν,
καὶ ἐπὶ τὴν θαλασσαν αὐτὰς ἔλκειν τὴν τιμίαν, καὶ
τὰ ὄρυγματα δι' ἀν αἱ νῆες ἔλκονται ἐξεκάθαιρον· ἦ-

155 Ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμερα νόσος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθηναίν "Ηρι πρὸ μᾶθον ἔειπεν.

Ω πόποι, αἰγιάλοι Διὸς τέκος αἰτριών,
Οὐτῷ δὴ οἰκύνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα Θαλάσσης;

160 Καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ, καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Ἀργείν "Ελένην, ἵς εἴνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
Ἀλλ' ἵθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἔκαστον,

165 Μηδὲ ἔα νῆας ἀλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίστας.

"Ως ἔφατ· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιον καρίνην αἴξασα.

Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Ἐῦρεν ἔπειτ· Ὁδυσῆα, Διὸς μῆτριν ἀτάλαντου,
170 Ἐσταότ· οὐδ' ὅγε οὐδὲς εὑσσέλμοιο μελαίνης.

"Ἀπτετ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίνιν καὶ θυμὸν ἵκανεν.
Ἀγχοῦ δ' ισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὁδυσσεῦ,
Οὕτῳ δὴ οἰκούνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
175 Φεύξεσθ', εν νήεσσι πολυκλῆσι πεσόντες;

Καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
Ἀργείν "Ελένην, ἵς εἴνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
Ἀλλ' ἵθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει.
180 Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἔκαστον,
Μηδὲ ἔα νῆας ἀλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίστας.

"Ως φαδ· ο δὲ ξυνέκε θεᾶς δπα φωνησάσης.

Βοὶ δὲ ἐπὶ πολὺ τῷ αἴρος αὐτικνεῖτο, προθυμημένος οἴνου
 ἐκάστος ἐπὶ τὸν οἴκον ὑφεῖλχορ δὲ τὰ ὑπερείσμα-
 τα τῶν νεῶν. "Οτε δὴ ὑπερστροφῇ ἀνέγένετο τοῖς Ἐλλησι
 παρὰ τὸ καθῆκον, εἰ μὴ πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν οὐ" Ήρα λό-
 γον εἶπε τοιεῖτο. φεύ, Ἀθηνᾶ τέκνον τῆς Διός τοῦ τῷ
 αὐγίδα φορύστος αἴττητε, οὕτω δὴ εἰς τὸν οἴκον ἐκαστος
 τὸν οἴκον εἰς τὴν πατρίδα τὴν προσφιλῆ γῆν οἱ Ἐλ-
 ληγες φεύζονται κατὰ τὴν πλατεῖαν ἐπιφάνειαν τῆς θα-
 λάσσης, καταλίποιν δὲ ἀν καύχημα τῷ Πριάμῳ καὶ
 τοῖς Τρωσὶ τὴν Ἐλληνίδα Ἐλένην, δι' ἣν πολλοὶ απὸ
 τῶν Ἐλλήνων ἀπώλοντο εἰς τῇ Τροίᾳ πορρῷ τῆς πα-
 τρίδος αὐτῶν τῆς προσφιλῆς γῆς; αλλὰ πιθεὶ τοῦ ἐπὶ
 τὸν λαὸν τῶν Ἐλλήνων τῷ χαλκοῖς ὄπλοις ἀπλισμέ-
 νον, διὰ δὲ τῷ σῶν λόγων τῷ τὰς σκληράς ὄρμας δυ-
 ραμένων μαλάσσειν, κώλυε ἄνδρα ἐκαστον, μηδὲ εἴα αὐ-
 τὲς ἔλκειν ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὰς ἀμφοτέρωθεν ἐλαυ-
 νομένας ναῦς τῇ ἐλίξῃ τῷ ἐρετμῶν. Οὕτως εἶπεν. οὐκ
 ἡ πείθησε δε οὐκέτι οὐδὲν ὄρωσα. Κατέβη δὲ τῆς
 κορυφῆς τῷ Ολύμπῳ σὺν σπεδῷ ὄρμίσασα ταχέως δὲ
 κατέλαβεν ἐπὶ τὰς ταχείας ναῦς τῷ Ἐλλήνων. εὗρε
 δὲ τὸν Ὀδυσσέα, τὸν ισοσάσιον τὴν σύνεσιν τῷ Διὶ ἐ-
 σῶτα. οὐ δὲ τῆς αὐτῆς νεώς οὐτος τῆς εὐκαθέδρις τῆς με-
 λαίνης οὐ πτερη, επεὶ αγυνάκτησις αὐτὸν κατεῖχε κατὰ
 τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχήν. Ἐγγύς δὲ σᾶσσα οὐδὲν ὄ-
 ρωσα Ληνᾶ πρὸς αὐτὸν εἶπεν. οὐ εὐγενές Ὀδυσσεῦ,
 οὐτὲ τῷ Λαέρτῳ, πόριμε τὰς ἐπιροίας, οὕτω δὲ ἐπὶ τῷ
 οἴκον ἐκαστος τὸν οἴκον εἰς τὴν πατρίδα τὴν προσφιλῆ
 γῆν φεύξεσθε εἰς ταῖς πολυκαθέδροις ναυσὶ πεσόντες ως
 μικρόφυχοι καὶ δειλοὶ, καταλίποιτε δὲ ἀν καύχημα
 τῷ Πριάμῳ καὶ τοῖς Τρωσὶ τὴν Ἐλληνίδα Ελέρτην, δι' ἣν
 πολλοὶ απὸ τῶν Ἐλλήνων εἰς τῇ Τροίᾳ ἀπώλοντο πορ-
 ρῷ τῆς πατρίδος αὐτῶν τῆς προσφιλούς γῆς; αλλὰ πι-
 θεὶ νῦν ἐπὶ τὸν λαὸν τῶν Ἐλλήνων, μηδὲ υποχώρει,
 διὰ δὲ τῷ σῶν λόγων τῷ τὰς σκληράς ὄρμας δυνα-
 μένων μαλάττην, πάρδυς ἄνδρα ἐκαστον, μηδὲ εἴα αὐ-

Βῆ δὲ Ζέειν, ἀπὸ δὲ χλαινω βάλε· τὸν δὲ κόμισε
Κύρυξ Εύρυβάτης Ἰθακήσιος, ὃς οἱ ὄπίδει.

185 Αὐτὸς δὲ Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν,
Δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρῷον ἀφθιτον αἰεί.

Σὺν τῷ ἔβῃ κατὰ γῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
"Οὐτινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνθρα κιχείν,
Τόνδ' ἀγανοῖς ἐπέεστιν ἐρητύσασκε παραστάς.

190 Δαιμόνι· οὐ σε ἔοικε, κακὸν ᾧς δειδίσσεσθαι.
'Αλλ' αὐτός τε κάθισσο καὶ ἀλλους ἴδρυε λαούς.
Οὐ γάρ πω σάφα οἰσθ', οἵος νόος Ἀτρείδαο.
Νῦν μὲν πειράται, τάχα δὲ ἴψεται υἱας Ἀχαιῶν.
Ἐν βουλῇ δὲ οὐ πάντες ἀκούσαμεν, οἵον ἔειπε.

195 Μήτι χολωσάμενος ρέξῃ κακὸν υἱας Ἀχαιῶν.
Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέας βασιλίων.
Τιμὴ δὲ ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δέ ἐ μητίετα Ζεύς.
"Ον δὲ αὐτὸν τὸν ἄνδρα ἴδοι, θοδωντά τὸν ἐφεύροι,
Τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσσασκεν, ὁμοκλίσασκε τε μάθῃ.

200 Δαιμόνι, ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἀλλων μῆδον ἀκούει,
Οἱ σέο φέρτεροι εἰσι· σὺ δὲ ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις,
Οὔτε ποτὲ ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, αὐτὸν δὲ βουλῇ.
Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδε Ἀχαιοί.
Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίν· εἰς κοίρανος ἔστω,

205 Εἰς βασιλεὺς, φῶ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Σκῆπτρόν τὸν ἀδεί θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.
"Ως ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατὸν· οἱ δὲ ἀγοράνδε
Αὐτὶς ἐπεστεύοντο, νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων,
'Ηχῇ· ᾧς ὅτε κῦμα πολυυφλοίσβοιο θαλάσσης

210 Λιγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.

τοὺς ἔλκειν ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὰς ἀμφοτέρων ἐλαυνομένας ναῦς τῇ ἐλίξει τῶν ἑρετμῶν. Οὐ τῶς εἰπεν· ὁ δὲ συνῆκε τὴν φωνὴν τῆς θεᾶς φωνησάσης· ἐκινήθη δὲ ὥστε τρέχειν· ἀπέρριψε δὲ τὴν χλαῖναν ἢν εφόρει, ὡς ἐμποδὼν· ἔνεγκε δὲ αὐτὴν ὁ κύριος Ἐυρυβάτης ὁ ἀπὸ τῆς Ιθάκης, ὃς ἱκολούθει αὐτῷ. Αὐτὸς δὲ ἐνώπιον τῷ Ἀγαμέμνονος τῷ υἱοῦ τῷ Ἀτρέως ἐλθὼν, τὸ σκῆπτρον αυτοῦ αιτήσας ἐλαβε τὸ πατρικὸν τὸ, τῇ διαδοχῇ σωζόμενον αεὶ· σὺν τούτῳ ἀπῆλθεν ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων τῶν πολεμισῶν· ὅντινα μὲν ἄνδρα βασιλέα καὶ ὑπερέχοντα κατέλαβε, τοῦτον διὰ πραΰττικῶν λόγων κατεκώλυε πλησίον ταῖς, λέγων· χάριτος μέτοχε δαμονίας, ἀλλον τινὰ οὐ σέ γέ εἶ πρέπον φοβεῖσθαι ὥσπερ δειλὸν· ἀλλὰ κάθηπτο αὐτὸς σὺ, καὶ τοὺς ἀλλοὺς λαοὺς παῖς τοῦ Θορύβου· οὐ γάρ οἰσθα σαφῶς ὅποις ἐσιν ὁ σκοπὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀτρέως· γῦν μὲν ἀποκειράται τῆς γυνώμης ἡμῶν· ἔστως δὲ βλάψει τοὺς υἱοὺς τῶν Ἑλλήνων· οὐ πάντες δὲ ἱκουσαμένοι τῇ βελῇ ἀπέρ εἰπε· σκοπῶμεν ἵνα μὴ ὄργισθῇ, καὶ κακωτικὸν τι δράσῃ τοὺς υἱοὺς τῶν Ἑλλήνων· οὐ ὄργη δὲ τοῦ βασιλέως τοῦ ὑπὸ τοῦ Διος δεδιδαγμένου τὴν βασιλικὴν παιδείαν πρᾶγμα ἐστι μέγα· τιμὴ δὲ ἐστιν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ Διος, φιλεῖ δὲ αὐτὸν ὁ τὴν ἐπιστήμην τοῦ βουλεύεσθαι ἔχων Ζεύς· ὅντινα δὲ ἄνδρα δημότην ἔδει καὶ βοῶντα εὗρε, τῇ ράβδῳ πλάττων αὐτὸν ὥθει, καὶ ἵπειλει αὐτὸν διὰ λόγου λέγων· πολυπραγμοσύνη κεκρατημένη, ὡς ἀπὸ μοίρας δαίμονος, ἐν ἱσυχίᾳ κάθησο, καὶ λόγου ἀκοue ἀλλων, οἱ κρείττονές εἰσι σοῦ· οὐ γάρ ἀνεπιτίθειος ἐπὶ πόλεμον καὶ ἀνίσχυρος, γάτε ἐν πολέμῳ ποτὲ χρήσιμος εἰ, καὶ ἐν αριθμῷ, οὐτε ἐν βουλῇ· οὐ δὴ πάντες οἱ Ἀχαιοὶ βασιλεύσομεν εἰνθάδε, οὐκ ἀγαθὸν ἡ πολυαρχία· εἰς ἄρχων ὅστα, εἰς βασιλεὺς, εκεῖνος, φῶ ἔδωκεν ὁ Ζεὺς τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου τῷ εἰς ἐστὸν ἐπειραμένῳ καὶ ἐστὸν ἐθοῦντος, καὶ τὴν τοῦ δικάζειν ἐξουσίαν, ὅπως τῶν ἀλ-

"Αλλὸς μὲν ἡ ἔζοντο, ὄρπτιθεν δὲ καθεύδρας.
 Θεροίτις δέ τοι μοῦνος ἀμετροεπής ἐκολώνια,
 "Ος ἡ ἐπεια φρεσὶν ὥσιν ἀκοσμά τε πολλά τε ὥδη,
 Μάτι, ατάρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι θασιλεῦσιν,
 215 ·Αλλ', ὦ, τι οἱ εἰσχιτο γελοίοιν Ἀργείοισιν
 "Εμμεναι· αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλιον ἥλθε·
 Φολκὸς ἔνι· χωλὸς δὲ ἔτερον πόδα· τὼ δέ οἱ ὥμων
 Κυρτῶ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτάρ ὑπερθε
 Φοξός ἔνι κεφαλὴν, φεδυὴ δὲ ἐπενήνοθε λάχυν·
 220 "Εχθιστος δὲ Ἀχιλῆς μάλιστ' ἦν, οὐδὲ Οδυσσῆς·
 Τὼ γάρ νεικείεσκε· Τῷ δὲ αὐτῷ Ἀγαμέμνονι δίφ
 Οξέα κεκληγὼς λέγ' ὄνείδεα· τῷ δὲ ἄρι τῷ Ἀχαιοῖ
 "Εκπάγλως κοτέοντο, νεμέστηθεν τὸν θυμῷ·
 Αὐτάρ οἱ μακρὰ βοῶν, Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ.
 225 'Ατρείδη, τέο δὲ αὐτὸν ἐπιμέμφεαι, οὐδὲ χατίζεις;
 Πλεῖστοι τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναικες
 Εἰσὶν εὐνὶ κλισίγις ἔχαρετοι, ἃς τοι Ἀχαιοί
 Πρωτίστῳ δίδομεν, εὗτ' ἀν πτολίεθρον ἐλωμεν·
 "Η εἴτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσοι
 230 Τρφῶν ἵπποδάμαιν ἐξ Ἰλίου, υῖος ἀποινα,
 "Ον κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, οὐδὲ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 'Ηὲ γυναικα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλόπτι,
 "Ην τὸν αὐτὸν ἀπὸ νόσφι κατίσχει; Οὐ μὲν ἔοικεν
 Αρχὸν εόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν υῖας Ἀχαιῶν.
 235 Ω πέπονες, κακὸν ὀλέγχε, Ἀχαιίδες, οὐκ ἔτι Ἀχαιοί,
 Οἶκαδέ περ σὺν ηποσὶ νεώμεθα· τόνδε δὲ ἐώμεν
 Αὐτοῦ εὐνὶ Τρούγ γέρα περσέμεν, ὅφρα ἴδηται
 Η φάτις οἱ χ' οἵμεις προσαρμάνομεν, οὐδὲ καὶ οὐκί,

λαν Βασιλεύη. Τοῦτον τὸν τρόπον οὗτος ὁ Βασιλεὺς ἀρ-
μόζοτα ἔργα πράττων, διέταττε τὸν σρατὸν· οἱ δὲ ἐπ-
εκλισίαι επαγγέσται ἀπὸ τῶν νεῶν, καὶ ἀπὸ τῶν σκη-
νῶν σὺν ἡχῷ. ὡσπερ ὅτε κῦμα θαλάσσης τῆς πολυτχ-
ράχου ἐν αἰγιαλῷ πλατεῖ ἡχον ποιεῖ, λαμπρὸν δὲ ὁ
ποντος ἡχεῖ. οἱ ἄλλοι μὲν δὴ πάντες ἐκάθισται, κατέ-
σχον δὲ τὰς καθέδρας. ὁ Θερσίτης δὲ μόνος ὁ ἀπεραντο-
λόγος ἔτι ἐθορύβει, ὃς δὴ λόγους ἔδει μάτη πολλοὺς,
καὶ ατάκτους κατὰ τὸν ἑαυτοῦ λογισμὸν· ἔδει δὲ λοι-
δορεῖσθαι τοῖς βασιλεῦσι ἀκόσμως, αλλ' οὐ τους ἄλ-
λους ἐπειθεῖ ὅ τι γάρ ἀν αὐτῷ ἔδοξε, γελοῖον ἔδοκει
τοις Ἑλλησιν εἶναι· διεσειδέστας δὲ ἀγήρ οὗτος ἐπὶ τὸ
Ἴλιον ἀφίκετο· διάσροφος ἢν τους ὄφθαλμους, χωλὸς δὲ
τὸν ἔτερον πόδα· οἱ δὲ ὄμοι αὐτῷ κυρτοὶ ἥσαν ἐπὶ τὸ
στῆθος συνερχόμενοι· ἐπάνω δὲ προμήκης ἢν τὴν κεφα-
λὴν· λεπτὴ δὲ καὶ ἀραιὰ ἢν αὐτῷ τρίχωσις εἰσπαρμένη.
μεμισημένος δὲ ἢν μάλιστα πάντων των Αχιλλεῖ καὶ τῷ
Οδυσσεῖ· τούτους γάρ εἰλοιδόρει· τότε δὴ πρὸς τὸν ἔν-
δοξον Ἀγαμέμνονα μετεώρῳ καὶ λεπτῷ φωνῇ λοιδορίας
ἀπέτεινε· κατὰ τούτου δὲ οἱ Ἀχαιοὶ κότον ἔσχον πε-
λὺν, ὃς ἐκπλιξεῖ εἰποιεῖν, καὶ αὐγανάκτησιν δικαίου
ἐν τῇ φυχῇ ἐκαστος τῇ ἑαυτού· ὁ δὲ μετεώρῳ φωνῇ βοῶν,
ἐλοιδόρει τὸν Ἀγαμέμνονα λέγων· ὡς οὐε τοῦ Ἀτρέως,
τίνος ἔχεις χρεῖαν, καὶ ἔνεκα τίνος μέμφῃ; πεπληρω-
μένας σοι αἱ σκηναὶ εἰσι ὅπλων καὶ σκευῶν χαλκῶν·
πολλαῖ δὲ γυναικές εἰσιν ἐν ταῖς σκηναῖς ἐξαίρετοι, ἃς
σοι ἥμεις οἱ Ἑλληνες πρώτισα πάντων δίδομεν, ἐπει-
δὰς πορθύσωμεν πόλιν· ἡ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἔχεις χρεί-
αν, διὸ ἀν τις ἀπὸ τῶν Τρώων τῶν πολεμισῶν κομίσῃ
ἀπὸ τοῦ Ἰλίου, λύτρα τοῦ ἑαυτοῦ ύιοῦ, ὃν ἀν εὐγὼν συ-
δίστας ἀγάγων ἢ ἄλλος ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἢ καὶ γυ-
ναικα ἀν ἀγάγων νέαν, ἵνα συγγίνη αὐτῷ ἐν φιλοφρο-
σύῃ, ἢν ἀν αὐτὸς κατὰ βιαίαν ἀφαίρεσιν λαβῶν ἔχοις;
οὐ μὴν πρέπει ἀρχηγὸν ὅντα τῶν Ἑλλήνων, επεὶ κακῶν
ἐπιβιβάζειν αὐτούς. ὡς ἀνανδροι καὶ ἐκλελυμένοις Ἑλ-

“Ος καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἔστι μέγ’ αἰμενονα φῶτα,
 240 Ἡτί μητεν· ἐλών γάρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ μάλ’ οὐκ Ἀχιλῆῃ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθύμωτ.
 Ἡ γάρ δὲ, Ἀτρείδη, νῦν ὑστάτα λαβήσαιο.
 “Ως φάτο, νεκείσιν Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θερσίτης· τῷ δὲ ὀκτα παρίστατο δῖος Ὁδυσσεὺς,
 245 Καὶ μην ὑπόδρα ἴδων χαλεπῷ οὐδὲ παπε μέθῳ·
 Θερσίτῃ ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἔων ἀγόρητης,
 “Ισχεο, μιδὸν ἔθελ’ οἵος ἐριζέμνεναι βασιλεῦσιν·
 Οὐ γάρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἀλλον
 “Ἐμμεναι, ὅσσοις ἀμὲν Ἀτρείδυστον ὑπὸ Ἰλιον ἀλθον·
 250 Τῷ οὐκ ἀντί βασιλῆας ἀνὰ στόμ’ ἔχων ἀγορεύοις,
 Καὶ σφιν ὄνειδει τε προφέροις, νόσον τε φυλάσσοις.
 Οὐδέ τι πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
 “Ἡ εὖ, οὐκέ τακτῶς, νοστίσομεν υἱες Ἀχαιῶν·
 Τῷ, νῦν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 255 Ἡσαὶ ὄνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
 “Ἡρωες Δαναοι· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.
 ‘Αλλ’ ἐπ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσαι·
 Εἴ κ’ ἔτι σ’ αφράνοντα κιχίσομαι, ὡς νῦν περ ἀδε,
 Μηκέτ’ ἔπειτ’ Ὁδυσσῆι κάρη ὄμοισιν ἔπειν,
 260 Μιδὸν ἔτι Τηλεμάχοιο πατήρ κεκλημένος εἶνι,
 Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβῶν, ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
 Χλαιῖνάν τ’ οὐδὲ χιτῶνα, τά τ’ αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
 Λιτόν δὲ κλαιόντα θοδες ἐπί νῆας ἀφίσω,
 Πεπληγώς ἀγορῆθεν αἰεικέσσι πληγῆσιν.
 265 “Ως αὖτε ἔφη· σκύπτρῳ δὲ μετέφερον, οὐδὲ καὶ ὡμοι
 Πλῆξεν· οὐδὲν δὲ οἴ εἴπεσε δάκρυ·

ληνες λίσαν, κακῶς επονίδισιν, γυναικες, καὶ Ἀχαιτ-
δες, οὐκέτι ἄνδρες, καὶ Ἀχαιοι, ἀγετε, ἀπτερχωμεθα
ἐπὶ τὸν οἶκον ἐκαστος τὸν εαυτοῦ, τοῦτον δὲ εάσωμεν
αὐτοῦ εν τῇ Τροίᾳ τὰ γέρα καρπούσθαι, ἵνα γνοίη,
ἢ καὶ ἡμεις βοηθοῦμεν αὐτῷ τὶ, ἢ καὶ οὐχὶ ὡς καὶ
τὸν Αχελλέα πρὸ ὀλύγου ἄνδρα πολὺ αὐτοῦ κρείττονα
ἀτιμον εποιήσεν ἀφείλετο γάρ αὐτὸς τὸ γέρας αὐτοῦ.
ἄλλο οὐκ είμιμενει οὐδαμῶς τῇ Φυχῇ τοῦ Αχιλλέως ὄρ-
γη, ἀλλ' ἀμελητίς εσι τῆς ὄργης καὶ ἀμηνίτος. Οὐτως
γάρ, Ατρείδη, εἰ μὴ τοῦτο οὐκ εσχάτως οὐβρίθης ἄν.
Οὐτως είπεν ο Θερσίτης λοιδορῶν τὸν Αγαμέμνονα τὸν
βασιλέα τοῦ πλεύθους. παρ' αὐτῷ δὲ ταχέως ἐλθὼν ὁ
Ξιδοξος Ὄδυσσευς, ἐστη, καὶ ταυριδὸν αὐτοῦ ίδων,
σκληρῷ λόγῳ ἐπέπλιξεν εἰπών· ὁ Θερσίτας ἀπεραν-
τολόγε, καί περ ὡς ὁ Ξύφωνος δημηγόρος, ἐπεχε σαυ-
τὸν, μὴ δὲ ἔθελε μόνος λοιδορεῖσθαι τοῖς βασιλεῦσιν.
διατείνομαι γάρ ἐγὼ μιδένα ἄλλον βροτὸν εἶναι χεί-
ρονα σοῦ ἐκείνων, σσοι σὺν τοῖς Ατρείδαις ἐπὶ τὸ Ι-
λιον ἥλθον· διὰ τοῦτο μὴ τοὺς βασιλεῖς επὶ τοῦ σό-
ματος ἔχων καὶ τῆς προχείρου μνήμης πρόφερε, καὶ
λοιδορίας πρὸς αὐτοὺς ἀπότενε, καὶ εὐκαριστεῖσθαι εἰς ὑ-
ποσροφῆς παράθησιν παρατήρει· οὐπω γάρ οὐδαμῶς
οἰδαμεν σαφῶς ὅπως ἀποβίστεται τοῦτο τὸ τῆς υποσρο-
φῆς ἔργον· ἢ καλῶς τὴν επαναστροφὴν ποιησόμεθα αἱ
Ἐλληνες ἢ κακῶς· ἐφ' ὃ σὺ, τῷ τῆς υποσροφῆς δηλονότι,
κάθισαι λοιδορίας προφέρων τῷ Αγαμέμνονι τῷ βασιλεῖ
τῶν λαῶν, ὅτι αὐτῷ μάλα πολλὰ διδοῦσιν οἱ ἥρωες οἱ
Δαναοί· σὺ δὲ δάκιοντας λόγους προφέρων δημηγορεῖς.
ἄλλ' ἔρω σοι, τοῦτο δὲ, ὃ ἔρω καὶ τετελεσμένον ἔσαι·
εἰς τὸ ἐπιδύν ανονταίνοντά σε καταλάβω ὡς ἐν τῷ
παρόντε, μηκέτι δὴ εἶμοι τῷ Ὄδυσσεϊ ἡ κεφαλὴ ἐπὶ τοῖς
ῶμοις εἴη, μὴ δὲ τῷ Τηλεμάχου πατήρ εἰς τὸ ἔξης κε-
κλημένος εἴην, εἰ μὴ ἐγὼ λαβών σε, αποδύσω μὲν τὰ
προσφιλῆ ἴματα, τὴν χλαιναν, καὶ τὸν χιτῶνα, καὶ τὰ
ἐνδοτέρω, ἀ τὴν σάρκα καὶ τὰ αἰδοῖα περικαλύπτει,

Σμῶδιξ δ' αἰματόεσσα μεταφρένου ἔξυπανέστη,
 Σκῆπτρους ὑπὸ χρυσέους δὲ ἀρέζετο, τάρβησέν τε.
 Ἀλγήσας δὲ, ἀχρεῖον ἴδων, απεμόρξατο δάκρυ.

270 Οἱ δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἴδυ γέλασσαν.
 Ὁδε δέ τις εἰπεσκεν ἴδων ἐς πλησίου ἀλλον·
 "Ω πόποι, οὐδὲ μωρί! Οδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε,
 Βουλάς τ' ἔξαρχων ἀγαθάς, πόλεμον τε κορύσσων.
 Νῦν δὲ τὸ δὴ μέγ' ἀριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
 275 Ὅς τὸν λωβητῆρα εἰπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
 Οὐ δὴν μιν πάλιν αὐθίς αὐνόσει θυμὸς ἀγνύνωρ
 Νεικείειν βασιλῆας ὄνειδείοις ἐπέεσσιν.
 "Ως φάσαι οὐ πληθὺς· αὐνὰ δὲ ὁ πτολίπορθος Οδυσσεὺς
 "Εγι σκῆπτρον ἔχω· παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 280 Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀράγει.
 "Ως ἂμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἱες Ἀχαιῶν
 Μῆδον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασάσατο Βουλήν.
 "Ος σφιν εὖφρονέων ἀγορίσατο καὶ μετέειπεν·
 "Ατρεΐδη, νῦν δὴ σε, ἄναξ, εὐθέλουσιν Ἀχαιοί·
 285 Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν.
 Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἢνπερ ὑπέσαν,
 "Ενθάδε γε στείχουτες ἀπ' Ἀργειος ἵπποβόταιο,
 "Ιλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 "Ως τε γάρ οὐ παῖδες γεροί, χῆραί τε γυναικες,
 290 Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἴκονδε νέεσθαι.
 "Η μὲν καὶ πόνος ἐστίν αὐτοθέντα νέεσθαι.
 Καὶ γάρ τις ἔνα μῆνα μένων ἀπὸ οὗς ἀλόχοο
 "Λσχαλάσ σὺν γηὶ πολυζύγῳ, ἢνπερ ἀελλας
 Κειμέριας εἰλέωσιν, ὄργομένη τε θάλασσα·

σε δὲ κλαίοντα ἐπὶ τὰς ταχείας ναῦς ἀπολύσω ἀπρεπήσις πληγαῖς αἰσπάμενος ἐπὶ τοῦ πόιτυ ἵνθα τὸ πλῆθος ἀθροίζεται. Οὕτω δὴ ἐφι· διὰ δὲ τοῦ σκήπτρου τὸ μετάφρενον αὐτῷ καὶ τοὺς ὄμοις ἐπλιξεν· ὁ δὲ κάτα τὸ ἴνιον εκάμφη, καθαρὸν δὲ δάκρυον καὶ διαφανὲς ἀπὸ τῶν ὄμιδάν τοῦ ἐπήδησε· οἵδημα δὲ ὑφαίμον ἐνδοθεν του μεταφρένου αὐτοῦ ἐξωγκάθη διὰ τοῦ σκήπτρου τοῦ χρυσῶν κεκοσμημένου· ὁ δὲ ἐροβύθη καὶ εκάθισεν· ὅδυνθεὶς δὲ ἀκαίρως, καὶ επ' οὐδεμίᾳ χρείᾳ ἰδῶν, ἐδακρυρρόησεν· οἱ δὲ καί περ λυπούμενοι, ιπ' αὐτῷ οὐδέως ἴγελασαν· οὕτω δ' ἀν εἴπε τις ἰδῶν εἰς ἄλλον πλησίον παρόντα· φεῦ· ὄντως δὴ μυρία καλὰ ὁ Οδυσσεὺς ἐργασαί, ἐπὶ βουλάς τέ προνηγούμενος ἀγαθάς, καὶ ἐπὶ πόλεμον ὄπλιζων· τοῦ δὲ τοῦτο ἄριστον ἐν τοῖς "Ελλησιν ἐποίησεν, δις τῷ υβριστῷ βλάσφημον ἐπέσχε τῶν δημητυριῶν· οὐ δὴ αὐτὸν ἀναπτείσει πάλιν οὐ τοῦ οὐ περίφαινος ἐνοχλεῖν τοὺς βασιλεῖς δι οὐβριστικῶν λόγων· Οὕτως εἴπε τὸ πλῆθος· αὐτένι δὲ ὁ Οδυσσεὺς ὁ ταῖς αὐτοῦ μιχαναῖς πορθῶν τὰς πόλεις, ράβδον κατέχων βασιλικὸν· παρ' αὐτῷ δὲ ισαμένη η σέξυ ὄραστα· Λθινᾶ κύρικη ὄμοιωμένη, σιωπῶν προσέταττε τοὺς λαὸν, ἵνα ὁμοῦ οἱ πρωτοι τε καὶ ἐσχατοι "Ελληνες τὸν λόγον ἀκούσαιεν, καὶ τὴν βουλὴν γνοῖεν· ὃς γε καλῶς φροσῶν ἐφ' οἵς ἐμελλε λέγειν, ἐδημητυρισε, καὶ μετεῖπεν· ὡς ὑπὲ τοῦ Ατρέως, γυν δὴ σε, βασιλεῦ, ιθελουσιν οἱ "Ελληνες ἐφύβριστον ποιῆσαι πρὸς πάπτας τοὺς ποικίλην ἐχοντας τὴν φωρὴν ἀνθρώπους· οὐδὲ ἐκτελεστὶ τὴν ὑπόσχεσιν, ἵν σοι οὐ πέσχοντο ἐτι δεῦρο ἴοντες, ἀπὸ τοῦ "Αργους τοῦ ἵπποτρόφου λέγω, ἐκπορθήσαντι σὺν αὐτοῖς τὸ καλῶς ἐκτισμένον "Ιλιον ἀπελθεῖν· ὅσπερ γάρ οὐ παῖδες ἀπαλοί, οὐ καὶ χῆραι γυναικες πρὸς ἄλληλους ὅδύρονται ἐπὶ τῷ ἀπιέναι οἴκαδε· οὕτως δὴ καὶ κάματος ἐρεστι τῷ πράγματι, ὡςε ἀλγήσαντά τινα ἀπιέναι ζητεῖν, καὶ γάρ ἔνα μῆνα τις μένων πόρρω τῆς αὐτοῦ γυναικὸς σὺν νηὶ πολυκαθέδρῃ,

295 Ήμῖν δ' εἴνατός εστι περιπροπέων ἐνισευτός
 Ἐνθάδε μίμυνόντεσσι· τῷ οὐ νεμεσίζομεν Ἀχαιῶν
 Ἀσχαλάσαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπις
 Λίσχρόν τοι διρόργε μένειν, κενεύν τε νέσσεις.
 Τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατε ἐπὶ χρόνου, ὅφρα δαῶμεν

300 Εἰ ἐτέσον Κάλχας μαντεύεται, οὐ καὶ οὐκί.
 Εὗ γάρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, εστὲ δὲ πάντες
 Μάρτυροι, οὓς μη' κῆρες ἔβαν Θανάτοιο φέρουσαι.
 Χθιζάτε καὶ πρωΐζετε· ὅτε ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
 Ήγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι.

305 Ήμεῖς δ' αὐτῷ περὶ χρήνην, ἱεροὺς κατὰ Βαριοὺς
 Ἐρδομεν ἀθανάτοισι τελείεσσας ἐκατόμβας,
 Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, δῆθεν ρέεν αὐλακὸν ὕδωρ.
 Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων εἰπὶ ρῶτα δαφανός,
 Σμερδαλέος, τὸν ρ' αὐτὸς Όλύμπιος ἔκε φόσσδε,

310 Βαμοῦ δ' ὑπαίξας πρός ρέα πλατάνισον ὅρουσεν.
 Ἐνθά δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοῖ, νήπια τέκνα,
 Οὓς εἰπὲ αὐροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτιῶτες,
 Όκτω· ατὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἢ τέχε τέκνα.
 Ἐνθ' ἔγε τοὺς ἐλεεινὰ κατίσθιε τετριγῶτας.

315 Μήτηρ δ' αὐμφιποτάτο ὁδυρομένη· φίλα τέκνα.
 Τὴν δὲ ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν αὐμφιαχυῖαν.
 Αὐτὰρ εἰπεὶ κατὰ τέκνα ἐφαγε σρουθοῖο, καὶ αὐτὴ,
 Τὸν μὲν αρίζιλον θῆκε Θεὸς, ὅσπερ ἐφύνεν.
 Λᾶν γάρ μνη ἐθικε Κρόνου παῖς αὐχυλομάτεω.

320 Ήμεῖς δ' ἐσαότες θαυμάζομεν, οἵον ἐτύχθη.
 Ως οὖν δεινὰ πέλωρα Θεῶν εἰσῆλθεν ἐκατόμβας,
 Κάλχας αὐτίκ' ἐπειτα Θεόπροπτέων αὐθέντης.

Ἡν ἀρ χειμεριναὶ θύελλαι σιστρέφωσι, καὶ θάλαττα
διεγειρομένη αὐχόλει· οὐμῖν δὲ ἐνατός εστιν ἡδη ἔνιαν
τὸς συμπληρούμενος τῷ περιφορᾷ τοῦ ἡλίου ἐγταῦθα
μένουσι· διὸ τοὺς Ἀχαιοὺς οὐ μέμφομαι ἐπὶ τῷ ἀγα-
νακτεῖν παρὰ ταῖς ναυσὶ ταῖς μελαίναις· ἀλλ ὅμως
καὶ οὕτω τῷ πράγματος ἔχοιτος, ἀπρεπές ἐστέπι πο-
λύν τε χρόνον μένεν τινὰ, εἰ τα ἀπράκτον ἀπέρχεσθαι·
καρτερίσατε φίλοι, καὶ ἀναμείγατε μέχρι τηος χρό-
νου, ἵνα γνῶμεν εἰ αὐλιθῶς οἱ Κάλχας μαντεύεται οὐ καὶ
οὐχὶ· καλῶς γάρ τοῦτο οἴδαμεν ἐν τῷ Φυχῷ ἐκαστος τῇ
ἐαυτοῦ, ὑπάρχετε δὲ πάντες μάρτυρες, οὓς μὴ θανά-
του μοῖραι απῆλθον φέρουσαι· τὸ χθές καὶ πρώην λέ-
γω γεγονός, ὅτε εἰς τὴν Αυλίδα αἱ νηες τῶν Ἀχαιῶν
πέθροιζοντο, βλάβην ἐπιφέρονται τῷ Πριάμῳ, καὶ τοῖς
Τρωσίν· οἵμεις περὶ τὴν πηγὴν καὶ τὸν βωμὸν τενίε-
ρον ἐθύομεν τοῖς θεοῖς θυσίας απὸ τελείων ζώων ὑπὸ
τῷ εὐφρει πλατάνῳ, ὅθεν ἔρρει διειδές ὕδωρ, ὃ που ἐφά-
νη μέγα σημεῖον, δράκων κατὰ τὰ γνάτα φογίκους, σίλ-
βοντας ἔχων τους ὄφθαλμους, ὃς δὴ αὐτὸς οὐράνιος
Ζεὺς ἔκειμεν εἰς τὸ φῶς· ὑποκαταθεν δὲ τοῦ Βαυροῦ
ἔρπυσας ἐπὶ τὴν πλάτανον ὥρμοσεν, ὃπου δὴ ἥσαρ
νεόττια σρουθῖ, αρτιγέννυτα τέκνα ὄκτω, ἐπὶ τῷ ἀκρο-
τάτῳ κλαδῷ τοῖς φυλλοῖς ὑποκείμενα· οἱ μύτηρ δὲ οὐ
ἐνάτη, οὐ τὰ τέκνα ἔτεκε· ἐκεῖ δὴ οὗτος κατήσθιε ταῦ-
τα ἐλεεινῶς τρίζοντα· οἱ μύτηρ δὲ αὐτῶν περιεπέτετο
οὐδιρομένη τὰ προσφιλῆ τέκνα· ταύτην κάμψας ἐσαύτη
απὸ τῆς πτέρυγος κατέσχεν σὺν γόνῳ πετομένην· ἐπεὶ
δὲ κατέφαγε τὰ τέκνα τῆς στρουθοῦ καὶ αὐτὴν, τοῦ-
τον μὲν διάδηλον ἐποίησεν οἱ θεός, δις αὐτὸν εἰς φῶς
ῆγαγε· λίθον γάρ αὐτὸν ἐποίησεν οὐτὸς τοῦ Κρόνου
τοῦ εἰς ἐσιτὸν ἐπεστραμμένου, καὶ ἐσιτὸν τοοῦτος·
οἵμεις δὲ ἐστῶτες οὐθαυμάζομεν διὰ τὸ πράγμα, ὃ ἐ-
γένετο· ἐπεὶ οὐν μεγάλως φοβερὰ πράγματα εἰς τὰς
τῷ θεῶν ἀφίκετο θυσίας, οἱ Κάλχας αὐτίκα δὴ μα-
τεύομενος οὐγόρευεν οὕτω· τί δὴ ποτε ἄφωνοι μετ' ἐκ-

Τίπτ' ἀνεψιέγνεσθε, χαρικομόσωτες Ἀχαιοί;

Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς

325 Ὁφιμον, ὁ φιτέλεστον, δου κλέος οῦποτ' ὄλεῖται.

Ὦς οὗτος κατὰ τέχνα ἔφηγε σρουθοῖο, καὶ αὐτὸν,

Ὀκτώ, ἀτὰρ μίτηρ ἐνάτη ἡν, ἡ τέχε τέχνα.

Ὦς ἡμεῖς γε τοσαῦτ' ἔτεις πτολεμίζομεν αὐθι,

Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αιρίσσουμεν ἐυρυάγυιαν.

330 Κεῖνός δ' ᾧς ἀγόρευε· τὰ δὴ τῦν πάντα τελεῖται.

Ἀλλ' ἄγε, μίμετε πάντες, ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,

Αὐτοῦ, εἰσόκεν ἀστυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.

Ὦς ἔφατ· Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἵαχον, ἀμφὶ δὲ τῆς

Σμερδαλέον κονάβησαν, αὐσάιτων ὑπ' Ἀχαιῶν,

335 Μῦθον ἐπαιρίσσαντες Ὄδυσσηος Θείοιο.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερίνιος ἵππότα Νέστωρ.

Ὦ πόποι, ἡ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράσθε

Νηπιάχοις, οἵς οῦτι μέλει πολεμῆσαι ἔργα.

Ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὄρκια βίσεται ἡμῖν;

340 Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο, μίδεα τὸ ἀνδρῶν,

Σπουδαὶ τὸ ἀκρητοί, καὶ δεξιαὶ, ἥς ἐπέπιθμεν.

Λῦτως γάρ τὸ ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος

Εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθαδδ' ἔοντες.

Ἄτρείδην, σὺ δὲ θέ, ᾧς πρὶν, ἔχων αἰεμφέα βουλὴν,

345 Ἀρχεύ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς υσμίνας.

Τούσδε δὲ ἔα φθινύθειν, ἔνα καὶ δύο, τοί τεν Ἀχαιῶν

Νόσφον βουλεύωσ', ἀποσις δὲ οὐκ ἔσσεται αὐτῶν,

Πρὶν Ἀργοσδ' οἴναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο

Γνώμεναι, εἴτε Φεῦδος υπόσχεσις, εἴτε καὶ οὐκέ.

350 Φημὶ γὰρ οὖν κατανέυσαι υπερμενέα Κρονίωνα.

πλήξεως ἐγένετο, ὡς τὸν κόμην τρέφοντες Ἀχαιοί, πί-
μην μὲν ταῦτο τὸ μέχα τέρας εἰς φῶς ἤγαγεν οἱ τὴν τοῦ
βουλεύεσθαι επισινημνύ ἔχων Ζεὺς, βραδὺ καὶ ἀφετοῦ
χρόνου ἀποβιστόμεγαν, οὐτινος οὐκέτι ποτε ἀπο-
λεῖται· ὅσκερ γάρ ετος κατεφαγετα τὰ τέκνα τοῦ σρύθο
καὶ αὐτὸν, ἀλλα τέστα, οὐ μήτηρ δέ οὐ στάτη, οὐ τὰ τέκνα εἴ-
τεκε, ὅτως οὐ μείζεπτι τοταῦτα ἔτι πολεμήσομενέχει, εἰν
τῇ Τροίᾳ διλονότι· κατὰ δὲ τὸ δέκατον ἔτος τὴν πόλιν
ἐκπορθήσομεν τὴν πλατεῖς τοὺς σενωποὺς ἔχοσαν· Ἐ-
κεῖνος οὐ τοις ἤγορενεν· ἐρμηνεύων τὸ τέρας· ταῦτα δὲ νῦν
πάκτα τελεῖται· ἀλλὰ μάντετε ἐνταῦθα πάντας πολο-
μισαι Ἀχαιοί, ἵνα οὖν ὁν τὴν μεγάλην πάλιν τοῦ Πρία-
μου κατασχωμεν· Οὕτως εἰπευ· οἱ Ἑλληνες μεγάλως
ἴχοσαν, αἱ νῆες δὲ λαμπρὸν περικχυσαν υπὸ τῶν Ἑλ-
ληνῶν βοσκάντων, τὸν λογον ἐπαινεῖσαντες τοῦ Ὀδυ-
σσέως τοῦ θείου· επὶ τούτοις δὲ εἰπε καὶ οἱ Νέστοροι πο-
λεμικὸς οἱ ἀπὸ τῆς Γερίνης· φεῦ, ὅντως παισὶν ἀφροσφ-
όμοιούμενοι τὴν δημητυρίαν ἐποίησασθε, οἵς εἰδεύεται
ἐν φροντίδι καὶ λογισμῷ τὰ τῷ πολέμων ἔργα· ποι-
δὴ τελευτήσωσιν οἵμην αἱ συρθῆκαι, καὶ ὄρκοι; εἰν ἐμ-
πύροις δὴ θύμασιν αἱ γνῶμαι τῶν αὐδρῶν ἐγένοντο
καὶ τὰ βουλεύματα, καὶ σπουδαὶ δι οἰνοῦ ακράτου
ἐγένοντο, καὶ αἱ δεξιώσεις, ἐφ' αἵς ἐτεθαρρύκειμεν· καὶ
γάρ λόγοις μόνον ὡς ἔτυχε φιλονεικοῦμεν, οὐτὶ δὲ οὐ-
δαμῶς μαχανὴν δυνάμεθα εὑρεῖν, οὐδὲ τὶ ἔργον αἰνύ-
σαι, επὶ πολὺν χρόνον ἐνταῦθα διτες· οὐδὲ τὸ Ἀτρέ-
ως, σὺ δὲ ὡς πρότερον, ὅτως καὶ νῦν, ασφαλῆ βουλὴν
ἔχων βασίλευε ἐν τοῖς Ἑλλησι, κατὰ τοὺς τὸν Βιαίαν
παράταξιν ἔχοντας πολέμους· τούτους δὲ ἡ αδιαφθεί-
ρεσθαις ἔνα καὶ δύο, οἵπερ ὁν ιδία ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων
βουλεύσασται· τελείωσις δὲ ὡς ἔσαι τῆς βουλῆς εὐτῶν,
ὅτε παραβαλόντων τοὺς ὄρκους, πρότερον εἰπὶ τὸ Ἀρ-
γεῖος ἀφικέσθαι, πρὶν ἀν καὶ ταῦτα γνῶναι, εἴτε θεῦδος
οἱ τοῦ Διός ὑπόσχεσις τοῦ τὸν αἰγιδα φοροῦντος, εἴτε
καὶ οὐχὶ· διατείνομεν γάρ δὴ ὑποσχέσθαι τὸν ὑπερ-
βαλλόντως ἰσχυρὸν υἱὸν τοῦ Κρόνου τὸν οὐ μέραν ἐκείνην,

"Ηματι τῷ, ὅτε νησὶν ἐπ' ἀκυπόροισιν ἐβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες
 Ἀστράπτων ἐπιδέξι, ἐναίσιμα σύμματα φαίνων.
 Τῷ, μή τις πρὶν ἐπειγέσθω αἰχόνδε κέεσθαι;

355 Πρίν τινα πάρ Τρφών αλέχω κατακοιμθῆναι,
 Τίσασθαι δὲ Ἐλένης ὄρμίματά τε στοναχάς τε,
 Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰχόνδε νέεσθαι,
 Ἀπτέσθω ἡς νηὸς ἐῦσέλμοιο μελαίνης,
 "Οφρα πρόσθ δὲ λλων θάνατον καὶ πότμου ἐπίσπη.
 360 Ἀλλὰ, ἀναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πειθεό τ' ἀλλω.
 Οὔτι ἀπόβλητον ἐπος ἐστεται, ὅ, ττι κεν εἴπω.
 Κρῖν' ἀιδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρύτρας, Ἀγάμεμνον,
 Ὁς φρύτρη φρύτρηφιν ἀρίγη, φῦλα δὲ φύλοις.
 Εἰ δέ κεν ὡς ἐρξης, τοὶ πείθωνται Ἀχαιοί,
 365 Γνώσῃ ἐπειθ', ὃς θ' ἡγεμόγων κακός, ὃς τε γυ λαῶ,
 "Ηδὲ ὅσκε ἐσθλὸς ἐγος· κατὰ σφέας γάρ μαχέσονται.
 Γνώσεαι δὲ εἰ καὶ θεσπεσίγη πόλιν οὐκ αλαπάξεις,
 "Η ἀνδρῶν κακότητι, καὶ ἀφραδίγη πολέμοιο.
 Τὸν δὲ παμειβόμενος προσέφη, κρείων Ἀγαμέμνων,
 370 Ἡ μὴν αὐτὸν ἀγορῆ νικᾶς, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν.
 Λί γάρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπόλλον,
 Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἴεν Ἀχαιῶν.
 Τῷ κε τάχ' ἡμίσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτός,
 Χερσὶν ύφε ἡμετέρηγιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε.
 375 Ἀλλά μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἀλγέ ἐδωκεν,
 "Ος με μετ' ἀπρήκτους ἐρίδας καὶ νείκεα βάλλει.
 Καὶ γάρ εγών Ἀχιλεύς τε μαχεσσάμεθ', εἴ νεκα κούρης,
 Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν· ἐγὼ δὲ ἥρχον χαλεπαίνων.

ὅτε ἐπὶ ταῖς ναυσὶ ταῖς ταχείαις τὴν πορείαν ἀπέπλεον οἱ Ἑλληνες φόίου τοῖς Τρωσὶ καὶ θανάτῳ μοῖραν ἐπιφέροντες ἀσράπτων ἢν τότε κατὰ τὰ δεξιά ήμῶν μέρη, σημεῖον τῦτο δεικνύς ἡμῖν ἐνσύμβολοι. διὸ ὁ μιδεῖς πρότερον σπειδέτω ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἀπέρχεσθαι, πρὶν ἀν κορυκῆναι τινὰ παρὰ γυναικὶ Τρωάδι, ἀπατισμὸν δὲ ἡμᾶς καὶ λαβεῖν εγδίκησιν τῶν φροντίδων τε καὶ σεναγυμῶν τῆς Ἐλένης. εἰ δέ τις εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἀπιέναι θέλῃ κατὰ θέλησιν ἐκπληξην ἐμποιοῦσαν, ἀπτέσθω τῆς ἑαυτοῦ ισθῆταις τῆς ἐυκαθέδρης τῆς μελαίνης, ἵνα ἐνώπιον τῶν ἀλλων θάνατον καὶ κακὴν μοῖραν καταλάβῃ. Ἀλλ᾽ ὁ βασιλεὺς, αὐτὸς τε σὺ καλῶς βουλεύου, καὶ ἀλλω πείθου καλῶς συμβουλεύοντι. οὐκ ἀποβολῆς ἀξιος ἔσαι ὁ λόγος, δν ἀν εἴπω. διέλε τοὺς ἄνδρας, ὁ Αγαμέμνον, κατὰ φυλὰς καὶ φρατρίας, ἵνα οἱ τῆς αυτῆς μετέχοντες φρατρίας, ἔκαστος τῷ τῆς αυτῆς αὐτῷ φρατρίας μετέχοντι, βοηθῷ, καὶ οἱ τῆς αυτῆς φυλῆς μετέχοντες, ἔκαστος τῷ τῆς αυτῆς αὐτῷ φυλῆς μετέχοντι. εἰ γὰρ οὕτω ποιήσεις, καὶ σοι πεθονται οἱ Ἑλληνες γνώση δὴ στις τε ἀπὸ τῶν ήγερούντων ἐστὶ δειλὸς, καὶ ὅτις ἀπὸ τῶν λαῶν, καὶ φότις ἀν διάδρειος αὐτῶν, καθ' ἑαυτοὺς γὰρ διακεκριμένοις ἐκαστος καθ' ἦν ἔχει δύναμιν μαχοῦνται γνώση δὲ καὶ ἐὰν θείᾳ βλαβῇ τὴν πόλιν οὐκ ἐκπορθήσεις, οἱ ἄνδρῶν συμφύτῳ κακίᾳ καὶ ἀνεπισιημοσύνῃ πολέμου. Πρὸς τοῦτον δὲ ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ βασιλεὺς Αγαμέμνων. διτῶς δὴ, ὁ γέρον, νικᾶς κατὰ τὴν δημητριαν πάντας τοὺς ύιους τῶν Ἑλλήνων. εἴθε γάρ, ὁ Ζεῦ πάτερ, καὶ Ἀθηνᾶ, καὶ Ἀπολλον, τοιούτοις μοι ἡσαν δέκα σύμβουλοι ἀπὸ τῶν Αχαιῶν τούτῳ γάρ ἀν τῷ τρόπῳ ταχέως κατετραφῆ ἡ πόλις τοῦ Πριάμου τοῦ βασιλέως ὑπὸ τῆς ημετέρας διηγάμεως ἐαλωκυῖδε τε καὶ ἐκπορθιθεῖσα. ἀλλά μοι ὁ Ζεὺς ὁ τοῦ Κρόνου υἱὸς ὁ τὸν αἰγιδὰ φορῶν λύπας ἔδωκεν, ὃς με ἐπὶ μάχας καὶ φιλονεικίας ἀντιπότους εἰκέβαλε· καὶ γὰρ εγὼ καὶ ὁ Αχιλλεὺς εἰς μάχην κατέσημεν ἔνεκα τῆς κόρης, διὰ λό-

Εἰ δέ ποτ' ἔτι γε μίαν βουλεύσομεν, οὐχ ἔτι ἐπειδὴ¹

380 Τρωτὸν ἀνάβλητος κακοῦ ἔνσεται, οὐδὲ ἡβαῖον·
Νῦν δὲ ἐρχεσθὲν ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρπα·
Εὖ μέν τις δόρυ θιξάσθω, εὖ δὲ ἀσπίδα θέσθω,
Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον θέτω ἀκαπθανατονήν·
Εὖ δέ τις ἄρματος ἄμφις ἴδων, πολέμου δὲ μεδέσθω·

385 "Ως κε πανημέριοι στυχερῷ χρινόμεθ' ἄρπα·
Οὐ γάρ παυσαλί γε μετέσεται, οὐδὲ ἡβαῖον·
Εἰ μὴ τοῦτο ἐλθεῦσα διακρίνει μένος ταῦθα·
Τιδρώσει μέν τευ τελαμών ἀμφὶ στήθεσφιν·
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δὲ ἔχχει χεῖρας καμένται·

390 Τιδρώσει δέ τευ ἵππος, ἐπέξορτος ἄρμα τετάγων·
"Ον δέ καὶ ἔγων ἀπάντυθε μάχης ἐθέλοντα γούσσα·
Μιμνάζειν παρὰ νησοῦ κορωνίσιν, οὐδὲ οἱ ἐπειστα·
Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ποδὸς οἰνωνίας·
"Ως ξφατ· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἵσχον, ὡς ὅτε κῆρα
395 Ἀκτῷ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κενήσυ Νότος ἐλθὼν·
Προβλῆτι σκοπέλῳ· τὸν δὲ οὐποτε κύματα λείπει,
Παπταίσιν ἀνέμων, ὅταν ἐνθῇ ἡ ζηνθα γένωνται·
Ἄνοτάπτες δὲ ὄρέοντο, κεδασθέντες κατὰ τῆς,
Κάπητσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἐλοντο·

400 "Αλλος δὲ ἀλλῷ ἐρεξε θεῶν αἰειγενετάων,
Εὐχόμανος θύνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον ἄρπας·
Αὐτῷ δὲ βοῦν ἰέρευσεν ἀναξ ἀνέρων Ἀχαμέμενος·
Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενέει Κρονίων·
Κίκλησκε δὲ γεροντας ἀριστῆς παναχαῖων·

405 Νέστορα μὲν πρώτιστα, καὶ Ιδομενῆα ἀνακτε,
Αὐτῷ ἐπειτ' Αἴγαντε δύον, καὶ Τιδέος εἰσόρ.

γαν βιαίαν ὄχοντων ἐναυτίωσιν· ἐγὼ δὲ προηγούμενος τῆς μάχης δεινὰ ποιῶ καὶ θυμῷ μενος· εἰ δέ ποτε ἐσ-
μένον βουλὴν βουλεύσομεν, οὐ κέτι δῆ τοῖς Τρασὶν ἀνα-
βολὴ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ κακοῦ ἔσαι, οὐδὲ εἰπὶ μικροῦ
τοῦ δὲ ἀπέρχεσθε ἐπὶ ἄφριτον, ἵνα συμβάλλωμεν πό-
λεμον· καλῶς μέν τις τὸ ἑαυτοῦ δόρυ ἀκοντίστω, κα-
λῶς δὲ τὴν ἀσπίδα εὐτρεπισάτω, καλῶς δέ τις τοῖς
ταχύποσιν ἵπποις τροφήν δότω, καλῶς δέ τις κυκλω-
τοῦ ἄρματος ἴδων, πολέμου φροντίδα ποιεῖσθω, ὡς δὲ
διὰ πάσης τῆς ἡμέρας τῷ ρωστῷ πολέμῳ φιλάρμονες·
οὐ γὰρ αὐταυτα μετὰ τὴν συρροήν ἔσαι οὐδὲ ἐπὶ
μικρὸν, εἰ μὴ ἡ νῦν ἐλθοῦσα διακρινεῖ τὴν ἰσχὺν τῶν
ἀγρῶν· διάβροχος μὲν ἴδρωτι γενίσεται εὐ σῆσι τι-
νος ὁ τέκναφορευς τῆς ἀσπίδος τῆς τοὺς ἄνδρας περιεπού-
σις· ἐν τῷ δόρπατι δὲ αὐτὸς τὴν χεῖρα παρεῖται, ἴδρω-
σει δέ τικος ἵππος ἄρμα ἐλκανεύτερος καὶ περικα-
λῶς εξεσμένον· ὃν δὲ ἐγὼ ἴδω παρὰ ταῖς ναυσὶ ταῖς
μελαίναις ἐθέλοντα μένειν πόρρω τῆς μάχης, οὐκέτι δῆ
ἰκατὸς ἔσαι φυγεῖν τοὺς κύνας καὶ σιωνούς, οἱ ταῦτον
διασπαράξουσι φανερότατα· Οὕτως εἶπεν. οἱ Ἀργεῖοι
δὲ ἐπανοῦρτες τὸν λόγον, μεγάλως ἡχογανοῦσσι, ἀ-
σπερ κῦμα, δικνήσει Νότος ἐπελθῶν εφ' ὑψηλῇ ακτῇ,
ἀκροτηρίῳ λέγω, μετεώρῳ προβεβλημένῳ ἐπὶ τὴν θά-
λασσαν, ὅπερ οὐδέποτε κῦματα λείπει, ἀ παντοῖοι κι-
κῆσιν ἀφεμοι, ὅταν ἐνθένδε, οὐ ἐνθένδε γένονται· ἀνα-
σάντες δὲ ἀπέρχοντο σκεδασθέντες ἐπὶ τὴν ναῦν ἔκα-
στος τὴν ἑαυτοῦ, πῦρ τε ἀγνῶνας ἐπὶ εὐτρεπίσει ἀρίστων
καὶ θυσίας, καὶ τροφήν ἔλαβον. ἀλλος δὲ ἀλλω ἀπὸ
τῶν θεῶν τῶν αεὶ οἰτων ἐθύσεν, εὐχόμενος θάνατον τε
ἐπιφυγεῖν, καὶ καταστην πολέμος· οἱ δὲ βασιλεὺς τῶν
ἀνδρῶν ὁ Ἀγαμέμνων βούν ἐθυσε λιπαρὸν, πενταετῇ
τῷ ὑπερβαλλόντως ἱσχυρῷ μὲν τοῦ Κρένου, μετεκαλέ-
σατο δὲ επὶ τὴν θυσίαν τοὺς ἐνδοξούς ἀριστέας τῷ πανελ-
λιννῷ τὸν Νέστορα δὲ πράτιστα μετεκαλέσατο, καὶ τὸν
βασιλέα τὸν Ἰδομενέα, ἐπειτα δὲ τοὺς δύο Λιαντας,
καὶ τὸν οὐδὲν τῷ Τιδέως, ἔκτον δὲ δῆ τὸν Οδυσσέα, τὸν

Ἐκτὸς δὲ αὐτὸς Ὀδυσῆα, Διὸς μῆτιν ἀτάλαντον·

Αὐτόματος δέ οι ἥλθε βοῦν αἰγαῖος Μενέλαος.

· Ή, δέε γάρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεδν, ὡς ἐπονεῖτο·

410 Βοῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.

Τοῖσι δὲ εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

Ζεῦ κύδισε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,

Μή πρὶν ἐπ' ἡέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κιέφας ἐλθεῖν,

Πρίν με κατὰ πρινές βαλέειν. Πριάμοιο μέλαθρον!

415 Αἰθαλόν, πρῆσαι δὲ πυρὸς ἀντοιο θύρετρα·

Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι,

Χαλκῷ ρωγαλέον· πολέες δὲ αὐτὸν ἐταῖροι·

Πρινέες ἐν κονίγητιν ὀδᾶξ λαζοίατο γαῖαν.

· Ως ἔφατ· οὐδὲ ἄρα πω οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων·

420 Αλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἵρα, πόνον δὲ ἀμέγαρτον ὄφελλεν·

Αὐτὰρ ἐπεὶ ρόντηντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,

· Ανέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,

Μηρούς τέ ἔξετριμον, κατὰ τε κνίσην ἐκάλυψαν·

Δίπτυχα ποιήσαντες· ἐπ' αὐτῶν δὲ ἀμοδέτησαν·

425 Καὶ τὰ μὲν ἄρ σχίζυσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·

Σπλάγχνα δὲ ἄρ σκηνείραντες, ὑπείρεχον οὐφαίσιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρόντελον, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,

Μίσυλλόντελον, καὶ ἀμφότεροι ὄβελοῖσιν ἐπειραν·

· Οπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.

430 Αὐτὰρ ἐπεὶ παέσαντο πέρον, τετύκοντό τε δαῖτα,

Δαινυντέλον, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔστις.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

Τοῖς ἄρα μύθῳ ἥρχε Γερήνιος ἵππότα Νέστωρ·

· Ληρείδη κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνων,

ισοσάσιον τὴν σύνεσιν τῷ Διὶ. αὐτόν ληπτὸς δὲ πρὸς αὐτὸν ἥλθεν οὐ κατὰ τὸν πόλεμον αὐγαθὸς Μενέλαος· ἥδες γάρ κατὰ τὴν Φυχὴν, ὅπως ὁ αδελφὸς ἐκοπία· τὸν Βοῦν δὲ ἐκύκλωσαν, καὶ τὰ κανά, ἐφοῖς ἥσαν αἱ σύμμικτοι τοῖς ἀλσὶ χριθαὶ, ἐβάσασαν· ἐπὶ τούτοις δὲ εὐχόμενος εἶπεν ὁ βασιλεὺς Λγαμέμρων. ὡς Ζεῦ ἐνδοξότατε, μάγιστρε, τῆς σκοτώσεως τῶν νεφελῶν αἴτιε, οὐ ἐν αἰδέρει σικῶν, δὸς μὴ πρότερον δύναται τὸν ἥλιον καὶ ἐπελθεῖν τὸ σκότος, πρὶν ἀν καταβαλεῖν με ἐπὶ πρόσωπον τὸ οἴκημα του Πριάμου εἰσβολωμένον, καὶ οὐμαυρωμένον καπνῷ, εμπρῆσαι δὲ διὰ πυρὸς πολεμίου τὰς θύρας αὐτοῦ· τὸν τοῦ Ἐκτορος δὲ χιτῶνα εἰν τοῖς σύθεσιν αὐτῷ διασπαράξαι δόρατι, διερρώγότα γεννησόμενον· πόλλοι δὲ ἔταιροι αὐτοῦ περὶ αὐτὸν ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τῆς κόνεως κείμενοι διὰ τῶν οδόντων τὴν γῆν λάβοιεν. Οὕτως εἰ πει εὐχόμενος. οὐπώ δὲ ὁ τοῦ Κρόνου υἱὸς ἐπένευεν αὐτῷ τελειώσεων τὴν εὐχὴν. ἀλλ ὁύτος ἀπεδέχετο μὲν τὴν θυσίαν, καματον δὲ κακὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἀφθόνητον ἐπέτεινεν. ἐπεὶ δὲ εὖξαγτο, καὶ τὰς συν ἀλσὶ χριθαὶ ἐξέχεον τοῖς οὐλοχύταις πρὸ τῆς τοῦ ἱερείου θυσίας, ἀνέσρεψαν μὲν πρώτα τὸν τράχηλον τοῦ ἱερείου, καὶ ἐσφαξαν αὐτὸν, καὶ ἐξέδειραν, καὶ τοὺς μηροὺς αὐτοῦ ἀπέτεμον, καὶ λίπει αὐτοὺς κατεκάλυψαν, διττὰς μοίρας ποιησάτες· ἐπ’ αὐτῶν δὲ ὡμὰ κρέα ἀπὸ τοῦ ἱερείου τεμόντες ἔθηκαν, καὶ ταύτας μὲν δὴ τὰς μοίρας εἰν σχίζαις θέντες αποθεβληκυίαις τὰ φύλλα ἔνιρτικα κατέκαιον· τὰ σπλάγχνα δὲ τοῖς ὄβελοῖς ἐμπερονίσαντες, ἐπάνω τῶν ἀνθράκων κατεῖχον αὐτὰ ὀπτῶντες· επεὶ δὲ κατεκαύθησαν οἱ μηροὶ, καὶ τὰ ἐντόσθια ἐφαγον, τὰ ἀλλὰ δὴ πάντα κρέα εἰς μικρὰ ἐτεμον, καὶ περιέπειραν αὐτὰ τοῖς ὄβελοῖς, καὶ ὥπτησαν περισκεμμένας, ἐξῆγαν ἀπὸ τοῦ πυρὸς πάντα. ἐπεὶ δὲ ἐληξαν τοῦ πόνου, καὶ τὴν εὐωχίαν κατεσκεύασσαν, εὐωχοῦντο· οὐκέτι δὲ Φυχὴ τινὸς ἐδεῖτο τροφῆς ἐν κοίτῃ τραπέζῃ προκειμένης. ἐπεὶ δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἐπλήρωσαν τῆς πόσεως, καὶ τῆς τροφῆς, ἐν τούτοις δὴ λόγων

435 Μηκέτι τοῦ δῆθι αὐθις λεγώμεθα, μηδέ τι διρδοῦ
 Ἀμβαλλάμεθα ἔργον, δὴ δὴ θεδς ἐγγυαλίζει·
 Ἀλλ' αὖτε, κύρικες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Ααὲν κηρύσσοντες αὐγειρόντων κατὰ τῆς.

‘Ημεῖς δὲ αἴθροις ὡδε κατὰ στρατὸν εύρυν Ἀχαιῶν
 440 Ἰομέν, ὅφρά κε θᾶσσον ἐγείρομεν οὖν·’ Αρια.

‘Ως ἔφατ· οὐδὲ ἀπίθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Λοτίκα κηρύκεσσι λογυφθόγγοισι κέλευε,
 Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρικομέωντας Ἀχαιούς.
 Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δὲ ἐγείροντα μάλ' ὥκα.

445 Οὐ δέ ἀμφὶ Ἀτρείωνα διοτρεφέες βασιλῆς
 Θῶνον κρίκοντες· μετὰ δὲ, γλαυκῶπις Ἀθηναῖ,
 Αἰγιδὸς ἔχουσ· ἐρίτιμον, αὐγύραον, αἴθαιάτην τε·
 Τῆς ἐκατὸν θύσαινοι παγχρύσεοι περέθοντο,
 Πάκιτες εὐπλεκέες· ἐκατόμβοιος δὲ ἔκαστος·

450 Σὺν τῷ παιφάσσοντα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 ‘Οτρύνουσ·’ οἶναι· ἐν δὲ σθένος ὥρσεν ἐκάστῳ,
 Κραδίη, ἀλικτον πολεμίζειν ήδὲ μάχεσθαι.
 Ταῖς δὲ ἄφαρ πόλεμος χλυκίαν γένετ’, οὐδὲ πέσθαι
 ‘Ἐκ τησὶ γλαφυρῆσε, φίλην ἐς πτερύδα γαῖαν.

455 Ἡστε πῦρ αἴδηλον ἐπιφλέγει ἀσπετον ὅλην,
 Οὔρεος ἐρ κορυφῇ· ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγὴ·
 ‘Ως τῶν ἐρχομέγων, ἀπὸ χαλκοῦ θεσπιεύοντα
 Αἴγλη παμφραγόσσα δι’ αἰθέρος οὐρανὸν ἔκειν.

Τῶν δὲ ὥστ’ ὄρνιθῶν πετενῶν ἐθνεα πολλά,
 460 Χινῶν, οὐ γεράσαν, οὐ κύρχων δουλιχοδέίραν,
 ‘Ασίφη ἐν λεπρῶντες, Καϊστρίσια αἰμφὶ βέσθρα,
 ‘Ενθα καὶ ἵθια ποτῶνται αὐγαλλόμενα πτερύγεσσα.

δέ Νέσωρ ἔρχετο ὁ πολιμιστής, ὁ ἀπὸ τῆς Γερμανίας πόλεμος. ὡς Ἀγαμεμνονίῳ τοῦ Ἀτρέως ἐνδοξότατε βασιλεῦ τῶν ἀνδρῶν, μηκέτι νῦν ἐπὶ πολὺ ἐνταῦθα διαλεγώμεθα, μάδι ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ ἔχοντος ἀναβαλλώμεθα τὸ ἔργον, διὸ δὲ ὁ θεός ἡμῖν ἐργάσεσθαι δέσσει· ἀλλ' ἀγε, οἱ Κύρικες μὲν τῶν Ἑλλήνων τῶν χαλκοῖς ὅπλοις ὡχυρωμένων κηρύγματι συγκαλεῦντες κατὰ τὰς ναῦς τὸν λαὸν ἀθροιζότωσαν· ἡμεῖς δὲ ὄμοι πάντες οὕτως οἵστιμεν, ἐπὶ τὸν πολὺν σρατόν τῷν Ἑλλήνων ἀπέλθωμεν, δικαὶος δὲ τάχειον ὄντονον αὐτοῖς φέρειν πόλεμον. Οὕτως εἴπεν· οὐκ ἡπειθίσθε δὲ αὐτῷ ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν ὁ Ἀγαμέμνων· εὐθὺς τοῖς οὖν φύλοις κήρυξε προσέταξε κηρύγματι συγκαλεῖν ἐπὶ πόλεμον τοὺς τὴν κόμην τρέφοντας Ἀχαιούς· οἱ μὲν βοῆ συνεκάλουν· οἱ δὲ πήροι ζόντο μάλλε ταχθώς· οἱ δὲ περὶ τὸν ύιὸν τοῦ Ἀτρέως βασιλεῖς· οἱ δὲ τοῦ Διὸς πεπαιδευμένοι τὴν βασιλεὺκην παιδείαν, σὺν σφραρῷ ὄρμῃ ἐκινοῦντο διακρίγοντες αὐτοὺς κατὰ φυλὰς καὶ φρατρίας, σὺν αὐτοῖς δὲ οἱ ὄρμοισι· Αθηναὶ τὴν τοῦ Διὸς αἰγύλδα φοροῦσσα τὴν πάνυ τιμέσσα, τὴν μάτε φειρομένην, μάτε παλαισουρέων, ἵς πλεῖστοι κροσσοὶ κατὰ πάντα τὰ μέρη χρυσοῖ ἀπορρινταί, πάντες εὐπλοκοί, ἐκαστος δὲ πλεισταν αἴσιοι νομιμοτάτων· σὺν ταύτῃ διαπρέπουσσα τὸν λαὸν διέρχεται τῷν Ἑλλήνων, ἐπισπεύδουσσα ἔρχεσθαι, προθυμίαν δὲ ἔμπονον ἐπέβαλεν ἐκάστῳ ἐν τῇ καρδίᾳ, ὡςε ἀπαύστως πολεμεῖν καὶ μάχεσθαι· τούτοις δὲ εὐθέως γλυκύτερος ὁ πόλεμος· εγένετο δὲ ἀπέρχεσθαι αἱς τὴν πατρίδα τὴν προσφιλῆ γῆν διὰ τῶν κεῶν τῶν κοίλων· καθά πῦρ ἀφαιτισκὸν φλέγει δρυμῶνα ὑπερβαλλόντως πολὺν ἐν κορυφῇ δρόντ, πόρρωθεν δὲ φαίνεται ἡ λαρεπιδῶν σφραδῶς λαμπτοῦσσα· οὕτω τούτων πορευομένων ἀπὸ τοῦ θείου σιδήρα λαμπτηδῶν σφραδῶς λάμπεται διὸ τῇ αέρες ἐπὶ τὸν οὐρανὸν κατελάμβανε. τάτων δὲ σπέρι, ὄρνιθας πτηνῶν ἔθυν πολλὰ χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων επιμήκεις ἐχόστων τὰς τραχύλακες ἐν τῷ ὕδατι κατέρρυτο τῷ πυρ τῷ καλυμένῳ Λοίφῳ, περὶ τὸ ρέοντα τῷ Καύσρᾳ πο-

Κλαγγιδὸν προκαθίζόνταν, σμαραγδεῖ δέ τε λειμῶν·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεᾶν ἀπό καὶ κλισιάν
 465 Ἐς πεδίον προχέόντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ υπὸ χθῶν
 Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων·
 Ἐσταν δὲ ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ αἰθερούεντι
 Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὅρῳ·
 Ἡστε μυιάν αἰδινάν ἔθνεα πολλὰ,
 470 Λίτε κατὰ σταθμὸν ποιμνίον ἀλάσκουσι·
 Ὁρῳ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἀγγεα δεύεται·
 Τέσσος ἐπὶ Τρόισσι καρικομόωντες Ἀχαιοί·
 Ἐν πεδίῳ ἵσταντο, διαρράγοι μεμαῶτες·
 Τοὺς δὲ ὡς αἰπόλια πλατέα αἰγῶν αἰπόλοι ἄκαρες
 475 Ρεῖα διακρίνουσιν, ἐπεί κε νομῷ μηγέωσι·
 Ὡς τοὺς ἄγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ταμίγνυδ' ἔνειαι· μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ομματα καὶ κεφαλὴν ἵπελος. Διὸ τερπικεραύνοι,
 Ἀρεῖ δὲ ζώγην, στέρνον δὲ Ποσειδῶνι·
 480 Ἡστε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἐπλετο πάντων
 Ταῦρος· οὐ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομέναισι,
 Τοῖον ἔρ' Ἀτρείδην θῆκε Ζεὺς ἄματι κείνον,
 Ἐκπρεπέ· ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἄρωτεσσιν·
 Ἐσπετένυν μοι, Μοῦσαι, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
 485 Τμεῖς γάρ θεαί ἐσε, πάρεσέ τε, ἵσε τε πάντα,
 Ἡμεῖς δὲ κλέος οἰον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἔδμεν·
 Οἴτινες ἄγεμόνες Δακαῶν καὶ κοίρανος ἄσται·
 Πλιθὺν δὲ σὺν ἐγὼ μιθίσομαι, οὐδὲ ὄνομάνω,
 Οὐδὲ εἰ μοι δέκα μὲν γλάσσαι, δέκα δὲ σόματ' εἰεν,
 490 Φωνὴ δὲ ἀρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἥτερ εἴται·

ταμῶ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν πέτονται τερπόμενα τῇ πτήσει, σὺν κλαγγῇ καθιζόντων, λαμπρὸν δὲ ἀντιχειρὶ ὀλειμῶν· οὕτω τὰ πολλὰ ἔθυτούτων ἀπὸ τῶν νεῶν καὶ ἀπὸ τῶν σκηνῶν εἰς τὸ πεδίον συνέρρεον τὸ τοῦ Σκαμάνδρου· ἢ γῆ δὲ ὑπὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν τε καὶ τῶν ἵππων, λαμπρὸν ὑπῆχει· ἔσποσαν δὲ ἐκ τῶν ὕδατι καταρρύτῳ πεδίῳ τῷ τοῦ Σκαμάνδρου, τῷ εὐ ἔχοντι ἀνθέων, μυρίοις, ὅσα τε φύλλα, καὶ ἄνθη γίνεται ἐγ τῷ ἔαρι· καθά μνιῶν ἀθρώας πετομένων ἔθυν πολλὰ δὲ δὲν κατὰ πομερικὴν ἐπαυλιν πλανόμεναι σρέφονται ἐν τῇ ὕρᾳ τῷ Ἑαρος, ὅτε τὸ γάλα ἐπὶ τῶν ἀγγείων ἀμελγόμενον δίνυρα ταῦτα ποιεῖ· τοσοῦτοι οἱ τὴν κέμυν τρέφοντες Ἀχαιοὶ κατὰ τῶν Τρώων Ἰσαίτο ἐν τῷ πεδίῳ διαφθεῖραι αὐτοὺς προθυμούμενοι· τούτους δὲ ὥσπερ πλάνθι αἰγῶν σκεδαινυμένων ἐν τῇ ιομῇ καὶ πλατυνομένων αἰπόλοις ἄνδρες ράδιας διακρίνουσιν, ἐπειδὴν ἐν τῷ βόσκεσθαι μιγῶσιν· οὕτω τούτους οἱ ἡγεμόνες διέταττον ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐρχεσθαι· σὺν αὐτοῖς ὁ Βασιλεὺς ὁ Ἀγαμέμνων, ὅμοιος κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὄφθαλμούς τῷ Διὶ τῷ τρέποντι τοὺς ἐναντίους τῷ κεραυνῷ, κατὰ δὲ τὴν ζέωντι, τῷ Ἀρεῖ, κατὰ δὲ τὸ σέρρον τῷ Ποσειδῶνι· ὥσπερ βους ἐν σγέλῃ ταῦρος κατὰ πολὺ ἔξοχός ἐστι πάντων τῶν ἀλλων, οὗτος γάρ ἐπὶ βουσὶν ἥθροισμένοις διαπρέπει· τοιούτον δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν ἔχεινν τὸ ποίησεν ὁ Ζεὺς τὸν υἱὸν τοῦ Ἀτρέως διαπρέποντα καὶ ἔξοχον ἐν πολλοῖς ἥρωσιν· Ἀγετε, ὡ μῆσαι, αἱ σίκουσαι τὰ ὄλυμπια οἰκίματα, εἴπατε νῦν μοι, ὑμεῖς γάρ ἐσε θεαί, πάρεστε πᾶσι δρωμένοις, καὶ τὴν ἐπισήμην ἔχετε πάντων, ἡμεῖς δὲ φύμην μόνον τῶν ἐνδόξως πεπραγμένων ἀκούομεν, οὐδαμῶς δὲ οἴδαμεν, οἵτινες ἡσαν ἡγεμόνες τῶν Δαναῶν, καὶ ἄρχοντες· τούτους γάρ μόνους εἰπεῖν δύναμαι, τὴν πλιθὺν δὲ οὐκ ἀν δυναί μην εἰπεῖν, οὐδὲν ὄντοι ματιέκασον τῷ πλάνθυς διλθεῖν, ωδὲ εἴ μοι ἡσαν δέκα μὲν γλωσσαῖς, δέκα δὲ σόματα, φωνὴ δὲ ἀθραυσος, καὶ φυχὴ χαλκοῦ εἰτονίαν ἔχουσα ἐρῆν, εἰ μὴ αἱ μῆ-

Εἰ μὴ Ὄλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θυγατέρες, μησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἰλιον ἀλθον.
Ἄρχωνς αὖ τηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.

ΝΗΩΝ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ.

Βοιωτῶν μὲν Πινέλεως καὶ Λήϊτος ἄρχον,
495 Ἀρκεσίλαος τε, Πρεθονούντωρ τε, Κλονίος τε·
Οἵ θ' Τρίνη ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρίεσσαν,
Σχοῖνόν τε, Σκῶλόρ τε, πολύκυνηόν τ' Ἐτεωνόν,
Θέσπειαν, Γραῖάν τε, καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν.
Οἵ τ' ἀμφ' Ἀρμένεμοιτο, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐριθράς,
500 Οἵ τ' Ἐλεῶν' εἰχον, ἀδ' Ὑλην, καὶ Πετεῶνα,
Ωκαλέπι, Μεδεῶνά τ', ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κάπας, Εὔτρησίν τε, πολυτρίρωνα τε Θίσβην·
Οἵ τε Κοράνειαν, καὶ ποικενθ' Ἀλίαρτον,
Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον, ἀδ' οἵ Γλίσσαντ' ἐνέμοιτο,
505 Οἵ θ' Τποθίβας εἰχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Οὐχινόν θ' ιερὸν, Ποσιδνίον ἀγλαὸν ἀλσος.
Οἵ τε πολυσάφυλον Ἀργην ἔχον, οἵ τε Μίδειαν,
Νίσαν τε ζαθένην, Ἀνθηδόνα τ' ἰσχατόωσαν·
Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἐκάστη
510 Κοῦροι Βοιωτῶν ἐκατὸν, καὶ εἴκοσι βαῖνον.
Οἱ δὲ Ἀσπλιδόν ἔναιον, ιδ' Ὄρχομενόν Μιγύειον·
Τῶν ἄρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ιάλμερος, νῆες Ἀρηος.
Οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἀκτορος Ἀζείδαο,
Παρθένος αἰδοίη, ὑπερώιον εἰσαναβᾶσα,
515 Ἀρηΐς πρατερῷ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάζρη·

σας αἱ Ὀλυμπιάδες, αἱ τοῦ Διὸς τοῦ τὴν αἰγιδαφορῆτος θυγατέρες, ἔκετι συνάραιντο διδάσκεσσαι, ὅσοι ἐπὶ τὸν Ἰλιον ἀλθον. τοὺς ἀρχηγοὺς δὲ τῶν τεῶν ἐρῶ, καὶ ἀπάσας τὰς ναῦς.

ΝΗΩΝ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ.

Τῶν μὲν Βοιωτῶν ἀλδρῶν ὁ Πινέλαος καὶ ὁ Λῆιτος ἐβασίλευον, καὶ ὁ Ἀρκεσίλαος, καὶ ὁ Προθοίνωρ, καὶ ὁ Κλόνιος, οἵτινες ἐκαρποῦντο τὴν Τρίαν, καὶ τὴν Αὐλίδα, τὴν σκολιὰν καὶ τραχεῖαν, καὶ τὴν Σχοῖγον, καὶ τὴν Σκάλον, καὶ τὸν δύσβατον καὶ ὄρειν τὸν Ετεών, καὶ τὴν Θέσπειαν, καὶ τὴν Γραῖαν, καὶ τὸν πλατύν Μυκαληστὸν. καὶ οἵτινες τὸν Αρμα ἐκαρποῦντο, καὶ τὸν Εἰλέσιον, καὶ τὰς Ἐριθρὰς. καὶ οἵτινες τὸν Ἐλεώνα φύκουν, καὶ τὴν Τλινν, καὶ τὸν Πετεῶνα, καὶ τὴν Ωραλέαν, καὶ τὸν Μεδεῶνα τὴν καλῶς ἐκτισμένην πόλιν καὶ τὰς Κάσπας, καὶ τὴν Εὔτρησιν, καὶ τὴν Θίσβην τὴν πολλὰς περισερὰς ἔχουσαν. καὶ οἵτινες φύκην τὴν Κορώνειαν, καὶ τὸν εὐβότανον Ἀλίαρτον, καὶ οἵτινες τὴν Πλάταιαν φύκην, καὶ οἱ τὴν Γλίσσαν ἐκαρποῦντο, καὶ οἵτινες τὰς Τυποθύβας φύκην τὴν καλῶς ἐκτισμένην πόλιν, καὶ τὸν ἱερὸν Οὐχιστον, τὸ λαμπρὸν τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος. καὶ οἵτινες φύκουν τὴν Αρινο τὴν πολλὰς σαφύλας φέρουσαν. καὶ οἱ τὴν Μίδειαν, καὶ τὴν Νίσαν τὴν ἄγαν θείαν, καὶ τὴν Ἀνθηδόνα τὴν ἐσχάτην κειμένην. τούτων μὲν πεντήκοντα γῆes ἐπορεύοντο, ἐν ἐκάσηδε γέοι Βοιωτοὶ ἔκατον καὶ εἴκοσιν επέβαινον. οἵτινες δὲ τὴν Ἀσπλιδόνα φύκουν, καὶ τὸν Ὀρχομεγὸν τὸν Μινύειον, τούτων ἡρχεν ὁ Λασιάλαφος καὶ ὁ Ἰάλμενος οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀρεος, οὓς ἔτεκεν ἡ Ἀσιόχη ἐρτῶ οἴκη τοῦ Ἀκτορος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀζέως, οἱ αἰδοὺς αἴξια παρθένος ἀναβᾶσσα εἰς τὸ ἀνέδυτον οἴκημα τὸ ἴσχυρῷ Ἀρει. οὗτος δὲ παρεκλίνθη αὐτῷ χρυσίας. τού-

Τοῖς δὲ τριάκοντα γλαφύραι νέες ἐστιχῶσσι.

Δυτάρ Φωκίων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἕρχον,
Τιέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδας.

Οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρίεσσαν.

520 Κρίσσαρ τε ζαθένη, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα,
Οἱ τ' Ἀνεμώρειον, καὶ Τάμπολιν ἀμφεπέμοντο,

Οἱ τ' ἄρα πάρ ποταμὸν Κιφιστὸν δῖον ἔναιον,
Οἱ τε Λίλαιαν ἔχον, πηγῆς ἐπὶ Κιφισοῖο.

Τοῖς δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἐποντο.

525 Οἱ μὲν Φωκίων στίχας ἴστασαν ἀμφιέποντες,
Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ Θερίσσοντο.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὁϊλῆος ταχὺς Λῖας,
Μείων, οὐτὶ τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
Ἄλλα τολὺ μείων ὀλίγος μὲν ἔην λινοθώραξ,

530 Εγχείρ δ' ἐκέκαστο Παρέλληνας καὶ Ἀχαιούς.
Οἱ Κῦνον τ' ἐνέμοντ', Ὁπόεντά τε, Καλλίαρον τε,

Βῆσσάν τε, Σκάρον τε, καὶ Αὐγειάς ἐρατενάς,
Τάρφην τε, Θρόνιον τε Βοαγρίου ἀμφὶ ρέεθρα.

Τῶν δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἐποντο

535 Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πέριν ἱερῆς Εὐβοίης.

Οἱ δ' Εὐβοιαν ἔχον μένεα πνεοντες Ἀβαντες,
Χαλκίδα τ', Ειρετρίαν τε, πολυυστάφυλον θ' Ἰστίαιας,

Κιρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,

Οὐ τε Κάρυστον ἔχον, οὐδὲ οἱ Στύραν ναιετδεσκον.

540 Τῶνδ' αὖ ἡγεμόνευε Ελεφίνωρ, δῖος Ἀρνος,
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.

Τῷ δ' ἄμι "Ἀβαντες ἐποντο θοοὶ, ὅπιθεν κομόωντες,
Αἰχμηται, μεμαῶτες σρεκτῆσι μελίκοιν

των δὲ τριάκοντα βαθεῖαι γῆς ἐπορεύοντο. τῶν δὲ Φάκεων ὁ Σχέδιος καὶ ὁ Ἐπίστροφος εβασίλευον, οἱ οὐραὶ τοῦ Ἰφίτου τοῦ μεγαλοφύχου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ναυβόλου. οἵτινες τὴν Κυπάρισσον ὄχουν, καὶ τὴν Πιθάνα τὴν. λιθόδην καὶ τραχεῖαν, καὶ τὴν Κρίσταν τὴν ἀγανθείαν, καὶ τὴν Δαυλίδα, καὶ τὸν Πανοπέα· οἱ τὴν Ανεμώρειαν, καὶ τὴν Τάμπολιν ἐκαρποῦντο· καὶ οἱ παρὰ τὸν ἔνδοξον ποταμὸν τὸν Κιφισὸν ὄχουν· καὶ οἱ τὴν Λίλαιαν ὄχουν· κατὰ τὰς πηγὰς ταῦ Κιφισοῦ ποταμοῦ τατοῖς εἴ ποντο· μετὰ τούτων αὐτῶν γῆς μέλαιναι τεσσαράκοντα ἐπορεύοντο. οὗτοι μὲν τὰς τάξεις τῶν Φακεῶν ἴσαντο περιενεργῆτες, καὶ διατάττοντες. ἐγγὺς δὲ τῶν Βοιωτῶν κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος καθωπλίζοντο. τῶν δὲ Λοκρῶν ἥρχεν ὁ ὄχυρος Αἴας ὁ υἱὸς τοῦ Οἰλέως, Βραχύτερος τῷ σώματι, καὶ οὐ τιλποῦτας, ἥλικος ἢν Αἴας ὁ τοῦ Τελεφύμωνος υἱὸς, ἀλλὰ κατὰ πολὺ μικρότερος· μικρὸς μὲν οὖν ἢν λινῷ θώρακι χρώμενος, δόρατι δὲ εἰκά πάντας τοὺς Ἑλληνας καὶ Αχαιοὺς· οἵτινες τό τε Κύνου εκαρποῦντο, καὶ τὸν Θηβεντα, καὶ τὸν Καλλιάρφην, καὶ τὴν Βῆσσαν, καὶ τὴν Σκάρφην, καὶ τὰς ἑρασμίας Αὐγείας, καὶ τὴν Τάρφην, καὶ τὸ Θρόνιον περὶ τὰ ρεύματα τοῦ Βοαγρίου ποταμοῦ. σὺν αὐτῷ δὲ τεσσάρακοντα γῆς μέλαιναι ἐπορεύοντο τῶν Λοκρῶν, οἱ οἰκοδεσπότες καὶ ἀπαντικρὺ τῆς ἱερᾶς Εὐβοίας. οἱ τρεις δὲ τὴν Εὐβοίαν ὄχουν, οἱ Εὐβοεῖς λέγω, οἱ ἴσχύες τε καὶ προθυμίας πλήρεις, τὴν τε Χαλκίδα, καὶ τὴν Ἐρέτριαν, καὶ τὴν πολλὰς σαφύλας ἔχουσαν Ισίαιαν, καὶ τὴν παραβαλάσσον Κύρινθον, καὶ τὸ Δίας υψηλὸν σόλισμα· καὶ οἱ τὴν Κάρυστον ὄχουν, καὶ οἱ τὴν Στύρεων ὄχουν· τούτων δὴ ἥρχεν ὁ Ἐλεφήνωρ ὁ κλάδος τοῦ Ἀρεος, ὁ υἱὸς τοῦ Χαλκαίδοντος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μεγαλοφύχων Εὐβοέων· τούτῳ δὲ οἱ ταχεῖς Εὐβοεῖς εἴ ποντο, σπισθεν μόνον τῆς κεφαλῆς τρέφοντες τὴν πόμην, πολεμισταί, προθύμως ἀρμαντες σὺν μαχροῖς δόρασι διε-

Θάρικας ρήξειν δικῶν αὐτὶ στίθεσσι.

545 Τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι υῆς ἔποντο.

Οἵ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἰχον, εὐχτίμενον πτολίεθρον,
Δῆμον Ἐρεχθίος μεγαλήτορος, ἐν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ, τέχε δὲ ζείδωρος Ἄρουρα,
Καδδὸν Ἀθήνης εἶσεν, ἐφὲν πίονι τῷ.

550 Ἐσθα δέ μη ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἴλδονται
Κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιστῶν·
Τῶν δ' αὖτις ήγειρόνευτος οὐτος Πετεῶ Μενεοθεύς.
Τῷδ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένεται ἀνὴρ,
Καθιττοῖς ἐπιπους τε καὶ αὐτέρας ἀσπιδιώτας.

555 Νέστωρ οἶος ἔριξεν· οὐ γάρ προγενέστερος ἦεν·
Τῷ δ' ἄμα πεντάκοντα μέλαιναι υῆς ἔποντο.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἀγεν δυοκαίδεκα υῖας,
Στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες.

Οἵ δ' Ἀργος τ' εἰχον, Τίρυνθά τε τειχιθεσσαν,
560 Ἐρμοῦν, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχόυσας,
Τροιζῆν, Ήιόνας τε, καὶ αἰμπελόεντ' Ἐπίδαιρον,
Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, Μάσσητά τε, καῦροι Ἀχαων.
Τῶνδ' αὖτις ήγειρόνευτος Βοὺς ἀγαθός Διομήδης,
Καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος οὐτος.

565 Τοῖσι δ' ἄμι Εὐρύαλος τρίτατος πίεν ισόθεος φῶς,
Μυκιστέως οὐτος Ταλανούιδαο ἀνακτος.

Συμπτάντων δ' ήγειτο Βοὺν ἀγαθός Διομήδης·

Τοῖσι δ' ἄμι ὄγδοάκοντα μέλαιναι υῆς ἔποντο.

Οἵ δέ γε Μυκήνας εἰχον, εὐχτίμενον πτολίεθρον,
570 Αφενέον τε Κόρινθον, εὐχτίμενας τε Κλεφνας,
Ἀρνειάς τ' εἰρέμοντο, Ἀραιθυρέντ τ' ἐρατεινὴν,

λεῖν τοὺς θώρακας τῶν πολεμίων περὶ τὰ στήθη αὐτῶν. σὺν δ' αὐτῷ τεσσαράκοντα γῆς μέλαιναι ἐπορεύοντο. οἱ δὲ τὰς Ἀθίνας ὥκουν τὴν καλῶς ἐκτισμένην πόλιν, τὸν δῆμον τοῦ Ἐρεχθέως τοῦ μεγαλοβύχρου, ἐν δὲ ποτε ἡ Ἀθηναὶ αἰνέθρεψεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Διος, ἐγένεντο δὲ αὐτὸν ἡ γῆ, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζυγὸν δωραυμένη τοῖς ἀνθρώποις, ἐκάθισε δὲ αὐτὸν ἐν Ἀθηναῖς εν τῷ ἐαυτῆς γαῖῃ τῷ λιπαρῷ, διὰ τὰς ἐκ τῶν λιπαρῶν ζάων γινομένας ἐκεῖ θυσίας, ὅπου δὴ αὐτὴν διὰ ταύρων καὶ αρρειῶν εξευμενίζονται οἱ ύιοὶ τῶν Ἀθηναίων, κυκλοφορουμένων τῶν ἐρευτῶν· τούτων δὲ ἥρχεν ὁ Μεγεσθεὺς ὁ ύιος τοῦ Πετεοῦ· τούτων δὲ οὐτὶς παῖς ἀνὴρ ἐπίγειος ἐγενήθη ὄμοιος, πρὸς τὸ διατάξαι ἵππους καὶ ἄνδρας πολεμισάς· ὁ Νέσωρ μόνος εἰς ἄμελλαν αὐτῷ ἥρχετο, οὗτος γάρ γεραίτερος ἦν· σὺν αὐτῷ δὲ πεντήκοντα γῆς μέλαιναι ἐπορεύοντα. ὁ Αἴας δὲ ἥγεν ἐκ τῆς Σαλαμῖνος γῆς δώδεκα· ἐστησε δὲ αὐτὰς, ὅπου τῶν Ἀθηναίων αἱ τάξεις ἴσαντο. οἱ δὲ φύκιν τὸ Ἀργος, καὶ τὴν Τίκυνθα τὴν καλῶς τετεγχισμένην, καὶ τὴν Ἐρμιόνην, καὶ τὴν Ἀσίρην, τὰς κετρέμένας κατὰ τὸν κόλπον τὸν Βαθὺν, καὶ τὴν Τροιζῆνα, καὶ τὰς Ἡιόνας, καὶ τὸν παλλαῖς ἀμπέλους ἔχοντα Ἐπίδαυρον, καὶ οἱ φύκουν τὴν Αἴγιναν, καὶ τὸν Μάσσητα ύιοὶ τῶν Ἑλλήνων· τούτων δὴ ἥρχεν ὁ ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ Διομῆδης, καὶ ὁ Σθένελος, δι τοῦ πανευδόξου Καπανῆος ἀγαπητὸς ύιος· σὺν αὐτοῖς δὲ τρίτας Εύρυμαλος ἐπορεύετο ἀνὴρ ἵσος τοῖς θεοῖς, ύιος τοῦ Μηκισέως τοῦ ύιοῦ τοῦ Ταλαίονος τοῦ βασιλέως· ἀπάγτων δὲ ἥγεμόνευεν ὁ ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ Διομῆδης· σὺν αὐτοῖς δὲ ὄγδοοι κοντα γῆς μέλαιναι ἐπορεύοντο. οἱ δὲ ὥκουν τὰς Μυκῆνας, πόλιν καλῶς ἐκτισμένην, καὶ τὴν Κόρινθον τὴν πλούσιαν, καὶ τὰς καλῶς ἐκτισμένας Κλεωνὰς, καὶ οἱ ἐλαρποῦντο τὰς Ἀργειὰς, καὶ τὴν ἐρασμίαν Ἀραιθυρέαν, καὶ τὴν Σικυῶνα, ὅπου ὁ Ἀδραῖος πρῶτον ἐβασίλευσε· καὶ οἱ

Καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἀδριτος πρῶτ' ἐμβασίλευσεν·

Οἱ θ' Τυπερησείνη τε καὶ αἰπεινὴ Γονόεσσαν,

Πελλήνην τ' εἰχεν, οὐδὲ Αἴγιος ἀμφενέμοντο,

575 Αἰγαλέον τ' ἀντάντα, καὶ ἀριθ' Ἐλίκην εύρεῖσαν·

Τῶν ἐκατὸν νηῶν ἥρχε κρείων Ἀγαμέμνων,

Ἄτρείδης ἀματῷ γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι

Λαοὶ ἔποιησαν· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκὸν,

Κιδίσσων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἥρώεσσιν·

580 Οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἀγελαούς.

Οὐδὲ εἰχον κοίλην Λακεδαιμονίου κητώεσσαν,

Φάριν τε, Σπάρτην τε, πολυτρίρανά τε Μέσσην,

Βριτείας τ' ἐνέμοντο, καὶ Αυγεείας τ' ἐρατεινὰς,

Οἱ τ' ἄρ' Αιμάκλας εἰχον, Ἐλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον,

585 Οἱ τε Λάσαν εἰχον, οὐδὲ Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·

Ταῦν οἱ ἀδελφεὸς ἥρχε βοὴν αγαθὸς Μενέλαος

Ἐξίκοπτα νεῶν, ἀπάτερθε δὲ θωρίσσοντο.

Ἐν δ' αὐτὸς κίστη ἥσι προθυμιήσι πεποιθὼς,

Ὀτρύνων πόλεμονδε· μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ

590 Τίσασθαις Ἐλένης ὄρμάματά τε, στοναχάς τε.

Οὐδὲ Πύλαος τ' ἐνέμοντο, καὶ Ἀρίνην ἐρατεινὴν·

Καὶ Θρύον· Αλφειοῦ πόρον, καὶ ἔγκτιτον Λίπυ,

Καὶ Κυπάρισσήνειτα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,

Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἐλος, καὶ Δώριον· ἐνθα τε Μοῦσαι

595 Ἀντόμεναι Θάμυραν τὸν Θρῆικα παῦσαν ἀοιδῆς,

Οἰχαλίηθεν ἰόντα, παρ' Εύρύτευ Οἰχαλιῆος.

Στεῦτο γάρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἀν αὐταῖς

Μοῦσαι ἀείδαιεν, κοῦρας Διὸς αἰγιόχοιο·

Αἱ δὲ χολωσάμεναι πυρὸν θέσαν· αὐταρπ ἀοιδὴν

τὴν Ὑπερισίαν καὶ τὴν Λίπεινην τὴν καρποφόρον καὶ γόνιμον, καὶ τὴν Πελίνην φέκουν καὶ τὸ Αἴγιον ἐκαρποῦντό, καὶ πάντα τὸν Αἴγιαλόν, καὶ περὶ τὴν εὐρύχωρον Ἐλίκην· τούτων ὅκατον νεῶν ἥρχεν Ἀγαμέμνων ἐ βασιλέὺς, διὸς τοῦ Ἀτρεώς σὺν αὐτῷ δὲ λίαν πολλοὶ καὶ βέλτισοι λαοὶ ἐπορεύοντο· αὐτὸς δὲ ἐνεδύσατο ὅπλα ὑπερβαλλόντως λαμπρά, τῇ δέξῃ ἐπαιρόμενος, καθότι εγ κάτι τοῖς ἥρωσι διέφερε, καὶ ἐπίσημος ἦν διὰ τὸ ἄριστον εἶναι, καὶ κατὰ πολὺ πλείονα τῶν ἀλλων λαοῦ ἀγειρ μέθ' ἐαυτοῦ· οἱ δὲ φέκουν τὴν Λακεδαιμονίαν ἐν κοίλῳ τόπῳ κείμενον, καὶ μεγάλην οὐσίαν, καὶ τὴν Φάρην, καὶ τὴν Σπάρτην, καὶ τὴν πολλὰς περισεράς ἔχουσαν Μεσσήνην, καὶ οἱ ταῖς Βρισείας ἐκαρποῦντο; καὶ ταῖς ερασμίαις Αὐγειαῖς, καὶ οἱ φέκουν ταῖς Αμύκλαις, καὶ τὸ Ἐλασ, καὶ οἱ τὴν Λάν φέκουν, καὶ τὸν Οἴτυλον ἐκαρποῦντο· τούτων ὁ ἀδελφὸς ἀυτοῦ Ἀγαμέμνωνος ἐβασίλευε ὁ ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ Μενέλεως, εἰπόντα νεῶν πόρρωθι δὲ καθωπλίζοντο· ἀμα δὲ καὶ αὐτὸς ἐπορεύετο τῇ ἐαυτοῦ προδυνίᾳ τεθαρρώνας, παρεζύνων τοὺς ἀλλους εἰς πόλεμον· πάντο δὲ προεθυμεῖτο καὶ ἐφίστο ἀπαιτῆσαι καὶ λαβεῖν ἐκδίκησιν τῶν φροντίδων, καὶ σεναγήμων τῆς Ἐλέινης· οἱ δὲ τὴν Πύλον ἐκαρποῦντο, καὶ τὴν ἑρασμίαν Ἀρίνην, καὶ τὸ Θρύστον τὸν πήρον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, καὶ τὸ Λίκυ τὸ καλῶς εκτιμένον, καὶ τὸν Κυπαρισσίειτα, καὶ τὴν Αυγογένην φέκην, καὶ τὴν Πτελεόν, καὶ τὸ Ἐλασ, καὶ τὸ Δώριον, ὃπου αἱ Μοῦσαι σιγαντήσασαι ἀφείλοντο τὴν μουσικὴν Θάμυριν τὸν Θράκαν ἀπὸ τῆς Οἰχαλίας ἐρχόμετον, απὸ Ευρύτου τοῦ Οἰχαλίσιας ὑπέσχετο γάρ καυχώμενος νικήσειν, ἀν αὐταὶ αἱ Μοῦσαι ἀδωτιν· αἱ θυγατέρες τοῦ Διός τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος· αἱ δὲ Μοῦσαι ὥρισθεῖσαι τυφλὸν αὐτὸν εποίησαν, τὴν δὲ μουσικὴν τὴν θείαν ἀφείλοντο, καὶ τῆς κιθαρρίας ἐκλαθέσθαι

600 Θεσπεσίνη αφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστήν.
 Τῷ αὐτῷ ήγεμόνευε Γερήνιος ἵππότα Νέστωρ,
 Τῷ δὲ ἐνευήκοντα γλαφυραὶ γέες ἐστιχάωντο.
 Οἱ δὲ ἔχον Ἀρκαδίνην, ὑπὸ Κυλλήνης ὅρος αἰπού,
 Λιπύτιον παρὰ τύμβον, οὐν' αὐτέρες αὐχιμαχηταί.

605 Οἱ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ρίπην τε, Στρατίνη τε, καὶ ήγεμοβεσσαν Ἔνισπην,
 Καὶ Τεγέην εἶχον, καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρυασίαν εἰέμοντο,
 Τῷ ήρχῳ, Ἀγκαίοιο πάσις κρείων Ἀγαπήνωρ

610 Ἐξήκοντα γεῶν πολέες δὲ ἐν τῇ ἐκάστη
 Ἀρκαδίες ἀνδρες ἔβανον ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 Αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νῆας ἐυσέλμους περάσαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Ἀτρείδης ἐπεὶ οὐ σφι Θαλάσσια ἔργα μεμάλει.

615 Οἱ δὲ ἄρα Βουκράσιόν τε καὶ Ἡλιδα δῖαν ἔναιον,
 Ὅσσον Φέρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχατόσατα,
 Πέτρη τὸν Ωλενίην, καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔέργει,
 Τῶν αὐτῶν τέσσαρες ἄρχοι ἔσταν, δέκα δὲ ἀνδρὶ ἐκάστῳ
 Νῆες ἐποντο Θοαί, πολέες δὲ ἔμβανον Ἐπειοί.

620 Τῶν μὲν ἄρ τοις Αυφίμαχος καὶ Θάλπιος ήγησάσθην,
 Τίες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δὲ ἄρ τοις Εύρύτου Ἀκτορίωνος.
 Τῶν δὲ Ἀμαρυγκείδης ήρχε κρατερὸς Διώρης.
 Τῶν δὲ τετάρτων ήρχε Πολύξενος Θεοειδῆς,
 Τιός Ἀγασθενέος Αύγηιδδαο ἀνακτος.

625 Οἱ δὲ ἐκ δουλιχίοιο, Εχινάων θεοῖς ἱεράων
 Νήσων, οἱ ναίουσι πέρην αἴλος, Ἡλιδος ἄντα,
 Τῷ αὐτῷ ήγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηί,

ἐποίησαν· τούτων δὴ ἡρχεν ὁ πολεμικὸς Νέσωρ ὁ ἀπὸ τῆς Γερίγης· τούτου δὲ γῆς βαθεῖαι εὐενίκοντα ἐπορεύοντο. οὐ δὲ ὅκουν τὴν Ἀρκαδίαν, ὑπὸ τὸ ὑψηλὸν δρός τὴν Κυλλήνην κατὰ τὸν τάφον τοῦ Λίπύτου, ἐνθα εἰσὶν ἄνδρες πολεμισαί, καὶ οἱ τὸν Φενεόν ἐκαρποῦντο, καὶ τὸν Ὀρχομενὸν τὸν πολυθρέμμονα, καὶ τὴν Ρίπην, καὶ τὴν Στρατίαν, καὶ τὴν ὑψηλήν, καὶ ὑπὸ τῶν αἱραντανομένην Εὐίσπην, καὶ οἱ τὴν Τεγέην ὅκουν, καὶ τὴν ἐρασμίαν Μαρτίνειαν, καὶ οἱ τὸν Στύμφιλον ὅκουν, καὶ τὴν Παρράσιαν ἐκαρπεῦντο· τούτων ἡρχεν ὁ παῖς τοῦ Ἀγκαίου· Ἀγαπίνωρ ὁ βασιλεὺς ἔζηκοντα νεῶν· πολλοὶ δὲ ἐν ἐκάστῃ γῆς ἄνδρες· Ἀρκάδες ἐπέβαλνον πολεμεῖν εἰδότες· αὐτὸς γάρ ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ἐδωκεν αὐτοῖς γῆς εὐκαθέδρους, ὥσε πλέειν κατὰ τὸν πόντον τὸν οἰνοειδῆ καὶ ἀμαρτὸν, ἐπειδὴ αὐτοῖς οὐκ ἦσαν διὰ φροντίδος τὰ κατὰ θάλασσαν ἔργα· οἱ δὲ τὸ Βουκράσιον, καὶ τὴν Ἡλιν ὅκουν τὴν ἔνδοξον, καὶ ὅσον ἡ Τρίμηνη, καὶ ἡ Μύρσινος ἡ ἐν ἐσχατιᾳ κειμένη, καὶ ἡ Πετρη ἡ Ωλενίη, καὶ τὸ Ἀλείσιον ἐντὸς ἐναποχλείει· τούτων δὲ τέσσαρες ἀρχηγοὶ ἦσαν, ἐκάστῳ δὲ ἀνδρὶ δέκα γῆς ταχεῖαι εἴ ποντο, πολλοὶ δὲ ἐν αὐταῖς ἦσαν Ἐπειοί· τάτων μὲν δὴ ὁ Ἀμφίμαχος, καὶ ὁ Θάλπιος ἡγεμόνευον, υἱοί, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δὲ Εύρυτου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀχτορος· τούτων δὲ ἡρχεν ὁ ἴσχυρὸς Διώρης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως· τῶν δὲ τεσσάρων ἡρχεν ὁ Πολυζειγός ὁ κατὰ τὸ εἰδός ὅμοιος τοῖς θεοῖς, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγασθένους, τῷ υἱοῦ τοῦ Ἀυγείου τοῦ βασιλέως· οἱ δὲ ἦσαν ἐκ τοῦ Δουλιχίου, καὶ τῶν Ἐχινῶν τῶν ἰερῶν ὑῆσαν, οἱ κατοικοῦσι πέραν τῆς θαλάσσης ἀπάντηκρυ τῆς Ἡλιδος· τούτων δὴ ἡρχεν ὁ Μέγης ὁ ἴσος ἄστιος τῷ Ἀρει, ὁ υἱὸς τοῦ Φυλέως, ὃν ἐγέννησεν ὁ Φυλεὺς ὁ πολεμικὸς ὁ φίλος τοῦ Διὸς, ὃς πάλαι εἰς τὸ Δου-

Φυλείδης, δν τίκτε Διὶ φίλος, ιππότα Φυλεύς,
"Ος πστε Δουλίχιον απενάσσατο πατρὶ χολωθείς.

630 Τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

Αὐτὰρ Ὁδυσσεὺς ἥγε Κεφαλλῆνας μεγαθύρους,
Οἵ δ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νύριτον εινροῦ φυλλον,
Καὶ Κροκύλει ἐνέμοντο, καὶ Λιγύλιπα τραχεῖαν,
Οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, οὐδὲ οἱ Σάμον αἰμφενέμοντο,
635 Οἵ τ' Ἡπειρον ἔχον, οὐδὲ ἀντιπέραι ἐνέμοντο.

Τῶν μὲν Ὁδυσσεὺς ἥρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος.
Τῷ δ' ἄμα νῆες ἔποντο διωδεκα μελτοπάρησ.

Αἰτωλῶν δ' ἥγειτο Θύας, Ἀνδραίμονος οὐός.

Οἵ Πλευρῶν ἐνέμοντο, καὶ Ὡλενον, οὐδὲ Πυλήνην,
640 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνα τε πετρίεσσαν.

Οὐ γάρ ἔτ' Οίνηος μεγαλύτορος ὑιέες ἥσταν,
Οὐδὲ ἀρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάρε δὲ ξανθὸς Μελέσεγρος.
Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀναστέμεν Αἰτωλοῖσι.
Τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἥγε μόγενες,
Οἵ Κνωσσόν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
Λύκτον, Μίλητον τε, καὶ ἀργινόεστα Λύκαστον,
Φαιστόν τε, Ρύτιόν τε, πόλεις εῦ ναιεταώσας,
"Ἄλλοι θ', οἱ Κρήτην ἐκατόνπολιν αἰμφενέμοντο.

650 Τῶν μὲν ἀρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἥγε μόγενες,
Μιριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐπισθίω αὐδροφόιτη.

Τοῖσι δ' ἄμ' σύδαικοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

Τλιπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, οὐδὲ τε μέγας τε,
Ἐκ Ρόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ροδίων ἀγερώχων.

655 Οἵ Ρόδον αἰμφενέμοντο διάτριχα κοσμηθίντες,

λίχιον ἀπωκίσθη ὄργιζόμενος τῷ ἑαυτοῦ πατρί· σὺν αὐτῷ δὲ τεσσαράκοντα υἱες μέλαιναι ἐπορευοντο. ὁ Ὀδυσσεὺς δὲ τοὺς Κεφαλῆνας, τοὺς μεγαλοφύχους, οἵ δὲ τὸν Ιθάκην ὄχουν, καὶ τὸ ὄρος τὸ Νύριτον τὸ σύνδευδρον καὶ κινητίφυλλον, καὶ οἱ τὰ Κροκύλεια ἐκαρποῦντο, καὶ τὴν τραχεῖαν Αἰγίλιπα, καὶ οἱ τὴν Ζακυνθον ὄχουν, καὶ οἱ τὴν Σάμον ἐκαρποῦντο, καὶ οἱ τὴν Ἡπειρον ὄχουν, καὶ οἱ πέραν ἐκαρποῦντο οἰκοῦντες· τούτων μὲν ὁ Ὀδυσσεὺς ἥρχεν, ὁ ἰσοσάσιος τῷ Διὶ κατὰ τὴν βουλὴν· τούτῳ δὲ εἴποντο υἱες δώδεκα τὰ ἐκατέρωθεν τῆς πρύμνης καὶ πρώρας βεβαμένα ἔχουσαι μίλτῳ· τῶν δὲ Αἰτωλῶν ἡγεμόνευεν ὁ Θόας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνδραύμονος· οἱ τὴν Πλευρῶνα ἐκαρποῦντο, καὶ τὴν Ὀλενον, καὶ τὴν Πυλήνην, καὶ τὴν Χαλκίδα τὴν παραθαλάσσιον, καὶ τὴν Καλυδῶνα τὴν τραχεῖαν τε καὶ λιθώδην· οὐκέτι γάρ ἥσαν υἱοὶ τοῦ μεγαλοφύχου Οἰνέως, οὐδὲ ἔτι δὴ αὐτὸς ἦν, ἀπέθανε δὲ Μελέαγρος ὁ Ξανθὸς· τούτῳ δὲ προσετέτακτο πάντη βασιλεύειν τῶν Αἰτωλῶν· σὺν αὐτῷ δὲ τεσσαράκοντα υἱες μέλαιναι ἐπορεύοντο· τῶν δὲ Κρητῶν ἥρχεν Ἰδομενεὺς ὁ κατὰ τὴν μάχην ἐνδοξός· οἱ τὴν τε Κυωσσὸν ὄχουν, καὶ τὴν Γόρτυναν τὴν καλὰ τείχη ἔχουσαν, καὶ τὴν Λύκτον, καὶ τὴν Μίλητον, καὶ τὸν Λύκαστον τὸν λευκόχειον, καὶ τὴν Φαισον, καὶ τὸ Ρύτιον, πόλεις καλῶς οἰκουμένας, καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ τὴν Κρήτην ἐκαρποῦντο τὴν ἐκατόν πόλεις ἔχουσαν· τούτων μὲν δὴ ἥρχεν Ἰδομενεὺς ὁ κατὰ τὴν μάχην ἐνδοξός, καὶ ὁ Μιρίοντς ὁ ἰσοσάσιος τῷ Ἀρεὶ τῷ τοὺς ἄνδρας φονεύοντι· τούτοις δὲ εἴποντο υἱες μέλαιναι οὐδούκοντα. ὁ Τλιπόλεμος δὲ ὁ τοῦ Ἡρακλέους υἱὸς, ὁ ἰσχυρός τε καὶ μέγας, ἐννέα υἱας ἔγενεν ἐκ τῆς Ῥόδου τῶν ὑπερηφάνων Ῥοδίων, οἱ τὴν Ῥόδον ἐκαρποῦντο εἰς τρεῖς μοίρας διατεταγμένοι, λέγω εἰς τε τὴν Λίνδον, καὶ Ἰηλυσον,

Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον·

Τῶν μὲν Τλιπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,

Οὐ τέκεν Ἀστυδέσχεια βίγ 'Ηρακληίη,

Τὴν ἀγετ' εἴξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήντος,

660 Πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν.

Τλιπόλεμος δ', ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ ἐϋπήκτω,

Αὐτίκα πατρὸς ἐοῖσο φίλον μήτρωα κατέκτα

Ηδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὅζον Ἀρηος·

Αἴφα δὲ νῆας ἐπιχε· πολὺν δ' ὅγε λαὸν ἀγείρας,

665 Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
Τιέες, υἱῶνοί τε βίης 'Ηρακληίης.

Αὐτὰρ ὅγε ἐς Ρόδον ἔξεν ἀλώμενος, ἀλγεα πάσχων,

Τριχθὰ δὲ φύκιθεν καταφυλαδὸν, οὐδὲ φιλύθεν

Ἐκ Διὸς, ὅστε Θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάστει·

670 Καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.

Νιρεὺς δ' Αίσυμιθεν ἀγε τρεῖς νῆας ἐτσας,

Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς, Χαρόποιό τ' ἄνακτος·

Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλιον οὐλθε,

Τῶν ἀλλων Δαναῶν, μετ' αμύμονα Πηλείωνα·

675 Ἀλλ' ἀλαπαδιὸς ἔην παῦρος δέ οἱ εἶπετο λαός.

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἰχον, Κράπαθόν τε, Βάσοντε.

Καὶ Κῶν Εύρυπίλοιο πόλιν, οὐσους τε Καλύδνας,

Τῶν δ' αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθιν,

Θεσπαλοῦ υἱε δύω 'Ηρακλείδων ἄνακτος·

680 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἀργος ἔναιον,

Οἵ τ' Ἀλον, οἵ τ' Ἀλόπιν, οἵ τε Τριχῖν ἐνέμοντο,

Οἵ τ' εἰχον Φθίν, οὐδὲ 'Ελλάδα καλλιγύναικα,

καὶ τὸν λευκόχειον Κάμιρον· τούτων μὲν ἥρχεν ὁ Τλιπόλεμος ὁ κατὰ τὴν μάχην ἔνδοξος, ὃν ἔτεκεν ἡ Ἀισόχεια τῇ ἴσχυὶ τοῦ Ἡρακλέους, (ῆγουν τῷ Ἡρακλεῖ περιφρασικῶς), ἢν ἔγιμεν ἐκ τῆς Ἐφύρης ἀπὸ Σελλήνετος τοῦ ποταμοῦ, πορθήσας πόλεις πολλαῖς νέων ἐν βασιλείᾳ τεθραμμένων. ὁ Τλιπόλεμος δὲ μετὰ τὸ ἀνατραφῆναι ἐν τῷ οἴκῳ τῷ καλῶς κατεσκευασμένῳ, σύβùς τὸν πρὸς μητρὸς θεῖον τῷ ἑαυτοῦ πατρὸς ἐφόνευσε τὸν Λικύμιον τὸν τοῦ Ἀρεος κλάδον γέροντα ἥδη· ταχέως δὲ γῆς κατασκευασμένος, καὶ πολὺν οὐτος λαὸν αθροίσας ὥχετο φεύγων διὰ θαλάσσης· ὥργισθησαν γάρ αὐτῷ οἱ ἄλλοι υἱοί, καὶ υἱοὶ τῶν υἱῶν τῆς ἴσχυός τοῦ Ἡρακλέους. ὁ δὲ παρεγένετο εἰς τὴν Ρόδον πλανώμενος, καὶ θλίψεις ὑφισάμενος· εἰς τρία δὲ μέρη ὥκησαν κατὰ φυλὰς, καὶ ἐφιλήθησαν παρὰ τοῦ Διος, ὃς θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ἄρχει, καὶ κατέχεεν αὐτοῖς ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου πλοῦτον πολύν τε καὶ θεῖον. ὁ Νίρευς δὲ ἦγεν ἀπὸ τῆς Αἰσύμης γῆς τρεῖς ἴστοι· χους, ὁ Νίρευς ὁ υἱὸς τῆς Αγλατᾶς, καὶ τοῦ Χαρόπου τοῦ βασιλέως, ὁ Νίρευς, ὃς ὡραιότατος πάντων ἀνὴρ ἀφίκετο πρὸς τὸ Ἰλιον τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, μετὰ τὸν ἀμεμπτον υἱὸν τοῦ Πηλέως, ἀλλ' ἀσθενῆς τῇ δυνάμει ἦν, ὀλίγος δὲ λαὸς ἤκολούθει αὐτῷ· οἱ δὲ τὴν Νίσυρον ὥκουν, καὶ τὴν Κάρπαθον, καὶ τὴν Βάσον, καὶ τὴν Κάνη, τὴν πόλιν τοῦ Εύρυπύλου, καὶ τὰς γῆς τοὺς τὰς Σποράδας· τούτων δὲ Φείδιππος καὶ Ἀντιφός ἥρχον, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Θεσταλοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους τοῦ βασιλέως· τούτων δὲ τριάκοντα γῆς βαθεῖαι ἐπόρευοντο. Νῦν δὲ τούτους, ὅσοι τὸ Ἀργος τὸ Πελασγικὸν ὥκουν, καὶ οἱ τὴν Ἀλον, καὶ οἱ τὴν Ἀλόπην, καὶ οἱ τὴν Τραχίνα εκαρποῦντο, καὶ οἱ φῆκουν τὴν Φθίαν, καὶ τὴν Ελλάδα τὴν ἔχουσαν· γυναικαὶ ὡραίας, Μυρμιδόνες, καὶ Ἐλληνες, καὶ Ἀχαιοὶ καλούμενοι· τούτων δὲ πεντήκοντα γῆων ἦν αἱρ-

Μυρμιδόνες δὲ καλοῦντο, καὶ Ἔλληνες, καὶ Ἀχαλοί·

685 Τῶν αὐτῶν πεντήκορτα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἀλλ' οὗγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμράωντο·
 Οὐ γάρ ἔην, ὅστις σφίν ἐπὶ στίχας ἤγκειτο·
 Κεῖτο γάρ ἐν τήσσαις ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
 Κούρης χωδύμενος Βρισιδός ἥγκομοιο,

690 Τὴν ἐκ Λυρηνησσοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογῆσσας,
 Λυρηνησσὸν διακορθίσας, καὶ τείχεα Θήβης·
 Καδδὲ Μύντη ἐβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχειριμάρους,
 Τιέας Εύηνοῦ, Σεληπιάδαο ἄνακτος·
 Τῆς δῆγε κεῖται ἀχέων, τάχα δὲ ἀντίσεσθαι ἐμελλεν·

695 Οἱ δὲ εἰχοι Φυλάκιν, καὶ Πύρρασον ἀνθεμόεντα,
 Διμιτρος τέμενος, Ἰτωνά τε μητέρα μήλων,
 Ἀγχίαλον τὸ Ἀντρώνα, ίδε Πτελεὸν λεχεποίην·
 Τῶν αὐτῶν Πρωτεστίλαος ἀρίτιος ἤγειρόνευε,
 Ζωδὸς ἐών· τότε δὲ ἦδη ἔχει κατὰ γαῖα μέλαινα·

700 Τοῦ δέ κεν ἀμφιδρυφῆς ἀλοχὸς Φυλάκη ἐλέλειπτο,
 Καὶ δόμος ἄμιτελῆς· τὸν δὲ ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ,
 Νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν·
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ εἰ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεν γε μὲν ἀρχέοι,
 Ἀλλὰ σφέας κόστενος Ποδάρκης, οἵζος Ἀρηος,

705 Ιφίκλου ύιος πολυρήλου Φυλακίδαο,
 Αὐτοκαστίγυντος μεγαθύμου Πρωτεστίλαου,
 Ὁπλότερος γενεῆ· ὁ δὲ ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 Ήρως Πρωτεστίλαος ἀρίτιος· οὐδὲ τὸ λαοῦ
 Δεύονθε ἤγειρόνος, πόθεν γε μὲν ἐσθλὸν ἔοντα·

710 Τῷ δὲ ἀμα τεσσαράκοντα μέλαιναι τῆς ἔποντο·
 Οἱ δέ Φέρας ἀνέμοντο παραὶ Βοιβηίδα λίμνην,

χηγός ὁ Ἀχιλλεύς. ἀλλ' οὗτοι γε οὐκ ἐμέμνητο τοῦ πολέμου τοῦ κακὸν ἥχον ἐπιφέροντος· οὐκ ἦν γάρ, δι-στις αὐτοῖς πρὸς παράταξιν ἡγεμιῶν ἐμελλε γίνε-σθαι· ὁ γάρ Ἀχιλλεύς ο ἐιδοξος, ο ταχὺς περὶ τὸν δρόμον ἐμενε παρὰ ταῖς ναυτὶν, οργιζόμενος ἐνεκα τῆς κόρης τῆς θυγατρὸς τοῦ Βρισέως τῆς καλλικύμου, ἦν ἐλαβεν ἀπὸ Λιρυνσσοῦ πολλὰ κακοπαθήσας, τὸν τε Λιρυνσσοῦ ἐκπορθήσας, καὶ τὰ τείχη τῆς Θήβης, ἥγουν τὴν Θήβην αὐτὴν καθεῖλε δὲ αποκτείνας τὸν τε Μύρντα, καὶ τὸν Ἐπίστροφον τοὺς πολεμικοὺς υἱοὺς τοῦ Ευπνοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Σεληνιοῦ τοῦ βασι-λέως· ταύτης ἐνεκα οὗτος ἐκάθητο λιπούμενας, τα-χέως δὲ ἐμελλεν ἀναστῆσθαι πρὸς πολεμον. οἱ δὲ φύουν τὴν Φυλάκιν, καὶ τὸν Πύρασον τὸν ἀνδρὶ πολλὰ ἔχοντα, ο τῷ Διηπτρὶ ἀνατεθειμένος τόπος, καὶ τὴν Ἰ-τανα τὴν τροφὸν τῶν προβάτων, καὶ τὸν παραθαλασ-σον Αντρῶν, καὶ τὸν Πτελεον τὸν πολλὴν καὶ βαθεῖ-αν πόνη ἔχοντα· τέτων δὲ Πρωτεσίλαος ὁ πολεμικὸς ἥρ-χερ ἔτι ζῶν· τότε δὲ ἦδη αυτὸν κατεῖχεν ἡ σκοτεινὴ γῆ αποθανόντα· τούτου δὲ ἡ γενὴ καταέλειπται εἰν τῷ Φυ-λάκῳ ἀμφοτέρωθεν κατεξεσμένη, καὶ περιεσπαρμένη τὸ πρόσωπον, καὶ ο ὅικος εἴξημισείας φύοδομημένος· αὐ-τον δὲ ἀπέκτεινεν αὐγὴν Δάρδαιος, πρὸ πάντων τῶν ἀλ-λῶν Ελλήνων ἐκπιδίσαντα ἀπὸ τῆς νεώς· ο μεν οὖν αὐτὸι αἰεν ἀρχοντος ἡσαν, ἐπόθεν μέντοι τὸν ἀρχηγὸν, ἀλλὰ διέταττεν αὐτὲς ο Πεδάρχης, ο τε Ἀρεος κλάδος, ο υἱὸς τε Ιφίκλει τε πολλὰ πρόβατα ἔχοντος, τε υἱὸν τε Φύλακος, αυταδελφος ὁν τε μεγαλοφύχε Πρωτεοιλάν, νεώτερος τῷ χρονῷ· εκεῖνος δὲ ἀρα ἦν καὶ προγενέσεος καὶ κρείστων, ο Πρωτεσίλαος ο ἥρως ὁ πολεμικὸς· οὗτι δὲ οι λαοὶ εδέοντο ἀρχοντος, ἐπόθουν μειτοι τὸν Πρωτε-σίλαον αὐγαθὸν ὄντα· σὺν αὐτῷ δὲ τεσσαρακοντα γῆς μέλαιναις επορεύοντο· οἱ δὲ ἐκαρποῦντο ταῖς Φέρας παρὰ τὸν λίμνην τῆς Βοιβης, καὶ τὴν Βοιβην, καὶ τὰς Γλα-

Βοΐβην, καὶ Γλαφυρᾶς, καὶ ἐῦκτιμένην Ἰαωλκὸν,
 Τῷν ἥρχ' Ἀδμίτοιο φίλος παῖς ἐνδεκα τηῶν
 Εῦμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμίτῳ τέκε δῖα γυναικῶν
 715 Ἀλκηστὶς, Πελίασ θυγατρῶν εἰδος ἀρίστη·
 Οἳ δ' ἄρα Μιθάνην καὶ Θαυμακίνην ἐνέμοντο,
 Καὶ Μελίβοιαν ἔχον, καὶ Ολιζῶνα τραχεῖαν,
 Τῶνδε Φιλοκτήτης ἥρχε, τόξων εὗ εἰδὼς,
 Ἐπτὰ τεῦν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστη περτίκοντα
 720 Ἐμβέβασταν, τόξων εὗ εἰδότες, ἵφι μάχεσθαι·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἀλγεα πάσχων,
 Λίμνηφ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υῖες Ἀχαιῶν,
 Ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοσφρονος ὅδρου.
 Ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἐμελλον
 725 Ἀργεῖοι παρὰ τηνὶ Φιλοκτήταο ἄνακτος·
 Οὐδὲ μὲν, οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχὸν,
 Ἀλλὰ Μέδων κόσμισεν, Οἰλῆνος νόθος υἱὸς,
 Τόν ρ' ἔτεκεν Ρήνην ὑπ' Οἰλῆνι πτολιπόρθῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκην, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
 730 Οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίνην, πόλιν Εύρυτου Οἰχαλιῆος,
 Τῷν αὐθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε
 Ἰττῆρ' αὐγαθῷ, Ποδαλείριος, ἥδε Μαχάων·
 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ τέες ἐστιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ορμένιον, οἱ τε Κρίνην Τπέρειαν,
 735 Οἱ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα,
 Τῷν ἥρχ' Εύρύπυλος, Εύαιμονος ἀγλαὸς υἱὸς·
 Τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι τέες ἐποντο.
 Οἱ δ' Ἀργεῖσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὁρθην, Ἡλώνην τε, πόλιν τ' Ολοσσόνα λευκήν.

φυράς, καὶ τὸν καλῶς ἐκτισμένην Ἰαωλκὸν τάτων ἥγε-
μένευεν ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς τοῦ Ἀδρίτου, νεῶν ἔνδεκα, ὁ
Εῦμιλος, ὃν εὐνιθεῖσα τῷ Ἀδρίτῳ ετέκεν ἡ ἐνδόξος
τῶν γυναικῶν Ἀλκητές, καὶ κατὰ τὸν μορφὴν ἀρίστην απὸ¹
πατῶν τῶν θυγατρῶν τοῦ Πελίου. οἱ δὲ ἐκαρποῦντο
τὸν Μεθώνην, καὶ τὸν Θαυμακίαν, καὶ οἱ τὸν Μελιθο-
αν ὄφουν, καὶ τὸν σκληράν, καὶ λιθώδην Ολιζῶνα· τού-
των Φιλοκτήτης ἥγεμονευεν, ὁ τὸν τοξικὸν καλῶς ἐπι-
σάμενος, νεῶν ἑπτὰ πεντηκοντα δὲ ἐν ἐκάστῃ νηὶ κοπι-
λαται ἐπιβεβικότες ἥσαν, πάντες καλῶς ἐπισάμενοι
μαχεσθαι καρτερῶς διὰ τόξων· αλλ' ὁ μὲν Φιλοκτήτης
μεγάλας ὁδυνας υφισάμενος ἔκειτο ἐν τῷ νησῷ, ἐν τῷ
Λιμνῷ λέγω τῷ ἄγαν θείᾳ, ὅπου κατέλιπον αὐτὸν οἱ
υἱοὶ τῶν Ἑλληνῶν, περιπαθῶς ὁδυνόμενον ἐκ τραύμα-
τος κακοῦ, ἐπιβούλου, καὶ βλαβεροῦ ὕδρου· ἔκει μὲν
οὗτος ἔκειτο πάσχων· ταχέως δὲ οἱ Ἑλληνες εἰς μυ-
μην ἐλεύσεσθαι ἔμελλον παρὰ ταῖς ναυσὶ Φιλοκτή-
του τοῦ βασιλέως. οὗτι μὲν οὐδὲ οὗτοι ἀνευ ἀρχηγοῦ
ἥσαν, εποθουν μέντοι τὸν πρότερον ἀρχηγὸν· αλλὰ
Μέδων ἀρχῶν διετάττεν αὐτοὺς, υἱὸς νύθος τοῦ Ο-
λέος, ὃν δὴ ἔτεκε Ρήνη εὐνιθεῖσα τῷ Οἰλεῖ τῷ πορ-
θουντι τὰς πόλεις. οἱ δὲ ὄφουν τὸν Τρίκκην, καὶ τὸν
Ιθώμην τὸν κρημνώδην καὶ δύσβατον, καὶ οἱ ὄφουν
τὸν Οἰχαλίαν, τὸν πόλιν τοῦ Εύρυτου τοῦ ἀπὸ τῆς
Οἰχαλίας· τούτων δὴ ἥρχον οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀσκλη-
πιοῦ, ιατροὶ ἀγαθοὶ, Ποδαλείριος καὶ Μαχάων· τού-
των δὲ τριάκοντα νῆες βαθεῖαι ἐπορεύοντο· οἱ δὲ ὄφ-
ουν τὸ Ορμένιον, καὶ οἱ τὸν Κρηνην τὸν Υπέρειαν,
καὶ οἱ ὄφουν τὸ Αστέριον, καὶ τῆς Τιτάνες τὰς λευκὰς
ἴξοχας (ἥγεν τὸν Τίτανον περιφρασικῶς)· τούτων ἥ-
γεμῶν οὐν Εύρυπολος οὐ τοῦ Ευαίμονος λαμπρὸς υἱὸς·
σὺν αὐτῷ δὲ τεσσαράκοντα νῆες μελαιναις ἐπορεύοντο·
οἱ δὲ ὄφουν τὸν Ἀργεισαν, καὶ οἱ τὸν Γυρτώνην ἐκαρ-
ποῦντο, καὶ τὸν Ὀρθον, καὶ τὸν Ἡλώνην, καὶ τὸν Ο-

740 Τῶν αὐτὸν οὐ γε μόνευε μενεπτόλεμος Πολυπότης,
 "Τιὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέτοκε Ζεὺς·
 Τόν δὲ ύπὸ Πειριθόω τέκετο κλυτὸς Ἰπποδάμεια,
 "Ηματι τῷ, ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνίεντας·
 Τοὺς δὲ ἐκ Πηλίου ὥσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσεν.

745 Οὐκ οἶος ἀμα τῷγε Λεοντεὺς, ὅζος Ἀρνος,
 "Τιὸς ύπερθύμου Κορώνου Καικείδαο.
 Τοῖς δὲ ἀμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 Γευνεὺς δὲ ἐκ Κύφου οὐγε δύω καὶ εἴκοσι νῆαι·
 Τῷ δὲ Ἐνιῆνες ἔποντο, μενεπτέλεμοί τε Περαιώβοι,
 750 Οἱ περὶ Δαδώνην δυσχείμερον οἰκίη ἔθεντο,
 Οἴ τ' αὖτις ίμερτὸν Τιταρήσιον ἔργον ἐνέμοντο,
 "Ος δὲ ἐς Πηνειὸν προίει καλλίρροον ὕδωρ,
 Οὐδὲ ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνη,
 'Αλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, οὐτέ ἔλαιον·
 755 "Ορκου γάρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορράξ.
 Μαγιάτων δὲ ἡρχε Πρόθοος, Τεινθριδένος οὐδὲ,
 Οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πύλιον εἰνοσίφυλλοι
 Ναίεσκον· τῶν μὲν Πρόθοος θόρας οὐγε μόνευε·
 Τῷ δὲ ἀμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποιτο.

760 Οὗτοι ἀρέτηγε μόνες Δασαῶν καὶ κοίρανοι οἵσαν.
 Τίς τ' ἀρτῶν δέχ' ἀριστος ἐην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 Λύτων, οὐδὲ ἔππων, οἱ ἀμέτηπτοι Ατρείδησιν ἔποντο·
 "Ιπποι μὲν μέγε ἀρισται ἔσαν Φιρητιάδαο,
 Τὰς Εῦμηλος ἔλαυνε, ποδώκεας, ὅρνιθας οἰς,
 765 "Οτριχας, οἰστέας, σταφύλη ἐπὶ νῶτον ἔτσας·
 Τὰς εν Πιερίῃ θρέψατο ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 "Αμφα θηλείας, φύβος ἀρηος φορεούσας.

λοσσόναί τὴν πόλιν τὴν λευκὴν· τούτων δὴ ἡρχεν ὁ πολεμικὸς Πολυπότης, ὁ ύιος τοῦ Πειρίθου, δὲ ἐγένετον ὁ ἀθανάτος Ζεὺς, δὲ δὴ εὐνηθεῖσα τῷ Πειρίθῳ ἐτεκεν ἡ ἐνδοξὸς Ἰπποδαμεία, κατὰ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὅτε τὰ θυρία τὰ δασέως τετριχωμένα ἐτιμαρίσατο· ταῦτα δὲ ἐκ τοῦ Πιλίου ὄφους εξήλασε, καὶ πρὸς τοὺς Αἴθικς μεταβῆναι ἐποίησεν· οὐ μόνος· σὺν αὐτῷ δὲν Λεοντεὺς, ὁ χλάδος τοῦ Ἀρεος, ἢ τοις ὁ ἀνδρείος, καὶ πολεμικὸς, ὁ ύιος τοῦ μεγαλοφύχου Κορώνου τοῦ ύιοῦ τοῦ Κανεως· σὺν τούτοις τεσσαράκοντα νῆες μέλαιναις ἐπορεύοντο· ὁ Γουνεὺς δὲ ἡγενὴς ἐξ τῆς Κύφου νῆας δύο καὶ εἴκοσι· τούτων δὲ εἴποντο Ἐνιῆνες, καὶ Περαιώτοις οἱ πολεμικοὶ, οἵτινες περὶ τὴν Δωδώνην τὴν θυχροτάτην τὰς οἰκίας ἐποιήσαντο, καὶ οἱ περὶ τὸν Τιταρίσιον τὸν ἐπιθυμητὸν ποταμὸν τὰ ἔργα ἐκαρποῦντο, ὃς δὴ εἰς τὸν Πηνειὸν ποταμὸν προχεῖ τὸ οἰκοτοῦ σὺν φρεάτερον ὕδωρ, οὐ μέντοι μίγνυται αὐτὸ δεπτὸ Πηνειοῦ τοῦ τὰ λευκὰ φέύματα ἔχοντος, ἀλλ’ ὑπεράνω αὐτοῦ ἐπιρρέει, καθάπερ ἔλαιον· ἀπόσαγμα γάρ εἰσι τοῦ ὕδατος τοῦ φοβεροῦ ὄρκου τῆς Στυγὸς· τῶν Μαγνητῶν δὲ ἡγεμονεύει Πρόθοος, ὁ ύιος τοῦ Τειθριδόνος· οἵτινες περὶ τὸν Πηνειὸν καὶ τὸ Πύλιον ὄρος τὸ συνδεόδρον καὶ κιγνισίφυλλον φέρουν· τούτων μὲν δὴ Πρόθοος ὁ ταχὺς ἡρχεν, σὺν αὐτῷ δὲ τεσσαράκοντα νῆες μέλαιναις ἐπορεύοντο· Οὗτοι δὴ στρατηγοι τῶν Δασκαλῶν καὶ ἀρχοντες ἦσαν· τίς δὲ δὴ αὐτῶν ἐξόχως ἀριστος ἦν, σύ μοι διλῶσον, ὁ Μοῦσα, τῶν τε ἀνδρῶν, καὶ τῶν ἵππων, οἱ σὺν τοῖς ύιοῖς τοῦ Ἀτρέως ἐπορεύοντο· Ἰπποι μὲν πάνυ ἀρισταὶ ἦσαν τοῦ ύιοῦ τοῦ Φιρπτίου, ἀς Εὔμηλος ἐποχώμενος πρόσω χαρεῖγ ἐπληττε, ταχείας, καθάπερ ὄρνιθας, σιωπηρίχας, ἰσοετέος, μολυβίδι καὶ κανόνι οἰκοδομικῷ ἴσας κατὰ τὰ γῶτα, καὶ τὴν τοῦ σώματος ἀναδρομήν, ἀς ὁ ἀργυρότεος Ἀπόλλων ἀνέθρεψεν ἐν Πιερίᾳ τῷ δρει, θιλεκεν ἐκατέραν, φρύγιο τε πολέμου φέρεντα· απὸ πάντων

Ἄνδρῶν αὐτοῦ μέγ' ἄριστος ἐν Τελαμώνιος Αἴας,
 "Οφρ' Ἀχιλεὺς μῆνιεν· οὐ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
 770 "Ιπποι θ', οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα.
 'Αλλ' οὐ μὲν ἐν νήσοις κορωνίσι ποντοπόροισι
 Κεῖται, ἀπομνήσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 'Ατρείδη· λαοὶ δὲ παρὰ ρηγμῖνι θαλάσσης
 Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ιέντες,
 775 Τόξοισι θ', ιπποι δὲ παρὰ ἄρμασιν οἴστιν ἔκαστος
 Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθερεπτόν τε σέλινον,
 "Εσασαν· ἄρματα δὲ εὑρεπικασμένα κεῖτο ἀνάκτων
 'Εν κλισίγοσιν· οἱ δὲ ἀρχὸν αρνίφιλον ποθέοντες
 Φοίτων ἐνθα καὶ ἐνθα κατὰ σρατὸν, οὐδὲ ἐμάχοντο.
 780 Οἱ δὲ ἄρ' Ἰσαν, ὁσεί τε πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο·
 Γαῖα δὲ υπεστονάχιζε, Διὸς ὡς τερπικεραύνῳ
 Χωμένῳ, ὅτε γένεται τοιοῦτον τε τοιοῦτον
 Εἰν· Αρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἐμμεναι εὐνάς.
 "Ως ἄρα τῶν υπὸ ποσσὶ μέγα σοναχίζετο γαῖα
 785 'Ερχομενῶν· μάλα δὲ ὡκα διέπρητσον πεδίοιο.
 Τρωσὶν δὲ ἀγγελος ἤλθε ποδίνεμος ὡκέα Ίρις,
 Πάρ διὸς αἰγιόχοιο, σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
 Οἱ δὲ ἀγοράς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο Θύρῃσι
 Πάντες ὄμηγερέες, οὐ μὲν νέοι, οὐδὲ γέροντες.
 790 'Αγχοῦ δὲ ισταμένη προσέφη πόδας ὡκέα Ίρις,
 Εἶσατο δὲ φθογγὴν ὑπὲ Πριάμοιο Πολίτυ,
 "Ος Τρφῶν σκοπὸς ἴζε, ποδωκείησι πεποιθῶς,
 Τῦμβῳ εἰπὲ ἀκροτάτῳ Αἰγαίταο γέροντος,
 Δέγμενος, σπιπότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Αχαιοί.
 795 Τῷ μηνὶ ξεισαμένη μετέφη πόδας ὡκέα Ίρις.

δὲ τῶν ἀνδρῶν πολὺ ἄριστος ἦν, Αἴας ὁ υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, ἐν ὅσῳ Ἀχιλλεὺς ἐμνησιάκει· ὃ τος γάρ κατὰ πολὺ ἄριστος ἦν, καὶ οἱ ἄπποι, οἱ ἐφερού τὸν ἀμερπτον υἱὸν τοῦ Πιλέως· ἀλλ’ οὗτος μὲν ἐν ταῖς ναυσὶ κάθηται πόρρω που, μνησιακῶν Ἀγαμέμνονι τῷ βασιλεῖ τοῦ πλήθους τῷ υἱῷ τοῦ Ἀτρέως· οἱ λαοὶ δὲ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ τῆς θαλάσσης λίθοις σρογγύλοις καὶ αἰχούτοις εὐφραίνονται αὐτάς, ἀφίνετες καὶ ρίπτοντες αὐτὰ διλονότι, καὶ ἔτι γε τόξοις· οἱ ἄπποι δὲ αὐτῶν πάντες παρὰ τοῖς ιδίοις δίφροις, λωτὸν ἐσθίοντες καὶ σέλινον τὸ ἐν τοῖς ἔλεσι φυσμένον καὶ τρεφόμενον ἐμεγον· οἱ δίφροι δὲ καλῶς κεκαλυμμένοι ἔκειντο ἐν ταῖς τῶν βασιλέων σκηναῖς· οὗτοι δὲ ἀρχηγὸν πολέμου φίλον ποθοῦντες ἐπορεύοντο ἐνθάδε κακεῖσε ἐν τῷ σρατῷ καὶ οὐκ ἐπολέμουν· οὗτοι δὲ ἐπορεύοντο, ὡσπερ εἰ πῦρ πᾶσαν τὴν γῆν ἐνέμετο, οὐδὲ ὑποκάταθεν ἔσενε καὶ ὑπίχει, ὡσπερ του Διος τοὺς ἐναντίους χεραυνῷ τρέποντος βαρέως ὄργιζομένου, ὅταν περὶ τὸν Τυφώέα πατάξῃ καὶ μασίξῃ τὴν γῆν ἐν Ἀρίμοις τῷ ὄρει· ὅπου φασὶν εἶναι τὴν κοίτην καὶ μονὴν τοῦ Τυφώέως· οὗτοι δὲ ὑπὸ τοῖς ποσὶν αὐτῶν μεγάλως ἔσενε καὶ ὑπίχεις οὐδὲ πορευομένων, λίαν δὲ ταχέως διήρχοντο τὴν πεδιάδα· Πρὸς δὲ τοὺς Τρῶας ἀγγελος ἀφίκετο οὐ ταχύπους καὶ ὀκύπους· Ἰρις ἀπὸ τοῦ Διος τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος, σὺν ἀγγελίᾳ λυπηρῇ καὶ δεινῇ· οὗτοι δὲ δημηγοροῦντες ἐκάθηντο περὶ ταῖς θύρας τοῦ Πριάμου πάντες συνιθροισμένοι, καὶ νέοι, καὶ γέροντες· πλησίον δὲ στᾶτα εἶπε πρὸς αὐτοὺς οὐ κατὰ τοὺς πόδας ταχεῖα· Ἰρις, ὡμοιώθη δὲ κατὰ τὴν φωνὴν· Πολίτη τῷ υἱῷ τοῦ Πριάμου, ὃς κατάσκοπος τῶν Τρώων ἐκάθητο, ταχύτητι ποδῶν τεθαρρικῶς, ἐπὶ τῷ κορυφῇ τοῦ τάφου Αἰσυπτοῦ τῷ γέροντος, ἐκδεχόμενος, πότε ορμίσειαν ἀπὸ τῶν νεῶν οἱ "Ελλινες· τάτῳ ἐαυτὴν ὄμοιωσασα, παρρησίᾳ εἰπεν οὐ ταχύπους· Ἰρις.

Ω γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἀκριτοί εἰσιν,
Ως ποτ' ἐπ' εἰρήνης πόλεμος δ' ἀλίσσος ὅρωρεν.
· Η μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσῆλθον ἀνδρῶν,
· Άλλ' οὐ πω τοιόνδε τοσόνδε τε, λαὸν ὅπαπα·

800 Λίνη γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες, ή θαμαθοισιν,
Ἐρχονται πεδίοιο, μαχητόμενοι περὶ ἄστυ.
· Εκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ἀδέ δε ρέξαι·
Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι,
· Άλλη δ' ἄλλων γλωσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων·

805 Τοῖσιν ἔχαστος αὐτὴν σημανιέτω, οἵσι περ ἄρχει·
Τῶν δ' ἔξηγεισθω, κοσμητόμενος πολιάτας·
· Ως ἔφατ· "Εκτωρ δ' οὐτος θεᾶς ἐπος ἡγούοιτεν,
Αἴτιος δ' ἔλυσ' αγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἐστεύοντο.
Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἐσσυτο λαὸς,

810 Πέζοί θ', ιππῆς τε πολὺς δ' ὄρυγμαδὸς ὄρώρει·
· Εσι δέ τις προπάροιθε πόλεως αἰπεῖα κολάνη,
· Εν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
Τὴν δὲ τοις ἀνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
· Αθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·

815 "Ειθα τότε Τρῶες τε διέκριθεν ήδ' ἐπίκουροι.
Τρῶος μὲν ἡγεμάνευε μέγας κορυθαίολος" Εκτωρ
Πρεαμίδης· ἂμα τῷ γε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Λαοὶ θωράσσοντο, μεμαστες ἐγχείγοι.
Δαρδανίων δ' αὖ ἥρχεν, εὖς παῖς Ἀγχίσαο,
820 Αἰνείας· τὸν ύπ' Ἀγχίση τέκε δί· Αφροδίτη,
· Ιδης ἐν κυνηγεῖσι. θεὰ Βροτῷ εὐτηθεῖσα·
Οὐκ οἶος· ἂμα τῷγε δύω Ἀντίνορος υἱε,
· Αρχέλοχόστ', Ακάμαστε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.

ω γέρον Πρίαμε, δεί σοι οι μακροὶ καὶ ἐκτεταμένοις λογοὶ προσφιλεῖς εἰσι, καθάπερ ἐν τῷ τῆς ειρήνης καιρῷ· πολεμος δὲ ἄφυκτος καὶ ἀμετάτρεπτος ἐγίγνεται· διητας δὴ πάντα πολλάκις παρεγενομην εἰς μάχας αὐτρῶν, ἀλλ' οὐδεπώποτε τοιούτον καὶ τοσούτον λαὸν ἐωρακά· πάντα γὰρ ὅμοιοι φύλαρις δέδρων, ἢ ἄμμῳ θαλασσῆς, πορεύονται διὰ τῆς πεδιάδος πολεμίσοντες κατὰ τὴν πόλιν. ὁ Ἐκτορ, σοὶ μαλιστα πάντων παρακελεύομαι οὐτωσὶ ποιῆσαι· πολλοὶ δὲ που εἰσὶ βοηθοὶ ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει τοῦ Πριάμου, ἀλλι δὲ ἄλλων ὄμιλια ἐσὶν αὐθράπων τῶν ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἐσπαρμέναν· τούτοις τοίνυν ἐκαστος ἀνὴρ ἐπιταπτέτω, ὃν ἀρχῶν ἐσὶ, τούτων ἡγεμῶν ἐστω διαταξάμενος τοὺς ἰδίους πολίτας· οὕτως εἰπεν. ὁ Ἐκτωρ δὲ ουδαμῶς τὸν τῆς θεᾶς λόγον ἡγιόση· τάχισα δὲ διέλυσε τὸ συνιθροισμένον πλῆθος, ἐπὶ τὰ ὅπλα δὲ πάντες ὥρμησαν πορεύονται· πᾶσαι δὲ αἱ τῆς πόλεως πύλαι ἤνοιγοντο, ἐξώρμητο δὲ ὁ λαὸς, ἵππεῖς τε ἄμα καὶ πεζοὶ, πολὺς δὲ θόρυβος καὶ κτύπος ἡγέρθη· ἐσι δέ τι ἐπανάσημα γῆς βουνοειδὲς υψηλὸν ἐμπροσθεν τῆς πόλεως, ἐν τῷ πεδιάδι πορρώδῃ ὃν στρογγύλον πανταχόθεν, καὶ περιφερεὶς, ὅπερ οἱ μὲν αὐθρωποι κολώνην βατίειαν ἴνομαζουσιν, οἱ θεοὶ δὲ μνῆμα τῆς πολυκινήτου Μιρρίνης· εκεῖ δὴ τότε οἱ Τρῷες τε καὶ οἱ βοηθοὶ αὐτῶν διεκρίθησαν μερισθέντες εἰς τάξεις· τῶν μὲν οὖν Τράχων ἡγεμῶν ἡρῷος Ἐκτωρ ὁ μέγας, ὁ ταχέως κινῶν τὴν κέρυν, ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου· σὺν αὐτῷ δὲ πάντα πολλοὶ καὶ ἄριστοι λαοὶ καθωπλίζοντο δόρασι προθυμούμενοι μάχεσθαι· τῶν Δαρδανίων δὲ ἥρχεν Αἰνείας ὁ χριτός παῖς τοῦ Ἀγχίσου, ὃν ἔτεκεν ἡ ἐνδοξός Αφροδίτη υπὸ πατρὶ τῷ Ἀγχίσῃ εν ταῖς προβάσεσι τῆς· Ἰδις τῷ ὅργες, θεὰ εἰς συνεσίαν ἐλθῆσα αὐθρώπῳ· οὐ μόνος· σὺν αὐτῷ ἥρχον καὶ οἱ δύο υἱοὶ τῷ Ἀντίγορος, ὁ Ἀρχέλοχος καὶ ὁ Ἀ-

Οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον υπαὶ πόδα νείατον["]Ιδης
 825 Ἀφνειοὶ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσθήποιο,
 Τρῶες, τῶν αὐτὸρες Λυχάονος αὐγλαδὸς ύδος,
 Πάιδαρος, φέταὶ τόξον[']Απόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
 Οἳ δὲ Ἀδράσειαν τὸ εἶχον, καὶ δῆμον[']Απαισοῦ,
 Καὶ Πίτυαν εἶχον, καὶ Τηρείης δρός αἰπὺ,
 830 Τῶν ἥρχον[']Αδριστός τε καὶ["]Αμφιος λινοθώρηξ,
 "Τιε δύω Μέροπος Περκασίου, δις πέρι πάντων
 "Ηδες μαύτοσύνας, οὐδὲ ἔσυς παιδας ἔασκε
 Στείχειν ἐς πόλεμον φθιστήνορα· τὰ δέ οι οὕτι
 Πειθέσθιν· κῆρες γάρ αὐγος μέλανος θανάτοιο.
 835 Οἳ δὲ ἄρα Περκάτην καὶ Πράκτιον ἀμφεγέμοντο,
 Καὶ Σιντὸν καὶ["]Αβυδον εἶχον, καὶ διὰν[']Αρίσβην,
 Τῶν αὐτὸν[']Τραχίδης ἥρχον[']Ασιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 "Ασιος[']Τραχίδης, διν[']Αρίσβην φέρον ἵπποι
 Αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλίεντος.
 840 Ιππόθοος δὲ ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεστιμάρων,
 Τῶν οἱ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάεσκον.
 Τῶν ἥρχον[']Ιππόθοος τε Πύλαιός τ', δῖος["]Αρης,
 "Τιε δύω Λίθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
 Αὐτὰρ Θρῆικας ἥγε[']Ακάμας, καὶ Πείροος ἥρως,
 845 "Οστους[']Ελλήσποντος αὐγάρροος ἐντὸς ἐέργει.
 Εὔφημος δὲ ἄρχος[']Κικόνων ἥν αἰχμητάων,
 "Τιὸς[']Τροιζήνοιο διοτρεφέος Κεάδαο.
 Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
 Τηλόθεν εἰς[']Αμυδῶνος, ἀπὸ[']Αξίου εὐρυρέοντος,
 850 'Αξίου, οὐ κάλλιστον ὕδωρ ἐπισκίδναται αἰαν.
 Παφλαγόνων δὲ ἥγειτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,

κάμας ἐπισήμορες πολέμου παντός. οἱ δὲ φόκουν τὴν Ζέλειαν ὑπὸ τὴν ἐσχάτην ὑπώρειαν τῆς Ἰδης τοῦ ὄρους, Τρῆς πλούσιοι πίνοντες τὸ μέλαν ὅδωρ τοῦ Αἰσίπου ποταμοῦ· τούτων δὴ ἥρχεν ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Λυκάονος Πάνδαρος, ὃν τὴν τοξικὴν Ἀπόλλων αὐτὸς ἐδίδαξεν. οἱ δὲ φόκουν τὴν Ἀδράσειαν καὶ τὸν δῆμον τοῦ Ἀπαισοῦ, καὶ οἱ τὴν Πιτύειαν φόκουν, καὶ τὸ ὄρος τὸ ὑψηλὸν τῆς Τηρείας· τούτων ἄρχων ἦν ὁ Ἀδρασος, καὶ ὁ Ἀμφιος ὁ λινῷ Θάρακι χρώμενος, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Μέροπος τοῦ ἀπὸ Περκάσου, ὃς μάλιστα πάντων ἦδει τὴν μαντικὴν ἐπισήμην, οὐ δὲ τοὺς ἑαυτοῦ υἱους εἰς πορεύεσθαι ἐπὶ τὸν πόλεμον τὸν τοὺς ἄνδρας φθείροντα, οἱ δὲ ἀυτῷ οὐκ ἐπεισθησάν· ὁ γάρ εἰμαρμένος αὐτοῖς μέλας θάνατος ἐπῆγεν αὐτούς. οἱ δὲ τὴν Περκάστην καὶ Πράκτιον ἐκαρποῦντο, καὶ οἱ τὴν Σινδὸν, καὶ τὴν Ἀβυδον φόκουν, καὶ τὴν ἔνδοξον Ἀρίσβην· τούτων δὴ ἡγεμόνευεν Ἀσιος ὁ υἱὸς τοῦ Τρτάκου, ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν, Ἀσιος λέγω ὁ υἱὸς τοῦ Τρτάκου, ὃν ἀπὸ τῆς Ἀρίσβης ἐκόμισαν ἵπποι πυροὶ, καὶ μεγάλοι, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Σελλήνεντος. ὁ Ἰππόθοος δὲ ἦγε τὰ γένιν τῶν Πελασγῶν τῶν πολεμικῶν, τάτων οἱ τὴν Λάρισσαν τὴν μεγαλόβαλον καὶ εὐγείου φόκουν· τάτων ἥρχεν ὁ Ἰππόθοος καὶ ὁ Πύλαιος ὁ κλάδος τοῦ Ἀρεος, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Λίθυ τῆς Πελασγοῦ τῷ υἱῷ τῆς Τευτάμου. ὁ Ἀκάμας δὲ ἦγε τοὺς Θράκας, καὶ Πείροος ὁ ἥρας, ὅπόστες Ἐλλήσποντος ὁ ἄγαν ροώδης ἐναποκλείει· Εὔφημος δὲ ἦν ἀρχηγὸς τῶν Κικόνων τῶν πολεμικῶν ὁ υἱὸς τοῦ Τροιζῆγου τοῦ ἐν βασιλείᾳ τεθραμμένου τοῦ υἱοῦ τοῦ Κέου. Πυραίχμης δὲ ἦγε τοὺς Παίονας τοὺς τὰ ἐπικαμπῆ τοξα ἔχοντας, μακρόθεν ἐκ τῆς Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξίου τοῦ Πλατέος ποταμοῦ, τοῦ Ἀξίου λέγω, οὐ τὸ ὅδωρ ὀραιότατον σκορπίζεται καὶ ἐφορμᾶται κατὰ τὴν γῆν· τῶν Παφλαγόνων δὲ ἥρχεν ἡ τοῦ Πυλαιμένους δασεῖα καὶ συνετὴ θυχὴ, ἐκ τῶν

Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμίνων γένος ἀγροτεράων,
 Οἳ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφειέμοντο,
 Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλιτὰ δώματ' ἔναον,
 855 Κρῶμιάν τ', Αἰγίαλόν τε, καὶ ὑψηλοὺς Ἐριθίνους.
 Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὄδίος καὶ Ἐπίστροφος ἥρχον,
 Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γειέθλη.
 Μυσῶν δὲ Χρόμις ἥρχε, καὶ Ἐνυομος οἰωιστής.
 Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν,
 860 Ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο;
 Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κερδίζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκις αὖ Φρύγας ἥγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδῆς,
 Τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης μέμασαν δ' υσμῖνι μάχεσθαι.
 Μήσοιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἀντιφος ἥγησάσθιν,
 865 Τίε Πυλαιμένεος, τῷ Γυγαίη τέκε λίμνη,
 Οἱ καὶ Μήνος ἥγον ύπὸ Τμάλω γεγαῶτας.
 Νάστης αὖ Καρῶν ἥγήσατο βαρβαροφόνων,
 Οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
 Μαιάνδρου τε ρόδας, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 870 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχός τε καὶ Νάστης ἥγησάσθιο,
 Νάστης, Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 Ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔν, οὔτε κούρη,
 Νίπιος οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπύρκεσε λυγρὸν ὅλεθρον,
 Ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο,
 875 Ἐν ποταμῷ χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισε δαΐφρων.
 Σερπιδῶν δ' ἥρχεν Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ζάνθου ἀπὸ διηνέντος.

Ἐνετῶν, ὅπου ἐσὶ γένος ἡμίονων ἀγρίων, οἵ δὴ τὸ Κύτωρον ἄχουν, καὶ τὴν Σησαμὸν ἐκαρποῦντο, καὶ περὶ τὸν Παρθένιον ποταμὸν οἰκηματα ἐιδοῦσα ὄχουν, καὶ τὴν Κράμναν, καὶ τὸν Αἰγιαλὸν, καὶ τοὺς Ἐριθίνους τοὺς υψηλούς. τῶν Ἀλιζώνων δὲ ἥρχεν Ἐπίστροφος ὁ ἐνδοξός, πόρρωθεν ἐκ τῆς Ἀλύβης, ὅπου μεταλλαὶ ἀργύρου εἰσί. τῶν Μυσῶν δὲ Χρόμις καὶ Εὔνομος ὁ μάιτις ἥρχον, ἀλλ' οὐ μαντείαις διέφυγε τὴν θανατηφόρου μοιραν καὶ σκότους αἰτίαν, ἀλλὰ πληγεὶς ἀπώλετο υπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ταχύποδος Ἀχιλλέως τοῦ ἀπ' Αἰάκου καταγομένου, κατὰ τὸν ποταμὸν, ὅπου δὴ καὶ τοὺς ἄλλους Τρᾶς ἀνήρει. ὁ Φόρκις δὲ καὶ Ἀσκάνιος ὁ τοῖς θεοῖς ὅμοιος κατὰ τὴν μορφὴν, ἥγον τοὺς Φρύγας, πόρρωθεν ἐκ τῆς Ἀσκανίας τῆς λίμνης, πολεμεῖν δὲ κατὰ τὴν μάχην προτεθύμηνται. τῶν Μαιόνων δὲ ἥρχον Μέσθλης καὶ Ἀντιφος, ύιοὶ τοῦ Πυλαιμένους, οὓς ἔτεκεν ἡ Γυγαία λίμνη, οἵ καὶ τοὺς Μαιόνας ἥγον τοὺς υπὸ τὸν Τμῶλον τὸ ὅρος γεννιθέγτας καὶ κατεικοῦντας. Νάσις δὲ ἥγεμων ἦν τῶν Καρῶν τῶν βάρβαρον φωνὴν ἔχοντων· οἱ τὴν Μίλητον ὄχουν, καὶ τὸ ὅρος τῶν Φθειρῶν τὸ σύνδενδρον, καὶ Μαιάνδρον τὸν ποταμὸν, καὶ τὰς υψηλὰς ἐξοχαὶ τῆς Μυκάλης τοῦ ὅρους· τούτων μὲν δὴ Νάσις καὶ Ἀμφίμαχος ἥρχοι· ὁ Νάσις καὶ Ἀμφίμαχος οἱ τοῦ Νομίονος περιφανεῖς ύιοι, δις εἰς τὸν πόλεμον παρεγένετο, ἔχων χρυσὸν, καθάπερ τις νέα, ὁ αὐτόπτος, οὐδὲ ἀπεσόβησεν αὐτῷ τὴν χαλεπὴν φθορὰν, ἀλλ' ἐδαμάσθη ύπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ταχύποδος Ἀχιλλέως τῆς ἀπ' Αἰάκου καταγομένης, κατὰ τὸν ποταμὸν· τὸν χρυσὸν δὲ ἔλαβεν Ἀχιλλεὺς ὁ συνεταὶ δεδιδαγμένος. Σαρπιδῶν δὲ, καὶ Γλαῦκος ὁ ἀμεμπτος ἥρχος τῶν Λυκίων πόρρωθεν ἀπὸ τῆς Λυκίας ἀπὸ Σάνθου τοῦ ποταμοῦ τεῦ συνρροφεῖς ὕδατος ποιοῦντος.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΤ.

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩ, ΔΙΑ Γ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμιθεν ἀμὲν ἡγεμόνεσσιν ἔκαστοι,
 Τρῷες μὲν κλαγγῇ τὸν ἐνοπῆ τὸν ἵσαν, ὅρνιθες ὡς.
 Ἕντε περ κλαγγὴν γεράνων πέλει οὐρανόθι πρὸ,
 Λίτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὅμβρον,
 5 Κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῦ ῥοάων,
 Ανδράσι Πιγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.
 Ήέριαι δ' ἄρα ταίγε ἔριδα προφέρονται.
 Οἱ δ' ἄρ' ἵσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
 'Εν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.
 10 Εὐτὸν δέ τοι φίλην, κλέπτη δέ τε νυκτὸς ἀμείνων,
 Τόσσον τίς τὸν ἐπιλεύσσει, ὅσον τὸν ἐπὶ λᾶσαν ἵπσιν.
 Ως ἄρα τῶν ὑπὸ ποστὶ κονίσσαλος ὥρνυτ' ἀελλῆς
 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὡκα διέπρησσον πεδίοιο.

ΤΗΣ ΙΔΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑΣ Γ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Ἐπεὶ δὲ διετάχθησαν ὁμοῦ πάντες ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων, οἱ μὲν Τρωες σὺν βοῇ, καὶ κραυγῇ ἐπορεύοντο, καθάπερ ὄργιθες ὥσπερ βοΐ γεράνων γίνεται πρὸ του οὐρανοῦ, αἴτινες μετὰ τὸ φυγεῖν τὸν χειμῶνα καὶ τὸν πολὺν υέτον, σὺν βοῇ αὗται πέτονται ἐπὶ τῶν ρευμάτων τοῦ Ὡκεανοῦ, φόνον, καὶ μοῖραν θανατηφόρου φέρουσαι τοῖς Πιχαίοις ἀνδράσι· ἐῳδιναὶ δ' αὗται, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ὄρθρου, δεινὴν μάχην ἐπάγουσι τοῖς εἰρημένοις ἀνθρώποις. οἱ "Ελληνες δὲ μετὰ σγῆς ἐπορεύοντο δύναμιν πνέοντες, προθυμουμενοι κατὰ τὴν θυχὴν βοηθεῖν ἀλλήλοις. ὥσπερ δὲ ὅτε ἐν ταῖς κορυφαῖς τοῦ ὄρους κατέχεεν ὄμβλιχην ὁ Νότος, τοῖς μὲν ποίμεσιν οὐδαμῶς προσφιλῆ, τῷ κλέπτῃ δὲ βελτίονα τῆς γυκτδες, τοσούτον δέ τις ὄραν πόρρω δύναται, ὅσον ἀφίησι λίθον, ὅτοι ὅσον λίθου βολὴ· οὕτως ὑπὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν κονιορτὸς ἡγείρετο ἀθρόος πορευομένων. λίαν δὲ ταχέως τὴν πεδιάδα διήρχοντο. ὅτε δὲ οὗτοι πλησίον ἐγένοντο, κατ' ἀλλήλων

15 Οἱ δὲ δὲ δὴ σχεδὸν οὐσαν ἐπὶ ἄλλῃ λοισιν ιόντες,
 Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς,
 Παρδαλέην ὥμοισιν ἔχων, καὶ καυπύλα τόξα,
 Καὶ ξίφος· αὐτῷρ ὁ δοῦρε δύων κεκορυθμένα χαλκῷ
 Πάλιων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,
 20 Ἀντίβιον μαχέσασθαι εὖ σινγῇ δηιοτῆτι.

Τὸν δὲ ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρτίφιλος Μενέλαος
 Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὄμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 "Ωστε λέων ἔχάρι μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
 Εύρων ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἴγα,
 25 Πειράων· μάλα γάρ τε πατεσθίει, εἴπερ ἀν αὐτῷ
 Σεύσανται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰχνοί·
 "Ως ἔχάρι Μενέλαος Ἀλέξανδρον Θεοειδέα
 Οφθαλμοῖσιν ἴδων· φάτο γάρ τισασθαις ἀλείτην·
 Αὐτίκα δὲ ἐξ ὄχέων σὺν τεύχεσιν ἀλτο χαμάζε.
 30 Τὸν δὲ ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς
 Ἐν προριχοῖσι φανέντα, πατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 "Ἄντι δὲ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἔχάζετο κῆρ' ἀλεείγων.
 "Ως δὲ ὅτε τίς τε δράκοντα ἴδων παλίνορπος ἀπέση
 Οὔρεος ἐν βίστης, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
 35 Ἀντὶ δὲ ἀρεχώρισεν, ὥχρος τέ μιν εἴλε παρειάς·
 "Ως αὐτὶς καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων
 Δείσας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς.
 Τὸν δὲ "Εκτῷρ νείκεσσεν ἴδων, αἰσχροῖς ἐπάεσσοις.
 Δύσπαρε, εἰδος ἀριστε, γυναιμανὲς, ἥπεροπειτά,
 40 Αἴθ' ὄφελες ἀγονός τ' ἔμεναι, ἀγαμός τ' ἀπολέσθαι.
 Καὶ κε τὸ βουλοίμιν, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἔνει,
 "Η οὐτῷ λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπότιον ἔλλασ.

ἐρχόμενοι, τοῖς μὲν Τρητὶ πρόμαχος ἢν Ἀλέξανδρος
οἱ κατὰ τὴν μορφὴν ὅμοιος τοῖς Θεοῖς, παρδάλεως δο-
ρὰν ἔχων περὶ τοὺς ὄμοις, καὶ τόξον ἐπικαμπές, καὶ
σπάθην. δύο δὲ οὐτος δόρατα ἐσοιωμένα σιδηρῷ κι-
νῶν, προεκαλεῖτο πάντας τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων,
κατὰ βιαιάν ἐναντίωσιν πολεμῆσαι ἐν τῷ μάχῃ τῷ
χαλεπῷ. ὡς γοῦν εἶδεν αὐτὸν Μενέλαος ο. πολεμικὸς
πορευόμενον ἐμπροσθεν τοῦ πλήθους, καὶ μεγάλως
καὶ ὑπεροπτικῶς διαβάλοντα, ὥσπερ λέων ἐχάρη
σώματι μεγάλῳ ὑντυχών, εύρων διλονότι ἢ ἔλαφον
κερασφόρον, ἢ αἴγα ἄγριου πεινῶν πάντα γάρ κατε-
σθίει, κανὸν αὐτὸν διώκωσι κῦνες ταχεῖς, καὶ νεανίας
ἀκμάζοντες. οὕτως ἐχάρη ὁ Μενέλαος, τὸν τοῖς θεοῖς
ὅμοιον Ἀλέξανδρον τοῖς ὄφθαλμοῖς θεασάμενος ὡήθη
γάρ δυνήσεσθαι τιμωρίσασθαι τὸν εἰς αὐτὸν ἀσαρ-
τόντα. εὐθέως δὲ ἐκ τοῦ ἄρματος σὺν τοῖς ὅπλοις εἰς
γῆν κατεπιδησεν. ὡς γοῦν ἴδεν αὐτὸν Ἀλέξανδρος ὁ
κατὰ τὸ εἶδος ὅμοιος τοῖς θεοῖς φανέντα ἐν τοῖς πρω-
ταγωνισταῖς, κατεπλάγη τὴν προσφιλῆ φυχὴν, ὅπισθ
δὲ εἰς τὸ πλῆθος τῶν φίλων ὑπανεχώρει, τὴν θανα-
τηφόρον μοῖραν ἐκκλίνων. καθάπερ δὲ, ὅτε τις δρά-
κοντα θεασάμενος ὄπισθόρμητος γέγονεν ἐν ταῖς κοι-
λάσι τοῦ ὄφους, καὶ τρόμος ὑπέλαβε τὰ μέλη τοῦ
σώματος, εἰς τὰ ὅπίστα δὲ ἀνεχώρησεν, ὠχρίσασίς τε
αὐτὸν κατὰ τὰς παρειὰς κατέλαβεν. οὕτω πάλιν εἰσ-
ῆλθε κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑπεριφανῶν Τρώων Ἀ-
λέξανδρος ὁ τοῖς θεοῖς ὅμοιος, φοβιθεὶς τὸν τοῦ Ἀτρέ-
ως ύιον. θεασάμενος δὲ ὁ Ἐκτωρ ὀνείδισεν αὐτὸν διὰ
λόγων αἰσχρῶν, λέγων ὡς κακέ Πάρι, κάλλιστε τὸν
μορφὴν, ἐπὶ γυναιξὶ μαιρόμετε, φεύσα, καὶ ἀπατεών,
εἴθε ἀποκίμενον ἦν σοι ἀτέκνω καὶ ἀσπόρω εἶνας,
καὶ πρὸ γάμου φθαρῆναι, καὶ ἀν τοῦτο θέλοιμι, καὶ
ἀν κατὰ πολὺ ὀφελιμώτερον ἦν, ἢ οὕτως ὅβριν εἶναι
(1) καὶ παράδειγμα τῶν αλλων, (2) ἢ καὶ ἐμπροσθετ

Ἡπού καγχαλόωσι καρπούσσωντες Ἀχαιοί,
 Φάντες ἀριστῆς πρόμον ἔμμεναι, οὐγέκα καλὸν
 45 Εἶδος ἐπ' ἀλλ' οὐκ ἔστι βίν φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλλή.
 Ἡ τοιόσδε ἐών, ἐν ποντοπόροισι τέεσσι
 Πόντον ἐπιπλάσας, ἐτδρους ἐρίηρας ἀγείρας,
 Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναικ' εὔειδέ ἀνῆγες
 Ἐξ Ἀπίνης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων;
 50 Πατρί τε σῷ μέγα πῦμα, πόληι τε, πατρί τε δῆμῳ,
 Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείαν δὲ σοι αὐτῷ;
 Οὐκ ἀν δὴ μείνειας ἀριθμίλον Μενέλαον;
 Γνοῖνς χ', οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοστιν.
 Οὐκ ἄν τοι χραίσμη κιθαρίς, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
 55 Ἡ τε κόμη, τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίγησι μιγείης.
 Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· οὐδὲ κεν ἄδη
 Λάινον ἴσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσο ἔοργας.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
 Ἔκτορ, ἐπεί με κατ' αἰσαν ἐνείκεσας, οὐδὲ πέπερ αἰσαν
 60 Αἰεί τοι κραδίν, πέλεκυς ως, ἔστιν ἀτειρής,
 Ος τ' εἰσι διὰ δουρὸς, υπ' ἀνέρος, ος ρά γε τέχνη
 Νήιορ ἐκτάμησεν, οφέλλει δὲ ἀνδρὸς ἐρωτίν.
 Ως τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβιτος νόος ἔστι.
 Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 65 Οὕτι ἀπόβλητά ἔστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 Οσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκῶν δ οὐκ ἄν τις ἔλατο.
 Νῦν αὐτ', εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν οὐδὲ μάχεσθαι,
 Ἀλλούς μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ ἀριθμίλον Μενέλαον
 70 Συμβάλετ ἀμφ' Ἐλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.

τῶν λοιπῶν ὑποβλεπόμενον διὰ μῆσος· ὅντας που γελῶσι καὶ χαίρουσιν οἱ τὴν κόμην τρέφοντες "Ελληνες, λέγοντες πρόμαχον εἶναι ἀριστέα, καθότι ὥραια μορφὴ ἔπειτιν, ἀλλ' οὐκ ἔσι τῇ διανοίᾳ δύναμις, οὐ δέ τις ἰσχύς· ἀρά τοιοῦτος ὁν, ἐν ταῖς θαλασσοπλόοις ναυσὶ τὴν θάλασσαν ἐπιπλεύσας, φίλους εὐαρμόσους ἀθροίσας, συγγενόμενος ἀλλοτρίοις ἀνθρώποις, γυναικα ὥραιαν ἀνήγαγες ἐκ γῆς μακρὰν ἀπέχουσις, νῦμφην ἀνδρῶν πολεμισῶν; τῷ τε σῷ πατρὶ βλάβην μεγάλην, καὶ τῇ πόλει, καὶ παντὶ τῷ πλάθει, καὶ τοῖς μὲν ἔχθροις εὐφροσύνην, σαυτῷ δὲ ὄνειδος καὶ αἰσχύνην; οὐκ ἀν νῦν μείνειας ἐπερχόμενον τὸν πολεμικὸν Μενέλαον; μάθοις ἀν οἴου ἀνδρος γυναικα ἀκμαζουσαν καὶ ἀνθουσαν ἔχεις· οὐδαμῶς ἀν σοι χρήσιμος γένοιτο οὐ κίθαρις, καὶ τὰ δῶρα τῆς Αφροδίτης, καὶ οὐ κόμη, καὶ οὐ μορφὴ, ὅταν τῇ γῇ συμμιγῆς καὶ ἀποθάνῃς ἀλλὰ λίαν δειλοὶ καὶ ἀνανδροὶ οἱ Τρωῖοι εἰσὶν· ὅντας γάρ ἀν ἕδη χιτῶνα λίθινον ἐνεδύσω, ἔνεκα τῶν κακῶν, ὅσα εἰργάσω. Πρὸς τοῦτο δὴ ὁ θεοῖς ὅμοιος κατὰ τὸ εἶδος Ἀλέξανδρος εἶπεν· ὡς "Εγετορ, ἐπειδὴ με κατὰ τὸ πρέπον ἀνειδίσας, οὐδὲ παρὰ τὸ πρέπον, ἀεὶ σοι οὐ καρδία ἐσὶν, ὥσπερ ἀξίην ἀκαταπούντος, οἵτις διέρχεται διὰ τοῦ ξύλου, ὅπ' ἀνδρὸς, διὸ δὴ σὺν τέχνῃ ναυπηγήσιμον ξύλον ἐκτέμνει, αὐξεῖ δὲ τὴν ὄρμὴν τοῦ ἀγρόδος· οὕτω σοι ἐν τοῖς σίθεσιν ἀφοβος ιοῦς ὑπάρχει· μή μοι οὐσίδιζε τὰ ἐπιθυμητὰ δῶρα τῆς χρυσῆς Αφροδίτης, οὐ φυῖλα καὶ ἀποβολῆς ἀξιά εἰσι τὰ μεγάλως ἔνδοξα δῶρα τῶν θεῶν, δσπερ ἀν αὐτοὶ χαρίσονται, οἰκείᾳ δὲ θελήσει οὐδεὶς ἀν δύνασιτο λαβεῖν. νῦν δὲ δὴ εάν με θέλῃς πολεμεῖν καὶ μάχεσθαι, τοὺς μὲν ἀλλοὺς Τρωῖας καὶ πάντας τὴς "Ελληνας καθίσαι ποίησον, ἐμὲ δὲ καὶ Μενέλαον τὸν πολεμικὸν ἐν τῷ μέσῳ συνάψατε μάχεσθαι περὶ τῆς Ἐλένης, καὶ πάντων τῶν κτημάτων αὐτῆς· οἵσις δ' ἀ-

Οππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένυται,
Κτίμαθ' ἐλών εὖ πάντα, γυναικά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω.

Οἱ δὲ ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
Ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων

75 Ἀργος ἐς ἵπποβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα·

“Ως ἔφαθ·” Εκτῷρ δὲ αὐτὸν ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας.

Καὶ ρ' ἐς μέσσον ἵων, Τρῷων ἀνέεργε φάλαγγας,
Μέσσον δουρὸς ἐλών· τοὶ δὲ ἰδρύνθισαν ἀπαντες.

Τῷ δὲ ἐπετοξίδεοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,

80 Τοῖσίν τε τιτυσκόμενοι, λάεσσοι τ' ἔβαλλον.

Αὐτῷρ ὁ μακρὸν ἀὔτεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

“Ισχεσθ, Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
Στεῦται γάρ τι ἐπος ἐρέειν κορυθαίολος” Εκτῷρ.

“Ως ἔφαθ·” οἱ δὲ ἐσχοντο μάχης, ἀνεώ τ' ἐγένετο
85 Ἐσσυμένως·” Εκτῷρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε.

Κέκλυτέ μεν, Τρῷες, καὶ εὖκνήμιδες Ἀχαιοί,
Μῦθον Ἀλεξανδροιο, τοῦ εἴνεκα νεῖκος ὄρωρεν.

“Αλλως μὲν κέλεται Τρῷας καὶ εὖκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τεύχεα καλέ ἀποθίσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῳ.

90 Αὐτὸν δὲ ἐν μέσσῳ καὶ ἀρπῆφιλον Μεγέλαον,
Οἵους ἀμφ' Ἐλένη καὶ κτύμασι πᾶσι μάχεσθαι·

Οππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένυται,
Κτίμαθ' ἐλών πάντ' εὖ, γυναικά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω.

Οἱ δὲ ἄλλοι φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμιοιμεν.

95 “Ως ἔφαθ·” οἱ δὲ ἄρα πάιτες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέσιπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.

Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμείο· μάλιστα γάρ ἄλγος ἵκανες
Θυμὸν ἐμὸν, φρονέω δὲ διακριθήμεναι πᾶν

νίμων νικήσῃ καὶ ἐπικρατέσερος γένηται, τὰ τε χρύματα πάντα καλῶς λαβὼν, καὶ τὴν γυναικα, ἀπαγέτω εἰς τὴν οἰκίαν· οἱ ἄλλοι δὲ ὑμεῖς φιλίαν, καὶ ὄρκους πισους ποιησάμενοι, οἰκεῖτε τὴν Τροίαν τὴν μεγαλόβαλον, καὶ εὐγειον· οἱ δὲ πορευέσθωσαν εἰς τὸ Ἀργος τὸ ἵπποτρόφον, καὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν αἱραίας γυναικας ἔχοισαν. Οὕτως εἶπεν· Ἐκτῷρ δὲ μεγάλως ἐχάρι, ἀκούσας τὸν λόγον· καὶ δὴ εἰς τὸ μέσον παραγενόμενος ἀνέκοπτε καὶ ἐκφύλιε τὰς τάξεις τῶν Τρώων, λαβόμενος τοῦ δόρατος κατὰ τὸ μέσον. οἱ δὲ ἐκάδισαν ἀπαντες· τούτῳ δὲ ἐπετόξευον οἱ τὴν κάμην τρέφοντες Ἑλληνες, καὶ οἴσοις, καὶ λίθοις κατασοχαζόμενοι ἐβαλλον. Ἀγαμέμνων δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν αὐδρῶν μεγάλως ἐβόησε λέγων· παύσατε, ὦ Ἑλληνες, μὴ βαλλετε, ὦ νέοι τῶν Αχαιῶν· Ἐκτῷρ γάρ ο ταχέως τὴν κόρυν κινῶν ὑπισχνεῖται εἰπεῖν τινα λόγον. Οὕτως εἶπεν· οἱ δὲ ἐπαύσαντο τῆς μάχης, καὶ ἀφανοις ἐγένοντο, σπονδαίως καὶ ἡπειρυμένως. Ἐκτῷρ δ ἐπειτα ἀμφοτέροις εἶπεν. ἀκούσατέ μου, ὦ Τρῷες, καὶ ἔυοπλοι· Ἑλληνες, τὸν λόγον τοῦ Λλεξάνδρου, οὐ χάρη οὐδὲ τοις καὶ μάχη ἐν οἷμην ἐγκύρεται· τοὺς μὲν ἀλλούς Τρῷας, καὶ εἰσόπλους Ἑλληνας κελεύει τὰ καλὰ αὐτῶν ὅπλα ἀποθέσθαι κατὰ γῆς τῆς πολλὰ βοσκουσις, αὐτὸν δὲ ἐν τῷ μέσῳ καὶ Μειέλαον τὸν πολεμικὸν μόνους πολεμεῖ περὶ Ἐλένης, καὶ πάιταν τῶν χρυμάτων αὐτῆς· οἵσις δὲ ἀν αὐτῶν νικήσῃ καὶ ἐπικρατέσερος γένηται, τὰ τε χρύματα πάιτα καλῶς λαβὼν, καὶ τὴν γυναικα ἀπαγέτω εἰς τὴν οἰκίαν· οἱ ἄλλοι δὲ φιλίαν καὶ ὄρκους πιστοὺς ποιησάμενα. Οὕτως εἶπεν. οὗτοι δὲ πάιτες ἡσυχοι ἐγένοντο σιγῇ· ἐν τούτοις δὲ Μειέλαος ὁ κατὰ πόλεμον ἀγαθὸς εἶπεν. ἀκούσατε νῦν καὶ ἐμοῦ· πάντα γάρ λύπη καταλαμβάνει τὴν εμὴν φυχὴν· οἴομαι δὲ διαχορισθῆναι οὐδὴ τοὺς τε Ἑλληνας, καὶ Τρῷας, μεν δὲ πολλὰ

Αργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 Εἴνεκ' εμεῖο ἔριδος, καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς·
 Ἡμέων δ' ὄπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 Τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακριθεῖτε τὰχιστα·
 Οἴστετε δ' αὖτε, ἔτερον μὲν λευκὸν, ἔτερην δὲ μέλαναν,
 Γῆ τε, καὶ Ήελίω· Διὸς δὲ οὐρανός τοις τούτοις.
 105 Αξατε δὲ Πριάμοιο βίνν, ὅφ' ὅρκια τάμνη·
 Αὐτὸς, ἐπεὶ οἱ παιδες ὑπερφίαλοι καὶ ἀπιστοι·
 Μή τις ὑπερθασίῃ Διὸς ὅρκια διλησπται·
 Αἰεὶ δ' ὄπλοτέρων αὐτῶν φρένες περέθονται·
 Οἵς δ' οἱ γέρων μετέγησιν, ἀμα πρόσσω καὶ ὄπισσω
 110 Λεύσσει, ὅπως δέχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 · "Ως ἔφαθ· οἱ δέ ἔχαρησαν Ἀχαιοί τε Τρῶες τε,
 Ἐλπόμενοι παύσεσθαι διῆγυροῦ πολέμοιο.
 Καί ρ ἵπποις μὲν ἔρυξαν ἐπὶ σίχας, ἐκ δέ ἔβαν αὐτοῖς,
 Τεύχεα τ' ἔξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαῖην
 115 Πλησίον ἀλλήλων· ὀλίγη δέ ήν ἀμφὶς ἄρουρα·
 "Εκτῷρ δέ προτὶ ἀστυ δύω κήρυκας ἔπειμψε
 Καρπαλίμας, ἄρνας τε φέρειν, Πρίαμάν τε καλέσσαι·
 Αὐτὰρ ἀ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 Νῆας τ' ἐπὶ γλαφυρὰς ιέναι, οὐδὲ ἄρν' ἐκέλευσεν
 120 Οἰσέμεναι· οἱ δέ ἀρ' οὐκ ἀπίθηστο· Ἀγαμέμνονι δίψι.
 "Ιρις δέ αὐθή· Ελένη λευκωλένω ἄγγελος ἥλθεν,
 Εἰδομένη γαλόφω, Ἀστινορίδας δάμαρτι,
 Τίνη Ἀστινορίδης εἶχε κρείων Ἐλικέων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἰδός αρίστη.
 125 Τίνη δέ εὗρ' ἐν μεγάρῳ· οὐδὲ μέγαν ιστὸν ὄφαινε,
 Δίπλακα, μαρμαρέην· πολέας δέ οὐέπασσεν αέθλους

δεινὸν πεπόνθατε, χάριν τῆς ἐμῆς μάχης, καὶ χάριν τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου αρχῆς τῶν αδίκων χειρῶν ὅτῳ δὲ ἡμῶν θάνατος, καὶ τῷ θανατηφόρος εἰς μαρτίον, ἀποθάνοις ἀν· οἱ ἄλλοι δὲ ταχὺ μᾶλα διαχωρισθεῖσται. οὐέγκατε δὲ δύο ἄρνας, ἓνα λευκὸν, καὶ ἑτέραν μέλαιναν, τῇ Γῇ, καὶ τῷ Ἡλίῳ· ἡμεῖς δὲ τῷ Διὶ κομίσομεν ἄλλον. ἀγάγετε δὲ τὴν τοῦ Πριάμου ἰσχὺν, ἵτοι τὸν Πρίαμον, ὅπως τοὺς ὄρκους αὐτὸς ποιήσῃται· ἐπειδὴ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ παράνομοί εἰσι καὶ ἀπιστοί, ἵνα μὴ τις αὐτῶν ἀδικίᾳ βλάψῃ τοὺς ὄρκους τοῦ Διος· αεὶ δὲ οἱ τῶν γεωτέρων ἀνδρῶν λογισμοὶ αἰωροῦνται πλανώμενοι· οἵς δὲ ἀν ὁ γέρων παρῇ, ὅμοι τό τε παρεληλυθὸς καὶ τὸ μέλλον ὄρᾳ, ὅπως ἀν ἔξοχως ἄριστα ἐν ἀμφοτέροις γένωνται. Οὕτως εἰπεν. οἱ Ἑλληνες δὲ, καὶ οἱ Τρώες ἐχάρησαν, ἐλπίζοντες λῆξαι τοῦ ταλαιπώρου, καὶ ἐπιπόιου πολέμου· καὶ δὴ τοὺς μὲν ἵππους κατέσχον κατὰ τὰς ταξείς, κατέβησαν δὲ αὐτοὶ, καὶ τὰ ὄπλα ἐξεδύνοντο, καὶ ταῦτα μὲν ἔθηκαν κατὰ γῆς ἐγγὺς ἀλλήλων, ὀλίγη δὲ γῆ μεταξὺ τῶν στρατευμάτων ἦν. ὁ Ἐκτώρ δὲ δύο κύρικας πρὸς τὴν πόλιν ἐπεμψεν ταχέως, τούς τε ἄρνας ἀγαγεῖν, καὶ τὸν Πρίαμον καλέσαι. Ἀγαμέμνων δὲ ὁ βασιλεὺς τὸν Ταλθύβιον ἐπεμψεν, ἐπὶ τὰς ταχείας ναῦς πορευθῆναι, καὶ ἄρνα ἐκέλευσεν ἀγαγεῖν. οὗτος δὲ οὐκ ἐπείθησε τῷ ἐνδόξῳ Ἀγαμέμνονι. οὐδὲ δὴ δὴ Ἰρις ἀγγελος; ἦκε τῇ λευκοβραχίονι Ἐλένῃ, δημοιωθεῖσα τῷ ἀνδραδέλφῳ αὐτῆς τῇ γυναικὶ τῇ υἱοῖς τῷ Ἀντίνορος, ἦν εἰχεν Ἑλικῶν ὁ βασιλεὺς ὁ υἱὸς τῷ Ἀντίνορος, τὸν Λαοδίκην τὴν ἀρίστην κατὰ τὴν μορφὴν ἀπὸ πασῶν τῶν θυγατέρων τὴν Πριάμοντα εὗρε δὲ αὐτὴν ἐν τῷ οἴκῳ· αὐτῇ δὲ ιστέργει διπλοίδα μεγάλην, λαμπρὰν, πολλὰς δὲ ἄθλες, εν αὐτῇ ἐποίκιλεν ὑφαίνουσα, τῶν Τρώων τῶν ἵππικῶν, καὶ τῶν σιδηροθράκων Ἑλλήνων, οὓς ἐπασχον χάριν αὐτῆς, ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ

καλ. I.

16

/ 6

Τρύφων θ' ἵπποδάμων, καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Οὓς ἔθεν εἴγε τ' ἔπασχον ὑπὸ Αρηος παλαμάων.
Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας αἰκέα Ίρις.

130 Δεῦρ' ἔθε, νύμφα φέλη, ἵνα θέσκελα ἔργα τίθαις
Τρύφων θ' ἵπποδάμων, καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Αρηα
Ἐκ πεδίων, ἀλοοῖσι λιλαιόμενοι πολέμαιοι.
Οἳ δὴ νῦν ἔσταισι ταγῇ, πόλεμος δέ πέπαυται,
135 Ασπίστηκεντρένοι, παρὰ δὲ γέγχεστα πακρά πέπηγεν.
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ αριφίλος Μενέλαος
Μακρὺς ἐγχείησι μαχίσονται περὶ σεῖο.
Τῷ δέ κεκτίσαντε φίλη τελέσθησκοστις.
“Ως εἰπούσα θεὰ, γλυκὺν ἵμερον ἔρβαλε θυρῷ
140 Ανδρός τε προτέροιο, καὶ αστεος, ἵδε τοκίων.
Αὐτίκα δὲ αργενηῆστι καλυψαμένη ὀθόνησι,
‘Ωριστ’ εἰς θαλάσσαια, τέρεν κατὰς διάκρη χέουσα.
Οὐκ αὖ, ἀμα τῆγε καὶ αιφίπολος δοῦ ἐποντο,
Αἴθρα Πτερύης Θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
145 Αἰτία δὲ ἐπειθ’ ἵκανοι, ὅθι Σκαμαὶ πύλαι ἤσαν.
Οἱ δὲ αἱροῦ Πρίσμοι καὶ Πάνθοον, οἵδε Θυροίτης,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ’, Ἰκετάνατ’, δῖον Αρηος,
Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντίνωρ, πεπνυμένω αἷμα,
Εἴσατο διψοχέροκτες ἐπὶ Σκαμαῖσι πύλαισι,
150 Γύραι δὴ παλέμονα πεπανεμένοι· αὐλὴ σκορπιται
Ἐπθλοὶ, τεττίγεται ἐρικότες, οἵτε καθ’ ὅλην
Δευδρέψιν ἐφεζόμενοι δῆπα λειριόεσταιν ιεῖσι·
Τοῖαι ἄρα Τρύφων ἡγύταρες ἥντ’ ἐπὶ πύργον ιοῦσαι,
Ωὶ δὲ οὐκ εἰδον· Ελένην ἐπὶ πύργον ιοῦσαι,

Αρεος, οὗτος τοῦ πολέμου πλησίον δὲ στάσα οὐ τατὰ τοὺς πόδας ταχεῖα Ἰρις, εἰπε πρὸς αὐτὸν· οὐ προσφιλῆς νύμφη, ἐλέθε ενθάδε, ἐπως θαυμαστὰ ἔργα ἵδης τῶν ἵππικῶν Τρῶων καὶ τῶν σιδηροθρακῶν Ἐλλήνων, οὐ πρότερον ἐπ' ἀλλήλους εφερούσολέμενον, διακρίουν πολλῶν αἵτιον, κατὰ τὸ πεδέον, ὀλεθρίας ἐφιέμενοι μάχης. οὗτοι δὴ νῦν κάθηνται σιωπῇ, λιξαντος τοῦ πολέμου, παρακείμενοι ταῖς ασπίσι· παρ' αὐτοῖς δὲ τὰ μακρὰ δόρατα πεπλυμένα εἰσόν. Αλέξανδρος δὲ καὶ Μεγάλως οὐ πολεμήσεις διεύ μακρῶν δοράτων μαχέσσονται περὶ σοῦ· τῷ νικήσαντι δὲ κληθήσεται φιλτάτη γαμπτή. Οὕτως εἰποῦσα οὐ θεα, οὐδεὶς ἐπιθυμίαν εἰνέβαλε τῇ φυχῇ αὐτῆς, τοῦ τε προτέρου ἀγδρός, καὶ τῆς πόλεως, καὶ τῶν γορέων εὐθέως δὲ λευκαῖς οὐδέναις τικεπαθεῖσα εἰξήρχετο τοῦ δικαιοτος, ἀπαλὸν καταχέουσα δάκρυαν· οὐ μόνη, μετ' αὐτῆς εἰποντες καὶ δύο θεράπαιναι, Λίθρα οὐ τοῦ Πιτθέως θυγατροῦ, καὶ Κλυμένη οὐ εὐόφθαλμος. ταχὺ δὲ ἐπειπτος αφίκοντο, ὅπου αἱ Σκαλαὶ πύλαι τοῦ Ἰλίου ήσαν. οἱ δὲ περὶ τῶν Πρέσπων, καὶ τὸν Πάνθεον, καὶ τὸν Θυμοίτην, καὶ τὸν Λάμπαν, καὶ τὸν Κλυτίον, καὶ τοῦ Ἰχεταονα τὸν κλάδον τοῦ Ἀρεος, Οὐκαλέγων τε, καὶ Ἀντίωρ ἀμφότεροι συνετοι, καὶ ἐχεφρονες ἐκάθιητο, γέροντες τοῦ δικιου παρὰ τὰς Σκαλαὶς πύλας, πολέμου δὲ πεπαιρένοι γύρα, ἀλλὰ διπληγόρος ὅπτες αγαθοί, τοῖς τέττιξι παραπλήσιοι, οἱ κατὰ τὴν ὑλην ἐπικαθήμενοι δένδρῳ φωνὴν προστινθεῖσι καὶ οὐδεῖς αφίξταις τοιούτοις δὴ οἱ τῶν Τρῶων ἀρχηγοὶ ἐκάθιητο· ἐπὶ τοῦ πύργου. οὗτοι οὖν, ως Ἰδον τὴν Ἐλένην ἐπὶ τὸν πύργον πορευομένην, πρέμει πρὸς ἀλλήλους ἐλεγον λόγους ταχεῖς. οὐδεμία μέμφεις ἔστι, τούς τε Τρῶας καὶ τοὺς εὐόπλους Ἐλλήνας περὶ τοιαύτης γυναικὸς πάσχειν Θλίψεις ἐπὶ

155 Ἡκά πρὸς ἀλλήλους ἔπει πτερόεντ' ἄγόρευον·

Οὐ νέμετις, Τρῆας καὶ ἐῦκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
Τοιηδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἀλγεα πάσχειν·
Λίνως ἀθανάτητοι θεᾶς εἰς ἀπα τοικέν·

Ἄλλακαὶ ὡς, τοίν περ ἔσστ', ἐν γησὶν νεέσθω,

160 Μηδ' ἵμιν τεκέεσσι τ' ὄπισσα πῆμα λίποιτο·

“Ως ἀρ' ἔφαν· Πρίμος δὲ Ελένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·

Δεῦρο πάροιδ' ἐλθοῦσα φίλοι τέκοι, ἵζει ἐμεῖο,

“Οφρα ἴδης προτερόν τε πόσιν, πιούς τε, φίλους τε·

Οὕτι μοι αἰτίη εσσί, θεοί νῦν μοι ἀτιοὶ εἰσιν·”

165 Οἳ μοι ἐφάρμισαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν·

“Ως, μοι καὶ τοιδ' ἄνδρα πελάριον εξόνομήν γε·

“Οστις δὲ ἔστιν Ἀχαιός αὐτὸς οὗτος τε μέγας τε·

“Η τοι μὲν κεφαλὴ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔσσι·

Καλὸν δὲ οὕτω ἔγων οὕτω ἴδον ὄφθαλμοῖσιν,

170 Οὐδὲ οὕτω γεραρὸν· βασιλῆι χάρι αἰδρὶ ἔοικε·

Τὸν δὲ Ελένη μύθοισιν ἀμείβετο, δῆτα γυναικῶν·

Αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι, φίλε ἐκυρέ, δεινός τε·

“Ως ὅφελεν θάνατός μοι ἀδεῖη κακός, ὄππότε δεῦρο

Τιέι σῷ επόμην, θάλαμον γυναικούς τε λιποῦσα,

175 Παῖδες τε τηλυγέτην, καὶ ὄμηλικίν ερατεινήν.

Ἄλλαδ τά γ' οὐκ ἔγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα·

Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μὲν ανείρεαι, οὐδὲ μεταλλάξ·

Οὕτος γέ, Ἀτρείδης ευρυκρείων Ἀγαμέμνων·

Ἀμφότερον βασιλεύς τ' αγαθός, κρατερός τ' αἰχματίς·

180 Δακρὺ αὐτὸς ἔμοις ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε·

“Ως φάτο· τὸν δὲ ὁ γέρων οὐγάσσατο, φώιησέν τε·

“Ω μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,

πολὺν χρόνον· λίαν ταῖς αθανάτκις θεᾶς κατὰ τὴν πρόσοψιν σμοία εστίν· ἀλλὰ καὶ οὕτω τούτου ἔχοντος, καίπερ οὐσα τοιαύτη, ὅμως πορευέσθω διὸ τὸν νεών, μηδὲ ίμιν, καὶ τοῖς τέκνοις ίμᾶν βλάβη εἰς τὸ μετέπειτα καταλειφθείν· Οὕτω δὴ εἰπον· ὁ Πρίεμος δὲ φωνίσας τὸν Ἐλένην ἐκάλεσεν, λέγων· ὁ προσφιλές τέκνον, ἐνθαδε ἐλθοῦσα καύτισον εναρτίον μου, δπως ἴδης τὸν τε τὸν πρότερον ἄνδρα, καὶ τοὺς κατ ἐπιγειατας οἰκείους, καὶ τους ἄλλους συγγενεῖς τε, καὶ φίλους· οὐδαμῶς σύγε αιτία μοι ὑπάρχεις, οἱ θεοὶ δὴ που αἴτιοι μοι ὑπάρχουσιν, οἱ κατ ἐμοῦ κεκινήκασι τὸν πολλῶν δακρύων αἴτιον πόλεμον τῶν Ἐλλήνων, δπως μοι καὶ τὸν μέγαν τοῦτον καὶ ἔξαισιον ἄνδρα ὄνομασσατα δηλώσῃς, τίς οὕτως Ἐλληνέστιν ἀπὸρ ἀγαθός τε καὶ μέγας· τῷ μὲν κεφαλῇ, καὶ τῷ τοῦ σωμάτος ἀκαστίματι, καὶ ἄλλοι μείζονες αὐτοῦ εἰσιν· αἵραιον δὲ οὕτως οὐπω τοῖς ὄφθαλμοῖς ἐθεαστάμην ἐγώ, οὐδὲ οὕτως ἐιτίμον· ὅντας που ἄνδρι βασιλεῖ ὅμοιός ἐστι· Ἐλένη δὲ λόγοις αὐτῷ ἀπεκρίθατο, οὐ διδοξεστάτη τῶν γυναικῶν, λέγουσα· ὁ προσφιλὺς πενθερέ, αἰδοῦς ἐμοὶ ἀξίος ὑπάρχεις, καὶ φοβερός, ὡς εἴθε ὥφειλεν αρέσαι μοι θάνατος κακός, ήγίκα εὐθάδε τῷ σῷ ὑιῷ ἱκολοῦθον, τὸν ἐμὸν οἶκον, καὶ τοὺς ἀδελφούς, καὶ οἰκείους καταλιποῦσα, καὶ τὴν μονογενῆ μοι θηγυμέρα, καὶ τὰς ἐρασμίας ὄμηλικας· ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ εγένετο, διὸ καὶ κλαίουσα νῦν ἀνύλωμαι· τοῦτο δέ σοι λέξω, δ με ἔρωτᾶς, καὶ ζητεῖς ἀκριβῶς· οὕτος ἔσιν Ἀγαμέμνων ὁ μέγας βασιλεὺς ὁ οἰδὲς τοῦ Ἀτρέως, θρου τε βασιλεὺς ἀγαθὸς ὁν, καὶ ισχυρὸς πολεμιστὴς· καὶ ἄνδραδέλφος δὴ ἐμὸς ὑπῆρχε τῆς κυνοπροσώπου καὶ ἀναιδοῦς, εἴ πέρ ποτε ἦν· Οὕτως εἰπερ· ο γέρων δὲ ιθαύμασεν αὐτὸν, καὶ εἰπεν οὕτως ὁ μακάριε, μοίρα ἀγαθῇ γεγενημένε, εὐτυχέστατε, οὐτε τοῦ Ἀτρέως, δι-

ΤΗ ρά νύ τοι πολλοὶ δεδικάτο κοῦροι Ἀχαϊοί.
 Ἡδη καὶ Φρυγίν εἰσῆλυθον ἀμπελόεσσαν,
 185 *Ενθα ἵδος πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰσθοπάλαις,
 Αποὺς Ὄτρης καὶ Μογδόνος ἀντιθέσθαι,
 Οἳ ρά τότε ἐστρατέωντο παρ' ὅχθας Σαγγαρίον.
 Καὶ γάρ ἐγών ἐπίκουρος ἐών μετα τοῖσιν ἐλέχθην
 *Ηματι τῷ, ὅτε ἥλθον Ἀμαζόνες αντιδίνειρας.
 190 *Αλλ' οὐδὲ σι τούτοισιν, ὅσσι ἐλικοπτες Ἀχαοί.
 Δεύτερον αὖτ' ; Όδυσσεις ίδων, ἐρέειν ὅ γεραίσ.
 Εἰπ' ἄγε μοι καὶ τούδε, φίλον τέκος, ὅστις ὁδὲ ἐστι.
 Μείων μὲν κεφαλῇ Αγαμεμνόνος Ατρειδαο,
 Εύρυτερος δὲ ὥμοισι, ίδε στέρνοσκη ἐδέσθαι.
 195 Τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῳ,
 Αὐτὸς δὲ, κτίλος ὡς, ἐπιτωλεῖται στῖχας ἀνδρῶν.
 Αρνειώ μν ἐγώνε εἴσκω πηγεσιμάλλω.
 *Οστ' οὖτον μέγα πῶς θιέρχεται αρχειάσαν.
 Τὸν δὲ πιμείβετ' ἐπειθ' Βλένη, Διος ἐκγέγαυια.
 200 Ούτος δ' αὐτοῦ, Δαερτιάδης πολύμητις Όδυσσεὺς,
 *Ος τράψη ἐν δύμῳ Ιθάκης, κραναῖς περ ἐούσης,
 Ειδὼς παυτούσις τε δάλους καὶ μίδεα πυκνά.
 Τὴν δὲ αὖτ' Αυτίνωρ πεπνυμένος αντίον ἀκύθα.
 *Ω γύναι. Η μάλα τοῦτο ἐπος υπερτές ἐειπας.
 205 *Ηδη γάρ καὶ δευτέρο ποτε ἥλυθε δῖος Όδυσσεὺς,
 Σεῦ ἐνεκ αγγελίν, σὺν αριῃ φίλῳ Μενέλαιῳ.
 Τοὺς δὲ ἐγώ εἴστηνοσσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα.
 *Αμφοτέρων δὲ φυῆν ἐδάνη καὶ μίδεα πυκνά.
 *Αλλ' ὅτε δι τρέσσαι μηγειρομένοισιν ἐμιχθεν,
 210 Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εύρεας ὥμους,

τως δή σας πολλοί" Ελληνες ύπαπτεταχμένοι εἰσὶν· οὐδη
καὶ εἰς τὸν Φρυγίαν παρεγενόμενον τὸν πολλὰς αμπέ-
λους ἔχονταν, σπου ἴδοι Φρύγας πολλοὺς ἄνδρας ἵπ-
ποκινητὰς καὶ πολεμικοὺς, λαοὺς διητας τοῦ Ὀτρέως
καὶ τοῦ Μεγδόνος τοῦ ἴσοδέος, οὐδὲ τότε εἰρατοπα-
δεύοντο παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σαγγάρου ποταμοῦ· καὶ
γάρ εὐωνύμια καὶ συνηρίθμημα αὐτοῖς κατέσ-
χειννυν τὸν ἴμεραν, ὅτε οὐλον αἱ Αμαζόνες αἱ τοῖς ἄν-
δρασι μαχομεναί, ἀλλ’ οὐδὲ οὐτας οὐσαν τοσοῦτοι, ὅ-
σοι οἱ εὐσφελερεὶς Ελληνες· δεύτερον δὲ τὸν Ὀδυσσεός
ιδῶν ὁ γέρων, πράτησεν ὡς τέκνων προσφιλές, ἀγε-
τὸν εἰπέ μοι, τις οὐτάς ἐστιν, ὃς τῷ μὲν σῶματι μι-
κρότερός ἐσιν Λγαμέμνονος τὸ οὐσοῦ τοῦ Ἀτρέως, πλα-
τύτερος δὲ τοῖς ὄμοις καὶ τῷ σῆθει ἔσικε; τὰ μὲν ὅπλα
αυτοῦ κείντοι κατὰ τῆς πολλὰ βοσκούσις, αὐτος
δὲ ὥσπερ χρίστης προσγωγεύεις, ἐπιπαρεύεται τὰς τά-
ξεις τῶν αἰδρῶν. ἀργειώ αὐτὸν ἔγωγε ἀπεικόλλαι εἰ-
παγεῖς καὶ εὐτραφεῖς ἔχοντι μαλλοὺς, ὅσις τὸ μέ-
γα ποίητιον διέρχεται τῶν λευκῶν προβάτων. Τούτῳ
δὲ ἐπειτά φεύγειν αστοῦ Ἐλέιν, οὐ ἐκ τοῦ Διός γεννιθεί-
σα, λέγουσα· αὗτος δὲ ἐστιν Ὀδυσσεὺς ὁ πολὺς τὴν
Βουλὴν, ὁ οὐρανοῦ Ασερτίον, οὐδὲ ἀνετράφη ἐν τῷ φί-
μῳ τῆς Ἰθάκης, καίπερ οὐσις τραχείας, δόλους πα-
τοδαπούς επιτάρενος, καὶ βουλεύματα συχνὰ καὶ συ-
νετὰ. πρὸς ταῦτην δὲ Ἀγτήνωρ ἐσηνετός εἰσεγεντίσεις
εἰπεν· οὐ γέρων, ὃντας πάσιν ἀλιθῆ τούτε τὸν λόρων
εἰρικας· οὐδὲ γάρ ποτε καὶ εὐθάδε εφίκετο ὁ ἔνδοξος
Ὀδυσσεὺς, ἐνέκα σῆς αὐγγελίας μετά Μενέλαου τοῦ
πολεμικοῦ· τούτους δὲ ἐγώ ύποδεξάμενος ἐν τῷ ε-
μῷ σέποι εἰέσθω καὶ ἐφιλοφρονησάμενον. ἐκατέρου δὲ
την τέ ακαδρεμεῖ τῶν μελλοντῶν κατέμασθε, καὶ τὰ βο-
λεύματα τὰ συνετὰ· ἀλλ’ οὐστέ δὲ ἐπ τοῖς Τρωσὶν
νήθροισμένοις ἐμίγνυκτο, ἐστώτων μὲν, οἱ Μενέλαιος
τῷν πλατεῖς ὄμοις ύπερεῖχε, ἀμφότεροι δὲ καθεῖσθαι

Αμφω δ' ἔζομένω, γεγαρώτερος δὲν Ὀδοσσεύς.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μιδεα πᾶσιν ὑφαίνου,
 Ή τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχαδιν ἀγόρευε,
 Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμιθος,
 215 Οὐδ' ἀφαιρτοεπής, εἰ καὶ γένει υστερος δὲν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναίξειν Ὀδυσσεύς,
 Στάσκεν, υπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμηκατα πίξας,
 Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπρανές ἐνώμα,
 Ἀλλ' ἀστεμφές ἔχεσκεν, αἴδρει φωτὶ ἐοικώς.
 220 Φαίης κεν ζάχοτόν τινα ἔμμεναι, ἀφρονά θ' αὔτως.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ρ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στίθεος ἔει,
 Καὶ ἔπεια νιφαδεστιν ἐοικότα χειμωρίγυστη,
 Οὐκ ἀν ἔπειτ' Ὀδυσσῆ γ' ἐρίσειε βροτὸς ἀλλος.
 Οὐ τότε γ' ὡδὸς Ὀδυσσῆς ἀγαστάιεθ' εἶδος ἰδόντες.
 225 Τὸ τρίτον αὐτὸς Αἴαντα ἴδων ἐρέειν ὁ γεραιός.
 Τίς γαρ ὁδὸς ἀλλος Ἀχαιος αὐτὸς οὐκ τε μάγας τε,
 Ἐξοχες Ἀργείων κεφχλὴν οὐδὲ εὐρέας ὄμους;
 Τὸν δὲ Ἐλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, δῆτα γυναικῶν.
 Οὐτος δὲ Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἐρκος Ἀχαιῶν.
 230 Ιδομενεὺς δὲ ἐτέρωθεν ἐγὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὁς,
 Ἐστική ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ οὐγερέθουται.
 Πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀριθφίλος Μενέλαος
 Οἴκων ἐν ἴμετέρῳ, ὃπότε Κρήτιθεν ἵκοιτο.
 Νῦν δὲ ἀλλοις μὲν πάντας ὄρῳ ἀλίκαντας Ἀχαιοὺς,
 235 Οὓς κεν εὐ γνοίην, καὶ τοῦνομα μαθησαίνω.
 Δοιαὶ δὲ οὐ δύναμαι ἴδεειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορα θ' ἵπποδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 Λύτοκαστρυνίτα, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.

μενοι, ἐντιμότερος ήν ὁ Ὀδυσσεὺς· ἀλλ' ὅποτε δὴ λόγους, καὶ βουλὰς πρὸς πάντας συνεῖρον, ὁ μὲν Μενέλαος ταχέως καὶ ἐπιτρέχων ἐδημητυόρει, ὀλίγα μὲν, ἀλλὰ πάντα πόδες, ἐπειδὴ οὐκ ἡνὶ πολυλόγος, οὐδὲ ἀμαρτάνων ἐν τῷ λεγειν, εἰ καὶ ταῦ Ὀδυσσεὺς ὑστερογενῆς ἡν· ἀλλ' ὅποτε δὴ ὁ πολύβουλος Ὀδυσσεὺς πηγείρετο, ἐμμόνως ἴσατο, τοὺς ὑφθαλμοὺς δὲ κατὰ γῆς ἐρείσας υπέβλεπεν ἀμεταρεπτί, τὴν ράβδον δὲ οὔτε ὅπίσω, οὔτε εἰς τὸ ἐμπροσθεν κατωφερῆ ἐκίνει, ἀλλ' ἀμεταρεπτον κατεῖχεν αἱρεῖ, ἀπείρων καὶ ἀμαθεῖ αὐτῷ ὅμοιος ἦν· εἰπες δὲ εἶναι τινὰ λιαν ἀργίλον, καὶ απλῶς οὕτως ἀνόντον· ἀλλ' οὐκά τινά φαντὶν μεγάλην ἐκ τοῦ στήθους ἀπέκεμπε, καὶ ρίματα σιφαστὴν χειμεριναῖς ὅμοια, κατὰ τὴν συνέχειαν διλογότι, οὐκ ἀν μετὰ ταῦτα ἀνθρώπος ἄλλος εἰς ἀμιλλαν ἔλθοι τῷ Ὀδυσσεῖ· οὐκον τάτε γε τὸ εἰδός τοῦ Ὀδυσσέως ἴδοντες ἐθαυμάσαμεν οὕτως· τὸ τρίτον δὲ ίδαν τὸν Αἴαντα ὁ γέρων πρώτησε· τῆς δὴ οὗτος ἐξ ἀλλοῖς· Ἐλλην ἐσὶν αὐτῷ αγαθός τε καὶ μέγας, προέχων τῶν Ἐλλήνων, κατὰ τε τὸ μῆκος τοῦ εώματος, καὶ τὸ πλάτος τῶν ὕμων· Ἐλένη δὲ αὐτῷ ἀπεκρίνατο ἡ εκτεταμένον πέπλον φοροῦσα, ἡ ἐνδεξός τῶν γυναικῶν· οὗτος Αἴας ἐστὶν ὁ μέγας καὶ ἐξαισιος, τὸ περιφραγματων τῶν Ἐλλήνων· Ἰδομενεὺς δὲ κατὰ τὸ ἔτερον μέρος, καθάπτερ θεὺς, ἐν τοῖς Κρητὶν ἴσταται· περὶ δὲ αὐτῶν οἱ ὑγειμόρες τῶν Κρητῶν συναθροίζονται· πολλάκις αὐτὸν ἐξενοδόχησεν ὁ πολεμικὸς Μενέλαος ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ, ὅπότε ἐκ τῆς Κρήτης ἀφίκετο· τὸν δὲ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας εὐοφθάλμους Ἐλληνας ὄρω, οὓς καὶ γνωρίσαμι ἀν, καὶ τὴν προστυαρίαν εἰποιμ, δύο δὲ ὑγειμόρες καὶ βασιλεῖς αὐτῶν οὐ δύναμαι ἴδειν, τόν τε ἱππικὸν· Κάστορα, καὶ τὸν ἀγαθὸν τὴν πυκτικὴν τέχνην Πολυδεύκην, τοὺς αὐταδέλφους μοι, οὓς μοι μία μήτηρ ἔτεκε· ἡ οὐκ οὐσ-

‘Η οὐχ ἐσπέσθιν Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;
 240 *Η δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσος ἐνὶ ποντοπόροισι,
 Νῦν δ' αὐτὸύκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 Λῆσχεα δειδιότες καὶ ὄνειδεα πόλλα, ἃ μοι ἐστίν;
 *Ως φάτο· τοὺς δ' ἦδη κατέχεν φυτίζος αἰα
 Ἐν Λακεδαιμονίῳ αὐθί, φίλη ἐν πατρίδι γαῖῃ.
 245 Κίρυκες δ' ἀνὰ ἀστυ θεῶν φέρον ὄρκια πιστὰ,
 *Ἀρνε δύω, καὶ σῖνον ἐϋφρονά, καρπὸν ἄρευρος,
 Ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
 Κίρυξ Ἰδαῖος, ὅδε χρύσεια κύπελλα·
 *Ωτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσεν.
 250 *Ορσεο, Λαομεδοντιάδη· καλέουσσεν ἄριστος
 Τρφῶν θ' ἵπποδάραων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 *Ἐς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὄρκια πιστὰ τάμπτε·
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀριέφιλος Μενέλαος
 Μακραῖς ἐγχείοισι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 Τῷ δέ γε νεκίσαντι γυνὶ καὶ κτύματ' ἔπειτο.
 Οἱ δ' ὄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναιοίμεν Τροίην ἐριβώλασσα· τοὶ δὲ νεέσθων
 *Ἀργος ἐς ἵπποβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.
 *Ως φάτο· ρίγυσεν δ' ὁ γέρων, ἐκάλευσε δὲ ἑταῖροις
 260 *Ιππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὄτραλέως ἐπίθοντο·
 *Αν δ' αἴρεβη Πρίαμος, κατὰ δ' οὐρία τεῖνεν ὀπίσσω·
 Πάρ δέ οι Ἀντίνωρ περικαλλέα βίσσωτο δύφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σκαλῶν πεδίονδ' ἔχος ἀκέτες ἵππους·
 *Αλλ' ὅτε δή ρίγκοντο μετὰ Τρφας καὶ Ἀχαιοὺς,
 265 *Εξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν
 *Ἐς μέσσον Τρφῶν καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντε.

λέονθισαν τοῖς ἄλλοις ἐκ τῆς ἐπερδστου Λακεδαιμονίος, ἢ εἴ ποιο το μὲν κάκεῖνοι ἐν Θάδε διὰ τῶν Σαλαστοπλόων νεῶν, νῦν δὲ δὴ οὐ θέλουσιν εἰσελθεῖν κατὰ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, φοβούμενοι τὰς αἰσχύνας καὶ τὰ ὄνειδα, ἢ μοι πολλὰ πάρεισιν; Οὕτως εἴπετούτους δὲ ἡδη κατέσχε τεθνεώτας οὐ τὰ πρὸς τὸ ζῆν φύουσα γῆ ἐν τῷ Λακεδαιμονί, αὐτόθι ἐν τῷ πατρίδει τῷ προσφιλεῖ γῆ. Οἱ κήρυκες δὲ κατὰ τὴν πόλιν ἔφερον τοὺς πιστοὺς ὄρκους τῶν θεῶν, ἀργας δύο, καὶ οἶνον καρπὸν εὐφραγτικὸν τῆς γῆς ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ. ἔφερε δὲ κρατῆρα λαμπρὰν ὁ Ἰδαῖος κῆρυξ, καὶ χρυσὰ ποτήρια πλισίον δὲ στὰς παράξυνε τὸν γέροντα λόγοις, λέγων ὡς ύιε τοῦ Λαομεδοντος ἀνάστα, καλοῦσι σε οἱ ἀριστοι τῶν ἵππικῶν Τρίων, καὶ τῶν σιδηροθράκων Ελλήνων κατελθεῖν εἰς τὸ πεδίον, ἵνα ὄρκους πιστοὺς δι᾽ ἐντόμων θυμάτων ποιήσητε. Ἀλέξανδρος δὲ καὶ Μενέλαος ὁ πολεμικὸς διὰ μαχῶν δοράτων πολεμήσουσι περὶ τῆς γυναικὸς τῷ νικήσαντι δὲ οὐ γυνὴ καὶ τὰ χρύματα ἀκολουθήσει· οἱ ἄλλοι δὲ φιλίαν καὶ ὄρκους πιστοὺς δι᾽ ἐντόμων θυμάτων ποιήσαντες οἰκοῖμεν ἀν τὴν εὐγείου Τροίαν· οὗτοι δὲ πορευέσθωσαν εἰς τὸ Ἀργος τὸ ἵπποτρόφον καὶ εἰς τὸ Ελλάδα τὴν γυναικας ὥραιας ἔχουσαν. Οὕτως εἴπετο εφεβύθη δὲ ὁ γέρων, εἴπετο δὲ τοῖς φίλοις ζεῦξαι τοὺς ἵππους· οἱ δὲ ταχέως ὑπέκουσαν, ἀνέβη δὲ ὁ Πρίσαμος, κατέτεινε δὲ τοὺς λάρους τῶν χαλινῶν ἐπισθεν, παρὰ αὐτῷ δὲ καὶ Ἀντίνωρ ανέβη ἐπὶ τὸ περικαλλές καὶ ὥραιον ἄρμα· οὗτοι δὲ διὰ τῶν Σκαιῶν πυλῶν ἐπὶ τὸ πεδίον ἥλαυνον τοὺς ταχεῖς ἵππους· ἀλλ' οὐτα καὶ δὴ αφίκοντα πρὸς τοὺς Τρίων καὶ Ελληνας, καταβάντες ἐκ τῶν ἵππων εἰς γῆν τὴν πολυτρόζον, ἐπορεύοντο εἰς τὸ μέσον τῶν Τρίων καὶ τῶν Ελλήνων· ἀνέστη δὲ ἐπὶ τούτοις εὐθέως Ἀγχιμέμων

"Ωρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 'Αν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
 "Ορκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 270 Μίσγον· ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχειν.
 'Ατρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
 "Η εἰ πάρ Ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄδρτο,
 'Αργῶν ἐκ κεφαλέων τάμε γε τρίχας· αυτὰρ ἔπειτα
 Κήρυκες Τρφῶν καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
 275 Τοῖσι δ' Ἀτρείδης μεγάλ' εὗχετο, χεῖρας ἀνασχών.
 Ζεῦ πάτερ, "Ιδιθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 'Ηέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾶς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ, καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 'Ανθρώπους τίννυσθον, δστις κ' ἐπίορκον ὁμόσπυ,
 280 Τμεῖς μάρτυροί ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστά.
 Εἰ μέν κεν Μεγέλαον Ἀλέξανδρος καταπέψυκη,
 Αὐτὸς ἔπειθ' Ἐλένην ἔχέτω, καὶ κτήματα πάντα,
 'Ημεῖς δ' εὐ νίεστι νεώμεθα ποντοπόροισιν.
 Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μεγέλαος,
 285 Τρῆας ἔπειθ' Ἐλένην, καὶ κτήματα πάντα ἀποδοῦναι,
 Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοιλεν,
 "Η τε καὶ ἐστομένοισι μετ' αἰνθρώποισι πέληται.
 Εἰ δ' ἀν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος, Πριάμοιό τε παιδες
 Τίνειν σὺν εθέλουσιν, Ἀλεξάνδροι πεσότος,
 290 Αὐτὰρ εἶγὼ καὶ ἔπειτα μιχέσσομαι, εἴνεκα ποιῆς,
 Λύθι μένων, ἔως κε τέλος πολέμου κιχείω.
 "Η, καὶ ἀπὸ στοιχάχους ἀρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ.
 Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθοῖς ἀσπαροντας,
 Θυμοῦ θειομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκὸς·

βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν, ἀνέστη δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς
οὐ πολύβουλος. οἱ δὲ λαμπροὶ κῆρυκες τὰ καθ' ὅν
ομόσειν ἔμελλον, ὅτοι τὰ ὄρκομόσια τῶν θεῶν τὰ
πιστὰ συνῆγον, ἐν τῷ κρατῆρι δὲ οἶνον ἐνέχεοι, τοῖς
βασιλεῦσι δὲ ὅδωρ κατὰ χειρῶν ἔχεαν· οἱ δὲ υἱοὶ
τοῦ Ἀτρέως σπασάμενος ταῖς χερσὶ τὴν μάχαιραν,
ἵτις αὐτῷ παρὰ τὴν μεγάλην θύκην τοῦ ξίφους ἀεὶ
ἐκρέματο, ἐκ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀριών ἀπέκοψε τὰς
τρίχας· οἱ δὲ κῆρυκες τοῖς ἀρίστοις τῶν Τρώων καὶ
τῶν Ἐλλήνων διένειμαν αὐτὰς· ἐπὶ τούτοις δὲ ὁ υἱὸς
τοῦ Ἀτρέως μεγάλως ἡύχετο ἄρας τὰς χεῖρας, λέ-
γων γέ τοι Ζεῦ πατέρε, οὐ ἐκ τῆς Ἰδίς βασιλεύων ἀπάν-
των, ἐνδοξότατε, υἱολοτατε, καὶ Ἡλίε, ὃς πάντα ὄρας·
καὶ πάντα ἀκούεις, καὶ Ποταμοί, καὶ Γῆ, καὶ οὐτοὶ
οἱ κάτω ἐν "Αἰδου τοὺς τεθνεῶτας ἀνθρώπους τιμω-
ρεῖσθε, ὃς ἀν τοὺς δρκοὺς παραβῆ, καὶ ἐπιορκῆσῃ,
ὑμεῖς ύπαρχετε μάρτυρες, διατηρεῖτε δὲ τοὺς πι-
στοὺς δρκοὺς· εἴ μὲν οὐ Ἀλέξανδρος ἀποκτείνῃ τὸν
Μενέλαον, αὐτὸς μετὰ ταῦτα ἔχετω τὴν Ἐλένην, καὶ
τὰ χρύματα πάντα, οἵμεῖς δὲ πορευώμεθα διὰ τῶν
θαλασσοπλόων νεῶν. Εἰ δὲ Μενέλαος οὐ πυρρὸς ἀ-
ποκτείνῃ τὸν Ἀλέξανδρον, τοὺς Τρώας μετὰ ταῦτα
ἀποδοῦναι τὴν Ἐλένην, καὶ πάντα τὰ χρύματα, καὶ
πρὸς τούτοις ἀιτέκτισιν ἀποτιννῦναι οἵμιν, ἥντινα δεῖ,
ἵτις ἀν καὶ ἐν τοῖς μεταγενεστέροις ἀνθρώποις δια-
μείνειεν. Εάν δὲ οὐ Πρίαμος, καὶ οἱ παιδεῖς τοῦ Πρι-
άμου ἀντέκτισιν ἐμοὶ ἀποδοῦναι οὐκ ἐθελήσωσιν, α-
ποθανόντος τοῦ Ἀλέξανδρου, ἀλλ' ἐγὼ καὶ μετὰ ταῦ-
τα πολεμήσω, χάριν του προστίμου, διατρίβων ἐν-
ταῦθα, μέχρις οὐ καταλαβῶ τὸ τοῦ πολέμου τέλος.
Εἰπε, καὶ τοὺς φάρυγγας τῶν ἀριών ἀπέκοψε σι-
δύρῳ ἀνηλεεῖ, καὶ τούτους μὲν ἔθηκε κατὰ γῆς
σκορπίοντας, ψυχῆς απεστερημένους· οὐ γὰρ σίδηρος
ἀφείλετο αυτῶν τὴν ισχὺν· οἶνον δὲ ἐκ τοῦ κρατῆ-

295 Οἴγαν δ' ὅκη κριτῆρος ἀριστάμενοι δεκάστην
 Ἐκχεον, οὐδὲν τοῦ χρυσοῦ θεοῖς αἰειγενέτησιν.
 Ωδε δέ τις εἴπεσκεν ιδὼν εἰς οὐρανὸν ἐυρύν.
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ αἴθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Οππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημάνεταιν,
 300 Ωδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ρέοι, ως ὅδε οἶνος,
 Αὐτῷ, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δὲ ἄλλοισι μηγεῖν.
 Ως ἔφαν· οὐδὲν ἄρα πώ σφιν ἐπεκρατεῖνε Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῆλον ἔειπε.
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες, καὶ ἐύκημιδες Ἀχαιοί·
 305 Ήτοι ἐγὼν εἴμι προτὶ Ἰλιον ἐνεμεσσαν,
 Αὖτις ἐπεὶ οὐπώ τλίσομέν ἐν ὄφθαλμοισιν ὄρᾶτθαι
 Μαρνάμενον φίλον υἱὸν ἀρνίφιλῷ Μενελάῳ.
 Ζεὺς μὲν που τόγε ρίδε καὶ αἴθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Οπποτέρῳ Θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
 310 Ή ρά, καὶ εἰς δίφρον ἄριας θέτε ισόθεος φώς.
 Αν δὲ ἄρ' ἔβαλιν αὐτὸς, κατὰ δὲ νίνια τεῖνεν ὀπίσσων·
 Πάρ δέ οἱ Ἀντίνωρ περικαλλέα βίσατο δίφρον·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄφορρός προτὶ Ἰλιον ἀπνεόοντο.
 Εκτῷρ δὲ Πριάμοιο πάδις καὶ δῖος Οδυσσεὺς
 315 Χώραν μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτῷρ ὅπειτα
 Κλύρους ἐν κυνέῃ χαλκίρει πάλλον ἐλόντες,
 Οππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείν χάλκεον ἐγχεις.
 Λαοὶ δὲ οὐκίσατο, θεοῖσι δὲ χεῖρας αἰνέσχον·
 Ωδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε, Τρώων τε·
 320 Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδίων, κύδιστε, μέγιστε·
 Οππότερος τάδε ἔργα μετ' αἰμοφόροισιν ἔθηκε,
 Τὸν δός αποφθίμειον δῦναι δόμον Ἀΐδος εἴσω,

ρος ἀριστάμενοι τοῖς ποτηρίοις ἔξεχον, οἱ δὲ εὐχωτα
τοῖς θεοῖς τοῖς αἱρὲ οὐσι. οὗτω δέ τις εἰπεν ἀνα-
βλέψας εἰς τὸν πλατύν οὐρανὸν ὡς Ζεῦ εὐδοξότατε,
καὶ υψηλοτάτε, καὶ οἱ λοιποὶ ἀθάνατοι θεοί, οἵτι-
νες ἀν ἀφίμῳ πρότερον τοὺς ὄρκους Βλάψειαν, πήτος
παραβαῖεν, οὗτως ὁ ἐγκέφαλος αὐτῶν χαμαὶ χέοι-
το, ὥσπερ οὗτος ὁ οίνος, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν
αἱ γαμιταὶ δὲ ἄλλοις αὐδράσι μιγείησαν. Οὗτος
εἰπον. οὕπω δὲ ἄρα τὴν αἰτησιν αυτοῖς ἐπετέλει ο
τοῦ Κρόνου υἱός. εἰν τούτοις δὲ Πριάμος ὁ ἀπόγονος
τοῦ Δαρδάνου εἰπε λόγον· ἀκούστατέ μου, ὡς Τρῦες,
καὶ εὐοπλοι "Ελληνες· ἐγὼ μὲν ἀπελεύσομαι πρὸς
τὴν ἀνεμόδη, καὶ υψηλὸν" Ἰλιον, εἰς τὰ ὅπιστα, ἐπει-
δὴ οὐδαμῶς καρτερίσω πρὸ ὀφθαλμῶν ὄραν τὸν ἀγα-
πητὸν υἱὸν μαχόμενον τῷ πολεμικῷ Μενελάῳ· ὁ Ζεὺς
δέ που τοῦτο ἐπίσταται, καὶ οἱ ἄλλοι αἰθάνατοι θεοί,
ὡς τινι τούτων τὸ τέλος τοῦ θανάτου εἴμαρτο. εἰπε
δὴ, καὶ τοὺς ἄργας ἐπὶ τοῦ ἄρρενος ἐθίκεν ὁ τοῖς
θεοῖς ἴσος ἀνὴρ· αὐτέῳ δὲ οὖν αὐτὸς, κατέτεινε δὲ
τοὺς λάρους τῶν χαλινῶν ὅπισθεν· παρ' αὐτῷ δὲ
καὶ Ἀντινωρ ἐπὶ τὸ περικαλλές, καὶ ὄραιον ἄργα
ἀνέβη. οὗτοι μὲν δὴ ὅπισθόρηστοι πρὸς τὴν Ἰλεον
ἐπανήρχοντο. "Εκτῷρ δὲ ὁ τοῦ Πριάμου υἱὸς, καὶ οἱ
ἐνδοξοὶ Οδυσσεὺς, πρῶτον μὲν διεμέτρουν τόπου διά-
στιμα, ἐπειτα δὲ λαβόντες κλήρους ἔχινουν αὐτοὺς
ἐν περικεφαλαίᾳ χαλκῷ πριοστεύει, ὅστις δὲν αὐτῶν
πρότερον αἱρῇ, καὶ ρίψῃ κατὰ τοῦ ἑτέρου τὸ χαλ-
κοῦν δόρυ. οἱ λαοὶ δὲ εὐξάντο, τοῖς θεοῖς δὲ χραν-
ταὶ χεῖρας. οὗτω δέ τις ἀπὸ τῶν Ἐλλήνων, καὶ Τρύ-
ων εἶπεν· ὡς Ζεῦ πάτερ, ὃ ἐκ τῆς Ἰδης βάσιλεύων
ἀπάγγειλε, ενδοξότατε, υψηλότατε, ὅστις αὐτῶν ταῦ-
τα τὰ ἔργα εὐ ἀμφοτέροις ἐποίησε, τούτον δος ἀ-
πολωλέτα τὸν εἰν "Αἰδους αἴκουν εἰσελθεῖν, οὐ μηδ δὲ αἴ-

‘Ημῖν δ’ αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.

‘Ως ἀρ’ ἔφαν· παῖλε δὲ μέγας κορυθαίλος’ Ἐκτωρ,

325 ^{τι} Αὐτὸν· Πάριος δὲ Θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν.

Οἱ μὲν ἔπειθ’ ἵζοντα κατὰ στίχας, ὥχι ἐκάστῳ

“Ιπποι ἀεργίποδες, καὶ ποικίλα τεύχε’ ἔκβιντο.

Αὐτὰρ ὅγ’ ἀμφ’ ὥμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἱγκόμοιο.

330 Κυνηῆδας μὲν πρῶτα περὶ κυνίμυστιν ἔθηκε

Καλαῖς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀφαριάσ.

Δεύτερον αὖ, Θώρικα περὶ στήθεσσιν ἐδυνετ

Οἴο καστυνάτοιο Δυκάονος· ἕρμοστε δὲ αὐτῷ·

‘Αμφὶ δὲ ἄρ’ ὥμοισι βάλετο ξίφος ἀργυρόκλιν,

335 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·

Κρατὶ δὲ τὸν ἴφθιμῷ κυνέην εὔτυχτον ἔθηκεν,

“Ιππουριν· δεινὸν δὲ λάφος καθύπερθεν ἔνευεν·

Εἴλετο δὲ ἀλκιμον ὅγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.

‘Ως δὲ αὐτῶς Μενέλαος ἀρῆιος ἔκτε’ ἐδυνεν.

340 Οἱ δὲ ἐπεὶ οὖν ἐκατερθεν ὄμιλου θωρήθησαν,

‘Ες μέσσον Τρφῶν καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,

Δεινὸν δερκόμενοι· Θάμβος δὲ ὁχεν εἰσορόωντας

Τρφῆς θὲ ἵπποδάμους, καὶ ἐϋκνήδας Ἀχαιούς.

Καὶ ρέγγυς στήτην, διαμετρητῷ ενὶ χώρῳ,

345 Σείοντ’ ὅγχείας, ἀλλήλοισιν κρτέοντε.

Πρόσθε δὲ Ἀλέξανδρος προτείνει δολεχόσκιον ὅγχος,

Καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ’ αἰσπιδα πάντος’ ἐστην·

Οὐδὲ ἔρριζεν χαλκὸν, ανεγνάμφη δέ οἱ αἰχμῇ

‘Ασπίδι ἐν κρατερῷ· ὃ δὲ δεύτερος ὥριντο χαλκῷ

350 Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διῆς πατρί·

Θις φιλίαν καὶ ὄρχους πιστούς γενέσθαι. Οὕτω δὴ εἴπον. "Εκτῷρ δὲ ὁ μέγας, ὁ ταχέως τὸν περικεφαλαῖαν κινῶν τὰς φύρους ἐκίνει εἰς τὰ ὄπίσω ὄρῶν· τοῦ Πάριδος δὲ ἡ φύρος ὀξέως ἀπεπήδησε· οἱ μὲν οὐδὲ ἄλλοι μετὰ ταυτὰ ἐκάθιζον κατὰ τὰς τάξεις, ὅπου ἐκάστῳ οἱ ταχύποδες ἵπποι, καὶ τὰ ποικίλως κατεσκευασμένα ὅπλα ἔκειντο. ὁ δὲ κατὰ τοὺς ὄμοις περιεβάλετο τὰ περικαλλῆ ὅπλα Ἀλέξανδρος ὁ ἔνδοξος ὁ ἀνὴρ τῆς καλλικόμου Ἐλένης· πρῶτον μὲν κυνηγίδας περὶ τὰς κυνῆμας ἐβάλετο, χρησίμους πρὸς φυλακὴν, καλύμμασι τῶν σφυρῶν ἀργυροῖς ἐφρυμοσμένας· δεύτερον δὲ τῷ σύνθει περιεδυσατο θώρακα τοῦ ἑαυτοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Λυκάονος, ἀρμόδιος δὲ αὐτῷ γέγονε· τοῖς ὄμοις δὲ περιεβάλετο ξίφος ἀργυροῖς ἄλλοις κεκοσμημένον σιδηρούν· μετὰ ταῦτα δὲ τὸν μεγάλιν τε καὶ ἰσχυρὰν ἀσπίδα· ἐπὶ δὲ τῷ ἰσχυρῷ κεφαλῆ τὴν καλῶς κατεσκευασμένην περικεφαλαῖαν ἐπέθικεν τὸν ἰππείας θριξὶ κεκοσμημένην· φοβερῶς δὲ ὁ λόφος ἀνωθεν κατέρευεν· ἔλαβε τὸ ἰσχυρὸν δόρυ, ὅπερ τῷ χειρὶ αὐτοῦ ἥρμοζε· αἰσθάτως δὲ καὶ Μενέλαος ὁ πολεμικὸς τὰ ἄπλα ἐνεδύσατο. οὗτοι δὲ ἐπειδὴ ἐκατέρωθεν τοῦ πλίθους, ἦτοι ἐξ ἐκατέρου μέρους καθωπλίσθησαν, εἰς τὸ μέσον τῶν Τρφῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπορεύοντο καταπληκτικῶς ὄρῶντες· ἐκπληκτεῖς δὲ κατεῖχε βλέποντας τοὺς ἵππους τε Τρφας, καὶ ἐνόπλους Ἑλληνας· καὶ δὴ ἐγγὺς ἐστησαν ἐν τῷ διαμεμετρημένῳ τόπῳ κινοῦντες τὰ δόρατα ἄλληλοις μυητικακοῦντες καὶ ὄργιζόμενοι. πρότερον δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἀφῆκε τὸ μακρὰν σκιάν ἀποτελοῦν δόρυ, καὶ ἐβαλε κατὰ τὸν ἀσπίδα τοῦ ὑιοῦ τοῦ Ἀτρέως τὸν πανταχόθεν ἴστην, ἦτοι τὸν κυκλοτερῆ, οὐδὲ διέσπασε τὸ σίδηρον, ἀνεκάμφη δὲ αὐτῷ ἡ ἐπιδορπατὶς ἐν τῷ ἰσχυρῷ ἀσπίδι. ὁ δὲ δεύτερος ὄρμησε μετὰ τοῦ σιδηροῦ ὁ τε Ατρέως υἱὸς Μενέλαος, εὐξάμενος· Διὶ τῷ

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργε,
 Δῖος Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ύπὸ χερσὶ δάμασον.
 Ὁφρα τις ἐρρίγυσι καὶ ὁ φιγόνων ἀνθρώπων,
 Ζεινοδόκον κακὰ ρέξαι, ὃ κεν φιλότητα παράσχῃ.

355 Ἡ ῥά, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Πριάμιδα κατ' ἀσπίδα πάντος ἔισην.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἥλθε φαεινῆς ὅμβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρικος πολυδαιδάλου πήρειστο.
 Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χετῶνα.

360 Ἔγχος· ὁ δὲ ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόνιλον,
 Πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δὲ ἄρ' αὐτῷ
 Τριχθά τε καὶ τετραχθά δικτρυφθέν ἔκπεσε χειρός.
 Ἀτρείδης δὲ φύμαξεν, ιδὼν εἰς οὐρανὸν εύρυν.

365 Ζεῦ πάτερ, οὗτις σεῖο θεῶν ὄλοώτερος ἀλλος.
 Ἡ τὸν ἐφάμιν τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος.
 Νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσιν ἔγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 Ήίχθη παλάμυφιν ἐτώσιον, οὐδὲ ἔβαλόν μιν.
 Ἡ, καὶ ἐπαίξας, κόρυθος λάβεν ἴπποδασεῖς,

370 Ἐλκε δὲ ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
 Αγχε δέ μιν πολύκεστος ἴμας ἀπαλὴν ύπὸ δειρῶν,
 Ος οἱ υπὸ ἀνθερεῶνος ὄχευς τέτατο τρυφαλεῖς.
 Καὶ νύ κεν εἴρυσέν τε, καὶ ἀσπετον ὕρατο κῦδος,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξεν ὑόησε Διὸς θύγατρη Ἀφροδίτη,

375 Ἡ οἱ ρῆξει ἴμάντα βοδὸς ἵφι κταμένοιο.
 Κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἄμ' ἐσπετο χειρὶ παχείγ.
 Τὰ μὲν ἐπειθ' ἕρως μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς
 Ρίψε πιδιγκίσας, κόμισταν δὲ ἐρίπρες ἔταιρος.

πατρὶ οὔτως ὡς Ζεῦ βασιλεῦ παράσχου μοι τίμων Η-
ρίσασθαι τὸν ἐνδοξὸν Ἀλέξανδρον, διὸ με πρότερον κα-
κὰ εἰργάσατο, καὶ ἀπόλεσον αὐτὸν διὰ τῶν ἐμῶν
χειρῶν, δπως καὶ τις τῶν μεταγενεσέρων ἀνθρώπων
φοβηθῆ ξενοδόχον κακὰ εἰργάσασθαι, διὸ ἀν αὐτῷ φρ-
λοφροσύνην παράσχῃ. Εἰπε δὴ, καὶ διασείσας αὐτὴν
τὸ μακρὰν σκιὰν ἀποτελοῦν δόρυ, καὶ ἐβαλε κατὰ τὴν
ἀσπίδα τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου τὴν πανταχόθεν ἴσην,
ἵτοι τὴν κυκλοτερῆ. διὰ μὲν οὖν τῆς ἀσπίδος τῆς λαμ-
πρᾶς διῆλθε τὸ ἴσχυρὸν δόρυ, καὶ διὰ τοῦ θάρακος
τοῦ ποικίλου ἥρμοσο παγέν· καταντικρὺ δὲ παρὰ τὴν
λαπάραν διέρριξε τὸν χιτῶνα τὸ δόρυ· οὐδὲ ἐκαμψε μη-
κρὸν εἰσιτὸν, καὶ ἐξέφυγε τὴν σκότους παρεκτικὴν θα-
νατηφόρον μοιραν. οὐδὲ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως σπασάμενος τὸ
ξίφος τὸ ἀργυροῦς ἥλοις κεκοσμημένον, ἔτυψεν ἀνατεί-
νας τὸ μετωπίδιον τῆς περικεφαλαίας· περὶ αὐτὸν δὲ
εἰς τρία καὶ τέσσαρα διακλασθὲν τὸ ξίφος κατέπεσεν
ἐκ τῆς χειρός. οὐδὲ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ἐσέναξεν ἀναβλέ-
ψας εἰς τὸν πλατὺν οὐρανὸν, λέγων· ὡς Ζεῦ πάτερ,
οὐδεὶς ἄλλος ἀπὸ τῶν θεῶν ἐστιν ὀλεθριώτερος σου·
ὅντως φίθιν τιμωρήσασθαι τὸν Ἀλέξανδρον ἐνεκά τῆς
κακίας αὐτοῦ· νῦν δέ μοι τὸ ξίφος κατεκλάσθη ἐν ταῖς
χερσὶ· τὸ δόρυ δέ μοι μάτιν ἐξώρυκται τῆς χειρός,
οὐδὲ ἔτρωσα αὐτόν. Εἰπε, καὶ ἐφορμήσας ἐλαβεν αὐ-
τὸν ἀπὸ τῆς περικεφαλαίας τῆς ἴππείαις θριξὶ κεκο-
σμημένης· εἶλκε δὲ ἐπιστρέψας πρὸς τοὺς ευδπλους Ἑλ-
ληνας· ἥγε δὲ αὐτὸν ὁ πολυκέντητος λῶρος ὑπὸ τὸν
ἀπαλὸν τράχυλον, δησις αὐτῷ ὑπὸ τὸ ὑπογένειον ἥ-
πλωτο, οχεὺς ὧν τῆς περικεφαλαίας· καὶ δὴ εἶλκυ-
σεν ἀν αὐτὸν, καὶ δόξαν μεγίστην ἀπηνέγκατο, εἴ γε
μὴ ταχέως ἐνόησεν Ἀφροδίτη ή θυγάτηρ τοῦ Διός, ἥτις
αὐτῷ διέτεμε τὸν λῶρον τοῦ Βοδὸς τῷ ἐν τῷ ἰδίᾳ ἀκμῇ
καὶ ἴσχυί σφαγέντος· κενὴ δὲ ἡ περικεφαλαία ἀμα τῷ
παχείᾳ αὐτῷ χειρὶ εἴπετο. ταύτην μὲν ἦν μετὰ ταῦτα

Αὐτὰρ δ ἀντέπορουσε κατακτάμεναι μενεαίνων
 380 *Εγχεῖ χαλκείων· τὸν δέ εἴξιρπαξ· Ἀφροδίτη
 'Ρεῖα μάλ', ὥστε θεὸς· ἐκάλυψε δέ αὐτὸν πολλῷ,
 Καδδέ εἴσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδει, κηράεντι.
 Αὐτὴν δέ αὐθή· Ελένην καλέουσα· τὴν δέ εκίχανε
 Πύργῳ εἴρη υψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἤσαν.
 385 Χειρὶ δέ γενταρέου ἔανου ἐτίναξε λαβθῦσα·
 Γριηδέ μιν εἰκοῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν
 Εἰροκόμῳ, ἢ οἱ Λακεδαιμονι. ναιεταώσῃ
 *Ησκει εἴρια καλὰ, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε·
 Τῇ μιν εἴσαμένη προσεφώνει δέ τοι· Ἀφροδίτη.
 390 Δεῦρ' ἴθι· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἴκονδε νέεσθαι·
 Κεῖνος δέ γένεται θαλάμῳ καὶ δεινωτοῖσι λέχεσσι,
 Κάλλει τε στίλβων καὶ εἴ μασιν, οὐδέ τε φάις
 *Ανδρὶ μαχεσσάμενον τόνδε εἰλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 *Ἐρχεσθ', οὐκέτι χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
 395 *Ως φάτο· τῇ δέ αὐτα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε·
 Καὶ ρ' ὡς οὖν ἐνόπετε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν,
 Στήθεά θ' ἴμερόντα, καὶ δύματα μαρμαίροντα,
 Θάμβησέ τ' αὐτόν· ἐπειτα ἔπος ἔφατ', ἐκ τὸνόμαζε.
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίειται οὐπεροπεύειν;
 400 *Η πᾶ με προτέρω πολίων εὐ ναιομενάων
 *Αξιης, ἢ Φρυγίης, ἢ Μηνίης ἐρατεινῆς,
 Εἴ τις τοὶ κάκεῖθι φίλος μερόπων αὐνθρώπων;
 Οῦνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
 Νικήσας ἐθέλοι στυγερὴν ἐμέ οἴκαδ' αγέσθαι·
 405 Τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;
 *Ησο παρ' αὐτὸν ιοῦσα· θεῶν δέ απόειπε κελεύθους.

ὁ ἥρως πρὸς τοὺς εὐόπλους "Ελληνας ἀπέρριψε συστρέψας, ἀνελογοῦ δὲ σύτην οἱ εὐάρμοσοι φίλοι. οὗτος δὲ αὐθις ἐφώρμησε προθυμούμενος ἀνελεῖν αὐτὸν δόρατε χαλκῷ· τοῦτον δὲ ἐξήρπαστεν ἡ Ἀφροδίτη πάνυ ραδίως καθάπερ θεός, περιεκάλυψε δὲ αὐτὸν αἱρέτη πολλῷ ὡς μὴ ὄρωτο, ἐκάθισε δὲ ἐν τῷ τεθυμιαμένῳ καὶ εὐώδει κοιτῶν· αὐτὴν δὲ δὴ τὴν Ἐλένην καλέσουσα ἐπορεύετο· εὗρε δὲ αὐτὴν ἐπὶ τῷ υψηλῷ πύργῳ· περὶ αὐτὴν δὲ γυναικεῖς Τρωάδες ἥσαν ἵκανως· τῇ χειρὶ δὲ λαβομένη τοῦ θείου αὐτῆς ἴματίου περιεκίνησε γραία δὲ μακροβίῳ ὄμοιωθεῖσα εἰπε πρὸς αὐτὴν ἐριουργῷ, ἃτις αὐτῇ κατοικούσῃ ἐν τῇ Λακεδαιμονίῳ εἰργάζετο ἐρια περικαλλῆ, λίαν δὲ αὐτὴν ἐφίλει· ταῦτη ὄμοιωθεῖσα ἦνδοξος Ἀφροδίτη εἰπε πρὸς αὐτὴν· ἐλθὲ ἐνθάδε, ὁ Ἀλέξανδρός σε καλεῖ πορεύεσθαι εἰς τὸν οἶκον· ἐκεῖνος οὗτός ἐστιν ἐν τῷ κοιτῶνι, καὶ τοῖς σρογγύλοις λέχεσι, καλλεῖ περιλάμπων, καὶ ἴματίοις, οὐδὲ ἀνεῖποις αὐτὸν ἀνδρὶ πολεμήσαντα ἀφικέσθαι, ἀλλ' εἰς χορείαν ἀπέρχεσθαι, ἢ χορείας ἀρτι παυσάμενον καθίζειν. Οὕτως εἰπε· ταῦτη δὲ ἄρα τὴν Λυχὴν ἐν τῷ στήθει συνετάραξε· καὶ δὴ ὡς ἐθεάσατο τὸν περικαλλῆ τράχηλον τῆς θεᾶς, καὶ τὰ ἐπιθυμητὰ στήθη, καὶ τοὺς περιλάμποιτας ὄφθαλμοὺς, κατεπλάγη δὴ μετὰ ταῦτα, καὶ λόγον εἶπε, καὶ ἐξ ὀνόματος ἐκάλει· ὡς θεία καὶ εὐδαιμον, τί δύποτε με οὕτως ἐπιθυμεῖς ἐξαπατῶν; ἄρα που με τῶν πορρώτερων καλῶς οἰκουμένων πόλεων ἀπάξεις, ἢ τῆς Φρυγίας, ἢ τῆς ἐπεράσου Μαίονίας, εἰπέρ σοι καὶ ἐκεὶ υπάρχει τις φίλος ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἔχοντων μεμερισμένην τὴν φωνὴν; καθότι νῦν δὲ Μενέλαος νικήσας τὸν ἐνδοξὸν Ἀλέξανδρον βούλεται ἀγαγεῖν ἐμὲ μισητὴν εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον· διὰ τοῦτο νῦν ἐνθάδε ἐπιβουλεύουσά μοι παρεγένου· ἀπελθοῦσα παρ' αὐτὸν κάθησο· τὰς ὁδοὺς δὲ τῶν θεῶν ἀρρισταί, μὴ δὲ τοῖς σοῖς ποσὶν εἰς τὸν οὐρανὸν

Μιδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ύποστρέψεις Ὄλυμποι,
Ἄλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον σῖξε, καὶ ἐ φύλασσε,
Εἰσόκε σ' ἢ ἀλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην.

410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἴμι, νεμεσοπτὸν δέ κεν εἴη,
Κείου πορσυνέουσα λέχος· Τρῳαὶ δέ μ' ὀπίσσω
Πᾶσαι μαμίσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεις δι' Ἀφροδίτην.

Μή μ' ἔρεθε, σχετλίη· μὴ χωσαμένη σε μεθείω,

415 Τὰς δέ σ' ἀπέκθηρω, ως νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησα·
Μέσσωρ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ
Τρῳῶν καὶ Δαναῶν· σὺ δέ κεν κακὸν οἴτοις δῆλαι.

"Ως ἔφατ· ἔδδεισε δ' Ἐλένη Διὸς ἐκγεγαῖα·

Βῆ δὲ κατασχομένη ἐσνῷ ἀργῆτι φαεινῷ,

420 Σιγῇ· πάσας δὲ Τρῳάς λάθεν. ἕρχε δὲ δαιμῶν.

Αἱ δ' ὅτι Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλές ἴκοντο,
Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
ניסי δ' εἰς υφόροφον θάλαμον κιέ δῖα γυναικῶν.

Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,

425 Λιτί· Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·

"Ενθα καθίζ· Ἐλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

"Οσσε πάλιν κλίνασσα· πόσιν δ' ινίπαπε μύθῳ·

"Ηλυθες ἐκ πολέμου· ως ὄφελες αὐτόθι ὀλέσθαις,

Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, δις ἐμὸς πρότερος πόσις ἦε.

430 Η μὲν δὴ πρίν γ' ἐύχου ἀριψίφιλου Μενελάου,

Σῇ τε βίῃ, καὶ χερσὶ, καὶ ἐγχεῖ, φέρτερος εἶναι·

Ἀλλ' οὐτι νῦν προκάλεσσαι ἀριψίφιλον Μενέλαον

"Εξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλά σ' ἐγαγε

Παύσασθαι κέλεμαι, μιδὲ ξανθῷ Μενελάῳ

ὑποστρέψεις, ἀλλ' αἱ περὶ ἐκεῖνον μόχθει, καὶ φύ-
λαττε αὐτὸν, μέχρις ἂν ἡ γαμετὴν, ἡ δούλην αὐτὸς
σε ποιήσῃται· ἐγώ δὲ ἐκεῖσε οὐκ ἀπελεύσομαι, μεμ-
πτὸν δὲ ἂν εἴη τοῦτό γε παρασκευάζουσα τὴν κοίτην
ἐκείνῳ. πᾶσαι δὲ αἱ Τρωάδες μετὰ ταῦτα μέμνον-
ται μοι· ἔχω δὲ λύπας πολλας καὶ ἀδιαστάτους ἐν
τῇ Φυχῇ. Πρὸς ταύτην δὲ εἰπεν ὄργισθεῖσα ἡ ἔν-
δοξος Ἀφροδίτη· ὡς δύστροπε, καὶ χαλεπὴ, μή με πα-
ρόξυνε· μὴ βαρέως ὄργισθεῖσα καταλίπω σε, οὐτω
δέ σε· μισίσω, ὥσπερ νῦν ἐξόχως καὶ θαυμαστῶς
ηγάπησα· ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων τῶν Τρωῶν, καὶ
τῶν Ἑλλήνων παρασκευάσω ἐχθραν ὁδυνηρὰν· σὺ δὲ
θάνατον ἂν κακὸν ἀποθάνοις. Οὕτως εἰπεν· ἐφοβήθη
δὲ ἡ Ἐλένη ἡ ἐκ τοῦ Διος γεννηθεῖσα· ἀπῆλθε δὲ
καλυφαμένη ἴματίῳ λευκῷ, καὶ λαμπρῷ μετὰ σι-
γῆς λέλιθε δὲ τὰς Τρωάδας ἀπάσας· προηγεῖτο δὲ
ἡ θεὸς· ὅπινίκα δὲ αὐταῖς αφίκοντο πρὸς τὸν ἐνειδῆ
οἴκον τοῦ Ἀλεξάνδρου, αἱ μὲν θεράπαιναι μετὰ ταῦ-
τα πρὸς τὰς συνίθεις ἐργασίας ἐχώρισαν, αὗτη δὲ
ἡ ἔνδοξος τῶν γυναικῶν ἐπορεύετο πρὸς τὸν υψηλὸν
κοιτῶνα· ταύτη δὲ καθιστήρισι λαβοῦσα ἡ φιλόγελως
Ἀφροδίτη φέρουσα ἔθικεν ἡ θεὰ καταντικρὺ τοῦ Ἀ-
λεξάνδρου· ἐκεῖ δὲ ἐκάθισεν Ἐλένη ἡ θυγάτηρ τοῦ
Διος τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος σρέφασα τοὺς οφθαλ-
μοὺς εἰς τὰ ὄπίσω, τὸν ἀνδρα δὲ αὐτὺς ἐλοιδόρησε
λόγῳ· ἥλθες ἐκ τοῦ πολέμου· εἴθε ὥφειλες ἐκεὶ ἀ-
πολέσθαις, καταπονθεῖς υπ' ἀγρός ἰσχυροῦ, ὃς πρό-
τερον ἦν αὐτῷ ἐμὸς· ὅντας μὲν οὖν τὸ πρὸν ἐκαυχῶ
τοῦ πολεμικοῦ Μενελάου, κρείσσων εἴησαι ἰσχύς σῇ,
καὶ χερσί, καὶ δόρατι· ἀλλ' ἄγε νῦν κάλεσον τὸν
πολεμικὸν Μενέλαον, ἐκ δευτέρου κατ' ἐναντιότητα
πολεμῆσαι· ἀλλ' ἐγώ σοι παρακελεύομαι παύεσθαι,
μή δὲ τῷ πυρρῷ Μενελάῳ πόλεμον ἀντίξουν πολε-
μεῖν καὶ μάχεσθαι ἀνοήτως, μή πως ταχέως ὑπ' αὐ-

435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἥδε μάχεσθαι
 Ἀφραδέως, μήπως τάχ' υπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείνεις.
 Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε·
 Μή με, γύραι, χαλεποῖσιν ὄρείδεισι θυμὸν ἔνισπε.
 Νῦν μὲν γάρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθηνῷ.
 440 Κεῖνον δ' αὐτις ἐγώ· παρὰ γάρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν·
 Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε·
 Οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὡδε ἔρως φρένας αἱμαφεκάλυψεν,
 Οὐδὲ ὅτε σε πρότερον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
 *Ἐπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι·
 445 Νήσῳ δ' ἐν Κραναῷ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ·
 *Ως σόο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
 *Ηρά, καὶ ἄρχε λέχασθε πιὼν, ἀμαδέηπετ' ἄκοιτις
 Τῷ μὲν ἄρ' ἐν τριτοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.
 *Ατρείδης δ' ἀν' ὄμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς,
 450 Εἴ που ἐσαθρίσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 *Αλλ' οὐτις δύνατο Τράων, κλυτῶν τ' ἐπικούρων
 Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ' αρπίφιλω Μενελάῳ.
 Οὐ μὲν γάρ φιλότητι ἐκεύθανον, εἴ τις ἰδοιτο.
 *Ισον γάρ σφι πᾶσιν ἀπίχθετο κυρὶ μελαίνη.
 455 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Κέκλυτε μεν, Τρῷες, καὶ Δάρδανοι ἥδε ἐπίκουροι·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται αρπίφιλου Μενελάου·
 *Τμεῖς δ' Ἀργείην Ἐλένην καὶ κτύμαθ' ἀμα αὐτῷ
 *Ἐκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἔντεν ἐοικεν,
 460 *Η τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 *Ως ἔφατ' Ἀτρείδης, ἐπὶ δ' ἔνεον ἄλλαι Ἀχαιοί·

τοῦ δόρατι πληγεὶς ἀποθάνης. Πρὸς αὐτὴν δὲ ὁ Πάρις ἀποκρινόμενος λόγοις εἶπεν· ὡς γύναι, μή μου τὴν ψυχὴν λοιδόρει διὰ λόγων ὄνειδισικῶν καὶ χαλεπῶν· νῦν μὲν γὰρ ὁ Μενέλαος ἐνίκησε τῆς Ἀθηνᾶς αὐτῷ βοηθούσης· εκεῖνον δὲ μετὰ ταῦτα ἐγὼ νικίσω· πάρεστι γὰρ καὶ ἡμῖν θεοὶ βοηθοὶ· ἀλλ' ἄγε νῦν τερφθῶμεν συνουσίᾳ μιγέντες, οὐ γὰρ πώποτε ὁ ἔρως οὐτῷ με περιεκάλυψε κατὰ τὸν λογισμὸν, οὐδὲ ὀπινίκα σε τὸ πρῶτον ἀρπάσας ἐκ τῆς ἐπεράστου Λακεδαιμονος ἐπλεον ἐν ταῖς ναυσὶ, ταῖς περώσαις τὸν πόντον, ἐν τῇ τραχείᾳ δὲ νήσῳ ἐμίγην σοι ἐν συνουσίᾳ καὶ ἔρωτικῷ συνδυασμῷ, ὡς νῦν σου ἔρω, καὶ με ἐπιθυμίᾳ γλυκεῖα νικᾶ. Εἰπε δὴ, καὶ προηγεῖτο ἐπὶ τὴν κλίνην ἡών, ἀμα δὲ καὶ ἡ γαμετὴ πηκολούθει. (1) οὐτοι μὲν δὴ ἐν ἀπαλοῖς κατεκοιμήθησαν λέκτροις· Οδὲ οὐδὲς τοῦ Ἀτρέως κατὰ τὸ πλῆθος ἐπορεύετο ὄμοιος θηρίῳ, εἴ που θεάσαιτο τὸν τοῖς θεοῖς ὄμοιον κατὰ τὸ εἶδος Ἀλέξανδρον· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν Τρώων καὶ τῶν κεκλημένων συμμάχων ἤδυνατο τότε τον Ἀλέξανδρον δεῖξαι τῷ πολεμικῷ Μενελάῳ· οὐδαμῶς γὰρ αὐτὸν φιλίᾳ ἐχρυπτον, εἴτες ἴδοι· ὑπὸ γὰρ πάντων αὐτῶν ἐμισεῖτο ὄμοιώς τῇ θανατηφόρῳ μοίρᾳ· ἐν τούτοις δὲ εἶπεν Ἀγαμέμνων ὁ βασιλεὺς τῶν αὐδρῶν· Ἀκούσατέ μου, ὡς Τρώες, καὶ Δάρδανοι, καὶ σύμμαχοι· οὐ μὲν δὴ τίκη φαινεται τοῦ πολεμικοῦ Μενελάου· οὐμεῖς δὲ τὴν Ἑλληνίδα Ἐλένην, καὶ τὰ χρύματα σὺν αὐτῇ ἀπόδοτε, καὶ ἀντέκτιστιν ἀποτίσατε, ἢντινα πρέπει, ἵτις δέ καὶ ἐν τοῖς μεταγενεστέροις ἀνθρώποις διαμείνειεν. Οὕτως εἶπεν ὁ οὐδὲς τοῦ Ἀτρέως, οἱ ἀλλοι δὲ Ἑλληνες ἐπήνουν τὰ εἰρημένα.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΤ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Δ.

Ο, δὲ θεοὶ πάρ Ζνιὶ καθίμενοι ἥγορόωντο
 Χρυσέφ εν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφιτι πότνια "Ηβη
 Νέκταρ ἐωνοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι
 Δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 5 Λύτικ' ἐπειράτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν "Ηρην,
 Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλύδην αἰγορεύων·
 Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀριγόνες εἰσὶ θεάων,
 "Ηρη τ' Ἀργείη, καὶ ἀλαλκομενῆς Ἀθήνη·
 'Αλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθίμεναι εἰσορόωσαι
 10 Τέρπεσθον· τῷ δ' αὐτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
 'Αιεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει·
 · Καὶ θύγετες εἰσαύσασεν ὁιόμενον θανέεσθαι.
 'Αλλ' ἦτοι, τίκη μὲν ἀρηφίλου Μενελάου·
 'Ημεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑΣ Δ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Οἱ θεοὶ δὲ παρὰ τῷ Διὶ καθίμενοι, ἐδημηγόρουν
 εἰ τῷ χρυσῷ ἐδάφει, ἐν αὐτοῖς δὲ ἡ σεβασμία "Ηβη
 τὸ νέκταρον οἰνοχοοῦσα ἐτύγχανεν· οἱ δὲ ποτηρίοις
 χρυσοῖς ἐδεξιοῦντο ἀλλήλους, βλέποντες εἰς τὴν πό-
 λιν τῶν Τρώων. εὐθέως δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου ἐπεχείρει
 παροξύνειν τὴν "Ηραν διὰ λόγων θυμοδακῶν, παρα-
 λογιστικῶς δημηγορῶν, οὕτω δύο μὲν ἀπὸ τῶν θεῶν
 εἰσι Βοηθοὶ τῷ Μενελάῳ, οἱ Ἀργεία "Ηρα, καὶ οἱ ιδίᾳ
 δυνάμει Βοηθοῦσα Ἀθηνᾶ· ἀλλ οὕται μὲν καθίμεναι
 χωρὶς, ἐπιβλέπουσαι τέρπονται· τῷ δὲ Ἀλεξάνδρῳ
 πάλιν οἱ φιλόγελως Ἀφροδίτη αἱρεῖ παραμένει, καὶ
 ἀπ' αὐτοῦ τὰς θανατηφόρους μοίρας ἀποσοβεῖ, καὶ
 νῦν ἐξέσωσεν αὐτὸν ὑπολαμβανούτα τεθνήξεσθαι·
 ἀλλ οἱ μὲν νίκη τοῦ πολεμικοῦ Μενελάου ἐστὶν· οἱ μεῖς
 δὲ σκεψώμεθα ἐπως τὰ παρόντα ἔργα γενήσονται·

15 "Η ρ' αὐτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
 "Ορσομεν, ἦ φιλότητα μετ' αἱμφοτέροισι βάλωμεν.
 Εἰ δ' αὕτως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἥδυ γένοιτο,
 'Η τοι κεν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Αὐτὶς δ' Ἀργείην Ἐλένην Μενέλαος ἄγοιτο.

20 "Ως ἔφαθ· αἱ δ' ἐπέμωξαν Ἀθηναίην τε καὶ "Ηρη·
 Πλησίαι αἴγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρφεσσι μεδέσθην·
 "Η τοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἰπεν,
 Σκυζομένη Διῆ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἀγριος ἥρει·
 "Ηρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα.

25 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
 Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον, ἢδ' ἀτέλεστον
 'Ιδρῳθ', διν ἔδρωσα μόγῳ; καμέτην δέ μοι ἵπποι
 Λαὸν ἀγειρούσῃ· Πριάμῳ κακὰ τοῦτο τε παισὶν
 "Ερδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

30 Τὴν δὲ μέγ' ὁχθίσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
 Δαιμονίην, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιο τε παῖδες
 Τόσσα κακὰ ρέζουσιν, ὅτ' ἐσπερχέσ μενεαίνεις
 'Ιλίου ἔξαλαπάξαι ἔϋκτίμενον πτολίεθρον;
 Εἰ δὲ σύ γ', εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ,

35 'Ωμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας,
 "Αλλους τε Τρῆνας, τότε κεν χόλον ἔξακέσαιο.
 "Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις, μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 Σοὶ καὶ ἔμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' αἱμφοτέροισι γένηται·
 "Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.

40 'Οππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς, πόλιν ἔξαλαπάξαι
 Τὴν εθέλω, ὅθι τοὶ φίλοι αὐτέρες ἐκγεγάσαι,
 Μῆτι διατρίβειν τὸν ἔμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἔασον·

ἢ δὴ πόλεμον κακὸν πάλιν, καὶ μάχην χαλεπὴν ἐγείρωμεν, ἢ φιλίαν ἐν ἀμφοτέροις ποιήσωμεν. εἰ δὲ οὕτω πᾶσι προσφιλέσι καὶ ἡδὺ γένοιτο τοῦτο, ἢ μὲν πόλις Πριάμου τοῦ βασιλέως οἰκοῦτο ἀν, τὴν Ἐλληνίδα δὲ Ἐλεύνην αὐθίς ἀν ὁ Μενέλαος ἀπαγάγοι. Οὕτως εἰπεν. αὗται δὲ, δυσανασχετοῦσαι ἐπεμυκτήρισαν ἢ Ἀθηνᾶς καὶ ἢ Ἡρα· πλησίον δὲ αὗται ἐκάθιντο, κακὰ δὲ τοῖς Τρωσίν ἐβουλεύοντο. ἢ μὲν οὖν Ἀθηνᾶ ἡσυχάζουσα εἰτύγχανε, οὐδέτι ἀντεῖπεν ὁργίζομένη Διὶ τῷ πατρὶ, σφύρα δὲ καὶ ἀγρία ὄργὴν κατεῖχεν αὐτήν. ἢ Ἡρα δὲ οὐκ ἐχώρισε τὴν ὄργὴν ἐν τῷ στήθει, ἀλλ’ ἐφη πρὸς αὐτὸν· ὡς χαλεπάτατε ὑετὸς Κρόγου, τίνα λογον εἰπας; διὰ τὴ βούλει ποιῆσαι τὸν κόπον μάταιον, καὶ ἀτελῆ τὸν ἰδρωτα, ὃν κακοπαθείᾳ ἔδρωσα, ἐκαμον δέ μοι οἱ ἵπποι συναθροίζουσῃ τὸν λαὸν. κακὰ δηλαδὴ τῷ Πριάμῳ καὶ τοῖς παισὶν αὐτοῦ πράττε· οὐχ ἀπαντεῖς δὲ οἱ ἄλλοι θεοὶ ἀποδεχόμεθα τὰ πραττόμενα. Πρὸς αὐτὴν δὲ μεγάλως ἀγανακτίσας εἰπεν ὁ τὰς νεφέλας ἀθροίζων Ζεὺς· ὡς μακαρία, τέ δί σε ὁ Πρίαμος καὶ οἱ παιδεῖς τοῦ Πριάμου τοσαῦτα κακὰ ποιοῦσιν, ὥστε σε ἐκπορθῆσαι τὸ τῆς Ἰλίου καλῶς ἐκτισμένου πόλισμα; εἰ δὲ σὺ εἰς τὰς πύλας καὶ τὰ μεκρὰ τείχη τῆς Ἰλίου εἰσελθοῦσα καταφάγοις ὡμὸν τὸν Πρίαμον καὶ τοὺς παιδας τοῦ Πριάμου, καὶ τοὺς ἄλλους Τρωας, τηνικαῦτα ἀνιάσαι τὴν ὄργην· ποίησον καθάπερ βούλει, μάπως ἢ φιλονεικία αὕτη μετέπειτα γένενται μεταξὺ σου καὶ ἐμοῦ μέγας πόλεμος ἀλλήλοις. ἄλλο δέ σοι λέγω, σὺ δὲ ἐμβαλον αὐτὸν ἐν τῷ σῷ λογισμῷ· ὅπόταν κάγω προθυμούμενος ἐκπορθῆσαι τὴν πόλιν ταύτην βουληθῶ, ἐνθα σοι ἄνδρες φίλοι γεγόνασι, μὴ μάλα τε τὴν ἐμὴν ὄργην, ἀλλ’ ἕα με· ἐπεὶ κάγὼ σοι ἐθελοντής παρεχώρησα, μήπω θελησάσης

Καὶ γάρ ἐγώ σοι δῶκα ἔκαν αἴκοντί γε θυμῷ.
 Αἱ γάρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ αἰστερέεντι.
 45 Ναιετάουσι πόλινες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Ταῖν μοι πέρι κῆρι τιέσκετο Ἰλιος ἵρη,
 Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμεμελίω Πριάμοιο.
 Οὐ γάρ μοι ποτὲ βαμδὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐτσις,
 Δοιβῆς τε, κνίσσης τε· τὸ γάρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπείτα βοῶπις πότνια Ἡρη·
 Ἡ τοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλινες,
 Ἀργος τε, Σπάρτη τε, καὶ εὐρυάγυια Μυκῆν·
 Τὰς διάπερσον, ὅταν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι·
 Τάνταν οὕτι ἐγὼ προΐσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
 55 Εἴπερ γάρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
 Οὐκ ἀνύώ φθονέουστ· ἐπειὴ πολὺ φέρτερος ἐσσί·
 Αλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον·
 Καὶ γάρ εὐώ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν σοι·
 Καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρέος ἀγαλομάτης,
 60 Αμφότερον, γενεῦ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
 Κέκλημα· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
 Αλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποεἰξόμεν αἰλλήλοισι,
 Σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δὲ ἐμοί· ἐπὶ δὲ ἐφονται θεοὶ αἰλλοι·
 Αθάνατοι· σὺ δὲ θᾶσσον Αθηναίη ἐπιτεῖλαι,
 65 Ελθεῖν εἰς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν,
 Πειρὰν δὲ, ὡς κεν Τρώες υπερ κύδανταις Ἀχαιοὺς·
 Ἀρξωσι πρότεροι υπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
 Ως ἔφατ· οὐδὲ ἀπίθησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Αὐτίκ' Αθηναίην ἐπεια πτερόεντα προσηύδα·
 70 Αἴτα μάλ' εἰς σρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῷας καὶ Ἀχαιοῖ·

μου τῆς Φυχῆς· αἱ γὰρ ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ τὸν τοὺς ἀστέρας ἔχοντα οὐρανὸν κατοικοῦνται πόλεις τῶν ἐπιγείων αἰνθρώπων, ἀπὸ τούτων ἐμοὶ περιστῶς κατ ἐμὴν Φυχὴν ἐτιμᾶτο ἡ Ἱερὰ Ἱλιος, καὶ ὁ Πριάμος, καὶ ὁ λαὸς τοῦ Πριάμου τοῦ πολεμικοῦ· οὐ δέ ποτε γάρ μοι ὁ Βαμδὸς ἐδεῖτο εὐωχίας ποιῆς, καὶ θυσίας, καὶ κρεῶν ἀναθυμιάσεως· ταῦτην γάρ τὴν τιμὴν ἡμεῖς ἔσχομεν. Πρὸς αὐτὸν δὲ ἀπεκρίνατο μετὰ ταῦτα ἡ σεβασμία "Ηρα καὶ εὐόφθαλμος. ἐμοὶ μὲν τρεῖς πόλεις εἰσὶ κατὰ πολὺ προσφιλέσταται· τὸ τε Ἀργος, καὶ ἡ Σπάρτη, καὶ ἡ ἐνρύσσος Μυκῆνη· ταῦτας ἐκπόρθησον, ὅταν σοι περισσῶς κατὰ Φυχὴν μισθῶσι· τούτων οὐδαμῶς ἐγὼ ὑπερμαχῶ, οὐ δὲ φθονῶ σοι· ἐὰν γὰρ φθονῶ, καὶ οὐκ ἐώ ἐκπορθῆσαι, οὐδὲν ἐπιτελῶ φθονοῦσα· ἐπειδὴ κατὰ πολὺ κρείσσων ὑπάρχεις· οὐ μὲν ἀλλὰ δεῖ καὶ τὸν ἐμὸν κόπον ποιῆσαι οὐκ ἀτελείωτον. καὶ ἐγὼ γὰρ θεός είμι, καὶ γένος ἐκεῖθεν μοι, ὅθεν σοι· καὶ μὲν τιμιωτάτην εγένυντεν ὁ σκολιὰ βουλευόμενος Κρόνος, κατ' ἄμφω, καὶ κατὰ γένος, καὶ ἔτι γυνὴ ση καλοῦμαι· σὺ δὲ ἐν ἀπασι τοῖς αἰθανάτοις θεοῖς βασιλεύεις· ἀλλὰ ταῦτα μὲν συγχωρήσωμεν ἀλλύλοις, σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δὲ ἐμοὶ· ἐπακολουθήσουσι· δὲ καὶ οἱ ἀλλοὶ θεοὶ οἱ ἀθάνατοι· σὺ δὲ τάχιον τῇ Ἀθηνᾶ ἐπίταξον θάττον παραγενέσθαι εἰς τὴν χαλεπὴν μάχην τῶν Τρώων καὶ τῶν Ελλήνων, πειράτω δὲ καὶ ἐπιχειρείτω, ὅπως ἀν τοὺς μεγάλως γαυριάσαντας Ἐλληνας, ἐπὶ τῇ νίκῃ διλοιστέ τοῦ Μενελάου, οἱ Τρώες πρότερον ἀρξωσι βλάψαι παρὰ τοὺς ὄρκους καὶ τὰ συγκείμενα. Οὕτως εἶπεν. ὑπήκουσε δὲ ὁ πατήρ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν θεῶν· εὐθέως δὲ πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν λόγους ταχεῖς εἶπε· μάλα ταχέως παραγενοῦ εἰς τὸν στρατὸν ἐπὶ τοὺς Τρώας καὶ Ἐλληνας, πείρα δὲ καὶ ἐπιχείρει, ὅ-

Πειρῆν δ', ὡς κεν Τρῷες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια διλησασθαι.

"Ως εἰπὼν, ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.

Βῆ δὲ κατ' οὐλύμπιο οὐρανὸν ἀτέξασα.

75 Οἶον δ' αστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
Ἡ ναύταισι τέρας, ἢ στρατῷ εὐρέι λαῶν,
Λαμπρὸν τοῦ δέ τε πολλοὶ απὸ σπινθῆρες γένται.
Τῷ εἰκοῦ ἥξεν εἰπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
Καδδὸς θορεές μέσσον. Θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας,

80 Τρῷας θ' ἵπποδάμους, καὶ ἔυκνήμιδας Ἀχαιούς.
"Ωδε δέ τις εἴπεσκεν ἴδων ἐς πλησίον ἄλλον.

"Ηρὸς αὐτὶς πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
Ἐσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι
Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίας πολέμου τέτυκται.

85 "Ως ἄρα τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρῷων τε.
"Η δ' ἀνδρὶ ἵκελη Τρῷῶν κατεδύσσαθ' ὅμιλον,
Λαοδόκῳ Ἀντινορίδῃ, κρατερῷ αἰχμῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη, εἴ που ἐφεύροι.
Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,

90 Ἐσταότ· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
Λαῶν, οἵ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰσπίποιο ρόσσων.
"Αγχοῦ δ' ἵσταισένη ἔπει πτερόεντα προσπύδα.

"Η ρέδη μοί τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὸς δαίφρος;
Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἴὸν;

95 Πᾶσι δέ κε Τρῷεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστ' Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
Τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' αὐλαὶ δῶρα φέροιο,
Αἴ κεν ἴδῃ Μενέλαον αἴρειος, Ἀγρέως υἱὸν,

πρὶς ἀν οἱ Τρῆς τοὺς μεγάλως γαυριάσαντας "Ελλῆπας πρότερον ἀρέονται βλάψαι παρὰ ταὺς ὄρους καὶ τὰ συγχείμενα. Οὗτως εἰπὼν παρώξυνε τὴν καὶ πρότερον προθυμουμένην Ἀθηνᾶν· κατέβη δὲ τῆς χορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου ὄρμησασα, οἷον δὲ ἀστέρα ἔπειμφεν ὁ οὐρανὸς τοῦ σκολιοβουλοῦ Κρόνου, ἢ γαύταις σημεῖον, ἢ στρατῷ μεγάλῳ λαῶν περιφαγῇ· ἀπ' αὐτοῦ δὲ πυρὸς ἀποβολαὶ πολλαὶ ἐκφέρονται· τούτῳ ἡ Ἀθηνᾶ ὡμοιωμένη, ὡρμησεν επὶ τὴν γῆν, κατεπήδησε δὲ εἰς τὸ μέσον· ἐκπληξίς δὲ κατέσχει βλέποντας τοὺς πολεμικούς τε Τρῆπας καὶ τοὺς εὐόπλους "Ελληνας. οὗτος δέ τις εἶπε θεατήμενος εἰς ἄλλον πλησίον· ἢ δὴ πάλιν πόλεμος κακὸς καὶ μάχη χαλεπὴ ἔσται, ἢ φιλίαν ἐν ἀμφοτέροις ποιεῖ ὁ Ζεὺς, δις ὑπάρχει πολέμου ταμίας τῶν ἀνθρώπων. οὗτως εἶπέ τις ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Τρώων. ή δὲ ἀνδρὶ εἰκασθεῖσα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλῆθος τῶν Τρώων, τῷ Λαοδόκῳ τῷ μὲν τοῦ Ἀγτύνορος τῷ ἰσχυρῷ πολεμιστῷ, ζητοῦσα εἴ τους εὗροι τὸν ἰσόθεον Πάνταρον. εὗρε τὸν οὐρανὸν τοῦ Λυκάονος τὸν ἀμεμπτον καὶ ἰσχυρὸν ἔστωτα, περὶ δὲ αὐτὸν αἱ ἰσχυρὰ τάξεις τῶν ὄχλων λαῶν, οἵτινες αὐτῷ ἥκολούθουν ἀπὸ τῶν βευμάτων τοῦ Αἴτηπον ποταμοῦ. πλησίον δὲ στάσα λάγούς ταχεῖς εἶπε πρὸς αὐτὸν· ἄρα γέ τι ὑπακούσεις μου, ὁ οὐετὸς τοῦ Λυκάονος συνετὲ; ὑπομείνεις ἀν ἐπιπέμψαι τῷ Μενέλᾳρ βέλος ταχὺ; παρὰ πάντων δὲ τῶν Τρώων, χαριν ἀν καὶ δόξαν κομίσαιο, μάλιστα δὲ πάντων παρ' Αλεξανδρὸν τοῦ βασιλέως. παρ' αὐτοῦ δὴ πρώτιστα δῶρα λαμπρὰ ἀπενέγκας, εἰς τὸ θέαστρον Μενέλαου τὸν πολεμικὸν οὐρανὸν τοῦ Ἀτρέως δαμασθέντα ὑπὸ τοῦ σου οἴστοῦ, καὶ ἐμβληθέντα τῷ χαλεπῇ πυρκαϊῇ· αλλ' ἄγε, τόξευσορ κατὰ Μενελάου τοῦ ἐνδόξου· εὐχου· δὲ Απόλλωνι τῷ

Σῷ βέλεϊ διηθέντα, πυρᾶς τ' ἐπιβάντ' αἰλεγεινῆς.
 100 Ἀλλ' ἄγ' οἴστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ, κλιτοτόξῳ,
 Ἀρνῶν πρωτοχόνων βέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην,
 Οὐκαδὲ νοστίσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης.
 "Ως φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφροι πεῖθεν.
 105 Αὐτίκ' ἐσύλα τοξον εὐθόον, ιξάλου αἰγὸς
 'Αγρίου, ὃν πά ποτ' αὐτὰς, ὑπὲ σπέρνεια πυχίσας,
 Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδόκαισι,
 Βεβλήκει πρὸς στῆθος· οὐδὲ ὅπτιος ἐμπεσε πέτρη.
 Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαίδεκα δῶρα πεφύκει.
 110 Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραζόρος ἥραρε τέκτων,
 Πλᾶν δὲ εὐ λεγίρας, χρωσέπτη ἐπέθηκε κορώνην.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυστάμενος, ποτὶ γαίῃ
 'Εγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον εἰσθλοὶ ἐταῖροι,
 Μὴ πρὶν ἀναίξειαν ἀρνῆσοι υἱες Ἀχαιῶν,
 115 Πρὸν βλιθῆναι Μενέλαιον αρνῆσον, Ἀτρέως υἱὸν.
 Αὐτὰρ οὐ σύλα πῶμα φαρέτρης· ἐκ δὲ ἔλετ' οἰνού¹
 'Αβλῆτα, πτερόεντα, μελαινάων ἔρμοι σδυνάων.
 Αἴ φα δὲ ἐπεὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν οἴστον,
 Εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ, κλιτοτόξῳ,
 120 Ἀρνῶν πρωτοχόνων βέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην,
 Οὐκαδὲ νοστίσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης.
 "Ἐλκε δὲ οὐμαὶ χλυφίδας τε λαυθρὸν, καὶ νεῦρα βάσια·
 Νευρὰ μὲν μαζῶ πέδαισες τόξῳ δὲ σίδηρον.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερές μέγα τόξον ἔτεινε,
 125 Λίγη βιος, νευρὴ δὲ μέγι ταχεν, ἀλτο δὲ οἴστος.
 'Οξυβελῆς, καθ' ὄμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίων.

ἐν Λυκίᾳ γεγενημένῳ, τῷ ἐνδόξῳ τὸν τοξικὸν, ποιήσεσθαι θυσίαν ἐνδόξον δι' ἀρνῶν πρωτευόντων ἐν γονῇ, ὑποστρέψας εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὸν πόλιν τῆς Ἱερᾶς Ζελείας. Οὕτως εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ. τῷ ἀφρονι δὲ καὶ αἰονίτῳ αὐτῷ ἐπειθε τὸν λογισμόν. εὐθέως δὲ ὑφῆρεῖτο καὶ ἐγύμνου τὸ εὐποίητον τόξον τοῦ ὄρματικοῦ αἰγὸς καὶ ἀγρίου, ὃν δὴ ποτε αὐτὸς ἐξιούσας τῆς πέτρας προσδεχόμενος ἐν ἐνέδραις, ἔτρωσε, τοῦ στέργου ἐπιτυχῶν, πρὸς τὸ στῆθος· ὁ δὲ ἐπὶ ράχιν κατέπεσεν ἐν τῇ πέτρᾳ· τούτου τὰ κέρατα εκκαίδεκα παλαιστῶν ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐφυσαν· καὶ ταῦτα μὲν ὁ τὰ κέρατα ξέων τέκτων περικαλῶς κατασκευάσας συνῆρμοσε, πᾶν δὲ τὸ τόξον καλῶς λεῖον ποιήσας, τὸν χρυσὸν ἐφύρμοσε κορώνην, ἦτος τὸ ἐκατέρῳθι ἐπικαμπὲς· καὶ τοῦτο μὲν ἐπαναβιβάσας τῇ κορώνῃ τὸν νευρὰν καλῶς κατω ἐθηκε, πρὸς τῇ γῇ ἐπερείσας ἐαυτὸν, ἀσπίδας δὲ ἐμπροσθεν αὐτοῦ κατείχον οἱ ἀγαθοὶ φίλοι, μὴ προτερον αἰορμήσειαν οἱ πολεμικοὶ οὐοὶ τῶν Ἑλλήνων, πρὶν τρωθῆναι Μενέλαον τὸν πολεμικὸν οὐοὺν τοῦ Ἀτρέως. ὁ δὲ ἀφῆρεῖτο τῆς φαρέτρας τὸ κάλυμμα, ἐξεβαλε δὲ ὄιστὸν καλὸν, καὶ μίπω βεβλημένον, ἐπτερωμένον, σύριγμα ὁδυνῶν μελαίνων, διὰ τὸ τὰς σάρκας μελαίνεσθαι τῶν ἐκπεφαρμακευμένων βλιθέντων ὄιστῶν. αὐτίκα δὲ τὴνευρῆ ἐφαρμόζων κατέταττε τὸν πικρίας αἴτιον οὖν, εὔχετο δὲ Ἀπόλλωνι τῷ ἐν Λυκίᾳ γεγενημένῳ, τῷ ἐνδόξῳ τὸν τοξικὸν, ποιήσεσθαι θυσίαν ἐνδόξον δι' ἀρνῶν πρωτευόντων ἐν γονῇ, ὑποστρέψας εἰς τὸν οἶκον εἰς τὸν πόλιν τῆς Ἱερᾶς Ζελείας. εἶλκε δὲ ὄμοιος εἰληφὼς τὰς ἐντομὰς τοῦ βέλους καὶ τὰ ἐκ βοὸς νεῦρα· καὶ τὸν μὲν νευρὰν τῷ μαζῷ προσγύγαγε, τὸ σιδηρὸν δὲ τῷ τόξῳ. ἐπεὶ δὲ τὸ μέγα τόξον κυκλοτερῶς ἐνέτεινεν, ἦχος τὸ τόξον, ἡ νευρὰ δὲ μεγάλως ἐψόφησεν, ἀπεπήδησε δὲ ἐιὸς ὁ

Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάχαρες λελάθοντό[·]
 Ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη,
 "Η γε πρόσθεν στάσα, βέλος ἐχεπευκεὶς ἄμυνεν·
 130 "Η δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς, ὡς ὅτε μάτηρ
 Παιδὸς ἔεργει μυῖαν, δθ' ἥδει λέξεται ὑπνῷ.
 Αὐτὴ δ' αὐθ' θύεν, ὅθι ζωστῆρος ἄχηες
 Χρύσειοι σύνεχερ, καὶ διπλόος ἥντετο θώραξ·
 "Εν δ' ἔπεσε ζωστῆρε αἵριρότι πικρὸς οἴστος.
 135 Διὰ μὲν ἄρ' ζωστῆρος ἀλύλατο δαιδαλέοι,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρύρειστο,
 Μίτρης θ', ἦν ἐφόρει, ἔρυμα χροὸς, ἔρχος ἀκόντων,
 "Η οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς.
 Ακρότατον δ' ἄρ' οἴστος ἐπέγραψε χράα φατός.
 140 Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.
 "Ως δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιγνὺ[·]
 Μηνὸς, ήὲ Κάρειρα, παρῆιον ἔμμεναι ἵππων·
 Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἡρύσκαντο
 Ἰππῆς φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
 145 Αμφότερον, κόσμος θ' ἵππων, ἐλατῆρί τε κῦδος·
 Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἴματι μηροὶ[·]
 Εύφυες, κρῆμαί τ', ήδε σφυρὰ κάλ' ὑπένερθε.
 "Ρίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 "Ως εἶδεν μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
 150 "Ρίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς ἀρτίφιλος Μενέλαος.
 "Ως δ' ίδε νεῦρον τε καὶ δγκους ἐκτὸς ἐόντας,
 "Αφορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δὲ ταῖροι·

οὗτος βάλλων, ἐπιπτῦναι κατὰ τὸν πληθὺν προθυμώ-
μενος· οὐ δὲ σοῦ, ὁ Μενέλαος, οἱ μακάριοι θεοὶ ἔξελά-
θοντο, καὶ αἴθαντοι, πρώτη δὲ ἡ τοῦ Διὸς θυγάτηρ
λαφυραγωγὸς Ἀθηνᾶ, ἡ σοι ἐμπροσθεῖσα στᾶσα, ἀπε-
κρούσατο τὸ πικρὸν βέλος· ἡ δὲ τοσοῦτον μὲν ἀπείρ-
γει ἀπὸ τοῦ σώματος, ὥσπερ ὅτε μήτηρ ἀπείργει τῷ
παιδὸς μυῖαν, ὅπιν ἴκα ὑπνῷ γλυκεῖ κατακοιμηθή-
σεται· αὕτη δὲ ἐπ' εὐθείας ἥγαγεν, ὅπου τὰ τῆς θω-
ρακίτιδος ζώνης ἐπίδεσμα τὰ χρυσᾶ συνέδεον, καὶ ὁ
θώρακος διπλοῦς συνήγετο, τῶν πτερυγίων αὐτοῦ φερο-
μένων ἀλλήλοις· ἐμπέπηγε δὲ τῷ ἡρμοσμένῃ ζώνῃ τὸ
πικρὸν βέλος· διὰ μὲν οὖν τῆς ποικίλης ζώνης διῆλ-
θε, καὶ διὰ τοῦ θώρακος τοῦ ποικίλου ἐπίχθη, καὶ τῆς
μίτρας, ἡ ἐζώνυντο, φύλαγμα τοῦ σώματος ἔχον αὐ-
τὴν, καὶ περιφραγμα τῶν λοβάτων, ἣτις αὐτῷ μά-
λιστα ἐβοήθει· προῆλθε δὲ καὶ δι' αὐτῆς· τὸν αἰρο-
τάτην δὲ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν τοῦ ἀνδρὸς ἐπέξεσε
τὸ βέλος· εὐθέως δὲ ἔρρει αἷμα μέλαν ἐκ τῆς πλη-
γῆς· ὥσπερ δὲ ὅταν ἀνθεὶ ἐρυθρῷ ἐλέφαντος ὄστοῦν
βατῆται γυνὴ τις Λυδὴ, ἡ Καρίνη, ὥστ' εἶναι παρήιον
ἴππων, ἣτοι ἐπικεῖσθαι ταῖς παρειαῖς τῶν ἵππων,
κεῖται δὲ ἐν ἀποθήκῃ, καὶ πολλοὶ αὐτὸν ἡὔξαντο ἴπ-
πεῖς φορεῖν· κεῖται δὲ καλλώπισμα βασιλεῖ τινι,
κατ' ἄμφω, καὶ καλλωπισμὸς ἵππων, καὶ τῷ ἀνα-
βάτῃ δέξα· οὗτος, ὁ Μενέλαος, ἐβάφησαν αἵματι οἱ
μηροὶ οἱ εὐφυεῖς, καὶ αἱ κνῆμαι, καὶ τὰ περικαλλῆ
σφυρὰ καταθεν· ἐφοβήθη δὲ μετὰ ταῦτα Ἀγαμέμνων
ὁ βασιλεὺς τῶν ἀιδρῶν, ἐπει λδε αἷμα μέλαν καταρ-
ρέον ἐκ τῆς πληγῆς· ἐφοβήθη δὲ καὶ αὐτὸς ὁ πολεμι-
κὸς Μενέλαος· ἐπει δὲ οὐδε τὸ νεῦρον τοῦ βέλους, καὶ
τὰς αἰδίας ἔξω ἔσταις, ὅπισθόρμητος αὐτῷ ἐ λογισμὸς
ἐν τοῖς σπίθεσιν ἥθροισθη· ἐν τούτοις δὲ βαρέως σενάζων
Ἀγαμέμνων ὁ βασιλεὺς εἶπε, κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς
τὸν Μενέλαον· ἐπεστέναζον δὲ οἱ φίλοι· ὁ προφρ-

155 Φίλε κασίγυντε, θάνατον νύ τοι ὄρκι ἔταμνον,
Οἵον προστίσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθας·
"Ως ἔβαλαν Τρῷες, κατὰ δὲ ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
Οὐ μέν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἴμα τε ἀρνῶν,
Σπουδαὶ τὸ ἄκριτοι, καὶ δεξιαὶ, αἵς ἐπέπιθμεν.

160 Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ολύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
"Εκ τε καὶ ὅφε τελεῖ· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
Σὺν σφῆσι πεφαλῆσι, γυναιξὶ τε, καὶ τεκέεσσιν.
Εὖ γάρ εὐχῶ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
"Εσσεται ἥμαρ, ὅταν ποτὲ ὀλώλη"Ιλιος ἵρη,

165 Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
Ζεὺς δέ σφιν Κρονιδης, υἱίζυγος, αἰθέρι νείσιν,
Αὐτὸς ἐπισσείγυσιν ἐρεμνὴν Αἰγίδα πᾶσι,
Τῆσδ' απάτης κοτέων· τὰ μὲν ἐσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
Αλλά μοι αἰτὸν ἄχος σέθευ ἐσσεται, ὡς Μενέλαε,

170 Λί κε θάνυς, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βίστοιο.
Καί κεν ἐλέγχιστος πολυδιάφιον"Αργος ἵκοίμην.
Αὐτίκα γάρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἷς,
Καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιν
Αργείην· Ελένην· σέο δὲ ὀστέα πύσει ἄρουρα

175 Κειμένου εὐ Τροίῃ, ατελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ
Καί κέ τις ὡδὸς ἐρέει Τρώων ὑπερηφορεύντων,
Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενέλάου κυδαλίμοιο.
Αἴθ' οῦτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσεις Ἀγαμέμνων,
"Ως καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἔγαγεν εἰθαδὸν Ἀχαιῶν.

180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σὺν κεινῆσιν νησὶ, λιπῶν ἀγαθὸν Μενέλαον.
"Ως ποτὲ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὑρεῖα χθῶν.

λέσατε ἀδελφὲ, ἐπὶ θαράτῳ δὲ σοὶ τὰς ὄρκους ἀποίειν, σὲ μόνον προβαλόμενος μάχεσθαι τοῖς Τρωσὶν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, δι’ ὃ καὶ ἔτρωσταν σε οἱ Τρῆες, καὶ τὰς πισους ὄρκους κατεκάπισαν· οὐ μὴν μάταιος οὗτος ὁ ὄρκος, καὶ τὸ αἷμα τῶν ἀριῶν, καὶ οὐ δι’ ἀκράτευον οὗνος γενούμεναι θυσίαι, καὶ αἱ δεξιώσεις αἱς τεθαρρίκαμεν εἰ γάρ καὶ εὐθὺς οὐκ ἐτέλεσεν ὁ ὀλύμπιος Ζεὺς, ἀλλὰ δὴ καὶ σήμερον ποτε ἐκτελέσει· καὶ σὺν μεγάλῳ τόκῳ ἀποτισούσι σὺν ταῖς ἐσωτερᾶς κεφαλαῖς, καὶ γωνίαις, καὶ τοῖς τείχοις· παλῶς γάρ ἔγαγε τοῦτο οὐδα παῖς κατὰ λογισμὸν καὶ κατὰ θυμὸν, ὅτι εἴσαι ήμέρα, ὅταν ποτε απόλυται ή ἱερὰ Ἰλιος, καὶ ὁ Πριάμος, καὶ ὁ λαὸς τοῦ πολεμικοῦ Πριάμου, οἱ Ζεὺς δὲ αὐτοῖς οὐδὲς τοῦ Κρέος, οὐδὲ αἰθέρος εν υψηλοῖς κατοκῶν, αὐτὸς δὴ ἐπιτινάξειν ἀν πᾶσιν αἰγίδα σκοτεινὴν, ἀργιζόμενος ἔνεκα ταυτησὶ τῆς απάτης· ταῦτα μὲν οὐκ ἀτελεῖστα εἴσαι· αλλὰ μοι λύπη χαλεπὴ γενίσεται ἔνεκα σοῦ ὡ Μενέλαε, εἴαν αποθάνης, καὶ τὴν τῆς ζωῆς μοῖραν πληράσης, καὶ ἐπονείδισος ἀν τὸ πολυβλαβεῖς Ἀργος καταλάθοιμε· εὐθέως γάρ οἱ Ἑλληνες μοιημονεύσουσι τῆς πατρίδος γῆς, καταλίποιμεν δὲ αὐτῷ Πριάμῳ καὶ τοῖς Τρωσὶ καύχηματιν Ἑλληνίδα Ἐλένην· σοῦ δὲ τὰ οστά σήμει ή γῆ ἐν Τροίᾳ κειμένου ἐπὶ τῆρυνθαλειώτων· καὶ τις απὸ τῶν ὑπερηφάνων Τρώων οὐτῶς ἀν εἴκοσι ὅπερι τῷ τάφῳ πιθῶν τοῦ εἰδόξου Μεγελάου· εἴθε οὕτως ἐν ἀπασι τὴν ὄργην πληρώσειεν Ἀγαμέμνων, ὥσπερ καὶ νῦν μάταιον σρατὸν τῶν Ἑλλήνων ἔγαγε δεῦρο, καὶ τοίνυν ἐπορεύθι εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα γῆν τὴν προσφιλῆ, σὺν γαστὶ κεντῆς, καταλιπάντα τὸν χρηστὸν Μεγελάου. Οὕτω πιστέ τει λέξει· τηνεκαῦτα μοι χάνος εὐρέως ή γῆ· Πρὸς αὐτὸν δὲ ὁ πυρρὸς Μενέλαος θαρσοποιῶν εἰπε· θάρρει, μή δὲ ἔτι εκφόβει τὸν λαὸν τῶν Ἑλ-

Τὸν δὲ πιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν·

185 Οὐκ ἐν καιρίῳ ὅξὺ πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
Εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, οὐδὲ ὑπένερθε·
Ζῶμά τε, καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆς κάμον ἄγδρες·

Τὸν δὲ παχειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

Αἱ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, φίλας ὁ Μενέλαος·

190 Ἔλκος δὲ ἵττηρ ἐπιμάσσεται, οὐδὲ ἐπιθήσει
Φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃ σε μελαινάων ὁδυνάων.

Ἔν, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προστύδα·

Ταλθύβι', ὅττιτάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον
Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἵττηρος,

195 Ὁφρα ἵδη Μενέλαον ἀρνίον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν,

Οὐ τις οἴστεύσας ἔβαλε, τόξων εὖ εἰδὼς,

Τρφών, οὐ Δυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἅμμι δὲ πένθος·

Ως ἔφατ· οὐδὲ ἄρα οἱ κῆρυκες ἐπίθησεν ἀκούσας·

Βῆ δὲ οἴεναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

200 Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα· τὸν δὲ ἐνόησεν

Ἐσταότ· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων
Λαῶν, οἵ οἱ ἐπούντα Τρίχης ἔξι ἵπποβότοιο.

Ἀγχοῦ δὲ ιστάμενος ἔπει πτερόεντα προσιύδα·

Ορσ', Ἀσκληπιαδή· καλέει κρείων Ἀγαμέμνων·

205 Ὁφρα ἵδης Μενέλαον ἀρνίον, Ἀτρέος υἱὸν,

Οὐ τις οἴστεύσας ἔβαλε, τόξων εὖ εἰδὼς,

Τρφών, οὐ Δυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἅμμι δὲ πένθος·

Ως φάτο· τῷ δὲ ἄρα θυμῷ ἐνὶ στήθεσσιν ὅρινε·

Βαν δὲ οἴεναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

210 Ἀλλ' ὅτε δή ρ' ἵκανον, οὐδεὶς ξανθὸς Μενέλαος

λύνων, οὐκ ἐν ἐπικινδύνῳ τόπῳ ἐπάγγυ τὸ οὖν βέλος· ἀλλ' ἐμπροσθεν ἐκάλυσεν ἡ παυπιλωτάτη ζώνη, καὶ κάτωθεν τὸ ζῶμα τοῦ θώρακος, καὶ ἡ μίτρα, ἢν ἀνδρες χαλκεῖς κατεσκεύασαν. Πρὸς αὐτὸν δὲ ἀποκρινόμενος εἶπεν Ἀγαμέμνων ὁ βασιλεὺς· εἴθε δὴ οὕτως εἴη, ὡς φίλτατε Μενέλαι, τὸ τραῦμα δὲ ὁ ἵατρὸς ἀπομάζεται, καὶ ἐπιβαλεῖ φάρμακα, ἀπέρ ἀν παύσῃ σε τῶν μελαίνων ὄδυνῶν. Εἶπε, καὶ πρὸς Ταλθύβιον τὸν θείον κῆρυκα ἔλεγεν· ὡς Ταλθύβιε, ὅσον τάχος καλέσον ἐνθάδε τὸν Μαχάονα ἄνδρα τὸν Ἀσκληπίου τῷ ἀμέμπτῳ ἵατρῷ υἱὸν, ὅπως ἴδῃ Μενέλαον τὸν πολεμικὸν τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἑλλήνων, ὃν τοξεύσας τις ἐτρωσεν ἐμπειρος ὥν τοξικῆς απὸ τῶν Τρώων, ἢ τῶν Λυκίων, τούτῳ μὲν δόξα, ἡμῖν δὲ λύπη, καὶ θρῆνος. Οὕτως εἶπεν· οὐκ ἡπείθησε δὲ αὐτῷ κῆρυξ ἀκούσας· ἀπῆλθε δὲ πορεύεσθαι κατὰ τὸν πλιθὺν τῶν σιδηροθωράκων Ἑλλήνων, περισκοπῶν Μαχάονα τὸν ἥρωα· ἐθεάσατο δὲ αὐτὸν ἐσώτα, περὶ δὲ αὐτὸν αἱ ισχυραὶ ταξεῖς ἥσαν τῶν πολεμικῶν λαῶν, οἱ πηκολούθουν αὐτῷ ἐκ Τρίκκης τῆς ἵπποτρόφου· πλησίον δὲ στὰς λόγους ταχεῖς ἔλεγεν αὐτῷ· ὡς ύετοῦ Ἀσκληπίου ἐγείρου, καλεῖ σε Ἀγαμέμνων ὁ βασιλεὺς, ὅπως ἴδῃς Μενέλαον τὸν πολεμικὸν υἱὸν τοῦ Ἀτρέως, ὃν τοξεύσας τις ἐτρωσεν ἐμπειρος ὥν τοξικῆς απὸ τῶν Τρώων, ἢ τῶν Λυκίων· τούτῳ μὲν δόξα, ἡμῖν δὲ λύπη καὶ θρῆνος. Οὕτως εἶπε· τότε δὲ τὸν λογισμὸν ἐν τῷ σῆθει ἐτάραξε· ὥρμηται δὲ πορεύεσθαι κατὰ τὸν πλιθὺν τῶν σιδηροθωράκων Ἑλλήνων· ἀλλ' ὅπνίκα αφίκετο, ὅπου ὁ πυρρός Μενέλαος τετρωμένος ἦν, περὶ αὐτὸν δὲ συνηθροισμένοι ἥσαν ὅσοι ἀρίστοι κύκλω· ὁ δὲ ισύθεος ἀνήρ ἐν μέσῳ σύντον ἐστι, εὐθέως δὲ ἐκ τῆς ζώνης τῆς ἥρμοσμένης ἀνέσπα τὸ βέλος, τούτου δὲ ἀνασπωμένου εἰς τούπισω,

Βλήμενος ἦν, περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι,
 Κυκλόσ', ὃ δ' ἐν μέσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς·
 Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστῆρος ἀριρότος εἰλκεν ὅϊστὸν·
 Τοῦ δὲ ἔξελκομένου πάλιν, ἀγεν ὀξέες δύκοι·

215 Λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίδον, οὐδὲ ὑπέρερθε
 Ζῶμα τε, καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἵδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὅϊστὸς,
 Λίμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἥπια φάρμακα εἰδῶς
 Πάσσε, τά οἱ ποτὲ πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

220 "Οφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 Τόφρα δὲ πὶ Τρώων στίχεις ἥλυθον ἀσπιστάων·
 Οἱ δὲ αὐτὶς κατὰ τεύχε' ὅδυν, μνήσαντο δὲ χάρμας.
 "Ενθ' οὐκ ἀν βρίζοντα ἵδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
 Οὐδὲ κατεπτώσσοντ', οὐδὲ οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι·

225 Ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐις κυδιάνειραν.
 "Ιππους μὲν γάρ ἴασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ.
 Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυτίσαντας
 Εύρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραιδαο.
 Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὅππότε κέν μιν

230 Γυῖα λάβῃ κάματος, πολέας διακοιρανέοντα·
 Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐών ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·
 Καί ρ' οὓς μὲν σπεύδοντας ἵδοι Δαναῶν ταχυπάλων·
 Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς·

235 Οὐ γάρ ἐπὶ φεύδεσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀραγὸς·
 'Αλλ' οἴπερ πρότεροι ύπερ ὄρκια διλήσαντο,
 Τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται.
 'Ημεῖς δὲ αὖτ' ἀλόχους τε φίλας, καὶ ἥπια τέκνα

ἀνεκάμφησαν αἱ ὄξεῖαι ἀκίδες· ἔλυσε δὲ αὐτῷ τὴν ποικιλωτάτην ζώνην, καὶ κάτωθεν τὸ ζῶμα του θώρακος, καὶ τὴν μίτραν, ἥν χαλκεῖς ἄνδρες κατεσκεύασαν. ἐπεὶ δὲ ἐθεάσατο τὸ τραῦμα, ὃ που ἐνέπεσε τὸ πικρὸν βέλος, τὸ αἷμα ἐκθλίψας, καὶ ἐκπιέστας, ἐπέβαλλε τὰ πραῦτικὰ φάρμακα, εἰδήμων ὧν, ἀπέρ ποτε τῷ πατρὶ αὐτοῦ Χείρων ἔδωκεν εὔνους ὧν αὐτῷ. ἐν ὅσῳ δὲ οὗτοι ἐνήργησαν περὶ Μενέλαον τὸν ἀγαθὸν τὰ πολεμικὰ, εἰν τοσοῦτῳ ἐπῆλθον αἱ τάξεις τῶν πολεμητῶν Τράχων· οἱ δὲ πάλιν τὰ ὄπλα ἐνεδύσαντο, καὶ τῆς μάχης ἐμνήσθησαν. τότε οὐκ ἀν νυσάζεντα ἴδοις τὸν ἐνδοξὸν Ἀγαμέμνονα, οὐδὲ δειλιῶντα, οὐδὲ οὐκ ἐθέλοντα πολεμεῖν· ἀλλὰ πάνυ ἐπειγόμενον εἰς τὴν μάχην τὴν τούς ἄιδρας δοξάζουσαν· τούς ἵππους μὲν γὰρ κατέλιπε καὶ τὰ ἄρματα τὰ σιδήρω ποικίλως κατεσκευασμένα, καὶ τούτους μὲν ὁ ὑπιρέτης πόρρω τῆς μάχης κατεῖχε πνευσιῶντας ὁ Εύρυμέδων ὁ υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ υἱοῦ τοῦ Πειραιίου· τούτῳ πάνυ πολλὰ ἐπέταπτε προσαγαγεῖν αὐτῷ, ὅταν αὐτὸν κατὰ τὰ μέλη κόπος καταλάβῃ πολλοὺς ἡγεμονικῶς διατάσσοντα· ὁ δὲ πεζὸς ὧν ἐπήρχετο τὰς τάξεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ δὴ οὓς μὲν ἀπὸ των Ἑλλήνων τῶν ταχεῖς ἵππους ἔχοντων ἴδεν ἐπειγομένους, τούτους πάνυ ἐθαρσοποίει λόγοις πλησίον ἐστῶς· ὡς Ἑλληνες, μηδαμῶς ἀμελεῖτε τῆς ὄρμητικῆς ἴσχύος, οὐ γὰρ ἐπὶ θεύσμασι Ζεὺς ὁ πατήρ ἔσαι βοηθός· ἀλλ' οἵτινες πρότερον τους ὄρχους ἐβλαψαν, τούτων μὲν αὐτῶν τὰ ἀπαλὰ σώματα οἱ γῆπες κατεσθίασιν· οὐδεὶς δὲ τὰς προσφιλεῖς αὐτῶν γυναικας, καὶ τὰ μικρά τέκνα ἀπάξιμεν διὰ τῶν νεών, ἐπειδὴν κρατήσωμεν τοῦ πολίσματος οὐστίνας δὲ ἀμελοῦντας ἴδε τοῦ μισητοῦ πολέμου, τούτους λίαν ὀνειδίζε λόγοις ὄργιλοις καὶ λυπηροῖς· ὡς Ἑλληνες περὶ ιοὺς πεπονημένοι, ἐπονείδισοι, οὐκ αἰδεῖσθε; τίποτε

"Αξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὶν πτολίεθρον ἔλωμεν.

240 Οὕστινας αὐ μεθίεντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
Τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.

Αργεῖοι, ίόμωροι, ἐλευχέες, οὐ νυ σέβεσθε;
Τίθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ήγέτε νεβροί;

ΑἼ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον, πολέος πεδίοιο θέουσαι,

245 Εστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι ἐνὶ φρεσὶ γίγνεται ἀληΐ.
"Ως ύμεις ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.

Η μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐνθα τε νῆες
Εἰρύατ' εὖπρυμνοι, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
Οφρ' ἴδητ' αἴκ' ὑμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων;

250 "Ως ὅγε κοιρανέων ἐπεπλεῖτο στίχας ἀνδρῶν.
Ηλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
Οι δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαίφρονα θωρύσσοντο.
Ιδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις συὶ εἴκελος ἀληΐν,
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὥτρυνε φάλαγγας.

255 Τοὺς δὲ ιδῶν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσπύδα μειλιχίοισιν.
Ιδομενεῦ, πέρι μέν σε τία Δαναῶν ταχυπώλων,
Ημὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ήδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
Ηδ' ἐν δαίθῃ, ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οῖνον

260 Αργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρπομόωντες Ἀχαιοί
Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ¹
Ἐστιχ', ὥσπερ ἐμοὶ, πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνάγοι.
Αλλ' ὄρσεν πόλεμόνδ', σῖος πάρος εὔχεο εἶναι.

265 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντιον πῦδα.
Ατρείδη, μάλα μέν τοι εὐών ερίηρος ἐταῖρος

οὗτως ἐσήκατε ἐκπεπληγμένοι καθάπερ ἐλάφων γεννήματα; ἀπέρ ἐπειδὴ κεκμήκασι τρέχοντα διὰ τὰ πεδίου, ἐσήκασιν, οὐδέ τις αὐτοῖς ἐν λογισμῷ γίνεται ἴσχυς· οὗτως ύμεις ἐσήκατε ἐπτομένοι, οὐδέ πολεμεῖτε, ἢ προσκαρτερεῖτε πλησίον τοὺς Τρῶας ἐλθεῖν, ὅπου αἱ νῆες αἱ καλὰς πρύμνας ἔχουσαι εἰλκυσμέναι εἰσὶ ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ τῆς λευκῆς θαλάσσης, ὅπως ἴδητε ἐὰν ύμῖν ὑπερεκτείνῃ τὴν χεῖρα, καὶ βοηθήσῃ ὁ οὐδεὶς τοῦ Κρόνου; Οὕτω μὲν ὁ Ἀγαμέμνων ἔργα πρέποντα βασιλέων πράττων ἐπίρχετο τὰς τάξεις τῶν ἀνδρῶν. (1) Ἡλθε δὲ ἐπὶ τοῖς Κρητὶ πορευόμενος κατὰ τὰς συστροφὰς τῶν ἀνδρῶν· οὗτοι δὲ περὶ Ἰδομενέα τὸν συνετὸν καθωπλίζοντο· ὁ Ἰδομενεὺς μὲν ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς ὄμοιος τῇ δυνάμει κάπρω, ὁ Μιριόνης δὲ αὐτῷ τὰς ἐσχάτας τάξεις παρωξύνε· τούτους δὲ θεασάμενος Ἀγαμέμνων ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν ἔχάρι· εὐθέως δὲ πρὸς τὸν Ἰδομενέα ἔλεγε προσηνεῖς λόγους· ὡς Ἰδομενεῦ, περισσοτέρως μὲν σε τιμῶ τῶν τοὺς ταχεῖς ἵππους ἔχόντων Ἑλλήνων, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἔργοις, καὶ ἐν ταῖς εὐώχισις, ὅπηνίκα τὸν τοῖς ἐντίμοις διδόμενον καυστικὸν οἶγον οἱ ἔκκριτοι τῶν Ἑλλήνων ἐν τοῖς κρατῆρσι κιρυῶσιν· ἐὰν γὰρ οἱ ἄλλοι οἱ τὰς κόμας τρέφοντες Ἑλληνες μεμερισμένον πίνωσιν, ἀλλὰ τὸ σὸν ποτύριον πλῆρες δεῖ ἴσαται πιεῖν, ὥσπερ ἐμοὶ, ήνίκα ὁ λογισμὸς κελεύει· ἀλλὰ διεγέρθητι πρὸς τὸν πόλεμον τοιοῦτος, οἵος τὸ πρῶτον ἐκαυχῶ εἶναι. Πρὸς τοῦτο δὲ ὁ Ἰδομενεὺς ὁ τῶν Κρητῶν ἀρχιγὸς εὗ ἐναντίου εἶπεν· ὡς οὐέ τοῦ Ἀτρέως, λίαν μὲν σοι εγὼ εὐάρμοστος φίλος ἔσομαι ὥσπερ πρότερον ὑπησχόμην καὶ κατένευσα· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους παρόξυνε Ἑλληνας τοὺς τὴν κόμην τρέφοντας, ὅπως λίαν ταχέως πολεμῶμεν, ἐπειδὴ συνέχεα καὶ

"Εσσομαι, ως τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 'Αλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρπομόσωντας Ἀχαιοὺς,
 "Οφρα τάχιστα μαχώμεθ·· ἐπεὶ σύν γ' ὄρκι· ἔχειαν
 270 Τρῆς· τοῖσιν δ' αὐτὸν θάνατος καὶ κύδε' ὀπίσσω
 "Εσσετ', ἐπεὶ πρότεροι υπὲρ ὄρκια δηλίσαντο.
 "Ως ἔφατ·· Ατρείδης δὲ παρώχετο, γιθόσυνος κῆρ.
 "Ηλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κιών αὐτὰ οὐλαμοὺς ἀνδρῶν·
 Τῷ δὲ χορυσσέσθην· ἄμα δὲ νέφος εἴπετο πεζῶν·
 275 Ως δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος αὐτῷ,
 'Ερχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἵων,
 Τῷ δέ τ', ἀγευθεν ἐόντι, μελάντερον, οὔτε πίσσα,
 Φαίνετ' ἵὸν κατὰ πόντον, ἀγειδέτε λαίλαπα πολλὰν·
 'Ρίγησεν δὲ ίδων, ύπό τε σπέος ἄλασε μῆλα·
 280 Τοῖαι ἄμ' Αἰάντεσσι διοτρεφέων αἰζηῶν
 Δῆϊον ἐσ πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
 Κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Καὶ τοὺς μὲν γιθότεν ίδων κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφεας φωνήσας, ἐπεια πτερόεντα προσηύδα·
 285 Λιαντ', Αργείων ἡγύτορε χαλκοχιτώνων,
 Σφῶι μὲν, οὐ γὰρ ἔοικ', ὄτρυνέμεν οὕτι κελεύω·
 Αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνάγετον ἔφι μάχεσθαι.
 Αἶ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλον,
 Τοῖος πᾶσι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
 290 Τῷ κε τάχ' ἡμέσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος,
 Χερσὶν υφ' ἡμετέροισιν ἀλοῦσά τε, περθομένη τε·
 "Ως εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους
 "Ερθ' ὅγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων αὐγορητὴν,
 Οὓς ἔτάρους στέλλοντα, καὶ ὄτρύνοντα μάχεσθαι,

συνέταξαν τους ὄρκους οἱ Τρῶες· αὐτοῖς δὲ θάνατος καὶ λύπαι μετὰ ταῦτα γενήσονται, ἐπειδὴ πρῶτοι τους ὄρκους ἔβλαψαν. Οὕτως εἰπεν. ὁ οὐρανὸς δὲ τοῦ Ἀτρέως παρῆλθε κατὰ Φυχὴν εὐφραγνόμενος· παρεγένετο δὲ πρὸς τους Αἰαντας πορευόμενος κατὰ τὴν τάξιν τῶν αἰδρῶν· οἱ δὲ καθωπλίζοντο, ὅμοι δὲ ἡ κολούθει νέφος πεζῶν. ὥσπερ δὲ ὅτε ἀφ' ὑψηλοῦ τόπου ἦδε νέφος αὐτὸς ποιμὴν αἰγῶν ἐπερχόμενον κατὰ τὸν πόντον ὑπὸ τῆς Ζεφύρου πνοῆς, (1) τούτῳ δὲ πόρρωθεν ὑπάρχοντι μέλαν, καθάπερ πίσσα, φαίνεται πορευόμενον κατὰ θάλασσαν, φέρει δὲ συγτροφὴν μετὰ ὅμβρου πολλὴν· ἐφοβήθη δὲ ἴδων, καὶ ὑπὸ τὸ σπῆλαιον συνήλασε τὰς αἰγὰς· τοιαῦται μετὰ τῶν Αἰαντῶν φάλαγγες πυκναὶ νέων ἐνδόξως τραχέντων, ἐκινοῦντο ἐπὶ τὸν ἀφανιστικὸν πόλεμον, μέλαναντας ταῖς ασπίσι, καὶ ὠρθωμέναι τοῖς δόρασιν οὐσαί· καὶ τούτους μὲν θεατάμενος Ἀγαμέμνων ὁ βασιλεὺς εὐφράνθη, καὶ φωνήσας πρὸς αὐτοὺς λόγους ταχεῖς ἔλεγεν· ὁ Αἰαντες ἡγεμόρες τῶν σιδηροθωράκων Ἑλλήνων, ὑμῖν μὲν, οὐ γάρ δεῖ, παροξύνειν ὑμᾶς οὐδὲν κελεύω· αὐτοὶ γάρ καὶ λίαν παρακελεύεσθε τῷ λαῷ μάχεσθαι ισχυρῶς· εἴθε γάρ, ὁ Ζεῦ πάτερ, καὶ Ἀθηνᾶ, καὶ Ἀπόλλον, τοιαῦτη προθυμία γένοιτο πᾶσιν ἐν τοῖς στίθεσι· τούτῳ γάρ ἀν ταχέως κλινθείη οὐ πόλις Πριάμου τοῦ βασιλέως κρατηθεῖσα, καὶ πορθιθεῖσα ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χειρῶν. Οὕτως εἰπών, αὐτοὺς μὲν κατέλιπεν αὐτόθι, ἐπὶ δὲ τοὺς ἄλλους ἐπορεύθη. ἐκεῖ δὲ οὗτος κατέλαβε Νέστορα τὸν ὄξυφανον δημητύρον τῶν Πυλίων, τοὺς ἔαυταν φίλους κοσμοῦντα καὶ παροξύνοντα πολεμεῖν, περὶ τὸν μέγαν Πελάγοντα, καὶ τὸν Ἀλάστορα, καὶ τὸν Χρόμον, καὶ τὸν βασιλέα Αἴμονα, καὶ Βίαντα τὸν ἡγεμόνα τῶν λαῶν· πρῶτον

295 Ἀμφὶ μέγαν Πελάγουτα, Ἀλδστορά τε, Χρόμιόν τε,
Αἴμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε, ποιμένα λαῶν.
Ἴππης μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
Πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν στῆσε πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
Ἐρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐσ μέσσον ἐλασσεν,
300 Ὁφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίη πολεμίζοι.
Ἴππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνάγει
Σφούς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέσθαι ὅμιλῳ.
Μηδέ τις ἵπποσύνη τε καὶ ἄνορέγῳ πεποιθώς,
Οῖος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
305 Μήδ' ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἐσεσθε.
“Ος δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὅν ὄχέων ἐπεί τέρας ἄρμαθ' ἔκπται.
“Εγχει ὄρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὔτω.
“Ωδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχες ἐπόρθουν,
Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
310 “Ως ὁ γέρων ὕπτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδὼς·
Καὶ τὸν μὲν γῆθισεν ἴδων κρείων Ἀγαμέμνων,
Καὶ μιν φωνήσας, ἐπεια πτερόεντα προσπύδα·
“Ω γέρον, εἴθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
“Ως τοι γούναθ' ἐποίτο, βίν δέ τοι ἐμπεδος εἴη.
315 Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὄμοιον· ὡς ὄφελέν τις
‘Αιδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
Τὸν δ' ἥμείβετ' ἐπειτα Γερήνιος ἵππότα Νέστωρ·
‘Ατρείδη, μάλα μέν κεν ἐγών ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
“Ως ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν·
320 Ἀλλ' οὐπως ἄμα πάντα θεοὶ δόσαις αὐθρώποισιν·
Εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖ τέ με γῆρας ἴκανει·
‘Αλλὰ καὶ ὡς ἵππεῦσι μετέσσομαι, οὐδὲ κελεύσω

μὲν τοὺς ἵππεας σὺν τοῖς ἵπποις, καὶ τοῖς ἄρμασι, τοὺς πεζοὺς δὲ ὅπισθεν ἔστιστε πολλοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς, ὥστε περίφραγμα εἶναι τοῦ πολέμου· τοὺς δειλοὺς δὲ εἰς τὸ μέσον ἐλάσας συνέκλεισε, ἐπως καὶ μὴ βουλόμενός τις ὑπὲν ἀνάγκης πολεμῆ· τοῖς ἵππεῦσι μὲν οὖν πρῶτον παρεκελεύετο· τούτους γάρ ἐκέλευσε κατέχειν τοὺς εἰωτῶν ἵππους, μὴ δὲ συστρέφεσθαι κατὰ τὴν πλιθὺν, μὴ δὲ τις ἵππικῇ καὶ ἀνδρὶα θαρρῶν, μόνος πρὸ τῶν ἀλλων προθυμείσθω πολεμεῖν τοῖς Τρωσὶ, μὴ δὲ ύποχωρεῖτω· ἀσθενέστεροι γάρ γενήσεσθε· διὸ δὲ ἀν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ἴδιων ἄρμάτων ἐπὶ ἐτερα ἄρματα ἐλθῃ, δόρατι πληξάτω, ἐπειδὴ κατὰ πολὺ κρείσσον οὐτῶς ἀν εἴη· οὕτως καὶ οἱ προγενέστεροι τὰς πόλεις καὶ τὰ τείχη ἐπόρθουν, τοῦτον τὸν λογισμὸν καὶ τὴν προθυμίαν ἔχοντες εὐν τοῖς στίθεσιν. Οὕτως ὁ γέρων προέτρεπε, παλαιῶν πολέμων ἐμπειρος ὡν· καὶ τοῦτον μὲν ἴδων Ἀγαμέμνων ὁ βασιλεὺς ἔχαρη, καὶ φωνήσας πρὸς αὐτὸν λόγους ταχεῖς ἐλεγεν· ὡ γέρον, εἴθε ὥσπερ εὐν τῷ προσφιλεῖ στίθει ύπάρχει σοι προθυμία, οὕτω σοι καὶ τὰ γένατα ἀκελουθοῖεν, καὶ δύναμις ἴσχυρά σοι ύπάρχοι· ἀλλά σε γῆρας τὸ πᾶσιν ὄμοιώς ἐπερχόμενον καταπονεῖ· ὡς εἴθε τις ἄλλος ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν αὐτὸς εἴχεν, σὺ δὲ εὐν τοῖς νεωτέροις ύπηρχες. Πρὸς τοῦτον δὲ μετὰ ταῦτα Νέστωρ ὁ ἀπὸ τῆς Γερίνης ὁ ἵππικὸς ἀπεκρίνατο· ὡς οὐέτο τοῦ Ἀτρέως, καὶ πάνυ μὲν ἀν βουλούμενον καγώ οὕτως ἔχειν, ὥσπερ ὅτε τὸν ἔνδοξον Ἐρευθαλίωνα ἐφόνευσα· ἀλλ' οὐδαμῶς ἀπανθ' ὄμοι· τοῖς ἀνθρώποις δεδώκασιν οἱ θεοὶ· εἰ τότε γέος ἦν, τοῦ δή με γῆρας καταλαμβάνει· ἀλλὰ καὶ οὕτως τοῖς ἵππεῦσι συνέσομαι, καὶ προτρέψω εὐβουλία καὶ λέγοις· τοῦτο γάρ, ἐστι γερόντων τιμὴ· ἀκάνθοι.

Βουλῇ καὶ μύθοισι. τὸ γὰρ, γέρας ἐστὶ γεράτων.

Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι γεφτεροι, οἵπερ ἐμεῖο

325 Οπλότεροι γεγάσσι, πεποιθασί τε βίγφιν.

"Ως ἔφατ· Ατρείδης δὲ παρφέχετο, γηθόσυνος καὶ
Εὔρ' υἱὸν Πετεῶ, Μενεσθῆα πλῆξιππον,

Ἐστάοτ· αὐμφὶ δ' Αθηναῖοι μήστωρες αὐτῆς·

Αὐτὰρ ὁ πλησίον εἰστίκει πολύμητις Ὀδυσσεὺς·

330 Πάρ δὲ, Κεφαλλήνων αὐμφὶ στίχεις οὐκ ἀλαπαδραὶ
Ἐστασαν· οὐ γὰρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,

Αλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες

Τρφῶν θ' ἵπποδάμαν καὶ Αχαιῶν· οἱ δὲ μένορτες

Ἐστασαν, ὀππότε πύργος Αχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν,

335 Τρφῶν ὄρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.

Τοὺς δὲ ἴδων νείκεσσεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων,
Καὶ σφεας φωνήσ ας ἔπεια πτερόεντα προσπύθα·

Ω υἱέ Πετεῶ, διοτρεφέος Βασιλῆος,

Καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον,

340 Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
Σφῶιν μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισι ἐόντας

Ἐστάμεν, οὐδὲ μάχης καυστειρῆς αντιβολῆσας.

Πρφτω γὰρ καὶ δειτὰς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,

Οππότε δαῖτα γέρουσιν ἔφοπλίζομεν Αχαιοῖ·

345 Ενθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, οὐδὲ κύπελλα
Οἶνοι πινέμεναι μελιπέος, δφρ' ἐθέλητον.

Νῦν δὲ φίλως χ' ὄροψε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Αχαιῶν

Τμείων προπάροιθε μαχοίστοι μηλέῃ χαλκῷ.

Τὸν δ' ἄρ' υπόδραιδῶν προσέφη πολύμητις Οδυσσεὺς

350 Ατρείδη, ποιῶν σε ἔπος φύγεν ἔρκος ὁδόντων;

τια. δὲ ἀκοντίζουσιν οἱ νεώτεροι, οἵτινες ἐμοῦ νεωτέρως γεγόνατι, καὶ ισχύι θαρροῦσι. Οὗτοις εἰπεν· ὁ οὐιος δὲ τοῦ Ἀτρέως παρῆλθε χαίρων κατὰ Κυκῆν· εὗρε δὲ Μενεσθέα τὸν ἵππικὸν τὸν οὐιὸν τοῦ Πετεοῦ ἐστῶτα· περὶ δὲ αὐτὸν ἡσαν Ἀθηναῖοι οἱ ἐπιστήμονες τοῦ πολέμου· πλησίον δὲ ἵστατο Ὁδυσσεὺς ὁ πολύβουλος· παρ' αὐτῷ δὲ τῶν Κεφαλίνων αἱ τάξεις οὐκ ἀσθενεῖς περιεστήκεσσαν· οὐπω γάρ ὁ λαὸς αὐτῶν ἔκουσε τῆς βοῆς, ἀλλὰ νεωστὶ διεγειρόμεναι ἐκίνουστο αἱ φάλαγγες τῶν Τρώων τῶν ἵππικῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων· οἱ δὲ ἀναμένοντες ἐκκαστι, πότε ἄλλος πύργος τῶν Ἑλλήνων ἐπελθὼν ὄρμήσειε κατὰ τῶν Τρώων, καὶ πολέμου ἀρχὴν ποιήσαιτο· τούτους δὲ θεασαμένος ὠνείδισεν Ἀγαμέμνων ὁ βασιλεὺς τῶν αἰδρῶν, καὶ φωνήσας πρὸς αὐτοὺς λόγους ταχεῖς ἐλεγε· ὡς οὐδὲ Πετεοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ Διος πεπαιδευμένου βασιλέως, καὶ σὺ χακοῖς δόλοις κεκοσμημένε, πανοῦργε, τί δύποτε φοβούμενος πόρρω ἵστασθε, ἀναμένετε δὲ ἄλλους; οὐμὲν μέντοι πρέπει ἐν τοῖς πρώτοις ὅντας ἐστάναι, καὶ τῆς καυστικῆς μάχης μετασχεῖν· πρῶτοι γάρ καὶ τῆς ἐμῆς εὐωχίας ακούεσθε, οπινίκα παρασκευάζομεν εὐωχίαν τοῖς γέρουσιν Ἑλλησιν, ὅπου προσφιλῆ κρέα διπτά εἰσιν ὡστὲ ἐσθίειν, καὶ κύλικες οἰγοι προσηνοῦσι καὶ ἥδεος πίνειν, ὅπως ἀν δυσλοισθε· νῦν δὲ ἥδεως ἀν ὄρωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἑλλήνων ἐμπροσθεν οὐμῶν μάχοιντο διὰ σιδηροῦ σκληροῦ, καὶ ἀντλεοῦς. Πρὸς τοῦτον δὲ δεινῶς ὑποβλεψάμενος ὁ πολύβουλος Ὁδυσσεὺς εἰπεν· ὡς οὐδὲ τοῦ Ἀτρέως, ποῖος λόγος τὸ περίφραγμα τῶν σῶν ὀδόντων διέσυγε; πῶς δὴ λέγεις πολέμου ἀμελεῖν, οπινίκα οἱ Ἑλληνες ἀνιστῶμεν κατὰ τῶν ἵππικῶν Τρώων πόλεμον ὅξεν; ὅφει εὖ ἐθέλυς, καὶ εὖ σοι ταῦτα

Πῶς δὴ φὺς πολέμοιο μεθίέμεν, ὅππότ' Ἀχαιοί·
 Τρασὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὅξὺν ἄρπα;
 *Οὐει, οὐν ἐθέλησθα, καὶ αἰκεν τοι τὰ μεμίλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα,
 355 Τράπων ἵπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἐνεμώλια θάζεις.
 Τὸν δὲ ἐπιμειδῆσας προσέψῃ κρείων Ἀγαμέμνων.
 *Ως γνῶ χωδένεοιο· πάλιν δὲ ὅγε λάζετο μῆθον.
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν Ὀδυσσεῦ,
 Οὔτε σε νείκειώ περιώσιον, οὔτε κελεύω.
 360 Οίδα γὰρ, ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 *Ηπια δίνεα οἰδε· τὰ γὰρ φρονέεις, ἀ τ' ἐγώ περ.
 *Αλλ' οὐτα δὲ πισθεν αρεστόμεθ, εἴτι κακὸν γῦν
 Εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.
 *Ως εἰπῶν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
 365 Εὖρε δὲ Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομίδεα,
 *Εστάοτ' ἐν θῆπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσι·
 Πάρ δέ οἱ εἰστίκει Σθένελος, Καπανῆϊος υἱός.
 Καὶ τὸν μὲν νείκεσσεν ιδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καί μιν φανήσας, ἔπεια πτερόεντα προσηύδα.
 370 *Ωμοί, Τυδέος υἱὲ δαῖφρονος ἵπποδάμοιο,
 Τί πτώσσεις; τί δὲ ὀπιπτεύεις πολέμου γεφύρας;
 Οὐ μὲν Τυδεῖ γ' ὁδε φίλον πτωσκαζέμεν οὐν,
 *Αλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάφων δῆσσι μάχεσθαι·
 *Ως φάσαν, οἴ μιν οὐδοντο ποιεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε
 375 *Ηντησ', οὐδὲ οὐδον· πέρι δὲ ἄλλων φασὶ γενέσθαι·
 *Η τοι μὲν γὰρ ἀτέρ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
 Ξεῖνος, ἀμ' ἀντιθέω Πολυνείκει λαὸν ἀγείρων,
 Οἴ ρα τότε ἴστρατόωνθ' οερὰ πρὸς τείχεα Θῆβης,

διὰ φροντίδος εἰσὶ, τὸν προσφιλῆ πατέρα τοῦ Τιλεμάχου ἐμβαλόιτα τοῖς πρωταγωνισταῖς τῶν ἵππικων Τραχών· σὺ δὲ ταῦτα ἀνεμόφθορα, καὶ μάταια λέγεις. Πρὸς τοῦτον δὲ μέτριον γελάσας Ἀγαμέμνων ὁ βασιλεὺς εἶπεν, ἐπειδὴ ἔγνω αὐτὸν μεγαλως ὅργιζόμενον· πάλιν δὲ οὗτος ανελάμβανε τὸν λόγον· ὡς εὐγενέστατε υἱὲ τοῦ Λαερτίου πολύτροπε Ὄδυσσεῦ, οὔτε ὄνειδίζω σε περιττῶς, οὔτε προσταττω· γινώσκω γάρ ὅτι σοι ἀ λογισμὸς ἐν τῷ προσφιλεῖ στήθει προστινὴ βουλεύματα οἴδε· ταυτὰ γάρ φρονεῖς, ἀπέρ καὶ ἔγώ· αλλὰ πορεύου· ταῦτα δὲ μετέπειτα εξιλασσόμεθα, εἴ τι κακὸν σύν ἐλέχθη· θεοὶ δὲ ταῦτα πάντα μάταια καὶ ἀγαφελῆ ποιῶσσιν. Οὕτως εἰπὼν, τούτους μὲν κατέλιπεν αὐτόθι· ἐπορεύθη δὲ επ' ἄλλους· εὗρε δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Τιδέως τὸν μεγαλόφυχον Διομήδην ἐστῶτα ἐν τοῖς ἵπποις καὶ τοῖς ἄρμασι τοῖς κεκολλημένοις· παρ' αὐτῷ δὲ ἵστατο Σθένελος ὁ υἱὸς τοῦ Καπανέως· καὶ τοῦτον μέντοι ὠνείδισε θεασάμενος Ἀγαμέμνων ὁ βασιλεὺς, καὶ φωνήσας πρὸς αὐτὸν, λόγους ταχεῖς ἔλεγε· φεῦ, ὡς υἱὲ τοῦ Τιδέως τοῦ συνέτου καὶ πολεμικοῦ· τί ἀποδειλιᾶς; τί δὲ περισκοπεῖς τὰ μεταξὺ κενὰ τοῦ στρατεύματος, ἦτοι φυγῆς ὁδοὺς; οὐκοῦν τῷ Τιδεῖ οὕτω προσφιλές ἦν τὸ δειλιᾶν, ἀλλὰ τὸ μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις ἐμπροσθεν πολλῷ τῶν ἀγαπητῶν φίλων. Οὕτως εἶπον, οἱ ἄδον αὐτὸν διαπονοῦντα κατὰ τὸν πόλεμον· ἔγώ γάρ οὐκ ἀπίντησα, οὐδὲ ἄδον· λέγουσι δὲ γενεσθαι υπὲρ τοὺς ἄλλους· ἀνευ μὲν γάρ πολέμου εἰσῆλθε τὰς Μυκήνας ἔνος, συναθροίζων λαὸν μετὰ Πολυνείκους τοῦ ἰσοθέου· οἱ δὲ τότε ἐστράτεον επὶ τὰ ιερὰ τείχη τῶν Θηβῶν, καὶ δὴ παῖς παρεκάλουν δοῦναι συμμάχους ἐνδοξεύεις· οὗτοι δὲ ε-

Καί ρά μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικουρους.

380 Οἱ δὲ ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπύνεον, αἱς ἐκέλευον·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σύματα φαίνων.
 Οἱ δὲ ἐπεὶ οὐν ὅχοτο, ιδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοτο,
 Ἀσωπόιδ' ἵκανον βαθύσχοινον, λεχεποίνν·
 Ἐνθα αὐτὸν ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοῖ·

385 Αὐτὰρ ὁ βῆ· πολέας δὲ κιχήσατο Καδμείωνας
 Δαινυμέγους κατὰ δῶμα βίνς Ἐτεοκληίης.
 Ἐνθ' οὐδὲ, ξεῖνος περ ἐών, ἵππιλάτα Τυδεὺς
 Τάρβει, μοῦνος ἐών πολέσι μετὰ Καδμείοισιν·
 Ἀλλ' ὅγ' αἰθλεύειν προκαλίζετο· πάντα δὲ ἐνίκα

390 Ρηϊδίως· τοίν οἱ ἐπίρροθος ἦν Ἀθήνη·
 Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
 Ἀὖ ἀνερχομένῳ πυκνὸν λόχον εἶσαν ἀγούτες,
 Κούρους πεντίκοντα· δύω δὲ ἱγήτορες ἡσαν,
 Μαίων Λίμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,

395 Τιός τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Λυκοφόντης·
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν αἰεκέα πότμον ἐφῆκε·
 Πάντας ἐπεφύ, ἔνα δὲ οἰον ἵει οἰκονδε νέεσθαι·
 Μαίον ἀρα πρόσηκε, θεῶν τεράεσσι πιθίσας.
 Τοῖος ἦν Τυδεὺς Αιτώλιος· ἀλλὰ τὸν ύιον

400 Γείνατο, εἴο χέρεια μάχῃ, ἀγορῆ δέ τ' ἀμείνω.
 Ὡς φάτο· τὸν δὲ οὐτὶ προσέφη χρατερὸς Διομήδης,
 Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπήν αἰδοίοιο.

Τὸν δὲ ύιος Καπανῆος ἀμείφατο κυδαλίμοιο·
 Ἀτρείδη, μὴ φεύδε ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν·

405 Ήμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἰναι·
 Ήμεῖς καὶ Θύβης ἔδος εἴλομεν ἐπταπύλοιο,

βούλοντο δοῦναι, καὶ συνήνουν ὡσπερ οἱ ξίσιον· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἐκάλυσε δεικνύς σημεῖα ἐναντία καὶ χαλεπά· οὗτοι δὲ ἐπειδὴ ἀντχάρησαν, καὶ ἐμπροσθεν τῆς ὁδοῦ ἐγένοντο, εἰς τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἀφίκοντο, τὸν θαυματασθέας βοτάνας καὶ σχοίνους ἔχοντα, τότε δὴ οἱ "Ἐλληνες ἀγγελον ἐπεμψαν τὸν Τιδέα εἰς Θήβας· ὃ δὲ ἐπορεύθη, πολλοὺς δὲ Θηβαίους κατέλαβεν εὐωχουμένους κατὰ τὸν οἶκον τῆς ἴσχυός τοῦ Ἐτεοκλέους, ὅπου οὐδὲ, ξένος ἦν, ὃ ἵππικὸς Τιδεὺς ἐφοβεῖτο μόνος ὑπάρχων ἐν πολλοῖς Θηβαίοις· ἀλλ' αὐτὸς ἀγωνίζεσθαι προύκαλεῖτο· πάντα δὲ ἐνίκα ῥαδίως· τοιαύτη αὐτῷ βονθὸς παρῆν ἡ Ἀθηνᾶ· οἱ δὲ Θηβαῖοι, οἱ τοὺς ἵππους κεντοῦντες, ὄργισθέντες, εἰς τούπισω ὑποστρέφοντι ἐνέδρᾳ ἴσχυρὰν ἀγοντες ἐκάθισαν, νέους πεντίκοντα· δύο δὲ ἦσαν ἡγεμόνες, Μαίων ὑιὸς τοῦ Αἴμονος παρόμοιος τοῖς αθανάτοις θεοῖς, καὶ ὁ ὑιὸς τοῦ Αὐτοφόνου ὁ καρτερικὸς Λυκοφόντης· Τιδεὺς μὲν οὖν καὶ τούτοις ἀπρεπῆ θάνατον ἐπήγαγε· πάντας ἀπέκτεινε, ἔτα δὲ μένον ἀπέλυσε ἐπ' οἶκον πορεύεσθαι· τὸν Μαίωνα δὴ οὖν αἴρηκε, σημείοις πεισθεὶς τῶν θεῶν· Τοιοῦτος ἦν ὁ απὸ Αἰτωλίας Τιδεὺς· ἀλλὰ τὸν ὑιὸν ἐγέννησεν ἑαυτοῦ χείρονα τῷ πολέμῳ, κρείσσονα δὲ τῇ δημητυρίᾳ· Οὕτως εἶπε· πρὸς αὐτὸν δὲ οὐδὲν ἔφη Διομήδης ὁ ἴσχυρὸς, αἰδεσθεὶς τὴν ἐπίπλοην τοῦ αἰδοῦς ἀξίου βασιλέως· Οἱ οὐιὸς δὲ τοῦ ἐνδόξου Καπανέας ἀπεκρίνατο αὐτῷ· ὃς οὐδὲ τοῦ Ἀτρέως, μηδὲ Φεύδου, εἰδὼς εἰπεῖν ἀληθῶς· οὐμεῖς πολλῷ κρείττονες τῶν πατέρων εἶναι καυχῶμεθα· οὐμεῖς καὶ τὸ ἔδαφος τῶν Θηβῶν τῶν ἐπταπύλων, ἐπορθίσαμεν, ὀλίγον στρατὸν ἀγαγόντες ὑπὸ τεῖχος πολεμικὸν, πειθόμενοι τοῖς τεραστικοῖς θεῶν, καὶ τῇ βονθείᾳ τοῦ Διὸς· ἐκεῖνοι δὲ ταῖς ἴδιαις

Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος ἀρειον
Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀραγῆ·
Κεῖνοι δὲ σφετέραισιν ἀτασθαλίῃσιν ὅλοντο.

410 Τῷ, μή μοι πατέρας πέθ' ὅμοιη ἔνθεο τι·····

Τὸν δὲ ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης.

Τέττα, σιωπῆ ἡσο, ἐμῷ δὲ ἐπιπείθεο μίθῳ.

Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀχαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Ὀτρύνοντι μάχεσθαι εὐκτήμιδας Ἀχαιούς.

415 Τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἀμὲν ἔφεται, εἴ κεν Ἀχαιοί
Τρῶας δηρώσωσιν, ἔλωσί τε Ἰλιον ἴριν.

Τούτῳ δὲ αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηρθέντων.

Ἄλλ' ἄγε δὴ, καὶ νῦν μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς·
Ἡρά, καὶ ἐξ ὄχέων σὺν τεύχεσιν ἀλτο χαμένε·

420 Δειπὸν δὲ ἐβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσιν ἀνακτος,
Ορνυμένου ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.

Ως δὲ ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυπχέῃ κῦμα θαλάσσης
Ορυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκυνίσαντος,

Πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἐπειτα

425 Χέρσῳ ρήγνυμενον μεγάλα βρέμετ, αμφὶ δέ τ' ἄκρας
Κυρτὸν ἐὸν καρυφαῦται, ἀποκτύει δὲ ἀλὸς ἀχυν.

Ως τότ' ἐπασσύτερον Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
Νωλεμέως πόλεμούδε· κέλευε δὲ οἴσιν ἔκαστος

Ηγεμένων· οἱ δὲ ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, οὐδέ κε φαίνε

430 Τίσσον λαὸν ἐπεσθαι ἐχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν,
Σιγῆ δειδίστες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσι

Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι εστιχόωντο.

Τρῶες δὲ, ὥστ' ὅτες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
Μυρίαι εστίκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὰν,

εἰς θεὸν ἀμαρτίαις ἀπώλοντο· διὸ μὴ μοι τοὺς πατέρας ποτὲ τίθεσθο ἐν ὁμοίᾳ τιμῇ. Πρὸς τοῦτον δὲ δεινῶς ὑποβλεψάμενος ὁ ἴσχυρὸς Διομῆδης, εἶπεν· νῦπτε, καθήσθο σιωπῶν, τῷ εἰμῷ δὲ λογῳ πεῖθον· οὐ γάρ ἔγω μέμφομαι· Αγαμέμνονι τῷ βασιλεῖ τοῦ στρατοῦ παροξύνοντι μάχεσθαι τοὺς ἐνόπλους "Ελληνας· τούτῳ μὲν γάρ δόξα ἐπακολούθησε, εἰὰν οἱ "Ελληνες ἀφανίσωσι τοὺς Τρώας, καὶ ἐκπορθήσωσι τὴν ἱερὰν "Ιλιον· τούτῳ δὲ πᾶλιν μεγάλη λύπη, τῷν Ἐλλήνων ἀφανίσθενταν· ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἡμεῖς φροντίσωμεν ἴσχυος ὄρμπτικῆς· Εἰπε δὴ καὶ ἐκ τῶν ἀρμάτων σὺν τοῖς ὄπλοις χαμαὶ ἀπεπτήδησε· φοβερῶς δὲ. ἦχισεν ὁ σίδηρος ἐν τῷ στίθει τοῦ βασιλέως, ὄρμπταντος· υφεῖλε δὲ ἀν φόβου καὶ τὸν ἄγαν καρτερικὸν καὶ ἀνδρεῖον. ὅσπερ δὲ δταρ ἐν τῷ πολυταράχῳ αἰγιαλῷ τὸ κῦμα τῆς θαλάττης διεγείρεται πυκνοτερον, του Ζεφύρου ἀνέμου συνταράξαντος ἥρεμα, ἐν τῷ πόντῳ μὲν τὴν ἀρχὴν κορυφοῦται, καὶ αὔξεται, μετὰ ταῦτα δὲ τῇ χέρσῳ προστρισσόμενον μεγάλως ἥχει, περὶ δὲ τὰς ἀκρας κυφὸν καὶ μετέωρον ὃν ὑφοῦται, ἀπορρίπτει δὲ θαλάσσης ἀφρὸν· οὕτω τότε πυκνότεραι ἐκινοῦντο αἱ τάξεις τῶν Ἐλλήνων ἀδιαλείπτως επὶ τὸν πόλεμον· ἔκαστος δὲ τοῖς ἑαυτοῦ προσέταττε ἀπὸ τῶν ἡγεμόνων, οἱ ἄλλοι δὲ ἐπορεύοντο πέντε χωρῶν· κινδύνῳ εἰποις τοσοῦτον στρατὸν ἀκολουθεῖν ἔχοντα ἐν τοῖς στίθεσι φωνὴν μετὰ σιγῆς, φοβουμενοι τοὺς ἡγεμόνας· περὶ ἀπαντας δὲ τὰ ποικίλα ὄπλα περιέλαμπον, ἀπέρ ἐνδεδυμένοι κατὰ τάξιν ἐπορεύοντο· οἱ Τρῆς δὲ, ὥσπερ αἱ θύλειαι τῶν προβάτων ἴστηκασιν ἐν αὐλῇ ἀνδρὸς πολυκτίμονος πλεῖσται, γάλα λευκὸν ἀμελγόμεναι, ἀδιαλείπτως βοῶσαι, τὴν φωνὴν τῶν ἀργῶν ἀκουοῦσαι· οὕτω θόρυβος Τρώων

435 Ἀζηχὲς μεμακιῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν.

“Ως Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὄρώρει.

Οὐ γὰρ πάντων ἔν οἵος θρόος, οὐδὲ ἵα γῆρας,

Ἀλλὰ γλῶσσος ἐμέμικτο, πολύχλιποι δὲ ἔσται ἄνδρες.

“Ωρσε δὲ τοὺς μὲν Ἀρις, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

440 Δεῖμός τ', οὐδὲ Φόβος, καὶ Ἔρις ἀμοτον μεμαυῖα,

Ἀρεος ἀνδροφόνοιο καστρυνήτη, ἐτάρη τε,

“Η τ' ἀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

Ούρανῷ ἐστήριξε κάρην, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

“Η σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίοιον ἔμβαλε μέσση,

445 Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὁφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.

Οἱ δέ, ὅτε δή ρ' ἐς χῶρον ἔνα ξυνιόντες ἵκοντο,

Σύν ρ' ἔβαλον ρίνους, σὺν δὲ γέχεα, καὶ μέρε ἀνδρῶν

Χαλκεοθωράκων· αὐτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι

“Ἐπλιντ' ἀλλήλαισι, πολὺς δὲ ὄρυμαγδὸς ὄρώρει.

450 Ἐνθα δὲ ἀμένοις τε καὶ εὐχωλὶ πέλεκι ἀνδρῶν,

Ολλύντων τε, καὶ ὀλλυμένων· ρέες δὲ αἴματι γαῖα.

“Ως δέ τε χείμαρροι ποναμοὶ, κατέρρεσφι ρέοντες,

Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὅμβριμον ὕδωρ,

Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης,

455 Τῶν δέ τε τιλόσε δοῦπον ἐν οὐρεσιν ἔκλιε ποιμὴν·

“Ως τῶν μισγομένων γένετο ἱαχή τε φόβος τε.

Πρῶτος δέ Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,

Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυστάδην Ἐχέπωλον,

Τὸν ρ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασεῖν·

460 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δὲ ἄρ' ὀστέον εἴσω

Αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δέ σκότος ὅσσε κάλυψεν.

“Ηριπε δέ, ὡς ὅτε πύργος ἐνὶ κρατερῷ ὑσμύγη.

κατὰ τὸν μέγαν στρατὸν ἐγήγερτο· οὐ γὰρ πάρτων ἦν ὁ αὐτὸς ἥχος οὐ δὲ μία φωνὴ, ἀλλὰ γλῶσσαι μεμιγμέναι ἦσαν, ἄνδρες γὰρ πολλαχόθεν κεκλημένοι ὑπῆρχον· παρώρμησε δὲ τοὺς μὲν ὁ Ἀρης, τοὺς δὲ οἱ εὐόφθαλμος Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Δεῖμος, καὶ ὁ Φοβος, καὶ οἱ απλείστας προθυμουμένη Ἔρις, οἱ τοῦ ἀνδροκτόνου Ἀρεος αδελφὴ, καὶ φίλη, ἥτις μικρὰ μὲν τὸ πρῶτον ἐγείρεται αὐξομένη, μετὰ ταῦτα δὲ τῷ οὐρανῷ τὴν κεφαλὴν προσεπέλασε, καὶ ἐπὶ γῆς θαδίζει· ἥτις αὐτοῖς καὶ τότε φιλονεικίαν ὅμοιαν καὶ κοινὴν εἰς τὸ μέσον ἐνέβαλεν, πορευομένη κατὰ τὸν στρατὸν, αὐξουσα τὸν στεναγμὸν καὶ τὴν λύπην τῶν ἀνδρῶν. Οὗτοι δὲ ἐπειδὴ εἰς ἓνα τόπον συνερχόμενοι αφίκοντο, συνέβαλον μὲν τοις τὰς ἐκ βυρσῶν ἀσπίδας, συνῆξαν δὲ τὰ δόρατα, καὶ τὰς δυνάμεις τῶν ἀνδρῶν τῶν σιδηροθωράκων· αἱ ἀσπίδες δὲ αἱ τοὺς ομφαλοὺς ἔχουσαι ἐπλισίαζον ἀλλήλαις, πολὺς δὲ θόρυβος ἤγερθη· τηνικαῦτα δὲ στεναγμὸς ὄμοιος, καὶ εὐχὴ ἀδρῶν ἦν φθειρόντων τε, καὶ φθειρομένων· τὸ αἷμα δὲ κατὰ γῆς ἔρρει· ὥσπερ δὲ ὅτε ποταμοὶ χείμαρροι, διὰ τῶν ὄρέων ρέοντες συμβάλλουσιν εἰς δεξαμενὴν ὕδωρ ὅμβρων, ἐκ τινῶν βαθέων ἐκρύσσεων, ἐντὸς κοίλης ἐγχαράξεως γῆς, τούτων δὲ τὸν κτύπον πόρρωθι ἐν τοῖς ὄρεσιν ἦκουσεν ὁ ποιμὴν· σῦτως ἐπιφερομένων ἀλλήλοις τούτων, βού τε καὶ φόβος ἐγένετο· Πρῶτος δὲ ὁ Ἀντίλοχος αἰεῖλεν ἄνδρα αἴπο τῶν Τρώων πολεμικὸν, τὸν ἀγαθὸν ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς, οὐδὲ τοῦ Θαλυσίου Ἐχέπωλον· τοῦτον δὴ ἐτρώσε πρῶτος κατὰ τὸ μετωπίδιον τῆς ἵππείας θριξὶ κοσμουμένης περικεφαλαίας· ἐνέπιξε δὲ τῷ μετώπῳ, ἐπέρασε δὲ εἰσω τὸ ὄσοῦν οἱ σιδηρὰ ἐπιδορατὶς· αὐτὸν δὲ σκότος κατέφθαλμοὺς ἐκάλυψε· ἐπεστε δὲ εἰς γῆν, ὥσπερ ὅταν πέσῃ πύργος ἐν τῇ ἰσχυρῷ μάχῃ· τοῦτο δὲ

Τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε χρείων Ἐλεφίνωρ
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.

465 "Ελκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων λελιμένος, ὅφρα τάχιστα
Τεθέει συλήσει· μίτινθα δέ οι γένεθ' ὄρμη·
Νεκρὸν γάρ ρ' ἐρύοντα ιδῶν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
Πλευρὰ, τά οι κύψαντι παρ' ασπίδος ἐξεφαάνθη,
Οὐτιστε ξυστῷ χαλκύρει, λῦσε· δὲ γυῖα.

470 "Ως τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
Ἀργαλέον Τράγων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ, λύκοις ὥστε,
Ἀλλήλοις ἐπάρουσαν, αὐτὸς δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.
"Ενθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος ὑιὸν Τελαμώνιος Λίας
Ηίθεον, θαλερὸν, Σιμοείσιον, ὃν ποτε μάτηρ

475 "Ιδηθερ χατισῦσα, παρ' ὄχθαισι Σιμόεντος
Γείνατ', ἐπεί ρά τοκεῦσιν ἀμ' ἐσπετο μῆλα ιδέσθαι·
Τούνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οι αἰών
Ἐπλεθ', υπ' Λίαρτος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.

480 Πρῶτον γάρ μιν ιόντα βάλε στῆθος, παρὰ μαζὸν
Δεξιὸν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὥμου χάλκεον ἔγχος
Ἔλθεν· ὁ δ' ἐν κονίροις χαμαὶ πεσεν, αἴγειρος ὥστε·
"Η ρά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο πεφύκει,
Λείην· ἀτάρ τέ οι ὅζοι ἐπ' ἀκροτατῇ πεφύσσι·

485 Τὴν μέν θ' αρματοπηγὸς αὐτὸς αἴθων σιδήρῳ
Ἐξέταμ', ὅφρα ἵτυν κάμψῃ περικαλλέΐ δίφρῳ·
"Η μέν τ' αἴζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
Τοῖον ἀρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριζεν
Λίας διογενῆς· τοῦ δ' Ἀντίφος αἰολοθώρηξ

490 Πριαμίδης καθ' ὅμιλον ακόντισεν ὅζεϊ δουρὶ·

πεσόντα ἔλαβε ἀπὸ τῶν ποδῶν Ἐλεφίνωρ ὁ βασιλεὺς ὁ υἱὸς τοῦ Χαλκάδοντος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν μεγαλοφύχων Ἐυβοέων. κύψας δὲ εἰλκεν ἔξω τῶν βελῶν προθυμούμενος, ὅπως λίαν ταχέως σκυλεύσεις τὰ ὅπλα· εἰπὸν δὲ αὐτῷ γέγονεν ἡ ὄρμη· θεασάμενος γὰρ αὐτὸν ἔλκοντα τὸν νεκρὸν ὁ μεγαλόφυχος Αγένωρ, τὰ πλευρὰ, ἀπέρ αὐτῷ κύψαντι ἔξω τῆς ἀσπίδος ἐφάνησαν, ἔτρωσε δόρατι σιδηρῷ, διέλυσε δὲ τὰ μέλη· οὕτως αὐτὸν μὲν κατέλιπεν ἡ θυχὴ· ἐπὶ αὐτῷ δὲ γέγονεν ἔργον χαλεπὸν τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἐλλήνων· οὐτοι γάρ, καθάπερ λύκοι, ἀλλήλοις ἐφάρμησαν, ἀνὴρ δὲ ἄνδρα ἀνέτρεπε, καὶ ἀγύρει· Τότε Αἴας ὁ Τελαμῶνος ἔτρωσε τὸν υἱὸν τοῦ Ἀυθεμίωνος, τὸν ἀκμάζοντα, νέον, Σιμοείσιον, δην ἡ μῆτρα ποτὲ ἐκ τῆς Ἰδης τοῦ ὄρους κατερχομένη, παρὰ ταῖς ὅχθαις τοῦ Σιμόεντος ποταμοῦ ἐτεκεν, ἐκειδὴ ἡκολούθει ἀμα τοις γονεῦσιν ἰδεῖν τὰ πρόβατα· τούτου χάριν αὐτὸν ἐκάλουν Σιμοείσιον· οὐδὲ τοῖς προσφιλέσι γονεῦσι τὰ τροφεῖα ἀπέδωκε· βραχὺς γὰρ αὐτῷ ὁ τῆς ζωῆς χρόνος ἐγένετο, φονευθεντὶ δόρατι ὑπὸ τοῦ μεγαλοφύχου Αἴαντος· πρῶτον γὰρ αὐτὸν ἐπέχμενον ἐπληξε κατὰ τὸ στῆθος παρὰ τὸν δεξιὸν μαζῶν· καταντικρὺ δὲ διὰ τοῦ ὥμου τὸ σιδηροῦν δόρι διεπέρασεν· ὁ δὲ χαμαὶ εἰς χοῦν ἐπεσεν, ὥσπερ ἀγειρος, οὐδὲ ἐν τόπῳ καθύστρω ἔλους μεγάλου ἀγεβλάστησεν, ὅμαλη· οἱ κλάδοι δὲ αὐτῷ ἐφυσαν ἐπὶ τῇ κορυφῇ· καὶ ταύτην μὲν ἀνὴρ ἄρματα ποιῶν σιδηρῷ λαμπρῷ καὶ ὀξεῖ ἀπέκαψεν, ὅπως κάμψας ποιήσηται περιφέρειαν ὀραίου δίφρου· καὶ αὐτη μὲν κεῖται ἔντρανομένη παρὰ τὰς ὅχθας τοῦ ποταμοῦ· τοιοῦτον δὴ Σιμοείσιον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀυθέμου ἀπέκτεινεν Αἴας ὁ ἐκ τοῦ Διός ἔλκων τὸ γένος· κατ’ αὐτοῦ δὲ Ἀντίφος ὁ ποικίλον θώρακα ἔχων ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου κατὰ τὸν στρατὸν ἡκόντισεν δόρατι ὀξεῖ· καὶ τούτου

Τοῦ μὲν ἄμαρθ· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὁδυσσέος ἐσθλὸν ἔταιρον,
Βεβλῆκει βουβῶνα νέκυν ἐτέρωστό ἔρύοντα·

*Ηριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Τοῦ δ' Ὁδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολωθε·

495 Βῆ δὲ διὰ προμάχων πενορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

Στὴ δὲ μαλ' ἐγγὺς ἵων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,

*Ἀμφί ἐ παπτύνας· ὑπὸ δὲ Τρῷες κεκάδοντο,

*Ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· δ' δὲ οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν,

*Ἀλλ' οὐδὲν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόδαντα,

500 *Ος οἱ Ἀβυδόθερος ἥλθε, παρ' ἵππων ὠκειάων·

Τόν ρ' Ὁδυσσέας, ἔταιροιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ

Κόρσην· ἡ δὲ ἐτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν

Λίχμη χαλκείν· τὸν δὲ σκότος ὅστις ἐκάλυψε·

Δούπισεν δὲ πεσὼν, ἀράβισε δὲ τεύχε ἐπ' αὐτῷ·

505 Χάρησαν δὲ ὑπό τε πρόμαχοι, καὶ φαιδίμιος Ἐκταρ·

*Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἵαχον, είρυσαντο δὲ νεκρούς.

*Ιθυσαν δὲ πολὺ προτέρω· νεμέσησε δὲ Ἀπόλλαν,

Περγάμου ἐκκατιδών· Τρῷεσσι δὲ κέκλετ' αὖσας·

*Ορνυσθ', ἵπποδαμοι Τρῷες, μιδ' εἴκετε χάρμις

510 *Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χρὼς, οὐδὲ σίδηρος,

Χαλκὸν ἀνασχέσθαις ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.

Οὐ μὴν οὐδὲ Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἡγεμόνοιο,

Μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ υποσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.

*Ως φάτ' απὸ πτόλιος δεινὸς θεὸς· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

515 *Ωρσε Διός θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,

*Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.

*Ενθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα μοῖρά ἐπέδησε·

Χερμαδίφη γὰρ Βλῆτο παρὰ σφυρὸν ὀχριόεντι,

μὲν διήμαρτε· Λεῦκον δὲ αὐτὸς, τὸν ἀγαθὸν φίλον τοῦ Οδυσσέως, ἔτρωσε κατὰ τὸν Βουβῶνα, πρὸς ἄλλο μέρος τὸν νεκρὸν ἔλκοιτα· ἐπεσε δὲ περὶ αὐτὸν· ὁ νεκρὸς δὲ αὐτῷ ἐξέπεσε τῆς χειρός· τούτου δὲ φρευθέντος, λίαν ἀργίσθη κατὰ Φυχὴν Οδυσσεὺς· ἐπορεύθη δὲ διὰ τῶν πρωταγωνιστῶν ὀπλισμένος σοδόρῳ λαμπρῷ· ἐστι δὲ πάνυ πλησίον ἐλθών, καὶ ἡκόντισε δόρατι λαμπρῷ, περισκοπήσας ἐαυτὸν· ὑπεσκεδάσθισαν δὲ καὶ διεχωρίσθισαν οἱ Τρῷες, τοῦ ἀνδρὸς ρίφαντος τὸ δόρον· οὗτος δὲ οὐ μάταιον ἀφῆκε τὸ βέλος, ἀλλὰ Δημοκόωντα τὸν γόθον ύιὸν τοῦ Πριάμου ἔτρωσεν, ὅστις αὐτῷ ἐξ Ἀβύδου παρεγένετο ἀπὸ τῶν ταχέων ἵππων· τούτον δὴ Οδυσσεὺς ἔτρωσε δόρατι κατὰ τὸν κρόταφον, ὄργισθεὶς ἐνεκα τοῦ φίλου· οὐ δὲ επιδορατὶς οὐ χαλκὶ ἐπέρασε διὰ τοῦ ἑτέρου κροτάφου· αὐτὸν δὲ σκότος κατ’ ὄφθαλμούς ἐκάλυψε· ἐκτύπισε δὲ πεσὼν· ἥχισαν δὲ τὰ ὅπλα ἐπ’ αὐτῷ· ὑπεχώρισαν δὲ οἱ πρωταγωνισταί, καὶ οὐ λαμπρὸς· Ἔκταρ· οἱ Ἐλλινες δὲ μεγάλως ἐβόησαν, καὶ τοὺς ἐκυτῶν νεκροὺς εἴλκυσαν· ὥρμησαν δὲ ἐπ’ εὐθείας κατὰ πολὺ προσωτέρω· πναξιοπάθησε δὲ οὐ Απόλλων θεασάμενος εἰς τῆς ἀκροπόλεως· τοῖς Τρῷοις δὲ παρεκλεύσατο φωνήσας· διεγείρεσθε, οἱ Τρῷες ἵππικοι, μὴ δὲ ὑποχωρεῖτε μάχης τοῖς Ἐλλινσιν· ἐπειδὴ οὐ λίθος, οὐ δὲ σίδηρος εστιν αὐτοῖς τὸ σῶμα, ὥστε ὑπομεῖναν τὸν σαρκοτόμον σίδηρον τιτρωσκομένοις· οὐ μὴν οὐ δὲ Αχιλλεὺς οὐδὲ τῆς καλλικόμου Θέτιδος μάχεται, ἀλλ’ ἐν ταῖς ναυσὶ πεπταίνει, καὶ καταπραῦνει τὴν ὄργην τὴν λυποῦσαν αὐτοῦ τὴν Φυχὴν· Οὐτας εἴπεν ἀπὸ τῆς πόλεως ἐφοβερὸς θεὸς· τοὺς Ἐλλινας δὲ διήγειρεν οὐ ενδοξοτάτη θυγάτηρ τοῦ Διος· Αθηνᾶ, πορευομένη κατὰ τὸν σρατὸν, ὅπναν ἀμελοῦκτας θεάσαιτο· τότε τὸν ύιον τοῦ Αμαρυγχέως Διώρην οὐ μοῖρα κατέσχε δεσμεύσασα· λίθῳ γὰρ χειροπληθεῖ

Κυνίμην δεξιτερήν· βάλε δ' εἰ Θρυκῶν ἀγὸς αὐδρῶν
 520 Πείρως Ἰμβρασίδης, δις ἄρ' Αἰγόθεν εἰλικρούθει·
 'Αμφοτέρων δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδῆς
 'Αχρις ἀπιλοίησεν· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῳ
 Κάππεσεν, ἀμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας,
 Θυμὸν ἀποπνεῖων· ὁ δ' ἐπέδραμεν, δις δὲ ἔβαλεν μὲν
 525 Πείρως· οὐτα δὲ δουρὶ παρ ὄμφαλον· εἰ δὲ ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἔκαλυψε.
 Τὸν δὲ Θόας Λιτωλὸς ἐπεσύμενον βάλε δουρὶ¹
 Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δὲ ἐν πνεύμονι χαλκὸς·
 'Αγχίμολον δέ οἱ ἥλθε Θόας, εἰ δὲ ὄμβριμον ἔγχος
 530 Ἐσπάσατο στέρνοι· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὅξι,
 Τῷ δὲ γαστέρα τύφε μέστην, εἰ δὲ αἰνιτο θυμὸν.
 Τεύχεα δὲ οὐκ ἀπέδισε· περίστησαν γάρ έταιροι,
 Θρῆκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 Οἳ ἐ μάγαν περ ἔσιτα, καὶ ἴφθιμοι, καὶ ἀγανὸι,
 535 Ὁσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
 'Οις οἵ γέ εἰν κονίῳ παρ ἀλλήλοισι τετάσθην,
 'Η τοι ὁ μὲν Θρυκῶν, οὐδὲν Ἐπειῶν καλκοχιτώνων,
 'Ηγεμόνες· πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 "Ενθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὄροσαιτο μετελθῶν,
 540 "Οστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὅξεῖ χαλκῷ
 Δινεύοις κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ εἰ Παλλὰς Ἀθῆνη
 Χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.
 Πολλοὶ γάρ Τρφίων καὶ Ἀχαιῶν ἥματι κείνοι
 Πρινέες εἰν κονίῳ παρ ἀλλήλοισι τέτακτο.

τραχεῖ τέτρωται παρὰ τὸν σφυρὸν κατὰ τὸν δεξιὸν κνήμην. ἔτρωσε δὲ αὐτὸν ὁ ἱγειμῶν τῶν Θρακῶν ἀνδρῶν Πεῖρος ὁ υἱὸς τοῦ Ἰμβράσου, ὃς δὴ ἥλθεν ἀπὸ τῆς Αἴγου ἀμφοτέρους δὲ τοὺς τένοντας καὶ τὰ ὄστα ὁ ἀνεπαίσχυντος λίθος παντελῶς συνέτριψεν, ὃ δὲ εἰς τὸν χοῦν ἐπὶ τὰ μετάφρενα κατέπεσεν, αἰμοτέρας τὰς χεῖρας τοῖς ἀγαπητοῖς φίλοις ἐκτείνας, ἀποπνέων τὴν ψυχὴν. Οὗτος δὲ ἐπέδραμεν, ὃς δὴ καὶ ἔτρωσεν αὐτὸν, ὁ Πεῖρος. ἐπλιξε δὲ τῷ δόρατι παρὰ τὸν ὄμφαλον, πᾶσαι δ' ἄρα ἐξεχύθησαν εἰς γῆν τὰ ἔντερα, αὐτὸν δὲ σκότος κατέσφιβαλμούς ἐκάλυψε. Τοῦτον δὲ Θόας ὁ ἀπὸ τῆς Αἰτωλίας ἐπερχόμενον ἔτρωσε τῷ δόρατι κατὰ τὸ στέρνον ὑπεράνω τοῦ μαζοῦ, ἐγεπάγη δὲ ὁ σίδηρος εἰς τὸν πνεύμονα· πλησίον δὲ Θόας αὐτῷ παρεγένετο, καὶ τὸ ἰσχυρὸν δόρυ ἐξέσπασε τοῦ στέρνου, εἴλκυσε δὲ τὸ τιμπικὸν ξίφος· τούτῳ δ' αὐτὸς ἐπλιξε τὴν γαστέρα κατὰ μέσον, καὶ ἀφείλετο τὴν ψυχὴν· τὰ ὅπλα δὲ οὐκ ἐξέδυσε· περιέστησαν γὰρ οἱ φίλοι αὐτοῦ Θράκες οἱ τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς κομιώντες, μακρὰ δόρατα κατέχοντες ταῖς χερσὶ, οἵτινες αὐτὸν καίπερ ὄντα μέγαν, καὶ ἰσχυρὸν καὶ λαμπρὸν ἀπεωθήσαντο ἀφ' ἐστῶν· ὃ δὲ ὑποχωρίσας πελεμίχθη· οὕτως οὕτοι ἐν τῷ γῇ ἐγγύς ἀλλήλων ἐχεπλωνται, ὁ μὲν τῶν Θρακῶν, ὃ δὲ τῶν σιδηροθωράκων Ἐπειῶν ἀρχηγοί· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι περισσῶς αὐτοὺς ἐφονεύοιτο· τότε δὴ οὐκ ἀν αὐτὸν τις ἐπελθὼν ἔμεμφατο τὸ ἔργον τοῦ πολέμου, δοτις δὲ ἔτι μάτι ἀποδιαστήματος μήτ' εἰς τοῦ σύνεγγυς τετρωμένος τῷ τιμπικῷ σιδήρῳ, περὶ αὐτὸν ἀναστρέψατο ἐν μεσῷ, ἀπάγοι δὲ αὐτὸν ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ λαβοῦσα ἀπὸ τῆς χειρὸς, τὴν ὄρμὴν δὲ τῶν βελῶν ἀποσοβοῖη· πολλοὶ γὰρ ἀπὸ τῶν Τρέων καὶ τῶν Ἐλατίνων τῇ ἡμέρᾳ ἐκπυριζόμενοι καὶ πρόσωπον κείμενος ἐν τῷ γῇ, πλησίον ἀλλήλων ἐξύπλωντο.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΤ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑ Ε.

Ἐνθ' αὖ Τυδείδη Διομίδεϊ Παλλαῖς Ἀθήνην
 Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔχδηλος μετὰ πᾶσιν
 Ἀργείοισι γένοιτο, ιδὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίτο.
 Δαιέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
 5 Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὃς τε μάλιστα
 Λαμπρὸν παμφαίνησι λελουμένος Ὡκεανοῖο.
 Τοῖον οἱ πῦρ δαιέν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὥμων.
 Ὦρσε δέ μν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντα.
 Ἡν δέ τις ἐν Τρῷεσσι Δάρης, ἀφνείδς, ἀμύμων,
 10 Ἱερεὺς Ἡφαίστου· δύώ δέ οἱ υἱέες ἥστην,
 Φηγεὺς, Ἰδαιός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Τώ οἱ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίον ὄρμηθήτιν.
 Τώ μὲν ἀφ' ἵπποιην, οὐ δ' ἀπὸ χθονὸς ὥρυντο πεζός.
 Οἴ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἥσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ιόντες,

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑΣ Ε

ΠΛΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Τότε δὴ Διομίδει τῷ ώρῳ τοῦ Τυδέως ἡ πολεμικὴ Ἀθηναῖ ἔδωκε ἴσχυν καὶ εὔτολμόν, ὅπως διάδηλος ἐν πᾶσι τοῖς Ἐλλησι γένηται, καὶ φύμην αὐγαθὴν κομίσηται. ἔλαμπε δὲ αὐτῷ ἐκ τῆς περικεφαλαίας καὶ τῆς ἀσπίδος πῦρ ἀκοπίαστον καὶ πολὺ, παραπλήσιον τῷ σπαρινῷ ἀστέρι, ἦτοι τῷ Ἀρκτούρῳ, ὅστις μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀσέρων λαμπρῶς πανταχοῦ λάμπει, λελουμένος, ἦτοι ἐπιτείλας ἐκ τοῦ Ὁκεανοῦ. τοιοῦτον αὐτῷ πῦρ ἔλαμπεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὥμων· διεγείρασα δὲ ἐνέβαλεν αὐτὸν κατὰ τὸ μέσον, ὅπου πλεῖστοι συστρεφόμενοι ἐπολέμουν. ἦν δέ τις ἐν τοῖς Τρωσὶ Δάρης ὄνομα πλούσιος, ἀμερπτος, ἵερεὺς τοῦ Ἡφαίστου· δύο δὲ αὐτῷ ύιοι ἦσαν Φηγεὺς, καὶ Ἰδαῖος, ἔμπειροι πάστις μάχης. Οὗτοι τῶν ἄλλων ἀποχωρισθεντες, εἰξεναντίας αὐτῷ ὠρμήθησαν, οἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἵππων, ὁ δὲ ἀπὸ τῆς γῆς ὥρμησε πεζός. ἐπεὶ δὲ οὗτοι πλησίον ἦσαν κατ' ἄλληλῶν ἐρχόμενοι, ὁ Φηγεὺς δὴ πρῶτον ἀφῆκε τὸ μακρὸν

15 Φηγεύς ρά πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τιδείδου δ' ὑπέρ ὠμον ἀριστερὸν ἄλιθ' ἀκακή
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτὸν· οἱ δὲ ὑπερος ἀριντο χαλκῷ
 Τιδείδης· τοῦ δὲ οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς,
 Ἀλλ' ἔβαλε σῆθος μεταμάζιον, ὥσε δὲ ἀφ' ἵππων·
 20 Ἰδαιος δὲ ἀπόροστε, λιπῶν περικαλλέα δίφρον,
 Οὐδὲ ἔτλη περιβιβναι αδελφειοῦ κταμένοιο·
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν·
 Ἀλλ' Ἡφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ πυκτὶ καλύφας,
 Ως δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρων ακαχημένος εἴη.
 25 Ἰππους δὲ ἔξελάσας μεγαθύμου Τιδέος υἱὸς,
 Δῶκεν ἑταίροισι κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ ἴδον υἱε Δάριτος,
 Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρὸ χεσφι,
 Πᾶσιν δρίσθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 30 Χειρὸς ἐλοῦστ', ἐπέεσσι προσπύδα θοῦρον Ἀρια·
 Ἀρες, Ἀρες βροτολογε, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,
 Οὐκ ἀν δὴ Τρφας μὲν ἔασαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 Μάρνασθ', ὄπποτέροισι πατήρ Ζεὺς κῦδος ὄρέξη,
 Νῷοι δὲ χαῖδώμεσθα, Δίος δὲ ἀλεώμεθα μῆνιν;
 35 Ως εἰποῦσα, μάχης ἔξηγαχε θοῦρον Ἀρια·
 Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' οἴσεντι Σκαμάνδρῳ.
 Τρφας δὲ ἔκλιναν Δαναοὶ· ἔλε δὲ ἄνδρα ἔπασος
 Ἡγεμόνων· πρῶτος δὲ ἀναξ ἄνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἀρχὸν Ἀλιζώνων Ὀδίον μέγαν ἔκβαλε δίφρου·
 40 Πρώτῳ γὰρ σρεφθέντι μεταφρένω ἐν δόρυ πῆξεν
 Ωμαν μεσσηγὺς, διὰ δὲ σῆθεσφιν ἐλασσε·
 Δουπησεν δὲ πεσὼν, αράβησε δὲ τεύχε ἐπ' αὐτῷ·

δόρυ· ύπερ τὸν ἀριστερὸν δὲ ὡμον τοῦ ὑιοῦ τοῦ Τυδέως ἥλθεν τὸ ὄξυ τοῦ δόρατος, οὐδὲ ἔτρωσεν αὐτὸν· δευτέρως δὲ ὥρμησε τῷ σιδήρῳ ὁ υἱὸς τοῦ Τυδέως· τούτου δὲ τὸ βέλος οὐκ ἔξηλθε τῆς χειρὸς μάταιον, ἀλλ' ἔτρωσε κατὰ τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν στῆθος, ὥθησε δὲ καὶ ἔρριψεν ἀπὸ τῶν ἵππων· ὁ Ἰδαῖος δὲ αφώριμος καταλιπὼν τὸ ὄραῖον ἄρμα, οὐδὲ ὑπέμεινεν ὑπερμαχῆσαι τοῦ ἀδελφοῦ φονευθέντος· οὐ δὲ γάρ οὐδὲ αὐτὸς ὑπεξέφυγεν ἀν τὴν σκοτεινὴν θανατιφόρον μοῖραν· ἀλλὰ δὲ Ἕφαιστος ἐρρύσατο, ἔσωσε δὲ σκότῳ καλύψας, ὅπως μὴ παντελῶς ὁ γέρων τεθλιμμένος ὑπάρχοι· τοὺς ἵππους δὲ ἐκβαλὼν ὁ υἱὸς τοῦ μεγαλοτύχου Τυδέως ἔδωκε τοῖς φίλοις ἀπάγειν αὐτοὺς κατὰ εἰς τὰς βαθείας ναῦς· Τρῷες δὲ οἱ μεγαλόφυχοι, ἐπειδὴ ἔθεστο τοὺς υἱοὺς τοῦ Δάρητος, τὸν μὲν ἐκφυγόντα, τὸν δὲ φονευθέντα παρὰ τοῖς ἄρμασιν, ταραχθεῖσα διηγέρθη πᾶσιν ἡ φυχὴ· Ἀθηνα δὲ ἡ ἐνόφθαλμος λαβοῦσα ἀπὸ τῆς χειρὸς, λόγοις προσεθέγγετο τῷ ὄρμπικῷ Ἀρει· ἡ Ἀρες, Ἀρες ἀνθρωποτόνε, φονῷ μεμολυσμένε, τείχεσι προσπελάζων, οὐκ ἀν δὴ τοὺς Τρῷας μὲν καὶ τοὺς Ἑλληνας καταλίποιμεν πολεμεῖν, οἵς τισιν ἀν καὶ παράσχοι ὁ Ζεὺς δόξαν, οἵμεις δὲ ὑποχωρῶμεν, τὴν ὄργὴν δὲ τοῦ Διος ἐκκλίνωμεν; Οὕτως εἰποῦσα ἐξέβαλε τοῦ πολέμου τὸν ὄρμπικὸν Ἀρεα· καὶ τοῦτον μὲν μετὰ ταῦτα ἐκάθισεν ἐπὶ τῷ ὄχθῳ δει Σχαρμάνδρῳ τῷ ποταμῷ· Τοὺς Τρῷας δὲ οἱ Ἑλληνες ἔτρεψαν εἰς φυγὴν· ἐκαστος δὲ απὸ τῶν ἡγεμόνων απέκτεινεν ἄνδρα· πρώτος δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων τὸν μέγαν Ὀδίον, τὸν ἀρχηγὸν τῶν Παφλαγονῶν, ἐξέβαλε τῷ ἄρματος· πρώτου γάρ εἰς φυγὴν τραπέντος ἐν τῷ μεταφρένῳ τὸ δόρυ κατέπιξεν μεταξὺ τῶν ὡμῶν, διὰ τοῦ στῆθους δὲ διῆλθε καὶ διεπέρασεν· ἐκτύπησε δὲ καταπεσὼν, ἥχησαν δὲ τὰ ὅπλα ἐπ' αὐτῷ· ὁ Ἰδομενεὺς

Ίδομενεὺς δ' ἄρα Φαιῶν ἐνῆρατο, Μήνος υἱὸν
Βάρου, δις ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλουθεῖ.

45 Τὸν μὲν ἄρ' Ίδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχει μακρῷ
Νύξ, ἵππων ἐπιβισόμενον, κατὰ δεξιὸν ὡμον·
"Ηριπε δ' ἐξ ὄχέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλε·
Τὸν μὲν ἄρ' Ίδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.

Τιὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον, αἴμονα θύρις,
50 Ατρείδης Μενέλαος ἐλ' ἔγχει ὀξύσεντι,
Ἐσθλὸν θυρητῆρα· δίδαξε γάρ Αρτεμις ἐσθλὴ
Βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη.
'Αλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμ' Αρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὐδὲ ἐκηβολίαι, αἴσι τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο·

55 Αλλά μιν Ατρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος
Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔταστε δουρὶ,
"Ωμῶν μεστηγὺς, διὰ δὲ σύθεσφιν ἐλασσεν.
"Ηριπε δὲ πρινής, αράβιτσε δὲ τεύχε ἐπ' αὐτῷ·
Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνῆρατο, τέχτονος υἱὸν

60 Αρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαιδαλα πάντα
Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Αθήνη·
"Ος καὶ Αλεξάνδρῳ τεκτήνατο τῆας εἴσας,
Αρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρῷεσσι γένοντο,
Οἱ τ' αὐτῷ· επεὶ οὕτι θεῶν ἐκθεσφατα γῆδη·

65 Τὸν μὲν Μηριόνης, ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,
Βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιὸν· οὐ δὲ διὰ πρὸ^{την}
Αντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' οστέον γῆλυθ' ἀκακῆ·
Γυνὴ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψε.

Πιδαῖον δ' ἄρ' ἐπεφνε Μέγυνης, Αντινόορος υἱὸν,
70 "Ος δια νόθος μὲν ἐνν, πύκα δ' ἐτρέφε δῖα Θεανῶ·

δὲ Φαιστον ἀπέκτεινε τὸν υἱὸν τὸν Βούρων τοῦ Λυδοῦ, ὃς ἀφίκετο ἐκ τῆς Τάρυντος τῆς ἐνγείου καὶ πίστος· τοῦτον μὲν δὴ Ἰδομενεὺς ὁ ἔνδοξος κατὰ πόλεμον δόρατι μακρῷ ἔπλιξε κατὰ τὸν δεξιὸν ὠμον μέλλοντα ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ ἄρμα· κατέπεσε δὲ ἐκ τοῦ ἄρματος, μισητὸν δὲ αὐτὸν σκότος κατέλαβε· τοῦτον μὲν δὲ οἱ τε Ἰδομενέως θεράποντες ἐγύμνιουν. Σκαμαγδριον δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Στροφίου τὸν ἐπιστήμονα τῆς κυνηγίας, Μενέλαος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ἀπέκτεινε δόρατι ὁξεῖ τὸν ἀγαθὸν κυνηγὸν· ἐδίδαξε γάρ αὐτὸν ἡ ἀγαθὴ Ἀρτεμις τιτρώσκειν τὰ θηρία πάντα, ἀπέρ εν τοῖς ὅρεσι τρέφουσιν οἱ δρυμοί· ἀλλ' οὐκ ἐβοήθησεν αὐτῷ τότε Ἀρτεμις ἡ τοῖς βέλεσι χαίρουσα, οὐδὲ αἱ πόρρωθεν βολαὶ, αἱς τὸ πρῶτον ἐκεκόσμητο· ἀλλὰ Μενέλαος ὁ κατὰ πόλεμον ἔιδοξος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ἐτραυτεύειν αὐτὸν δόρατι κατὰ τὸ μετάφρενον, φεύγοντα ἐμπροσθεν αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὠμῶν, διὰ δὲ τοῦ στήθους διεπέρασεν· ἐπεσε δὲ εἰς γῆν κατὰ πρόσωπον, ἢ χισταν δὲ τὰ ὅπλα ἐπ' αὐτῷ· ὁ Μιριόνης δὲ ἀπέκτεινε Φέρεκλον τὸν υἱὸν Ἀρμονίδου τοῦ τέκτονος, ὃς ἡπίσατο πλεῖστα ἔργα ποικίλα κατασκευάζειν χερσὶν· ἐξόχως γάρ αὐτὸν ἐφίλησεν ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ· ὃς καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ κατεσκεύασε τὰς αντιρρόποις ναῦς, τὰς αἴτιας των κακῶν, αἱ πᾶσι τοῖς Τρωσὶ βλάβος ἔγενοντο, καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ· ἐπειδὴ οὐδαμῶς τὰ ἐπ τῶν θεῶν μαντεύματα ἡπίστατο· τοῦτοι μὲν ὁ Μιριόνης, ἐπειδὴ κατέλαβε διώκων, ἐτραυτεύειν κατὰ τὸ δεξιὸν σφαιρώματα· τὸ οὖν δὲ τῆς ἐπιδορατίδας διόλου καταντικρὺ παρὰ τὸ οὐρανόχον ἀγγεῖον ὑπὸ τὸ ἀστοῦν διῆλθε καὶ διεπέρασε· στενάξας δὲ ἐπὶ γόνῳ κατέπεσε, θάνατος δὲ αὐτὸν περιεκάλυψε. Μέγις δὲ ἀπέκτεινε Πιδαῖον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀντίορος, ὃς δὴ νόθος μὲν ἦν, ἐπιμελῶς δὲ ἀνέτρεψεν αὐτὸν ἡ ἔνδοξος Θεαρά, ἐπί-

Ίσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει φ.

Τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἵνιον ὅξει δουρὶ·

Αυτικρὺ δ' αὐτὸντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκὸς·

75 Ήριπε δ' ἐν κονίῃ, φυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὁδοῦσιν.

Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμονίδης Τίνορα δῖον,
Τιὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὃς ἡα Σκαμάδρου
Αριτὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δύμω·

Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς,
80 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὄμον,
Φασγάνῳ αἴξας· ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρος βαρεῖαν·
Αίματάσσα δὲ χείρ πεδίφ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
Ἐλλαβε πορφύρεος θάγατος καὶ μοῖρα κραταῖ·
Ως οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

85 Τυδείδην δ' οὐκ ἀν γνοίν, ποτέροισι μετεῖπ,
Ἡδ μετὰ Τρφεστιν ὄμιλέοι, ἢ μετ' Αχαιοῖς·
Θῦνε γάρ ἀμπεδίον, ποταμῷ πλάθοντι ἐοικώδε,
Χειμάρρῳ, ὃς τ' ὡκα ρέων ἐκέδασσε γεφύρας·
Τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ισχανόωσιν,

90 Οὐτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωάδων ἐριθιλέων,
Ἐλθόντ' ἔξαπίνης, ἄτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτῷ ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζην·
Ως ὑπὸ Τυδείδῃ πυκνιαὶ κλονέοντο φάλαγγες
Τρψῶν, οὐδὲ ἄρα μη μίμυον, πολέες περ ἐόντες.

95 Τὸν δ' ως οὖν ἐνόπτε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Θύνοντ' ἀμπεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,
Αἰψὲ ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
Καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχῷν κατὰ δεξιὸν ὄμοι.

σης τοῖς ἴδιοις ἀγαπητοῖς τέκνοις, χάριν ποιουμένης τῷ ἔαυτῆς αὐδρὶ· τοῦτον μὲν οὐ κατὰ πόλεμον ἔνδοξος υἱὸς τοῦ Φυλέως πλησίον παραγενόμενος, ἔτρωσε δόρατι οξεῖ, κατὰ τὸ ὅπισθεν τῆς κεφαλῆς παχὺν νεύρον· καταντικρὺ δὲ τοὺς ὄδοντας ανέτεμεν ὁ χαλκὸς ὑπὸ τὴν γλῶσσαν διῆων· κατέπεσεν εἰς γῆν, ἐλαβε δὲ τοῖς ὄδοισι τὸν φυχροποιὸν σίδηρον. Τοῦν νορὰ δὲ τὸν ἔνδοξον ἀπέκτεινεν Εὐρύπυλος ὁ υἱὸς τοῦ Ευαίμονος, τὸν υἱὸν τοῦ μεγαλοφύχου Δολοπίονος, διὸ δὴ τοῦ Σκαμάνδρου ἵερεὺς ἦν, καθάπερ δὲ θεός ἐτίματο παρὰ τῷ δίμῳ· τοῦτον μὲν δὴ Εὐρύπυλος ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Ευαίμονος φεύγοντα ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἐπλιξε κατὰ τὸν ὡμὸν ἔιφει συντόμως ἐπιδραμῶν· απέκτοψε δὲ τὴν ἰσχυρὰν χεῖρα· κατέπεσε δὲ εἰς τὸ πεδίον ἡ χεὶρ αἰματώδης· αὐτὸν δὲ κατέφθαλμοὺς ἐλαβεν ὁ μελας θάνατος, καὶ ἡ ἰσχυρὰ καὶ ἀφικτὸς μοῖρα. Οὕτως οὐτοι μὲν διηγωνίζοντο κατὰ τὴν ἰσχυρὰν μάχην· τὸν υἱὸν δὲ τοῦ Τιδείως οὐκ ἀν ἐπέγνως, τίσιν ἀν καὶ ἐνείη, ἢ ἐν τοῖς Τρῷσὶ συστρέφοιτο, ἢ ἐν τοῖς Ἐλλησι· ὥρμα γὰρ μανικῶς κατὰ τὸ πεδίον, παραπλήσιος ποταμῷ πλημμυροῦντι χειμάρρῳ, ὅστις ὀξέως ρέων διαλύσας ἐσκόρπισε τὰς διαβάσεις· αὐτὸν δὲ οὐτε διαβάσεις πεφραγμέναι καὶ ισφαλισμέναι κωλύουσαι κατέχουσιν, οὐτε τὰ περιφράγματα τῶν ἀμπελοφύτων χωρίων τῶν ἄγαν θαλάντων ἔξαιφνης ἐπελθόντα, ὅταν σφοδρῶς κατενεχθῇ ἐμβρος τοῦ Διός· πολλὰ δὲ ἔργα περικαλλῆ νεανιών καταπίπτουσιν ὑπὲρ αὐτοῦ· οὕτως ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Τιδείως ἐταράττοντο αἱ πυκναὶ καὶ ἰσχυραὶ τάξεις τῶν Τρῷων, οὐ δὲ ὑπέμενον αὐτὸν καίπερ ὄντες πολλοί· Ἐπεὶ δὲ αὐτὸν ἐθεάσατο ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Λυκάδονος ἐνθουσιωδῶς ὄρμῶντα κατὰ τὸ πεδίον, καὶ ἐμπροσθεν αὐτοῦ συνταράττοντα τὰς τάξεις, εὐθέως κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Τιδείως ἐνέτεινε τὸ ἐπιχαμπτές τοξον, καὶ ἔτρωσεν αὐτὸν ἐφορμῶντα ἐπεκυχῶν

Θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἵππατο πικρὸς οἴστος,
 100 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε· παλάσσετο δ' αἴματι θώρηξ·
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἀῦσε Λυκάονος ἀγλαδὸς νιός·
 "Ορυσθεῖς, Τρῆς μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων·
 Βέβληται γὰρ ἀριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ εἰ φημὶ
 Δῆθ' ἀνσχήσεται κρατερὸν βέλος· εἰ ἐτέον με
 105 Ωρσεν ἀναξ Διὸς νιός ἀπορύμενον Λυκίνθεν·

"Ως ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὡκὺ δάμασσεν,
 "Αλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποιν καὶ ὅχεσφιν
 "Εστι, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανῆιον νιόν·
 "Ορσεο, πέπον Καπανῆιάδη, καταβήσεο δίφρου,
 110 "Οφρα μοι ἔξ αἶματο ἐρύσσης πικρὸν οἴστον·
 "Ως ἀρ' ἔφη· Σθένελος δὲ κατ' ἵππων ἀλτο χαμᾶζε·
 Πάρ δὲ στάς, βέλος ὡκὺ διαμπερὲς ἔξερισθ' αἷμου·
 Λίμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος·
 Δὴ τότ' ἐπειτ' ἥρατο βοὺν αγαθὸς Διομῆδης·

115 Κλῦθι μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτριτώγη·
 Εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
 Δῆιφος ἐν πολέμῳ, τοῦν αὐτὸν ἐμὲ φίλε, Ἀθῆνη·
 Δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρμὴν ἐγχειος ἐλθεῖν,
 "Ος μ' ἐβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ με φησὶ
 120 Δηρὸν ἐτ' ὅφεσθαι λαμπρὸν φάος πελίοιο.

"Ως ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλινε Παλλὰς Ἀθύρη,
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν·
 Λγχοῦ δ' ἰσταμένη ἐπεια πτερόεντα προσνύδα·
 Θαρσῶν τοῦν, Διόμιδες, ἐπὶ Τρῆσσοι μάχεσθαι·
 125 Ἐν γάρ τοι στήθεσσοι μένος πατρῶιον ἥκα
 "Διτρομον, οὗτοι δέχεσθαι σακέσπαλος ἵππέτα Τιδεύς.

κατὰ τὸν ὄμον τὸν δεξιὸν, παρὰ τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος διέπτη δὲ καὶ διεπέρασε τὸ πικρὸν βέλος· κατατίκρυ δὲ διέσχισε τὴν σάρκα· ἐμολύνετο δὲ αἷματι ὁ θώραξ· ἐπὶ τούτῳ δὲ μεγάλως ἐβόησεν ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Λυκάονος· διεγείρεσθε, ὡς Τρῆς μεγαλόφυχος, ἐπιστήμονες τῷν ἵππων· τέτρωται ὁ ἀριστος τῶν Ἐλλήνων· οὐδὲ οἴομαι αὐτὸν ἐπὶ πολὺ ὑπομεῖναι τὸ ἵσχυρὸν βέλος, εἰς ἀλιθῶς με παρώξυνεν ὁ βασιλεὺς ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς ἀφορμῶντα καὶ ἀναχωροῦντα ἐκ τῆς Λυκίας· Οὗτος εἶπεν καυχώμενος· αὐτὸν δὲ τὸ οὖν βέλος οὐκ ἀπέκτεινε, ἀλλ' ἀνακάμψας ἐστὶ ἐμπροσθεν τῷν ἵππων καὶ τῶν ἀρμάτων, καὶ πρὸς Σθένελον τὸν υἱὸν τῆς Καπανέως εἶπε· σπεῦσον, ὡς προσφιλέσατέ μοι υἱὸν τῆς Καπανέως, κατάβιθι ἐκ τοῦ ἄρματος, ὅπως μοι ἐκ τοῦ ὄμον ἐλκύσῃς τὸ πικρὸν βέλος· Οὗτος δὴ εἶπε· Σθένελος δὲ κατεπήδησεν εἰς γῆν ἐκ τῷν ἵππων· παραστὰς δὲ ἐξείλκυσε τοῦ ὄμον παντελῶς τὸ οὖν βέλος· τὸ αἷμα δὲ ἀνεπίδαδια τοῦ ἀλυσιδωτοῦ χιτῶνος· τότε δὴ ὁ κατὰ τὴν μάχην ἀγαθὸς Διομῆδης οὐχέτο λέγων· ἐπάκουοσό μου, ὡς θυγατέρ ἀκαταπόντε τοῦ Διὸς τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος, εἴποτέ μοι καὶ τῷ πατρὶ ἐβοηθησάς, εὗνος αὐτῷ οὐσα ἐν τῷ ἀφανιστικῷ πελέμῳ, νῦν δὴ καὶ ἐμὲ φίλει ὡς Ἀθηνᾶ· δος δέ μοι φονεῦσαι τὸν ἄνδρα, καὶ εἰς ὄρμὴν δόρατος ἀφικέσθαι, ὃς με προφθάσας ἐτρώσε, καὶ ἐπικαυχᾶται· καὶ δὲ οἴεται με ἐπὶ πολὺ ἔτι θεάσασθαι τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ ήλίου· Οὗτος εἶπεν εὐχόμενος· ἐπάκουοσε δὲ αὐτοῦ ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ· ἐποίησε δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος ἐλαφρά, τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας ἄνωθεν· πλισίον δὲ στᾶσα λόγους ταχεῖς ἐλεγε πρὸς αὐτὸν· ὡς Διόμιδες, εὗτολμος νῦν γενόμενος μάχου κατὰ τῷν Τρώων, ἐν γὰρ τοῖς σοῖς στέρνοις ἐνέβαλον τὴν πατρικὴν πρόθυμίαν, τὴν ἀφοβον, οἴσαν εἶχεν ὁ τὴν ασπίδα κρανῶν ἵππικος Τυδεὺς, τὸν ζόφον δέ σοι ἀφεῖλον ἐκ τῶν

Αχλὺν δ' αὐ τοι ἀπ' ὄφθαλμῶν ἔλον, οὐ πρὶν ἐπῆεν,
 οφρ' εὐ γινώσκοις οὐ μὲν θεὸν, οὐδὲ καὶ ἄνδρα.
 Τῷ γῦν, αἴ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκεται,
 130 Μήτι σύγ' αἴθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθυσ' εἰς πόλεμον, τίνγ' οὐτάμεν οὔξει χαλκῷ.
 Ή μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ίών προμάχοισιν ἐμίχθη·
 135 Καί περ πρὶν θυμῷ μεμαὼς Τράεσσι μάχεσθαι.
 Δὴ τότε μιν τρίς τόσσον ἔλε μένος, ὥστε λέοντα,
 οὐν ρά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσσι
 Χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ.
 Τοῦ μέν τε σθένος ὀρσεν· ἐπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
 140 Άλλα κατὰ σταθμοὺς δύεται, τῷ δ' ἔρημα φοβεῖται.
 Αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
 Αὐτὰρ οἱ ἐμμεμαὼς βαθέντες ἐξαλλεται αὐλῆς.
 Ή οἱ μεμαὼς Τράεσσι μίγη χρατερὸς Διομήδης.
 Εἰθ' ἔλεν Αστύνοον καὶ Υπείρονα, ποιμένα λαῶν·
 145 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὰν χαλκύρει δούρι,
 Τὸν δ' ἔτερον ξίφει μεγάλῳ κληῖδᾳ παρ' ὀμον
 Πλῆξ· απὸ δ' αὐχένος ὡμον εέργαθεν, οὐδὲ απὸ νάτου.
 Τοὺς μὲν ἔαστο, οὐδὲ Αβαντα μετώχετο, καὶ Πολύειδον,
 Τιέας Εύρυδάμαντος, οὐειροπόλοιο γέροντος.
 150 Τοῖς οὐκ ἔρχομένοις οἱ γέρων ἐκρίνατο οὐείρους,
 Άλλα σφεας χρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε.
 Βῆ δὲ μετὰ Ζάιθον τε, Θάωνδ τε, Φαίνοπος υἱε,
 Αμφω τηλυγέτω· οὐδὲ έτείρετο γύραϊ λυγρῷ,
 Τίδη δὲ οὐ τέκεται ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.

έφθαλμων, ὃς τὸ πρῶτον ἐπῆν, ὅπως καλῶς γιγάσκης καὶ θεὸν καὶ ἄνθρωπον· δι᾽ ὃντον, εἰὰν θεὸς ἀπόπειρα ποιούμενος δεῦρο ἀφίκηται, μιδαμῶς σύγε τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς ἐξεραντίας μάχου τοῖς ἄλλοις· εἰὰν δὲ οὐ θυγάτιρ τοῦ Διὸς Ἀφροδίτη ἐλθῇ εἰς τὸν πόλεμον, ταύτην γε τρῶσον σιδηρῷ οἵξει. Αὕτη μὲν δὴ οὐδέφθαλμος Ἀθηνᾶ οὔτως εἰποῦσα απῆλθε. ὁ οὐσὶς δὲ τοῦ Τιδέως ἐκ δευτέρου ἐλθὼν τοῖς πρωταγωνισταῖς συνεμίγνη· καί περ οὐν προθυμούμενος κατὰ φυχὴν καὶ πρότερον πολεμεῖν τοῖς Τρασσί· τότε δὲ αὐτὸν τριπλὴ τοσαύτη προθυμία κατέσχεν, ὥσπερ λέοντα, δι᾽ δὲ ποιμὴν ἐν ἀγρῷ ἐπὶ προβάτοις τοῖς τὰ ἔρια κειρομένοις πλήξας κατακύσῃ μὲν ὑπερπιδῶντα τῆς ἐπαύλεως, οὐκ ἀποκτείνῃ δὲ, καὶ τούτου μὲν τὴν δύναμιν παρέξει, μετὰ ταῦτα δὲ οὐ βοηθεῖ, ἀλλ᾽ εἰσέρχεται εἰς τοὺς ἐνδοτέρων τόπους τῆς αὐλῆς, τὰ δὲ πρόβατα ἀφύλακτα ὄντα φεύγουσι, καὶ ταῦτα συνεχῇ καὶ ἀλλεπάλλιας ἐπικέχυνται ἀλλήλοις. οὐδὲ λέων προθυμούμενος ἐξαθεν ἀλλεται καὶ πιδᾶ κατὰ τῆς υψηλῆς αὐλῆς. οὔτω προθυμούμενος ὁ ἴσχυρὸς Διομήδης συνεμίγνη τοῖς Τρασσί· τότε απέκτεινεν Αστύνοον καὶ Τυπείρονα τὸν βασιλέα τῶν λαῶν· τὸν μὲν ὑπεράνω τοῦ μαζοῦ πλήξας δόρατι σιδηρῷ, τὸν ἔτερον δὲ σπάθῃ μεγάλῃ κατὰ τὴν κλεῖν παρὰ τὸν ὠμὸν ἐπλιξεν, ἀπέκοψε δὲ καὶ ἀπεχώρισε απὸ τοῦ αὐχένος τὸ ἀπὸ τοῦ γάτου τὸν ὠμὸν· τούτους μὲν κατέλιπεν· αὐτὸς δὲ ἐπὶ τὸν Ἀβαντα καὶ τὸν Πολύειδον ὠρμησε, τοὺς οὐιοὺς τοῦ Ευρυδάμαιτος τοῦ ὄνειροκρίτου γέροντος, οἵς ἐρχομένοις ἐπὶ τὸν πόλεμον οὐκ ἐξηγήσατο ὄνείρους οἱ γέρων· ἀλλ᾽ αὐτοὺς απέκτεινεν ὁ ἴσχυρὸς Διομήδης· ἐπορεύθη δὲ πρὸς τε τὸν Σάνθον καὶ τὸν Θάσωνα τοὺς οὐιοὺς τοῦ Φαινόπος, αἱμφοτέρους εὐ γῆρα τῷ πατρὶ μόνους γεγεννημένους· αὐτὸς δὲ κατεπονεῖτο γῆρα χαλεπῷ, οὐιὸν δὲ ἄλλον οὐκ ἐγένυνσε καταλιπεῖτο ἐπὶ τοῖς εἰαυτοῦ κτήμασι· τότε οὔτος αὐτοὺς απέκτεινε· τὴν

155 Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐνάριζε, φίλον δ' εἴξαίρυτο θυμὸν
 Ἀμφοτέρω πατρὶ μένγε γόσιν καὶ κῆδεα λυγρὰ
 Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζώοντε μάχης ἐκνοστήσαντε
 Δέξατο· χηρωσταὶ δὶς διὰ κτῆσιν δατέοντο.

Ἔνθα νῦν Πριάμοιο δύω λάβε Δαρδανίδας

160 Εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχήμονά τε, Χρόμιον τε.
 Ως δὲ λέων ἐν βουσὶ θορῷν εἴξ αὐχένα ἀξη
 Πόρτιος, οὐδὲ βοὸς, ξύλοχον καταβοσκομενῶν.
 Ως τοὺς ἀμφοτέρους εἴξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
 Βῆσε κακῶς αἴκοντας, ἐπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα.

165 Ἰππους δ' οἵς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.

Τὸν δ' ἵδει Λινείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν,
 Βῆ δ' ἵμεν ἀν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχεισάνν,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.

Εὗρε δὲ Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.

170 Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ, ἐπος τέ μν αὐτίον οὐδα.

Πάνδαρε, ποῦ τοι τέξον, ιδὲ πτερόσυντες οἴστοι,
 Καὶ κλέος; φοιτησι τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' αὐτὴ,
 Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὐχεταὶ είναι ἀμείνων.

Αλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Δῆτι χεῖρας ἀνασχῶν,

175 Ὁστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
 Τρῷας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἐλυτεν.
 Εἰ μὲν τις θεός ἐστι, κοτέσσαμενος Τρφέσσην,
 Ἰρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπεὶ μῆνις.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Λυκέονος αὐλαδὸς υἱός.

180 Λινεία, Τρφῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Τυδείδη μν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ἐῖσκω,
 Ἀσπίδι γινώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλεῖ,

προσφιλῆ δὲ θυχὴν αφείλετο ἀμφοτέρων· τῷ πατρὶ δὲ θρῆνον καὶ λύπας χαλεπὰς κατέλιπεν· ἐπειδὴ οὐχ ὑποστρέψαντας ἐκ τῆς μάχης ζωγρας ἐδέξατο· ἀλλότριοι δὲ κληρονόμοι τὴν κτῆσιν διεμερίσαντο· τότε δύο ὑιοὺς τοῦ Πριάμου τοῦ ἀπὸ Δαρδάνου καταγομένου κατέλαβεν ὄντας ἐνὶ ἄρματι, τὸν Ἐχέμονα καὶ τὸν Χρόμιον· ὥσπερ δὲ λέων ἐν βουσὶν ὄρμάσας συντρίβει αυχένα δαμάλεως, καὶ βοὸς, βοσκομένων κατατόπιον σύγνευδρον· οὗτω τούτους ἀμφοτέρους ἐξέβαλε κακῶς ἀπὸ τῶν ἵππων ἀκοντας ὁ ὑιὸς τοῦ Τυδέως· μετὰ ταῦτα δὲ τὰ ὄπλα ἐσκύλευε· τοὺς ἵππους δὲ ἐδίδου τοῖς ἑαυτοῦ φίλοις ἄγειν ἐπὶ τὰς ναῦς· τοῦτον δὲ ἐθεδότῳ Λιγείᾳς κινοῦντα τὰς τάξεις τῶν ἀνδρῶν· ὥρμισε δὲ πορεύεσθαι ἀνὰ τὴν μάχην καὶ τὴν συστροφὴν τῶν δοράτων, ζητών Πάνδαρον τὸν ἰσόθεον, ἐάν που εὕρῃ· εὗρε δὲ τὸν ὑιὸν τοῦ Λυκάονος τὸν ἰσχυρὸν τε καὶ ἄνθογον· ἐστι δὲ ἐμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ λόγον ἐνώπιον εἶπε πρὸς αὐτὸν· ὁ Πάνδαρε, ποῦ σοι τὸ τόξον καὶ τὰ ἐπτερωμένα βέλη, καὶ οὐ φύμη, οὐδείς σοι ἀπὸ ἀμιλλᾶται ἐνταῦθα, οὐδέ τις ἐν τῷ Λυκίᾳ καυχᾶται εἰναι χρείστων σου; ἀλλ' ἄγε πέμψου κατὰ τοῦδε τὸν ἀνδρὸς βέλος, τῷ Δῆτῃ ἀνατείνας τὰς χειρας, ὅστις αὐτὸς γικᾶ, καὶ δὴ πολλὰ δεινὰ πεποίκη τοὺς Τρῷας, ἐπειδὴ πολλῶν καὶ αγαθῶν γόνωντα διέλυσεν· εἰ μὲν τις ἐστὶ θεὸς ὄργισθεὶς τοῖς Τρῳσὶν μυητικακήσας ἔνεκα θυσιῶν, χαλεπὴν δὲ ἐπὶ θεοῦ ἐστιν οὐ μυητικά· Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπεν ὁ λαμπρὸς ὑιὸς τοῦ Λυκάονος· ὁ Λιγείας βουλευτὰς τῶν σιδηροθωράκων Τρῷων, ἔγωγε κατὰ πάντα παρεικάζω αὐτὸν τῷ συνετῷ ὑιῷ τοῦ Τυδέως, ἐκ τῆς ασπίδος γινώσκων αὐτὸν, καὶ τῆς περικεφαλαῖς τῆς αυλίσκου ἐχούσης, καθ' οὐ πήγυνται ὁ λόφος, καὶ φαλοὺς καὶ ἐπαναστάσεις ἐχούσης τρεῖς,

"Ιπποις τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἰδ', εἰ θεός ἐστιν.
 Εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ, ὅν φημι, δαίφρων Τυδέος υἱὸς,
 185 Οὐχ ὅγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλά τις ἄγχος
 Ἐστική ἀθανάτων, νεφέληρ εἰλυμένος ὄμοις,
 Ὅς τούτου βέλος ὥκυ πιχήμενον ἔτραπτεν ἄλλη.
 Ἡδη γάρ οι ἐφῆκα βέλος, καὶ μιν βάλον ὄμοιν
 Δεξιὸν, αντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο.
 190 Καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμιν 'Λιδωνῆι προϊάψειν,
 Ἐμπτης δ' οὐκ ἐδάμασσα θεός νύ τις ἐστὶ ποτίνεις.
 'Ιπποι δὲ οὐ παρέασι, καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαῖνη.
 Ἀλλά που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἐνδεκα δίφροις
 Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοις.
 195 Πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἔκάστῳ δίζυγες ἵπποι
 Ἐστᾶσι, κρῆ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὄλύρας.
 Ἡ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 Ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν.
 "Ιπποισι μὲν ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα
 200 Αρχεύειν Τρφέσσι κατὰ κρατερὰς υσμίνας·
 Ἀλλ' ἔγω οὐ πιθόμην, ἂν πολὺ κέρδιον ἔνει,
 "Ιππῶν φειδόμενος, μὴ μοι δευοίσατο φορβῆς,
 Ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἐδμενας ἄδδην.
 Ὡς λίπον· αὐτῷρ πεζὸς ἐς Ἰλιον εἰλήλουθα,
 205 Τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μὲν οὐκ ἄρ' ἔμελλεν ὄνήσει.
 Ἡδη γάρ δοιοῖσιν ἀριστήσσιν ἐφῆκα
 Τυδείδη τε, καὶ Ἀτρείδη. ἐκ δὲ ἀμφοτέροις
 Ἀτρεκές αἴμι ἔσσευα βαλών. ἔγειρα δὲ μᾶλλον.
 Τῷ δὲ κακῷ αἴση ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 210 Ἡματι τῷ ἐλόμην, ὅτι Ἰλιον εἰς ἐρατεινὴν

καὶ εἰς τοὺς ἵππους ὄρῶν φανερῶς δὲ οὐ γινώσκω ἀντὶ θεοῦ· εἰδὲ ἔστιν οὐτος ὁ αὐτὴν λέγω, ο συνετός οὐδὲς τοῦ Τυδέως, οὐχ οὐτος χωρὶς θεοῦ ἐνθουσιωδῶς ταῦτα ποιεῖ· ἀλλὰ τις πλησίον ἔσταται ἀπὸ τῶν ἀθανάτων θεῶν νεφελῇ ἐπικεκρυμμένος κατὰ τοὺς ὄμοις, ὅστις ἀπὸ αὐτοῦ ἐτρέφεν ἀλλοσε τὸ οὖτον βέλος καταλαμβάνον αὐτὸν· ἢδη γὰρ κατὰ αὐτοῦ ἀφῆκα βέλος, καὶ ἐτρωσα αὐτὸν κατὰ τὸν ὄμοιον τὸν δεκτὸν ἀπαντικρὺ διὰ τοῦ κοιλάματος τοῦ θώρακος· καὶ ἔγωγε υπέλαβον πέμψειν αὐτὸν τῷ Αἰδη, ὅμως δὲ οὐκ ἀπέκτεινα· θεός τές που ἔστιν ὄργιλως πρὸς ήμᾶς ἔχων· οἱ ἵπποι δὲ οὐ πάρεισι, καὶ τὰ ὄχιματα, ὃν ἀν ἐπιβαίνουν· ἀλλὰ που ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Λυκάονος ἔνδεκα ἄρματα περικαλλῆ πρωτας πεπτυγμένα, γεωτὶ κατεσκευασμένα, περὶ αὐτὰ δὲ πέπλοι ἔζηπλωνται, παρ' ἐκάστῳ δὲ αὐτῶν δύο ἐζευγμένοι ἵπποι ἔστηκασι κριθὴν λευκὴν ἐσθίοντες, καὶ ὀλύρας· ὄντως μὲν οὖν μοι πάντα πολλὰ Λυκάων ὁ γέρων καὶ πολεμικὸς ἐρχομένων ἐνθάδε ἐνετέλλετο ἐν τοῖς οἴκοις τοῖς κατεσκευασμένοις· ἐκέλευε με τῶν ἵππων καὶ τῶν ἄρμάτων ἐπιβαίνοντα προηγεῖσθαι τοῖς Τρωσὶ κατὰ τὴν ἴσχυρὰν μάχην· ἀλλ' ἔγὼ οὐχ ὑπίκουον, ὄντως κατὰ πολὺ επικερδέστερον καὶ βέλτιστον ἢν ἀν, τοὺς ἵππους ἐλεῶν, μήπως ἐνδεεῖς γένοιντά μαι τραφῆς, τῶν αὐδρῶν συγκλειομένων, εἰθιτμένοι ἐσθίειν εἰς χόρον· ταύτῃ κατέλιπον· πεζὸς δὲ εἰς τὴν Ἰλιον παραγέγονα τῷ τόξῳ πεποιθῶς· τοῦτο δὲ ἄρα οὐκ ἀμελλεν ὀφελήσειν με· ἢδη γὰρ κατὰ δυοῖν ἀριστέων ἐτόξευσα, τοῦ ύιοῦ τοῦ Τυδέως, καὶ τοῦ ύιοῦ τοῦ Ἀτρέως, εἴξ αἱμοτέρεν δὲ φανερῶς αἱ μακρίνησσαι τρωσας, παρώξυνα δὲ μᾶλλον· διὸ δὴ μοίρα κακὴ απὸ τοῦ πασσάλου τὸ ἐπικαμπὲς τόξον τῇ ήμέρᾳ ἵκειν ὄλαβον, ὅτε εἰς τὴν ἐπέραστον Ἰλιον ἤρχοντο.

Ηγεόμην Τρφεσσι, φέρων χάριν "Εκτορί δίω.
 Εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόφομαι ὄφθαλμοῖσι
 Πατρίδ' ἐμὸν, ἀλοχόν τε, καὶ ύψερεφές μέγα δῶμα.
 Αὐτικὲ ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρην τάμωι ἀλλότριος φῶς,
 215 Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείνη,
 Χερσὶ διακλάσας· αὐτεμώλια γάρ μοι ὄπιδει·
 Τὸν δ' αὐτὸν Αἰνείας, Τρφῶν ἀγός, αὐτίον κῦδα·
 Μηδ' οὔτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἀλλας,
 Πρίν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ, σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφι,
 220 Αντιβίνη ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειριθῆναι.
 'Αλλ' ἄγ', ἐμῶν ὄχέων ἐπιβίσεο, ὅφρα ἴδης
 Οἵοι Τρῶοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο,
 Κρατινὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν, οὐδὲ φέβεσθαι·
 Τῷ καὶ νῷ πόλινδε σαώσετον, εἴπερ ἀν αὐτες
 225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομίδει κῦδος ὄρεξη.
 'Αλλ' ἄγε, νῦν μάστιγα καὶ ήνία σιγαλόεντα
 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβίσομαι, ὅφρα μάχωμαι.
 'Ηὲ σὺ τόνδε δέδεξο, μελίσουσι δ' ἐμοὶς ἵπποι.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Δικάονος ἀγλαὸς υἱός.
 230 Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ήνία καὶ τεῷ ἵππω·
 Μᾶλλον υφ' ήνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
 Οἴσετον, εἴπερ ἀν αὐτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.
 Μὴ τῷ μὲν δείσαντε ματήσετον, οὐδὲ ἐθέλητον
 'Εκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε·
 235 Νῷοι δὲ ἐπαίξας μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς,
 Αὐτῷ τε κτείνη, καὶ ἐλάσση μώνυχας ἵππους.
 'Αλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἐλαυνε τέ· ἄρματα καὶ τεῷ ἵππω,
 Τόνδε δὲ γὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὄξεῖ δουρί·

μην τοῖς Τρωσὶ, χαριζόμενος τῷ "Ἐκτορὶ τῷ ἐνδόξῳ· εἰὰν δὲ ὑποστρέψω καὶ θεάσωμαι τοῖς οφθαλμοῖς τὴν ἐμὴν πατρίδα, καὶ τὴν γυναικα, καὶ τὸ ὑφίλον ὅροφον ἔχον οἰκημα, εὐθέως μετὰ ταῦτα αλλόφυλος ἀνὴρ ἀποκόφειε τὴν ἐμὴν κεφαλὴν, εἰ μὴ ἐγὼ βάλοιμι ταῦτα τὰ τόξα ἐν τῷ λαμπρῷ πυρὶ, συντρίψας ταῖς χερσὶ· μάταια γάρ μοι ἀκολουθεῖ· Πρὸς τούτον δὲ Λίνείας ὁ τῶν Τρώων ἀρχηγὸς ἐναντίον ἔλεγε· μὴ οὕτω λέγε· πρότερον οὐκ ἔσται ἄλλως, πρὶν ἡμᾶς κατὰ τούτου τοῦ ανδρὸς σὺν ἵπποις καὶ ἄρμασιν κατὰ βιαία ἐναντίωσιν ἐλθόντας μεθ' ὅπλων πεῖραν λαβεῖν· ἀλλ' ἂγε ἐπίβιθι τῶν εμῶν ἄρμάτων, ὅπως ἴδης ὁποῖοι εἰσιν οἱ Τρωκοὶ ἵπποι, εἰδότες διὰ τοῦ πεδίου λίαν ταχέως τῇδε κάκεῖσε διώκειν καὶ φεύγειν· οὗτοι καὶ ἡμᾶς εἰς τὴν πόλιν σάργουσιν, εἰὰν αὐθίς ὁ Ζεὺς τῷ υἱῷ τοῦ Τυδέως τῷ Διομίδει δόξαν παράσχηται· ἀλλ' ἂγε, νῦν τὴν μάστιγα, καὶ τὰς λαμπρὰς καὶ ποικίλας ἡνίας λάβε, ἐγὼ δὲ ἀποβίσομαι τῶν ἵππων ὅπως πολεμήσω· Η σὺ αὐτὸν δέχου, ἐμοὶ δὲ διὰ φροντίδος ἔσοιται οἱ ἵπποι· Πρὸς τούτον δὲ εἴπεν ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Λυκάονος· ὡ Λίνεία, σὺ μὲν αὐτὸς κάτεχε τὰς ἡνίας καὶ τοὺς σους ἵππους· μᾶλλον υπὸ τῷ εἰωθότι ἡνιόχῳ τὸ ἐπικαμπὲς ὅχημα κομίσουσιν, εἰὰν αὐθίς φεύγωμεν τὸν υἱὸν τοῦ Τυδέως· μὴ οὗτοι μὲν φοβιθέντες ματαιώσωσιν, οὐδὲ θελήσωσιν ἐκφέρειν τοῦ πολέμου, τὴν σὺν ἐπιποθοῦντες φωτὶν· οἱ υἱὸς δὲ τοῦ μεγαλοφύχου Τυδέως ἐφορμήσας ἡμᾶς τε αὐτοὺς ἀνέλη, καὶ τοὺς μονωνυχας ἵππους λάβη· ἀλλὰ σὺ αὐτὸς ἴθυνε τότε σὸν ὅχημα, καὶ τοὺς σους ἵππους· τοῦτον δὲ ἐπερχόμενον ἐγὼ δέξομαι δόρατι ὅξει· Οὕτως εἰπόντες εἰς τὰ πεποικιλμένα ἄρματα ἀναβάντες ἡλαυ-

“Ως ἄρα φωνήσαντε, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντε,
 240 Ἐμμεμαῶτ’ ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους·
 Τοὺς δὲ ἴδε Σθένελος, Καπανῆιος ἀγλαὸς οὐδὲς·
 Αἴφα δὲ Τυδείδην ἵππα πτερόεντα προσνύδα·
 Τυδείδην Διόμυδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 “Ανδρ’ ὄρος κρατερῷ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 245 “Ιν’ ἀπέλεθρον ἔχοντε· ὁ μὲν, τόξῳ εὐ εἰδὼς,
 Πάνδαρος, οὐδὲς δ’ αὐτε Λυκάονος εὐχεταί εἰναι·
 Λινείας δ’ οὐδὲς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
 Εὐχεταί ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οι ἐστ’ Ἀφροδίτη.
 ‘Αλλ’ ἀγε δὴ χαζώμεθ ἐφ’ ἵππων· μηδέ μοι ὅτε
 250 Θύει διὰ πρεμάχων, μήπως φίλον ἥτορ ὀλέσσης·
 Τὸν δ’ ἄρ’ ὑπόδρα ιδῶν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Μήτι φόβον δ’ ἀγόρευ, ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οίω·
 Οοδι γάρ ἐμοὶ γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 Οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἐμπεδόν ἐστιν·
 255 Ὁκνείω δ’ ἵππων ἐπιβανέμεν· ἀλλὰ καὶ ἀυτὸς·
 ‘Αντίον εἰμί αὐτῶν· τρεῖν μὲν οὐκ ἐῷ Παλλὰς Ἀθήνη·
 Τούτῳ δ’ οὐ πάλιν αὐτὶς ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι·
 “Αμφω ἀφ’ οὐκέσιων, εἰ γοῦν ἐτερός γε φύγησιν·
 “Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ’ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 Αἴκεν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὄρεξῃ
 ‘Αμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τούσδε μὲν ὠκέας ἵππους
 Αὐτοῦ ἐρικακέειν, εἴξ ἀντυγος ἡνία τείνας·
 Αἰνείασο δ’ ἐπαίξαι μεμημένος ἵππων,
 ‘Ἐκ δ’ ἐλάσαι Τραίων μετ’ ἐϋκινήιδας Ἀχαιοὺς·
 265 Τῆς γάρ τοι γειεῖς, ἦς Τραΐ περ εύρυόπα Ζεὺς·
 Δῶχ, οὐδὲς ποινὴν Γανυμήδεος οῦνεκ ἄριστος

νον τοὺς ταχεῖς ἵππους, ἐπὶ τὸν οὐρὸν τοῦ Τυδέας προθυμούμενοι· τούτους δὲ ἐθεάσατο Σθένελος ὁ λαμπρὸς οὐρὸς τοῦ Καπανέως· εὐθέως δὲ πρὸς τὸν οὐρὸν τοῦ Τυδέας λόγδυς ταχεῖς ἐλεγεν· ὡς Διόμηδες οὐτε τοῦ Τυδέας, τῇ ἐμῇ πεφιλημένε· ψυχῇ, ἀρδας ὄρῳ ἰσχυροὺς προθυμούμενούς πρὸς σὲ πολεμεῖν, δύναμιν ἀπειρον ἔχοντας· οὐ μὲν ἐμπειρος τῆς τοξικῆς Πάνδαρος, οὐδὲ δὲ τοῦ Λυκάονος καυχᾶται εἶναι· Αἰνείας δὲ οὐρὸς ἐκ τοῦ μεγαλοφύχου Αγχίσου καυχᾶται γεννηθῆναι, μήτηρ δὲ αὐτῷ ἐστιν Ἀφροδίτη· ἀλλ' ἄγε δὴ ἀναχωρίσωμεν εἰς τοὺς ἵππους, μηδὲ οὕτω μοι μανικῶς ὅρμα διὰ τῶν πρωταγωνιστῶν, μήπως ἀπολέσῃς τὴν ἀγαπητὸν σου ψυχήν· Πρὸς τοῦτον δὲ δεινῶς ὑποβλεψάμενος ὁ ἰσχυρὸς Διομῆδης εἶπε· μηδαμῶς μοι λέγε φυγὴν· επεὶ οὐδὲ οἴομαι σε πεισεῖν· οὐ γάρ μοι αὐδρεῖον τὸ μάχεσθαι φεύγοντι, οὐδὲ τὸ δειλιὰν καὶ πτοεῖσθαι· ἔτι μοι ἰσχὺς βεβαία καὶ χραταιά ἐστιν· ὅκνῳ δὲ ἐπιβῆναι τῶν ἵππων· ἀλλὰ κάγκω πορεύσομαι ἐναντίον αὐτῶν· οὐκ ἐᾷ με δειλιὰν οὐ πολεμικὴν Αθηνᾶ· τούτους δὲ οὐκ αὐθὶς ὀπίσω ἀποκομίσουσιν οἱ ταχεῖς ἵπποι ἀμφοτέρους ἀφ ἡμῶν, κανὸν ὁ ἔτερος ἀποφύγῃ· ἀλλο δέ σοι λέξω, σὺ δὲ βάλε αὐτὸν ἐν τῷ σῷ λογισμῷ· ἐάν μοι οὐ πολύτροπος Αθηνᾶ δόξαν παράσχῃ ἀνελεῖν ἀμφοτέρους, σὺ τοὺς ταχεῖς ἵππους αυτόθι κάτεχε ἐκ τῆς περιφερείας τας ιγνίας τανύσας· ἐφόρμησον δὲ μεμνημένος τῶν Αἰνείου ἵππων, ἐκβαλε δὲ ἀπὸ τῶν Τρώων ἐπὶ τοὺς εὐόπλους "Ελληνας· ταύτης γάρ εἰσι τῆς γενεᾶς, ἣς ὁ μεγαλόφωνος Ζεὺς τῷ Τρωὶ ἐδώκε, ἀντέκτισιν τοῦ οὐροῦ τοῦ Γανυμήδους· δι' ὃ καὶ βέλτιστοι ἵππων, ὅσοι ὑπάρχουσιν ὑπὸ τὴν οὐρέαν, καὶ τὸν ἄλιον· ἐκ ταύτης τῆς γε-

Ἴππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ήω τ', ήέλιον τε·
 Τῆς γενεῆς ἔχλεψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγχίστης,
 Λάθρη Λαομέδοντος ὑποσχῶν θύλεας ἵππους·

270 Τῶν οἱ ἔξι ἐγένοντο ἐπὶ μεγάροισι γενέθλι·
 Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων αἴτιαλλ' ἐπὶ φάτνη,
 Τὰ δὲ δύο Αἰγείᾳ δῶκεν, μῆσταρε φόβοιο·
 Εἰ τούτω κε λάθοιμεν, ἀρούμεθά κεν κλέος ἐσθλόν·
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἄλληλους ἀγόρευον·

275 Τὰ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἀλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.
 Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς οὐδεῖ·
 Καρτερόθυμε, δᾶιφρον, ἀγανοῦ Τυδίος οὐέ,
 Ἡ μάλασσού βέλος αἰκὺ δαμάσσατο, πικρὸς διστός.
 Νῦν αὐτὸς ἐγχείη πειρίσσομαι, αἴκε τύχοιμι.

280 Ἡ δὲ, καὶ ἀμπεπαλῶν προίει δολιχόσκιον ἐγχος,
 Καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ασπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
 Αἰχμῇ χαλκείη πταμένη θώρακι πελάσθη.
 Τῷ δὲ πακρὸν ἀύσε Λυκάονος ἀγλαὸς οὐδεῖ·
 Βέβληαι κενεῶνα διαμπερεῖς, οὐδέ σ' οἴτω

285 Διρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὐχος ἔδωκας.
 Τὸν δὲ οὐ ταρβήσας προσέφη χρατερὸς Διορεΐδης·
 Ἡμέροτες, οὐδὲ ἔτυχες· αἴταρ οὐ μὲν σφῶτ' γ' οἴτω
 Πρίν γ' ἀποπαύσασθαι, πρίν γ' οὐ ἔτερόν γε πεσόντα
 Αἴματος ἀσαι ἄρηα ταλαύριον πολεμιστήν.

290 Ὡς φάμενος προέικε, βέλος δὲ θύμεν Αθήνη
 'Ρῆγα παρ' ἀφθαλμὸν, λευκοὺς δὲ ἐπέρισσεν οδόντας·
 Τοῦ δὲ ἀπὸ μὲν γλώσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὲς αἴτειρὶς,
 Αἰχμῇ δὲ ἐξεχύθη παρὰ νείστον αὐθερεῶνα.
 Ἡρικε δὲ ἔξι ὀχέων, αράβησε δὲ τεύχε ἐπ' αὐτῷ

νεᾶς ἔκλεψεν Ἀγχίστης ὁ βασιλεὺς τῶν ἀνδρῶν, κρύφα τοῦ Λαομέδοντος ὑποβαλὼν τὰς θύλειας ἵππους· ἐκ τούτων αὐτῷ εἰγένοντο ἐξ ἐν τοῖς σίχοις γενεὰ· καὶ τοὺς μὲν τεσσαράς αὐτὸς ἔχων ἀνέτρεφεν ἐπὶ τῷ φάτυῳ, τοὺς δὲ δύο ἔδωκε τῷ Αἰγαίῳ ἐπιστήμονας τῆς Φυγῆς· εἰὰν τούτους λάβαμεν, ἀπενεγκαίμεθα ἀν φύμην ἀγαθήν. Οὕτως οὗτοι μὲν πρὸς ἀλλήλους τοιαῦτα ἔλεγον· οὗτοι δὲ ταχεῖς πλησιον ἀφίκοντο, ἐλαύνοντες τοὺς ταχεῖς ἵππους· πρὸς τοῦτον πρότερον σίπεν ὁ λαμπρὸς ὑρὸς τοῦ Λυκάνου· ὡς μεγαλόφυχε, συνετέ, υἱὲ τοῦ λαμπροῦ Τιδέως, ὄντως οὐ πάνυ σε τὸ ταχὺ βέλος ἔδαμασεν, ὁ πικρὸς ἴος· νῦν δὲ τῷ δορατὶ πειρασομαι εἰὰν ἐπιτύχω. εἰπε δὴ, καὶ ανακινήσας καὶ σείσας προέπεμψε τὸ μακρὸν δόρυ, καὶ ἐβαλε κατὰ τὴν ασπίδα τοῦ υιοῦ τοῦ Τιδέως· δι' αὐτῆς δὲ εἰς τὸ πρόσω πίσηρα ἐπιδορατίς πετομέτη προστίγγισε τῷ θώρακι· ἐπὶ τούτῳ δὲ μεγάλως ἐβόησεν ὁ λαμπρὸς υἱὸς τοῦ Λυκάνου· τέτρωσαι παντελῶς κατὰ τὸν λαγόνα· οὐδέ σε οἴομαι ἐπὶ πολὺ ἔτι ὑπομεῖναι· ἐμοὶ δὲ μέγα καύχημα ἔδωκας. Πρὸς τοῦτον δὲ μιδὲν φοβηθεὶς εἰπεν ὁ ἴσχυρὸς Διομῆδης· οὐαρτες, οὐδέ ἐπέτυχες· οὐ μὴν δὲ υμᾶς οἴομαι πρότερον παύσασθαι τοῦ πολέμου, πρὸληπτικεσύντα τὸν ἔτερον ἐμπλῆσαι καὶ κορέσαι αἴματος τὸν σίδηρον τὸν καρτερὸν μαχητήν. Οὕτως εἰπὼν προέπεμψε, κατ' εὐθὺ δὲ ἔγαγε τὸ βέλος ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ τὴν ρίγα παρὰ τὸν ὄφθαλμὸν· διεπέρασε δὲ τοὺς λευκοὺς ὄδόντας· τούτου δὲ τὴν μὲν ἐσχάτην γλῶσσαν ἀπέτεμεν ὁ ἀκαταπόντος σίδηρος, ἡ ἐπιδορατίς δὲ εἰξέρμισε παρὰ τὸ ἐσχάτον μέρος τοῦ ὑπογενείου τόπου, κατέπεσε δὲ ἐκ τοῦ ἄρματος, ἤχεσαν δὲ τὰ ὄπλα ἐπ' αὐτῷ τὰ ποικί-

295 Λιόλα, παμφανόντα παρέτρεσταν δέ οι ἵπποι
 Ὁκύποδες· τοῦ δ' αὐθὶ λύθη φυχὴ τε, μένος τε.
 Λινείας δ' ἐπόρουσε σὺν ασπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
 Δείσας, μήπως οἱ ἐρυσάσι ατονερὸν Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαίνε, λέων ὁς, ἀλκὶ πεποιθώς.

300 Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε, καὶ ασπίδα πάντος ἔτσιν,
 Τὸν κτάμενα μεμαῶς, ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθει.
 Σμερδαλέα ιδέων· οἱ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ¹
 Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 Οἷος νῦν θροτοί εἰσ'. οἱ δέ μν ρέα πάλλε καὶ οἴος.

305 Τῷ βάλλεν Λινείαο κατ' ισχίον, ἔνθα γε μηρὸς
 Ισχίῳ ἐνστρέφεται· κοτύλην δέ τέ μν καλέουσι·
 Θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ρῆξε τέροντε·
 Ωσε δ' ἀπὸ ρίνων τριχὺς λίθος· αὐτὰρ δὴ γέρως
 Εστι γυνὴς ἐριπῶν, καὶ φρείσατο χειρὶ παχείῃ

310 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε.
 Καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἀναξί αὐδρῶν Λινείας,
 Εἰ μὴ ἄρ' οὖν νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Μήτηρ, οὐ μην ὑπ' Ἀγχίσῃ τέχε βουκολέοντι·
 Αμφὶ δὲ ὅν φίλον οὐιὸν ἐχεύατο πάχεε λειπά.

315 Πρόσθε δέ οι πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
 Ερκος ἔμεν βελέων, μή τις Δαραῶν ταχυπώλων
 Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, απὸ θυμὸν ἔλοιστο.
 Ή μὲν ἔον φίλον οὐιὸν ὑπεξέφερε πολέμοιο·
 Οὐδὲν οὐιὸς Καπανῆος ἐλάθετο συνθεσιδῶν

320 Τάσσων, ἀς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομίδης.
 Αλλ' ὅγε τοὺς μὲν ἔοὺς ιρύκακε μώνυχας ἵππους
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, οὐδὲ ἀντυγέσ τίνα τείνας.

λα καὶ πάνυ λαμπρὰ. ὅθεν φεβιθέντες οἱ ταχεῖς
ἴπποι ἔφυγον· αὐτοῦ δὲ ἡ ψυχὴ καὶ ἴσχυς διελύθη.
Αἰνείας δὲ ἐφώρμησε σὺν ασπίδι καὶ δορατι μακρῷ,
φοβηθεῖς μάποτε αὐτοῦ ἀφελκύσειαν τὸν νεκρὸν οἱ
Ἐλληνες. περιέβαλε δὲ οὖν αὐτῷ ὥσπερ λέων θαρ-
ρῶν τὴν ἑαυτοῦ αλκῆ· ἐμπροσθεν δὲ αὐτοῦ κατέσχε
τὸ δόρυ, καὶ τὴν κυκλοτερὴν ασπίδα, τοῦτον ἀποκτει-
ναι προθυμούμενος, ὅστις ἀν ἐγκατίον αὐτοῦ ἐλθοι κα-
ταπλικτικῶς βοῶν. ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Τυδέως ἔλαβε
τὴν χειρὶ λίθου χειροπλιθῆ μέγα ἄχθος, ὅπερ οὐκ
ἀν βαστάζοιεν δύο ἄνδρες, οἵσι νῦν ἀνθρωποί εἰσιν,
οὗτος δὲ καὶ μόνος ῥάδιώς αὐτὸν ἐκίνει· διὰ τούτου
ἔπλιξε κατὰ τὸν γλουτὸν τοῦ Αἰνείου, ὃπου δὲ μηρὸς
τῷ γλουτῷ ἐγκείμενος περιστρέφεται, κοτύλην δὲ αὐ-
τὸν καλοῦσι· συνέτριψε δὲ αὐτοῦ τὴν κοτύλην· πρὰς
δὲ καὶ ἀμφότερα τὰ μεγάλα νεῦρα διέκοψε, ἀπώθη-
σε δὲ τὸ δέρμα ὁ τραχὺς λίθος· ὁ δὲ ἥρως πεσὼν ἐγένετο
ἐπὶ γόνῳ, καὶ ἐναπερείσατο παχεία χειρὶ κατὰ γῆς·
τοὺς ὄφθαλμους δὲ αὐτοῦ οὐκ ἔκοπτεν περιεκάλυψεν·
καὶ δὴ τοτε ἀπώλετ' ἀν Αἰνείας οἱ βασιλεὺς τῶν αν-
δρῶν, εἴγε μὴ ὀξέως ἐθεάσατο· Ἀφροδίτη η θυγάτιρ
τοῦ Διος, η μήτηρ αὐτοῦ, ἢτις ἔτεκεν αὐτὸν ευνηθεί-
σα τῷ Ἀγχίσῃ βοῦς νέμοντι· ἔχεε δὲ τοὺς λευκοὺς
αὐτῆς πύχεις περὶ τὸν ἑαυτῆς ἀγαπητὸν ύιον· ἐμπρο-
σθεν δὲ περιέβαλεν αὐτὸν τὸ περίπλωμα τοῦ λαμ-
προῦ πέπλου, περίφραγμα εἶναι τῶν βελῶν, μὴ τις
ἀπὸ τῶν ταχεῖς ἴππους ἐχόντων Ἐλλήνων βαλῶν σι-
δηρον εἰς τὸ στῆθος, ἀφέληται τὴν ψυχὴν· αὐτὴ μὲν
οὖν τὸν ἀγαπητὸν ύιον ὑπεξήγαγεν ἀπὸ τοῦ πολέ-
μου· Ο υἱὸς δὲ τοῦ Καπανέως οὐκ ἐπελάθετο τῶν
ὑποθηκῶν καὶ ἐντολῶν τούτων, ἀς ἐπέταττεν ὁ ἀγα-
θὸς τὰ πολεμικὰ διομήδης· ἀλλ' οὖτος τοὺς μὲν ἰδίους
μονώνυχας ἴππους κατεῖχε ἐκτὸς ἀπὸ τῆς ταραχῆς
τοῦ πολέμου, ἐκ τῆς περιφερείας τας ίνιας τανύτας·

Αἰνείαο δ' ἐπαίξας, καλλίτριχας ἵππους
 Ἐξέλασε Τρώων, μετ' ἔυκρνήμιδας Ἀχαιοὺς·

325 Δῶκε δὲ Δηΐπυλῳ, ἐτάρῳ φίλῳ, δι πέρι πάσης
 Τίεν ὄμηλικίν, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἥδη,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 Ὁν ἵππων ἐπιθάς ἔλαβ' οὐδία σιγαλόεντα·
 Αἴτια δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,

330 Ἐμμεμαὼς· οἱ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλέῃ χαλκῷ,
 Γιρώσκων, ὅτ' ἄναλκις ἔπι θεὰ, οὐδὲ θεάων
 Τάσσων, αἴτ' ἄνδρῶν πόλεμον κατακοιρανέουσιν,
 Οὐτ' ἀρ' Ἀθηναίη, οὐτε πτολίπορθος Ἐρυά·
 Άλλ' ὅτε δῆ τὰ κίχανε πολὺν καθ' ὄμιλον ὄπαζων,

335 Ἐνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδίος ύιος,
 Ἀκριν οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὄξεϊ δουρὶ¹
 Ἀβληχρήν· εἰθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
 Άμβροσίου διὰ πέπλου, οἱ οἱ Χάριτες κάμον αὐταῖ,
 Πρυμνὸν υπὲρ θέναρος· ρέε δ' ἀμβροτον αἴμα θεοῖο,

340 Ἰχώρ, οὗσα πέρ τε ρέει μακάρεσσι θεοῖσιν·
 Οὐ γάρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον·
 Τούνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται·
 Ή δὲ μέγα ιδχουσα ἀπὸ ἕο καθβαλεν ύιον·
 Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ὄρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,

345 Κυανέη ισφέληγ, μή τις Δαναῶν ταχυπάλω
 Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλῶν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν ἀὔσε βοὺν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἰνε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ διηγοῦτος,
 Ή οὐχ ἄλις, ὅττι γυναικας ἀνάλκιδας οὐ περοπεμεῖς;

350 Εἰ δὲ σύ γ' ἔς πόλεμον πωλήσεαι, ή τέ σ' οἴω

έφορμίσας δὲ, τοὺς καλὰς τρίχας ἔχοντας ἵππους τοῦ Αἰνείου εἰξέβαλεν απὸ τῶν Τρφῶν ἐπὶ τοὺς ἐνόπλους Ἐλληνας· ἔδωκε δὲ Διοπύλῳ τῷ ἀγαπητῷ φίλῳ, ὃς ὑπὲρ πάντας ἐτίμα τοὺς ὄμηλικας, διὰ τὸ κατὰ τὸν ἑαυτοῦ λογισμού τέλεια εἰδέναι, ἐπὶ τὰς βαθείας γαῦς ἀπελαύνειν· ὁ ἥρως δὲ τῶν ἑαυτοῦ ἵππων ἐπιβὰς ἔλαβε τὰς λαμπρὰς πήνιας· αὐτίκα δὲ ἐπὶ τὸν ύιὸν τοῦ Τυδέως ἔλαυνε τοὺς ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντας ἵππους προθυμούμενος· οὗτος δὲ τὴν Ἀφροδίτην ἐδίωκε σιδήρῳ ἀνηλεῖ, εἰδὼς δτι ἀσθενῆς ὑπάρχει θεός, οὐδὲ ἔσιν ἀπὸ τῶν θεῶν τούτων, αἱ τὸν πόλεμον τῶν ἀνδρῶν διέπουσιν, οὔτε οὐδὲν τοῦ Αθηνᾶ, οὔτε οὐδὲν τὰς πόλεις πορθοῦσα Ἐνυά· ἀλλ' ὅπινίκα δὴ κατέλαβε κατὰ τὸν μέγαν στρατὸν διώκων, τότε ἐφορμίσας ὁ τοῦ μεγαλοφύχου Τυδέως ύιὸς, τὸ ἔχρον τῆς ἀσθενοῦς χειρὶς ἔτρωσεν ἐπιπηδήσας δόρατι ὅξει· εὐθέως δὲ τὸ δόρυ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος ἔτρωσε, διὰ τοῦ θείου ἴματίου, ὥπερ αὐτῷ κατεσκένευσαν αἱ Χάριτες αὐταὶ, ὑπὲρ τὸ ἔσχατον κοῖλον τῆς χειρὸς· ἔριξε δὲ τὸ θείον αἷμα τῆς θεοῦ, ιχώρ, οἷος δὴ βεῖ τοις μακαρίοις θεοῖς· οὐ γάρ ἐσθίουσιν ἄρτον, οὐδὲ πίνουσιν οἶνον θερμὸν· τούτου χάριν ἀνευ αἴματος εἰσι, καὶ αἴθαντοι καλοῦνται· οὐδὲ Ἀφροδίτη μεγάλως ὄλολύζουσα κατέβαλεν ἀφ' ἐσυτῆς τὸν ύιὸν· καὶ τοῦτον μὲν ἐν χερσὶν ἔσωσεν Ἀπόλλων ὁ Φοῖβος διὰ νεφέλης σκοτειγῆς, μή τις ἀπὸ τῶν ταχεῖς ἵππους ἔχοντων Ἐλλήνων σίδηρον βαλὼν εἰς τὸ στῆθος, ἀφέληται τὴν ψυχήν· ἐπ αὐτῷ δὲ μεγάλως ἐβόησεν ὁ κατὰ πόλεμον ἀγαθὸς Διομήδης· ὡς θύγατερ τοῦ Διὸς, ὑποχώρει τῆς μάχης καὶ τοῦ πολέμου· οὐδὲν οὐχ ἴκανόν σοι, δτι γυναικας ἀσθενεῖς ἔξαπατας; εἰ δὲ σὺ εἰς τὸν πόλεμον ἀναστραφήσῃ, οὐτας σε οὕτοις φοβηθήσεσθαι τὸν πόλεμον, καὶ εὰν ἄλλοθι εἴναι

· 'Ρηγήσειν πόλεμού γε, καὶ εἴ χ' ἐτέρωθι πύθηαι
 "Ως ἔφαθ'. ή δ' αἰλύοντος ἀπεβήσατο· τείρετο δ' αἰνῶς.
 Τὴν μὲν ἄρ' Ἰρις ἐλοῦσα ποδήιεμος ἐξαγ' ὄμιλου,
 'Αχθομένην ὑδύνησι, μελαίνετο δὲ χροα καλόν·

355 Εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἀρια
 "Ημενον· πέρι δ' ἔγχος ἐπέκλιτο, καὶ ταχέ' ἵππω.
 'Η δὲ, γνὺξ ἐριποῦσα, καστυγνήτοιο φίλοιο,
 Πολλὰ λιστομένη, χρυσάμπυκας ἥτεεν ἵππους·
 Φίλε καστίγνητ', ἐκκόμισαι τε με, δός δέ μοι ἵππος,

360 "Οφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστί·
 Λίνν ἀχθομένης ἐλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνηρ
 Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἀν Διῆ πατρὶ μάχοιτο·
 "Ως φάτο· τῇ δ' Ἀρις δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·
 'Η δ' ἐς δίφρον ἐβαίνεν, ἀκιχεμένη φίλον ἤτορ.

365 Πᾶρ δέ οἱ Ἰρις ἐβαίνε, καὶ πάντα λάζετο χερσί·
 Μάστιξε δὲ λάδαν, τῷ δ' οὐκ ἀκοντε πετέσθη·
 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἱκοιτο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον,
 "Ε.θ' ἵππους ἔστησε ποδήιεμος ὠκεάνιον Ἰρις,
 Λύσασας εἰς ὄχέων· παρὰ δὲ ἀμβρόσιον βάλεν εἰδαρ.

370 Ή δὲν γεύνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτην,
 Μητρὸς εἶς· ή δὲ αὐγκάς ελάζετο θυγατέρα μν,
 Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε.
 Τίς νύ σε τοιάδ' ἐρεξε, φίλον τέκος, οὐρανιώνων
 Ματιδίως, ως εἴ τι κακὸν ρεζουσαν ἐνωπῇ;

375 Τὴν δὲ μείζετ' ἔπειτα φιλομυειδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐτά με Τυδέος υἱὸς, υπέρθυμος Διομήδης,
 Οὐρεκ' εγὼ φίλον υἱὸν υπεξεφερον πολέμοιο,
 Αἰνείαν, δις εμοὶ πάντων πολὺ φίλαταός εστιν.

ἀκούσγες. Οὕτως εἶπεν· αὕτη δὲ ἀδημονοῦσα ἀπῆλθε, δεικῶς δὲ κατεπονεῖτο· καὶ ταύτην μὲν δὴ λαβοῦσα ἡ ταχεῖα Ἰρις εξῆγαγε τοῦ στρατοῦ βαρυτομένην ὁδύναις· ἐμελαίνετο δὲ τὴν περικαλλῆ ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. εὗρε μετὰ ταῦτα ἐπὶ τὰ ἀρστερὰ μέρη τῆς μάχης τὸν ὄρμπτικὸν¹ Αρεα καθίμενον· ἐν αὐτῷ δὲ καὶ αօρασίᾳ παρεκέκλιτο τὸ δόρυ καὶ οἱ ταχεῖς αὐτοῦ ἵπποι· αὐτὴ δὲ ἐπὶ γόνατα πεσοῦσα τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ πολλὰ δεομένη, τοὺς χρυσοχαλίνους ἵππους ἔζύτει λέγουσα· ὡς ἀγαπητὸν ἀδελφέ, ἐπιμελήθητι μου, καὶ δος μοι τοὺς ἵππους, ὅπως αφίκωμαι εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅπου τὸ ἔδαφος τῶν αἰθανάτων θεῶν ὑπάρχει· πάνυ πιέζομαι ὑπὸ τοῦ τραύματος, ὃ με ἐτρασεῖ αὖτε θυντος ὁ ύιος τοῦ Τιδείως, ὃς νῦν καὶ τῷ Διὶ τῷ πατρὶ πολεμοίν ἀν. Οὕτως εἶπεν. Ἐρις δὲ ἐδώκει αὐτῇ τοὺς χρυσοχαλίνους ἵππους· ἡ δὲ ἀνέβανεν εἰς τὸν δίφρον τεθλιμμένη τὴν προσφιλῆ ψυχὴν· παρὰ αὐτῇ δὲ καὶ ἡ Ἰρις ἀνέβη, καὶ ἐλαβε ταῖς χερσὶ τὰς ἱνίας· ἐμαστιξε δὲ ἐλαύνειν, οἱ δὲ οὐκ ἀκούτες ἐπέτοντο· ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα αρίκοντο εἰς τὸ ἔδαφος τῶν θεῶν τὸν υψηλὸν οὐρανὸν· ἐκεὶ τοὺς ἵππους ἔστησεν ἡ ὀκύπους ταχεῖα Ἰρις, λύσασα ἐκ τοῦ δίφρου· παρέβαλε δὲ αὐτοῖς θείαν ἐδωδήν. ἡ δὲ ἔνδοξος Αφροδίτη ἐπιπτεύειν ἐν τοῖς γόνασι· Διώνις τῆς ἑαυτῆς μητρὸς· αὐτὴ δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας ἐλάμβανε τὴν ἑαυτῆς θυγατέρα, καὶ τῇ χειρὶ κατέψησε αὐτὴν, καὶ λόγον εἶπεν, καὶ ἔξοιματος ἐκάλει· ὡς τέκνου ἀγαπητὸν, τίς δή σε τοιαῦτα ειργάσατο ἀπὸ τῶν οὐρανίων θεῶν ματαίως, ὡσπερ κακον τι ποιοῦσαν ἀνέδην τε καὶ ἐν ὅψει; Ταύτη δὲ μετὰ ταῦτα ἀπεκρίνατο οἱ φιλόγελως Αφροδίτη· ἐτρασεῖ με ὁ ύιος τοῦ Τιδείως ὁ ἰσχυρότατος Διομήδης, διότι ἐγὼ τὸν ἀγαπητὸν ύιον ὑπεξῆγον ἀπὸ τοῦ πολεμοῦ, τὸν Αἰνείαν, ὃς φίλτατος πάν-

Οὐ γάρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
 380 Ἀλλ' ἦδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.

Τὸν δὲ ἄμειβετ ἐπειτα Διώνη, δῖα θεάων.

Τέτλαθι, τέκνον ἐμὸν, καὶ αὐδοσχεο, κιδομένη περ.
 Πολλοὶ γάρ δὴ τλῆμεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 'Εξ αὐδρῶν, χαλέπ' ἀλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.

385 Τλῆ μὲν Ἀρις, ὅτε μν "Οτος, κρατερός τ' Ἔφιάλτης,
 Παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ.

Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
 Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιστο Ἀρις, ἀτος πολέμοιο,
 Εἰ μὴ μητρυμή, περικαλλής Ἡερίβοια,

390 Ἐρμέφ εἴκηγγειλεν· ὁ δὲ ἐξέκλεψεν Ἀρια
 "Ηδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμός ἐδάμνα.

Τλῆ δ' Ἡρη, ὅτε μν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρύωνος,
 Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν, οἴστῳ τρυγλώχινι
 Βεβλήκει· τότε καὶ μν ἀνήκεστον λάβεν ἀλγος.

395 Τλῆ δὲ Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν οἴστον,
 Εὔτε μν ἀυτὸς ἀρῆρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 'Εν Πύλῳ ἐν τεκύεσσι βαλὼν, ὁδύναισιν ἔδωκεν.
 Λύταρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Κῆρ ἀχέων, ὁδύναισι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἴστος

400 Ὡμοι ἐνὶ στιβαρῷ ἥλιτρατο, κῆδε δὲ θυμὸν·
 Τῷ δὲ ἐπὶ Πατίων οδυνήρατα φέρμακα πάσσων,
 'Ηκέσατ· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
 Σχέτλιος, ὀμβρικοεργός, δισούκοθετ' αἴσυλα ρέζων,
 "Ος τόξοισιν ἐκπέθε θεοὺς, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσι.

405 Σοὶ δὲ ἐπὶ τοῦτον αὐτῷ κε θεὰ γλουκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἰδε κατὰ φρένα Τυδεός υἱὸς,

τῶν ἐμοὶ ὑπάρχει· οὐκέτι γάρ ἐστι μάχη χαλεπὴ
 Τρφῶ καὶ Ἐλλύνων, ἀλλ' ἥδη οἱ Ἐλληνες καὶ τοῖς
 ἀθανάτοις θεοῖς πολεμοῦσιν. Ταῦτη δὲ μετὰ ταῦτ
 ἀπεκρίνατο Διώνη ἡ ἐνδοξοτάτη τῶν θεῶν· ὑπόμει-
 νον, ὡς τέκνου ἐμὸν, καὶ καρτέρισσον καί περ λυπου-
 μένη· πολλοὶ γάρ κατοικοῦντες τὰ οὐρανια οἰκή-
 ματα ὑπεμείναμεν εἴς ἀνδρῶν δεινᾶς συμφορᾶς κατ'
 ἀλλήλων ποιοῦντες. ὑπέμεινε μὲν ὁ Ἀρης, ὅτε αὐ-
 τὸν ὁ Ὁτος, καὶ ὁ ἰσχυρὸς Ἐφιάλτης οἱ ύιοὶ τοῦ
 Ἀλωέως ἐδέσμευσαν ἐν δεσμῷ ἰσχυρῷ· ἐν χαλκῷ
 δὲ πίθω ἦν δεδεμένος ἐπὶ μῆνας τρισκαίδεκα· καὶ
 δὴ τότε ἀντώλετο Ἀρης ὁ ακόρεστος τοῦ πολέ-
 μου, εἰς μὴ ἡ μητριαὶ, ἡ ὥραια Ἡερίβοια ἐδηλώ-
 σε τῷ Ἐρμῇ· οὗτος δὲ ἔκλεψε τὸν Ἀρην καταπορού-
 μενον ἥδη· δεινὸς δὲ αὐτὸν δεσμὸς ἐδάμαζε. ὑπέ-
 μεινε δὲ ἡ Ἡρα, ὅτε αὐτὴν ὁ ἰσχυρὸς παῖς τοῦ
 Διμιτρύώνος κατὰ τὸν δεξιὸν μαζὸν βέλει τριγώνῳ
 ἔτρωσε· καίτοι τότε αὐνίστας ὁδύνη κατέσχεν αὐτήν.
 ὑπέμεινε δὲ ὁ Ἀιδης πρὸς τούτοις ὁ μέγας τὸ ταχὺ^{ταχὺ}
 βέλος, ὀπινίκα αὐτὸν ὁ αὐτὸς ἀνήρ ὁ ύιος τοῦ Διος
 τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος κατὰ τὴν Πύλον ἐν τοῖς
 νεκροῖς τρώσας, ὁδύνας αὐτῷ ἔδωκε· οὗτος δὲ ἐπο-
 ρεύθη εἰς τὸ οἰκημα τοῦ Διος, τὸν μέγαν οὐρανὸν,
 λυπουμένος κατὰ Φυχὴν δδύναις πεπερούμενος· τὸ
 βέλος δὲ ἐγεπάγη ἐν τῷ ἰσχυρῷ ὥμφι, ἐλύπει δὲ
 τὴν Φυχὴν· ἐπ' αὐτῷ δὲ Παιάνων φάρμακα ἀφανίζον-
 τα τας ὁδύνας τιθεὶς ἐθεράπευσεν· οὐδαμῶς γάρ
 θυπτὸς ἦν, ὁ ἀδίκος καὶ μεγαλοπράγμων, ὃς οὐκ
 ἐπιστρέφεται πράττων τὰ ἀδίκα, ὃς τόξῳ ἐλύπει
 τοὺς θεοὺς, οἵ τὸν οὐρανὸν κατοικοῦσι. ἐπὶ σοὶ δὲ
 τοῦτον ἐφῆκεν ἡ θεὰ ἡ εὐόρθαλμος Ἀθηνᾶ· ὁ ἀνόη-
 τος, οὐδὲ τοῦτο ἐπίσταται εἰς τὴν ἐαυτοῦ διάνοιαν
 ὁ ύιος τοῦ Τυδέως, ὅτι οὐ πάνυ πολυχρόνιός ἐστιν,

“Οττι μάλ’ ού δηναιός, ὃς αθανάτοισι μάχοιτο,
Ουδέ τί μν παῖδες ποτὶ γουνασι παππάζουσιν,
Ἐλθόντ’ ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.

410 Τῷ νῦν Τυδειδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
Φραζέσθω, μή τίς οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται.

Μή πως Αἰγιάλεια περίφεων Ἀδραστίνη,
Ἐξ ὑπνου γούσσα φίλους οἰκηῆς ἐγείρη,
Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἀριστον Ἀχαιῶν,
415 Ιφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἵπποδάμοιο.

“Η ρά, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ’ ἵχῳρ χειρὸς ὄμόργυν·
Ἀλθετο χεὶρ, ὁδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι·
Αἱ δὲ αὐτὸς εἰσορόωσαι Ἀθηναίην τε καὶ Ἡρη,
Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον.

420 Τοῖσι δὲ μύθων ἡρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ζεῦ πάτερ, ἡ ρά τι μοι κεχολώσεαι ὅ, ττι κεν εἴπω;
Ἡ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα
Τρωσὶν ἀμέτιστοι, τοὺς νῦν ἔκπαγλέφιλοισε,
Τῶν τινα καρρίζουσα Ἀχαιϊάδων ἐϋπέπλων,
425 Πρὸς χρυσῆ περόνη κατεμάξατο χεῖρα ἀραιίην.

“Ως φάτο μείδησε δὲ πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καὶ ρά καλεσσάμενος προσέφυ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

Οὐ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμῆσαι ἔργα·
‘Αλλὰ σύ γ’ ἴμερύεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
430 Ταῦτα δὲ Ἀρη θοῷ καὶ Ἀθήνη πάντα μελήσει.
“Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἰνείᾳ δὲ ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Γινώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων.
‘Αλλ’ οὐγε οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο· ἵετο δὲ αἰεὶ

δις ἀν τοῖς αἰθανάτοις θεοῖς πολεμῇ· οὐδὲ τὰ τέκνα πρὸς τοῖς γόνισιν αὐτοῦ ἐστῶτα πάππα λέγουσιν αὐτὸν, αφικόμενον ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς χαλεπῆς μάχης διὰ τοῦτο νῦν καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Τιδέας εἰ καὶ λίαν ισχυρός εἴστιν, λογιζέσθω, μή τις αὐτῷ πολεμῇ βελτίων σοῦ· μήπως ἐπὶ πολὺ ἡ συνετή Αἰγιάλεια ἡ τοῦ Ἀδράστου θυγάτηρ ὀλολύζουσα ἐκ τοῦ ὑπνου ἐγείρη τοὺς ἀγαπητοὺς οἰκείους, ποθοῦσα τὸν ἐκ παρθενίας αὐτῆς ἀνδρα τὸν βέλτιστον τῶν Ἑλλήνων, ἡ ἀγαθὴ σύζυγος τοῦ ἴππικοῦ Διομήδους. Εἰπε δὴ, καὶ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀπέντα απὸ τῆς χειρὸς τὸν ἰχᾶρα· ὑγιάζετο δὲ ἡ χεὶρ, αἱ βαρεῖαι δὲ ὁδύναι κατεπραύνοντο. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἡρα ἀποβλέπουσαι χλευαστικοῖς λόγοις παράξυγον τὸν Δία τὸν υἱὸν τοῦ Κρόνου. τούτοις τῶν λόγων ἡγεῖτο ἡ θεὰ ἡ ἐνόφθαλμος Ἀθηνᾶ λέγουσα· ὡς Ζεῦ πᾶτερ, ἀρετὴ μοι ὄργισθη δὶ ὅπερ ἀν εἴπω; οὗτας δὴ τινας απὸ τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν ἀναπειθουσαὶ ἡ Ἀφροδίτη ἀκολουθεῖν ἀμα τοῖς Τρφσὶν, οὓς γῆρας ἔξοχως ἡγάπισεν· ἀπὸ τούτων δὴ τῶν ἐνειματουσῶν Ἑλληνίδων τινὰ καταφῶσα, παρὰ τὴν χρυσῆν βελόνην ὑπέξεσε τὴν ἀσθενῆ αὐτῆς χεῖρα. Οὕτως εἴπεν. ἐμειδίασε δὲ ὁ πατήρ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν θεῶν· καὶ δὴ καλέσας εἴπε πρὸς τὴν χρυσὴν Ἀφροδίτην· ὡς τέκνου ἐμὸν, οὐ σοὶ ἐδόθησαν τὰ πολεμικὰ ἔργα· ἀλλὰ σὺ μὲν μετέρχου τὰ ἐπέραστα ἔργα τοῦ γάμου· ταῦτα δὲ πάντα διὰ φρογτίδος ἔσονται· Ἀρει τῷ ταχεῖ, καὶ τῇ Ἀθηνᾶ· Οὕτως εὗτοι μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἐλεγον. Διομήδης δὲ ὁ κατὰ πόλεμον ἀγαθὸς ὄρμισε κατ' Αἰγείου, εἰδὼς ὅτι αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων ὑπερεῖχεν αὐτῷ τὰς χεῖρας (ἐβοήθει)· ἀλλ' οὗτος οὐδὲ τὸν μέγαν θεον εὐλαβεῖτο, ἐφίετο δὲ αἱ τάνειν τὸν

435 Αἰνεῖαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλιτὰ τεύχεα δῦσαι.

Τρὶς μὲν ἔπειτ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
Τρὶς δὲ οἱ ἐστιφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων·
Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
Δεινὸς δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·

440 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
Ἴσα θέλε φρονέειν· ἔπει τοπε φῦλον ὅμοιον
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.
Ως φάτο· Τυδείδης δ' αἰνεχάζετο τυθὸν ὄπισσω,
Μῆνιν ἀλευάμειος ἐκατιβόλου Ἀπόλλωνος.

445 Αἰνεῖαν δ' ἀπάτερθεν ὄμιλου θῆκεν Ἀπόλλων,
Περγάμῳ εἰνὶ ἱερῷ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο·
Ἡτοι τὸν Λιτώ τε, καὶ Ἀρτεμισὶ ἰοχέαιρα,
Ἐν μεγάλῳ αἰδύτῳ ἀκέοντό τε, κύδαινόν τε.
Αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξεν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,

450 Αὐτῷ τὸν Αἰνείᾳ ἵκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
Αμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλῳ Τρᾶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
Δίουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισπίδα τε πτερόεντα.

Δὴ τότε θοῦρος Ἀρης προσπύδα Φοῖβος Ἀπόλλων.
455 Αρες, Αρες, βροτολογεῖ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,
Οὐκ ἀν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθῶν
Τυδείδην, ὃς γῦν γε καὶ ἀν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ ἐπὶ καρπῷ.
Αὐτὰρ ἔπειτ ἀυτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.

460 Ως εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρη.
Τράων δὲ στίχας οὐλος Ἀρης ὥτρυνε μετελθῶν,
Εἰδόμενος Ἀκάμαντι, θοῷ πήγατοι Θρυκῶν·

Αἰνείαν, καὶ ἀποδῦσαι τὰ τίμα δπλα. τρὶς μὲν οὖν μετὰ ταῦτα ἐφώρμησεν ἀνελεῖν προθυμούμενος, τρὶς δὲ αὐτῷ τὸν λαμπρὰν ἀσπίδα παρέστεισεν ὁ Ἀπόλλων· ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐφώρμησε θεῷ παραπλήσιος, δεινῶς δὲ ἀπειλήσας εἶπε πρὸς αὐτὸν Ἀπόλλων ὁ πόρρωθεν ἐργαζόμενος· λοχίζου, ὡς οὐέ τοῦ Τυδέως, καὶ υποχωρεῖ, μιδὲ ἐπίσις τοῖς θεοῖς θέλε φρονεῖν· οὐδέποτε γάρ ἐστιν ὅμοιον τὸ γένος τῶν αεὶ ζώντων θεῶν, καὶ τῶν ἐπὶ γῆς βαδίζοντων ἀνθρώπων. Οὕτως εἶπεν. ὁ οὐίος δὲ τοῦ Τυδέως ὑπεχώρησεν ὀλίγον ὅπίσω ἐκκλίνων καὶ φυλαττόμενος τὸν ὄργην τοῦ πόρρωθεν Βάλλορτος Ἀπόλλωνος· τὸν Αἰνείαν δὲ πόρρωθεν τοῦ στρατοῦ κατέθηκεν ὁ Ἀπόλλων ἐν τῷ ἱερῷ ἀκροπόλει, ὅπου αὐτῷ ναὸς κατεσκεύαστο· καὶ τοῦτον μὲν οὐ Διητὸς καὶ οὐ Ἀρτεμίς οὐ χαίρουσα τοῖς ιοῖς, οὐτοις οὐ τοξότις, ἐν τῷ μεγάλῳ αἰβάτῳ τοῦ ναοῦ ἐθεράπευσον, καὶ ἐδόξαζον· ὁ δὲ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων εἰδῶλον κατεσκευασεν ὅμοιον αυτῷ τῷ Αἰνείᾳ, καὶ τοῖς ὅπλοις τοιοῦτον· περὶ τὸ εἰδῶλον δὲ οἱ Τρῷες καὶ οἱ ἔνδοξοι Ἐλληνες οὐδένων καὶ κατέκοπτον περὶ τὰ στήθη ἀλλήλων τὰς ἐκ βύρσων εὐκύκλους ἀσπίδας, καὶ τὰ μικρὰ καὶ κοῦφα σάκην· τότε δὴ πρὸς τὸν ὄρμητικὸν Ἀριν ἔλεγεν Ἀπόλλων ὁ Φοῖβος· ὡς Ἀρι, ὡς Ἀρι βλαπτικὲ, ἀνδροκτόνε, φόνοις μεμισαμένε, τείχη βάλλων καὶ καθαιρῶν, οὐκ ἀν δὴ επελθῶν ἐλκύσσειας ἀπὸ τοῦ πολέμου τοῦτον τὸν. ἀιδρα τὸν οὐιὸν τοῦ Τυδέως, ὃς οὗν καὶ τῷ Διὶ τῷ πατρὶ μάχοιτο ἀνπρῶτον μὲν τὸν Ἀφροδίτην ἐκ τοῦ συνεγγυς ἔτρωσε κατὰ τὴν χεῖρα πρὸς τῷ καρπῷ· μετὰ ταῦτα δὲ ἐμοὶ αὐτῷ ἐφώρμησε θεῷ παραπλήσιος. Οὕτως εἶπὼν, αὐτὸς μὲν ἐκάθιτο ἐν τῷ ἀκροπόλει· Ἀρις δὲ ὁ οἰλέθριος ἐπελθῶν παρώξυνε τὰς τάξεις τῶν Τρῷων, ὁμοιωθεὶς τῷ ταχεῖ Ἀκάμαντι τῷ ηγεμόνι τῶν

Τίδσι δὲ Πριάμοιο διοτρεφέσσι κέλευσεν·

Ω ύιεῖς Πριάμοιο, διοτρεφέος βασιλῆος,

465 Εἰς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;

Η εἰσέβηεν ἀμφὶ πούλης εὖ ποιητῆσι μάχωνται;
Κεῖται ἀνὴρ, ὅν τὸ ίσον ἐτίομεν "Εκτορίς δίφ.

Λίγειας, ύιος μεγαλύτορος Ἀγχίσαο·

Αλλ' ἀγετ' ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἔταιρον.

470 Ως εἰπὼν, ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.

Ενθ' αὖ Σαρπιδῶν μάλα τείκεσεν "Εκτορίς δῖον.

Εκτορίς, πῶς δὴ τὸ μένος οἴχεται, δὲ πρὶν ἔχεσκες;

Φῆς που ἀτέρ λαῶν πόλειν ἔξεμεν, οὐδὲ ἐπικούρων,

Οἶος, σὺν γαμβροῖσι, κατιγυνήτοισι τε σοῖσι·

475 Τῶν νῦν οὐ τὸν ἐγὼν ἰδέειν δύναμι, οὐδὲ νοῆσαι,

Αλλὰ καταπτώσσουσι, κύρες ὡς ἀμφὶ λέοντα.

Ημεῖς δὲ μαχόμεσθον οἴτε πέρ τὸν ἐπίκουρον ἔνειμεν·

Καὶ γὰρ εἰγὼν, ἐπίκουρος εἴην μάλα τηλοθεν ἦκα.

Τηλοῦ γὰρ Λυκίην, Ζάνθῳ ἐπὶ διηκειτί,

480 Ενθ' ἀλοχόν τε φίλην ἐλεπον καὶ νήπιον υἱὸν,

Καδδὲ κτύματα πολλὰ, τά τον ἔλδεται ὡς καὶ ἐπιδεύκεις.

Αλλὰ καὶ ὡς, Λυκίους ὄτρυνε, καὶ μεροντὸν αὐτὸς

Ανδρὶ μαχέσσασθαι· ἀτὰρ οἵτι μοι ἐνθαδε τοῖον,

Οἵσν καὶ νέον φέροιεν Ἀχαιοῖς, οὐ κεν ἀγοιεν·

485 Τύη δὲ ἐστικας· ατὰρ οὐδὲ ἀλλοισι κελεύεις

Λαοῖσι μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὕρεσσε,

Μήπως, ὡς ἀφῆσι λίνου ἀλόντε πανάγρου,

Ανδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρια γένησθε·

Οι δὲ τάχις ἐκπέρσουσ' εὖ ναιομένην πόλιν υμέν.

490 Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νυκτας τε καὶ ἥμαρ,

Θρακῶν· τοῖς υἱοῖς δὲ τοῦ Πριάμου τοῖς ἐν βασιλίᾳ τεθραμμένοις εἰπεν· ὡς υἱοὶ τοῦ Πριάμου τοῦ ἐκ Διὸς πεπαιδευμένου βασιλέως, ἔως τίνος ἔτι καταλείψετε τοῖς "Ελλησιν ἀγαρεῖσθαι τὸν λαὸν ὑμῶν; ἢ μέχρι ἀν μάχωνται περὶ τὰς καλῶς πεποιημένας πυλας τῆς πόλεως; πέπτωκεν ἀνήρ, ὃν ἔτι μῶμεν ἔξισου τῷ ἐνδόξῳ "Εκτορί, Αἰνείας ὁ υἱὸς τοῦ μεγαλοφύχου Ἀγχίσου· ἀλλ ἀγετε σώσωμεν ἐκ τῆς ταραχῆς τε καὶ μάχης τὸν αγαθὸν φίλον· Οὗτος εἰπὼν παρώξυνεν προθυμίαν τε καὶ φυχὴν ἐκάστου τῶν Τρφῶν· τότε δὲ Σαρπηδῶν λίαν ωνείδισε τὸν ἐνδόξον "Εκτορα, λέγων· ὡς "Εκτορ, ποῦ τὸν σοὶ οὐτοῦ ἰσχὺς ἀπῆλθεν, οὐν πρῶτον εἰχες; ἔλεγές που χωρὶς τοῦ τῆς πολεως λαοῦ καὶ τῶν συμμάχων φυλάξειν τὴν πόλιν μόνος σὺν τοῖς γαμβροῖς καὶ τοῖς σοῖς ἀδελφοῖς· ἀπὸ τούτων οὐδένα οὐν εγὼ δύναμαι εἰδεῖν ἐν τῷ πολέμῳ, οὐδὲ τεκμήρασθαι· ἀλλὰ δεδοίκασιν ὡσπερ κύνες περὶ λέοντα· οὐμεῖς δὲ πολεμοῦμεν οἵτινες σύμμαχοι πάρεσμεν· καὶ γάρ ἐγὼ σύμμαχος οὐν πάντι πόρρωθεν ἥλθον· μαχράν γάρ ἐστιν οὐ Δυσκία ἐπὶ Σάνθῳ τῷ ποταμῷ τῷ συστροφάς ρευμάτων ἔχοντι· ἔκει τὴν προσφιλῆ γαστετήν κατέλιπον, καὶ τὸν ἐν βρεφικῇ ἥλικίᾳ υἱὸν· κατέλιπον δὲ καὶ κτήματα πολλά, οὐν ἐπιθυμεῖ, ὃς ἐστιν ἐνδεῖς· ἀλλὰ καὶ οὐτῷ τοὺς υπέρ ἐμὲ Δυσκίους διεγείρω, καὶ αὐτὸς προθυμοῦμαι πολεμῆσαι τινι ἀνδρὶ, οὐδέ μοι ἔνταῦθα τοιοῦτον τι ἐστιν, οἷον ἀν οὐ φέροιεν, οὐ αγοειν "Ελληνες. σὺ δὲ ἔτικας, οὐδὲ τοῖς ἀλλοις ἐπιτάττεις λαοῖς καρτερεῖν καὶ ὑπομένειν, καὶ βοηθεῖν ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ, μῆπως, ὡς διὰ συναφῶν δικτύου πάντα ἀγρεύοντος, περιληφθέντες ἀνδρασιν ἐχθροῖς γένησθε ἐπίτευγμά τε καὶ σπάραγμα· οὗτοι δὲ ταχέως ἐκπορθήσουσι τὴν καλῶς οἰκουμένην υμετέραν πόλιν· σοι δὲ ταῦτα πάντα διὰ φροντίδος εἶναι προσήκει, γύκτωρ καὶ μεθημερας πα-

Αρχους λισσομένων τηλεκλητῶν ἐπικούρων,
Νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν.

"Ως φάτο Σαρπιδῶν δάκεδὲ φρένας" Εκτορι μῆθος.
Αὐτίκα δ' ἔξ οχέων σὺν τεύχεσιν ἀλτο χαμᾶζε.

495 Πάλλων δ' οὖέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν φέρετο πάντη,
Οτρύγων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν.

Οι δ' εἰλείχθισαν, καὶ ἐναντίοις ἐσταν Ἀχαιῶν.
Αργεῖοι δ' ὑπέμειναν αἰλλέες, οὐδὲ ἐφοθισθεν.

"Ως δ' ἀγεμος ἀχνας φορέει ἴερας κατ' ἀλωὰς,
500 Ανδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημόπηρ

Κρίνοις ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε, καὶ ἀχνας.
Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρισταὶ· ὡς τότ' Ἀχαιοὶ

Λευκοὶ ὑπερθε γένοντο κονισάλω, οὐρά δὲ αὐτῶν
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,

505 Αὖτις ἐπιμιγομένων· ὑπὸ δὲ ἐστρεφον ἄνισχῆς.

Οι δὲ μένος χειρῶν ίθὺς φέρον· ἀμφὶ δὲ νύκτα
Θυῦρος "Αρις ἐκάλυψε μάχη, Τρφεσσιν ἀρνύγων,
Πάιτος" ἐποιχόμενος· τοῦ δὲ ἐκριάστεν ἐφετμὰς
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὃς μιν ἀνώγει

510 Τρωσὶ θυμὸν ἐγεῖραι, ἐπεὶ ἵδε Παλλάδ' Ἀθίνην
Οἰχομένην· οὐ γάρ ρα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγώσ.

Αὐτὸς δὲ Αἰνείαν μάλα πίονος ἔξ αδύτοιο
"Ηκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.

Αἰνείας δὲ ἑτάροισι μεθίστατο· τοὶ δὲ ἐχάρησαν,
515 Ως εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,

Καὶ μένος ἐσθλὸν ἐχούτα· μετάλλησάν γε μὲν οῦτι·
Οὐ γάρ ἔα πόνος ἄλλος, οὐν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,

"Αρις τε βροτολοιγάς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαῖα.

ρακαλοῦντι τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν πόρρωθεν κεκλημένων συμμάχων αἰδίαλείπτως αὐτέχειν, τὴν δεινὴν δὲ ἐπίπληξιν ἀποβαλέσθαι προσῆκει. Οὗτως εἰπεν ὁ Σαρπιδῶν· ἔδακε δὲ ὁ λόγος τὸν τοῦ "Ἐκτορος λογισμὸν. εὐθέως δὲ ἐκ τοῦ ἄρματος σὺν τοῖς ὄπλοις εἰς γῆν κατεπίδησε, σείων δὲ δόρατα οὔξεα, ἐπορεύετο πανταχόσε κατὰ τὸν στρατὸν διεγείρων αὐτοὺς πρὸς τὸν πόλεμον· παρώξυνε δὲ μάχην χαλεπήν. οὗτοι δὲ συνεστράφησαν, καὶ εναυτίον ἔστησαν τῶν Ἑλλήνων· οἱ "Ἑλληνες δὲ ἐμενον καρτερῶς συνηθροισμένοι, οὐδέτε περὶ βίνται· ὥσπερ δὲ ἀνεμος φέρει τὰ ἄχυρα κατὰ τὰς ιερὰς ἄλως τῶν ἀνδρῶν χωρίσονταν απὸ τοῦ σίτου τα ἄχυρα, ὅτε ἡ πυρρὰ Διμῆτηρ διαχωρίζει τὸν καρπὸν, καὶ τὰ ἄχυρα, σφοδρῶς τῶν αἰνέμων πνεόντων, οἱ δὲ τόποι ἐνθατὰ ἄχυρα ἔκτινάσσεται κατ’ ὀλίγον λευκαίνονται· οὕτω τοτε οἱ "Ἑλληνες λευκοὶ ἀναθεν ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ, ὃν δὴ δι’ αὐτῶν εἰς τὸν στερεὸν οὐραῖον ἥγειρον πληττούτες οἱ πάδες τῶν ἵππων, ἐκ δευτέρου τοῖς Τρωσὶ προσμηγνύντων· ὑπέστρεφον δὲ τοὺς ἵππους οἱ πρίοχες· οἱ δὲ ἀναβάται τὴν τῶν χειρῶν ἴσχὺν εὐθὺν τῶν ἐναυτίων ἔφερον· νύκτα δὲ ἦτοι αἱέρα σκοτεινὸν περιεκάλυψεν ὁ ὄρμητικὸς "Αρης τὴν μάχην, βοηθῶν τοῖς Τρωσὶν, ἐπὶ πᾶν μέρος πορεύομενος· ἐπετέλει δὲ τὰς εὐτολάστης καθαρῆς Απόλλωνος τοῦ χρυσοφασγάνου, ὅσις αὐτῷ ἐκέλευσε παροξύναι τοῖς Τρωσὶ τὸν θυμὸν, ἐπειδὴ ἐθεάσατο τὴν πολεμικὴν Ἀθηνῶν ἀναχωρίσασαν· αὕτη γαρ δὴ ὑπῆρχε βοηθὸς τοῖς "Ἑλλησιν· αὐτὸς δὲ τὸν Ἀινειανέκτου λιαν κεκυιστωμένου καὶ λελιπασμένου αἰδύτου ἐπεμῆ, καὶ ἴσχὺν εῦτολμον εἰς τὸ σῆθος ἐνέβαλε τῷ βασιλεῖ τῶν λαῶν· Λινείας δὲ ἐση μετὰ τῶν ἐσυτῆ φίλων· οἱ δὲ ἐχαρησαν, ἐπειδὸν αὐτὸν προσερχόμενον ζῶντα καὶ οὐγίη, καὶ προθυμίαν αγαθὴν ἐχοντα· καὶ μὴν γε αὐτὸν ἐζήτησαν· καὶ γὰρ παρεχώρει ὁ ἄλλος πόνος καὶ κάματος, δην ἥγειρεν Απόλλων ὁ τέξον ἀργυρεὺς ἔχων, καὶ

Τοὺς δ' Αἴαντε δύω, καὶ Ὄδυσσεὺς, καὶ Διομήδης,
 520 Ὡτρυνοῦ Δαιαοὺς πολευῖζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ¹
 Οὔτε βίας Τράγων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς.
 Ἀλλ' ἔμενον, νεφέλιγσιν ἐοικότες· ταῖς τε Κρονίων
 Νηυεμίνις ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὅρεσσιν,
 Ἀτρέμας, ὅφρ' ἔνδυστι μένος Βορέαο, καὶ ἄλλων
 525 Ζαχρεῖων αἰνέμαν, οἵτε νέφεα σκιόευτα
 Πνοιῆσι λιγυρῆσι διασκιδρᾶσιν δέντες.
 Ὡς Δαναοὶ Τράγας μένον ἔμπεδον, οὐδὲ ἐφέβοντο·
 Ἀτρείδης δ' αὖ διμιλὸν ἔφοίτα, πολλὰ κελεύων.
 Ὡς φίλοι, ἀνέρες ἴστε, καὶ ἀλκιμανήτορ ἔλεσθε,
 530 Ἀλλήλους τὸν αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ύσμίνας·
 Αἰδομένων ἀνδρῶν πλέονες σόει, οὐκέ πέφανται·
 Φευγόντων δ' οὗτον ἄρ' οὐλέος ὅρπιται, οὔτε τις ἀλκή·
 Ἡ, καὶ αἰκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
 Λίνείεω ἔταρον μεγαθύμου, Διηκόνωντα
 535 Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὄμως Πριάμῳ τέκνοστι·
 Τίον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
 Τόν ρα κατ' ασπίδα δουρὶ βάλε κρείαν· Αγαμέμνων·
 Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς·
 Νειαίρη δὲ ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσε·
 540 Δούπησε δὲ πεσὼν, ἀράβισε δὲ τεύχε ἐπ' αὐτῷ·
 , Ἐνθ' αὐτὸν Αἰγείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας αρίστους,
 Τίε Διοκλῆος, Κρίθωνά τε, Ὁρσίλοχόν τε·
 Τῶν ρα πατήρ μὲν ἔναιεν ἔϋκτιμένη ἐνὶ Φιρῦ,
 Ἀφνειὸς βιώτοιο· γένος δὲ οὐτοῦ ποταμοῖο
 545 Ἀλφειοῦ, ὅστε εύρυ ρέει Πυλίων διὰ γαίης.
 Ὡς τέκετο Ὁρσίλοχον πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα.

ὁ ἀνθρωποκτόνος; Ἀρις, καὶ ἡ Ἔρις ἡ ἀπαύστας προ-
θυμουμένη· τοὺς Ἑλλήνας δὲ οἱ δύο Διὶ αὐτεῖς καὶ ὁ
Οδυσσεὺς καὶ ὁ Διομήδης παρώξυνον μάχεσθαι· ἔτι
δὲ καὶ αὐτοὶ οὗτε τὰς δυνάμεις τῶν Τραχῶν πεφύ-
ται, οὗτε τὰς πραγμάτων τε καὶ απειλάς· ἀλλ' ἐμενού
δροιοι ταῖς νεφελαῖς, ἃς ὁ οὐρανὸς τοῦ Κρόνου, ποσεῖχίς
ἀνέμου οὐσίας, ἔστησεν ἐπὶ ὄρεσιν υἱοῖς ἡρέμα τε
καὶ ἡσύχως, ἐν ὅσῳ ἡρέμει ἡ τοῦ θερέου ὄρμη καὶ
τῶν ἀλλαντῶν ἀγανάκτησιν αἰνέμων, οἵτινες τὰ
σκιώδη νέφη πνοαῖς ὀξείαις διασκεδάζουσι πνέοντες.
οὗτοις οἱ Ἑλληνες ἀνέμενον τοὺς Τραχας καρτερῶς, οὐ-
δὲ ἐφευγον. ὁ οὐρανὸς δὲ τοῦ Ἀτρέως περιήει αὐτὰ τὸν σρα-
τὸν πολλὰ παρακαλῶν τε καὶ ἐπιτάσσων. ὁ φίλοι, ἄν-
δρες ἐσέ, καὶ ἀνδρείαν φυχὴν λάβετε, καὶ αἰδεῖσθε
ἄλλήλους κατὰ τὰς ἴσχυρας μάχας· καὶ γὰρ τῶν αἰ-
δουμένων ἀνδρῶν πλείους εἰσὶ σῶοι, ἡ φονεύονται· τῶν
φευγόντων δὲ, οὗτε τις ἴσχυς εγείρεται, οὗτε δόξα.
Ἐφη, καὶ ἡκόντισε διὰ τοῦ δόρατος εὐθέως· ἔτρωσε δὲ
ἄνδρα πρόμαχον Διηκόνωντα τὸν οὐρανὸν τοῦ Περγασοῦ τὸν
φίλον τοῦ μεγαλοφύχου Αἰνείου, ὃν οἱ Τρφες ὁμοίως
τοῖς τέκνοις τοῦ Πριάμου ἐτίμων, ἐπειδὴ ταχύς ἦν
μετὰ τῶν πρώτων πολεμεῖν. τοῦτον δὲ δόρατι ἐπλη-
ξε κατὰ τὴν ασπίδα ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων· αὐ-
τὴν δὲ οὐκ ἐκώλυσε τὸ δόρυ, διῆλθε δὲ εἰς τὸ πρό-
σω καὶ δι' αὐτῆς, ἐπέρασε δὲ διὰ τῆς θωρακίτιδος
ζώνης εἰς τὴν ἐσχάτην γαστέρα, ἥτοι τὴν κύστιν, ἡ
τὸ παχὺ ἔντερον, πεσὼν δὲ ἐκτύπωσεν, ἥχυσαν δὲ τὰ
ὅπλα ἐπ' αὐτῷ· τότε δὲ καὶ Αἰνείας ἀπέκτεινεν ἄν-
δρας τῶν Ἑλλήνων ἀρίστους, τὸν Κρύθωνα καὶ τὸν
Ὀρσίλοχον τοὺς οὐιοὺς τοῦ Διοκλέως· τούτων δὲ ἀμέν
πατήρ κατέκει ἐν τῇ καλῶς ἐκτισμένῃ Φιρῆ πλουσίος
τῇ περιουσίᾳ, τὰ γένος δὲ ἦν ἐκ του ποταμοῦ τοῦ
Ἀλφείου, ὃς εὐρέως ρέει διὰ τῆς γῆς τῶν Πυλίων·
ὅς ἐγένυντε τὸν Ὀρσίλοχον βασιλέα παλλῶν ἀνδρῶν·

Ορσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγαθύμον·

Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάρνε παῖδε γενέσθιν,

Κρίθων, Ορσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάτης.

550 Τὰ μὲν ἄρ' ίβνίσαντε, μελαινάων ἐπὶ ηῶν

Ἴλιον εἰς εὖπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθιν,

Τιμὴν Ἀτρείδησ', Αγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,

Ἀριψιμένῳ· τὰ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο καλυψεν.

Οἵω ταχείς λέοντε δύω ὅρεος κορυφῆσιν

555 Ετραφέτην ὑπὸ μητρὶ, βαθείης τάρφεσιν ὕλης·

Τὰ μὲν ἄρ' αρπάζοντε βόας καὶ ἵφια μῆλα

Σταθμοὺς αὐθρώπων κεραΐζετον, ὅφρα καὶ αὐτῷ

Ἀνδρῶν ἐν παλάμυσι κατέκταθεν οἵεις χαλκῷ·

Τοίω τὰ χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε

560 Καππεσέτην, ἐλάτησιν ἐοικότες ὑψηλῆσιν.

Τὰ δὲ πεσάντ' εἰλέσεν αἴριθιλος Μενέλαος·

Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένας αἴθοπι χαλκῷ,

Σείων ἐγχείνη· τοῦ δ' ὀπτρυνε μένος Ἀρις,

Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη.

565 Τὸν δ' ἵδεν Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς·

Βῆ δὲ διὰ προμάχων· πέρι γαρ δίε ποιμένι λαῶν,

Μή τι πάθῃ, μέγα δέ σφας αἴποσφύλειε πόνοιο.

Τὰ μὲν δὴ χεῖράς τε, καὶ ἐγχεα οἵεις θεοῖς εἰσεντα,

Ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι.

570 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.

Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἐών πολεμοτής,

Ως εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,

Τὰ μὲν ἄρα δειλῶ βαλέτην εὐ χερσὶν ἐταίρων·

Ορσίλοχος δὲ ιγένησε τὸν μεγαλόφυχον Διοκλέα· ἐκ δὲ τοῦ Διοκλέως δίδυμοι παιδεῖς ἐγένοντο, οἱ Κρίθων καὶ οἱ Ορσίλοχοις ἐμπειροὶ καλῶς πολέμου παντος· οὗτοι μὲν δὴ εἰς ἡλικίαν ἐλθόντες, ἐπὶ τῶν μελαινῶν θεῶν ἅμα τοῖς Ἐλλησιν εἴποντο εἰς τὴν Ἰλιον τὴν καλοὺς ἵππους ἔχουσαν, δίκην τοῖς ύιοῖς τοῦ Ἀτρέως τῷ Ἀγαμέμνονι, καὶ τῷ Μενελάῳ λαμβάνοντες· τούτους δὲ αὐτοῦ τὸ τοῦ θανάτου τέλος ἐκάλυψεν· ὅποιοι οἱ δύο λέοντες ἐν ταῖς κορυφαῖς τοῦ στροφῆς ἀντράφησαν ύπὸ τῇ μητρὶ ἐν τοῖς πυκνώμασι τοῦ βαθέος δρυμοῦ· οὗτοι μὲν δὴ ἀρπάζοντες βοῦς καὶ πρόβατα εὐτραφῇ φθείρουσι τὰς ἐπαύλεις τῶν αὐθρώπων, ἔνας οὐ καὶ αὐτοὶ ἀγγρέθησαν ἐν χερσὶν ἀνδρῶν δὶ οὖξ σιδήρου· τοιοῦτοι καὶ οὗτοι ύπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Αἰνείου ἀναιρεθέντες κατέπεσον, ὅμοιοι δύντες ταῖς ύψηλαις ἐλάταις· τούτους δὲ πεσόντας ἡλέποντες ὁ πολεμικὸς Μενέλαος· ἐπορεύθη δὲ διὰ τῶν πρωταγωνιστῶν καθωπλισμένος σιδήρῳ λαμπρῷ, κραδαίνων τὸ δόρυ· τούτου δὲ τὴν εὐτολμονίσχυν ὁ Ἀρης παράζειν, ἔκειγα βουλόμενος, ὅπως ύπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Αἰνείου φονευθείη· τούτου δὲ ἐθεάσατο Ἀντίλοχος ὁ υἱὸς τοῦ μεγαλοφύχου Νέστορος· ἐπορεύθη δὲ διὰ τῶν πρωταγωνιστῶν· ἐδεδοίκει γάρ περὶ τῷ βασιλεῖ τῶν λαῶν, μὴ πάθῃ τι, μεγαλῶς δὲ αὐτοὺς ἀποτυχεῖν καὶ διαμαρτεῖν τοῦ καμάτου ποιήσειν· οὗτοι μὲν οὖν τάς τε χεῖρας καὶ τὰ οὖξ δόρατα ἵναντίον ἀλλήλων εἶχον προθυμούμενοι πολεμεῖν· ὁ Ἀντίλοχος δὲ πάγῳ πλησίον ἐστι τοῦ βασιλέως τῶν λαῶν· οἱ Αἰνείας δὲ οὐχ ὑπέμεινε καὶ περ ὅν ταχὺς πολεμιστὴς· ἐπειδὴ ἐδε δύο ἄνδρας παρ ἀλλήλοις μένοντας· οὗτοι δὲ ἐπειδὴ εἴλκυσαν τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸ πλῆθος τῶν Ἐλλήνων, τούτους μὲν δὴ τοὺς ἀθλίους ἐν ταῖς τῶν φίλων χερσὶν ἔβαλον· αὐτοὶ δὲ ὑποστρέψαντες

575 Λύτω δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθιν.

Ἐνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην, ἀτάλαντον Ἀριν,

Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀσπιστάων.

Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος

Ἐσταθτ' ἔγχει τύχε, κατὰ κληῖδα τυχήσας.

580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλληνοχον θεράποντα,

Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην· οὐδὲ ὑπέστρεφε μάνυχας ἵππους,

Χερμαδίφι ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δὲ ἄρα χειρῶν

Ἡνία λεύκη ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίγσιν.

Ἀντίλοχος δὲ ἄρ' ἐπαίξας ξίφει ἥλασε κόρσην.

585 Λύταρ δῆγος ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεστε δίφρου,

Κύμβαχος ἐν κονίγσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὄμους.

Διηθὰ μάλιστα εἰστήκει, τύχε γὰρ ρήμαθοιο βαθείης,

Οφρὶ ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίγσιν.

Τεὶς δὲ μαστὸς Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ σρατὸν ἥλαστος Ἀχαιῶν.

590 Τοὺς δὲ Ἐκτωρ ἐνόησε κατὰ σίχας, ὥρτο δὲ ἐπὶ αὐτὸς

Κεκληγὼς· ἀμαὶ δὲ Τρώων εἴποντο φίλαγγες

Καρτεραὶ· ἥρχε δὲ ἄρα σφιν Ἀρις, καὶ πότνι Ἐνυώ.

Ἡ μὲν, ἔχουσα κιδοιμὸν ἀναιδέα δηιστῆτος·

Ἀρις δὲ ἐν παλάμησι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·

595 Φοίτα δὲ ἀλλοτε μὲν πρόσθι Ἐκτορος, ἀλλοτε δὲ πισθεν.

Τὸν δὲ ιδῶν ρίγυσε βοὺν ἀγαθὸς Διομῆδης.

Ως δὲ ὅτε αὐτὸς ἀπάλαμνος, οἴων πολέος πεδίοιο,

Στήγη ἐπ' ὀκνύροι ποταμῷ ἀλαδε προρέοντι,

Ἀφρῷ μορμύροιτα ιδῶν, ἀνά τε ἐδραμ' ὀπίσσω.

600 Ως τότε Τιδείδης ἀνεχάζετο, εἰπέ τε λαῶ·

Ω φίλοι, οἴου δὴ θαυμάζομεν Ἐκτορα δῖον,

Λίχμητήν τε ἔμεναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·

μετὰ τῶν πρώτων ἐμάχοιτο. τότε δὴ Πολαιμένην κατέλαβον παραπλήσιον τῷ Ἀρεὶ, τὸν ἡγεμόνα τῶν μεγαλοφύχων πολεμιστῶν Παφλαγόνων. τοῦτον μὲν δὴ ὁ κατὰ πόλεμον ἔνδοξος Μενέλαος ὁ οὐιός τοῦ Ἀτρέως ἐσῶτα ἔτρωσε διὰ τοῦ δόρατος, ἐπιτυχῶν κατὰ τὴν κλεῖν. ὁ Ἀντίλοχος δὲ τὸν Μίδωνα ἔτρωσε τὸν ἄνισον καὶ θεράποντα, τὸν ἀχθὸν υἱὸν τοῦ Ἀτρού μνίου· οὗτος γάρ ὑπέστρεφε τους μονώνυχας ἵππους, διὰ λίθου χειροπλιθοῦς ἐπιτυχῶν κατὰ τὸν μέσον ἄγκῶνα· ἐκ τῶν χειρῶν δὲ ἐπεσον χάμαι εἰς γῆν αἱ οὐίαι αἱ ἐξ ἐλεφαντίνων λελεκασμέναι ὄστῶν. Ἀντίλοχος οὐκ ἐφορμήσας ἔιφει τὴν κορυφὴν ἐπλιξεν· ὁ δὲ πνευστιῶν ἐπεσεν εἰς τοῦ καλῶς κατεσκευασμένου ἄρματος ἐν τῇ κόνει κύμβαχος· ἐπὶ δὲ τὴν τοῦ αὐχένος σπονδυλάδην ἀρχὴν, καὶ τοὺς ὄμοις ἐπὶ πολὺ μᾶλα ἵσατο· ἔτυχε γάρ βαθείας θάμμου, ὃντις οἱ ἵπποι πλήξαντες αὐτὸν εἰς γῆν εν τῷ κονιορτῷ ἔρριψαν, οὓς ὁ Ἀντίλοχος μαστίξας ἐπὶ τὸν σρατὸν τῶν Ελλήνων ἤγαγε. τούτους δὲ Ἐκτώρ οὐθεάσατο κατὰ τὰς τάξεις, ὥρμησε δὲ κατά αὐτῶν βοῶν, ἀμαδέστησε τὸν ἄνθρωπον τοῦ πολέμου, ὁ Ἀρης δὲ ἐν ταῖς παλάμαις ἐκίνει δόρυ μέγιστον· ἐπορεύετο δὲ ποτὲ μὲν ἐμπροσθεν τοῦ Ἐκτορος, ποτὲ δὲ ὥπισθεν. τοῦτον δὲ θεασάμενος ἐφοβήθη ὁ κατὰ πολεμον αγαθὸς Διομήδης. ὥσπερ δὲ ὅταν ἀνήρ τις ἀπειρος τοῦ νήχεοθαι πορευόμενος διὰ πεδίου μακροῦ στῇ επὶ ποταμῷ ταχέως ῥέοντι, εἰς τὴν θάλασσαν ἐκβαλλοντι, θεασάμενος αὐτὸν σὺν αφρῷ ἥχοῦντα, ἀνέδραμεν εἰς τὰ ὥπιστα· οὗτοι τότε οἱ οὐιός τοῦ Τυδέως ανεχάρει, καὶ πρὸς τὸν λαὸν εἶπεν· ὡ φίλοι, ὅποισν τι θαυμάζομεν, τὸν ἔνδοξον Ἐκτορα πολεμιστήν τε είναι, καὶ εὐτολμον

Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εῖς γε θεῶν, δς λοιγόν ἀμύνει·

Καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἀρις, Βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικάς.

605 Άλλα πρὸς Τρῶας τετραμένοι αἰὲν ὄπιστω

Εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεανινέμεν ἵφι μάχεσθαι.

“Ως ἀρ’ ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἥλυθοι αὐτῶν·

“Ενθ’ Ἐκτῷρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμας,

Εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντε, Μενέσθηρ, Αγχίαλόν τε.

610 Τῷ δὲ πεσόντ’ ἐλέπει μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

Στῇ δὲ μάλα ἐγγὺς ἴών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,

Καὶ βάλεν Ἀμφιον Σελάγου οὐσὸν, ὃς δὲ ἐνὶ Παισῷ

Ναῖε πολυκτήμαν, πολυλήιος· ἀλλά ἐ μοῖρα

“Ηγ’ ὀπικουρίσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ νῖας·

615 Τόν ρά κατὰ ζωστῆρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,

Νειαίρη δὲ ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος·

Δούπησεν δὲ πεσὼν· ὃ δὲ ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας

Τεύχεα συλήσων· Τρῶες δὲ ἐπὶ δούρατ’ ἔχευαν

Οξέα, παμφανόντα· σάκος δὲ ἀνεδέξατο πολλό.

620 Αὐτὰρ ὁ λαῖξ προσβαὶς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος

Ἐσπάσατ· οὐδὲ ἀρ’ ἐτ’ ἀλλα δυνήσατο τεύχεα καλά

“Ωμοῖν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γάρ βελεύεσσι·

Δεῖσε δὲ ὅγι αὐτοῖς πάσιν κρατερὴν Τρώων ἀγεράχων,

Οἱ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε ἔχοντες,

625 Οἱ δὲ, μέγαν περ ἐόντα, καὶ ἵθιμον, καὶ ἀγανόν,

“Ωσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ, χασσάμενος πελεμίχθυ·

“Ως οἱ μὲν ποιέοντο κατὰ κρατερὴν ύσμίνην.

Τληπόλεμον δὲ Ἐρακλείδην ἤνυ τε, μέγαν τε,

“Ωρσεν ἐπ’ ἀντιθέω Σαρπηδόνι μοῖρα κραταιή·

630 Οἱ δὲ ὅτε δὴ σχεδὸν ἤσαν ἐπ’ ἀλλήλοισιν ἰόντες,

μαχητή· τούτῳ δὲ αἱεὶ πάρεστιν εἰς ἀπὸ τῶν θεῶν, ὅστις ἀποσοβεῖ τὸν ὄλεθρον· καὶ νῦν αὐτῷ πάρεστιν ἔκεινος ὁ Ἀρης θυντῶν αὐτῷ ὄμοιωθεὶς· ἀλλὰ πρὸς τοὺς Τρῷας βλέποντες αἱεὶ ὥπιστα ὑποποδίζοντες ὑποχωρεῖτε, μὴ δὲ τοῖς θεοῖς πολεμεῖν ἵσχυρῶς προθυμεῖσθε. Οὕτω δὴ εἶπεν· οἱ Τρῷες δὲ πάνυ ἐγγὺς αὐτῶν παρεγένοντο· τότε Ἐκτῷρ ἀπέκτεινε δύο αὐτρας πολέμου ειπείρους ἐν ἐνὶ ἄρματι στασί, τὸν Μενέσθιν καὶ τὸν Ἀγχίαλον· τούτους δὲ πεσόντας ὥκτειρεν ὁ τοῦ Τελαμῶνος μέγας Αἴας· παρελθὼν δὲ ἔστι μάλα πλησίον, καὶ ἱκόντιστε δόρατι λαμπρῷ, καὶ ἔτρωσεν Ἀμφιον τὸν ύιον τοῦ Σελάγου, ὃς δὴ ἐν τῇ Παισῷ πόλει τῆς Τροίας κατέκει, πολυθρέμμων ὡς, καὶ πολλὰ ληία ἔχων· αλλ' ἡ μοῖρα αὐτὸν ἤγειν βοηθίσσοτα ἐπὶ τὸν Πρίαμον καὶ τοὺς υἱούς· τοῦτον δὴ ἐπλιξε παρὰ τὴν θωρακίτιν ζώνην ὁ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας, ἐν τῇ ἐσχάτῃ δὲ γαστρὶ ἐπάγη τὸ μακρὸν δόρυ, πεσὼν δὲ ἐφόρησεν· ὁ λαμπρὸς δὲ Αἴας ὑπέδραμε σκυλεύσων τὰ ὄπλα· οἱ Τρῷες δὲ ἐπ' αὐτὸν ἔχειν δόρατα ὄξεα τε καὶ λαμπρότατα, πολλὰ δὲ κατὰ τῆς ασπίδος ἀνεδέξατο· οὗτος δὲ τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς τὸ σῶμα πιέσας, ἐκ τοῦ νεκροῦ τὸ σιδηροῦν δόρυ εἴλκυσεν· οὐκέτι δὲ τὰ ἀλλα περικαλλῆ ὄπλα ἥδυτιθη ἀφελέσθαι αἴσδι τῶν ὀμῶν, κατηπείγετο γάρ ὑπὸ τῶν βελῶν· ἐφοβήθη δὲ αὐτὸς τὸν ἵσχυρὸν ὑπερασπισμὸν τῶν ὑπεριφανῶν Τρῷων· οἱ δὴ πολλοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ παρίσταντο δόρατα κατέχοντες, οἱ καί περ διητα αὐτὸν μέγαν, καὶ ἵσχυρὸν, καὶ λαμπρὸν ἀπεθύσαντο ἀφ' ἐαυτῶν· οὗτος δὲ διαστειθεὶς ὑπεχώρισθε· Οὕτως οὗτοι μὲν ἐπέργαντι κατὰ τὴν ἵσχυρὰν μάχην· Τληπόλεμον δὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους τὸν μέγαν τε καὶ γενναιόν παρώρμισε κατὰ τοῦ ἵσοθέου Σαρπιδόνος ἡ ἵσχυρὰ μοῖρα· οὗτοι δὴ ἐπειδὴ πλησίον ἐγένοντο κατ' ἀλλήλων ἐπερχόμενοι, ὅτε υἱὸς, καὶ ὁ ἐγγόνος

Τιος θ', υιώνος τε, Διὸς νεφεληγερέταο,
Τὸν καὶ Τλιπόλεμος πρότερος πρὸς μῆθον ἔειπε.

Σαρπῖδον, Λυκίων βουληρόρε, τίς τοι ἀνάγκη
Πτώστειν ἐνθάδ' εόντι μάχης αδειάμονι φωτί;

635 Φευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
Εἶναι, ἐπεὶ πολλὸν κείγων ἐπιδεύεαι αἰδρῶν,
Οἱ Διὸς ἔξεγένοντο ἐπὶ προτέρων αὐθρώπων.
Ἄλλ' οἴδη τινα φρσὶ βίνν 'Ηρακληείνη
Εἶναι, ἐμδυ πατέρα θρασυμέμονα, θυμολέοντα.

640 "Ος ποτε δεῦρ' ἐλθὼν, ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
Ἐξ οἰσι σὺν υποσὶ καὶ αἰδράσι παυροτέροισιν,
Ιλίου ἔξαλάπαξε πάλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.
Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
Οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὄτομαι ἀλκαρ ἔσεσθαι,
645 Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδὲ εἰ μάλα καρτερός ἔσσε,
Ἄλλ' ύπ' ἐμοῦ διηθέντα πύλας αἴδαο περῆσειν.

Τὸν δ' αὐτὸν Σαρπιδῶν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἡύδα.
Τλιπόλεμόν, ἦτοι κεῖνος ἀπώλεσεν "Ιλιον ἴρην,
Ανέρος ἀφραδίησιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
650 "Ος ρά μην εῦ ἔρξαντα κακῷ ἡνίπαπε μύθῳ,
Οὐδὲ ἀπέδωχ' ἵππους, ὃν εἴνεκα τιλόθεν ἥλθεν.
Σοὶ δὲ ἔγω ἐνθάδε φυμὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δὲ ύπὸ δουρὶ δαμέντα
Εὐχος ἐμοὶ δώσειν, φυχὴν δὲ δῖδι κλυτοπώλῳ.

655 "Ως φάτο Σαρπιδῶν ὁ δὲ ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
Τλιπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ὄμαρτῆ δουρατα μακρὰ
Ἐκ χειρῶν ἥξεν· οἱ μὲν βάλεν αὐχένα μέστον
Σαρπιδῶν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἥλθ' αἰλεγειρή.

τοῦ τὰς γεφέλας αἴθροιζοντος Διὸς, πρὸς τοῦτον πρότερον ὁ Τλιπόλεμος εἶπε λόγον· ὡς Σαρπιδὸν βουλευτὰ τῶν Λυκίων, τίς σοι ἀνάγκη φοβεῖσθαι ἐνταῦθα ὅντε αἰδρὶ ἀπείρῳ πολέμου; θεοδόμενοι δέ σε λέγουσιν εἶναι υἱὸν τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος Διὸς, ἐπειδὴ πολὺ ἐνδεῖς εἰ τῶν αἰδρῶν ἔκειναν, οἵ ἐκ τοῦ Διὸς ἐγένοντο ἐπὶ τῶν προγενεστέρων ἀνθρώπων· ἀλλ' ὅποιον τινα λέγουσιν τὴν Ἡράκλειον ἰσχὺν, ὥτοι τὸν Ἡρακλέα εἶναι, τὸν ἐμὰν πατέρα, θρασεῖς καὶ αἰπνεῖς ὑπαμένοντα, λέοντος ὄρμη ἔχοντα, ὃς ποτε ἀφικόμενος ἐνθάδε χαριν τῶν ἵππων τοῦ Λαομέδοντος, σὺν ἐξ μόναις ναυσὶ, καὶ ἀνδράσιν ολίγοις εἰς πόρθισε τὴν πόλιν τῆς Ἰλίου, καὶ τὰς ὁδοὺς χῆρας ἐποίησεν, ὥτοι πρήμαστε· σοὶ δὲ δειλὴ μὲν φυχὴ ἔστιν, αἰπόλλυνται δὲ ὁ ὑπὸ σὲ στρατὸς, οὐδὲ κατά τι σε ὑπολαμβάνω ἔσεσθαι βούθειαν τοῖς Τρωσίν ἀφικόμενον εἰ τῆς Λυκίας, οὐδὲ εἰ πάνυ ισχυρὸς εἰ, ἀλλ' ὑπὲρ μοῦ ἀναιρεθέντα τὰς πύλας τοῦ Ἀιδου περάσθεν· Πρὸς τοῦτον δὲ Σαρπιδῶν ὁ ἄγεμων τῶν Λυκίων ἐξεινάγτιας ἔλεγεν· ὡς Τλιπόλεμε, ἔκεινος μὲν αἰπόλεσε τὴν ἴεραν Ἰλιού, αἰδρὸς ἀνοίαις του λαμπροῦ Λαομέδοντος, ὃς δὴ αὐτὸν εὖ ποιήσαντα χαλεπῷ λόγῳ ἐπέπλιξεν, οὐδὲ ἀπέδωκε τοὺς ἵππους, ὃν χάριν ἀφίκετο πόρρωθεν· σοὶ δὲ ἔγειροιμαι φόνων καὶ μούρων θαυματιφόρον ἵνταῦθα γενήσεσθαι εἴς ἐμοῦ, ἀναιρετθέντα δὲ σε ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ δόρατος, εμοὶ μὲν δώσειν καύχυμα, τῷ Ἀιδῃ δὲ τῷ ἵππους ἐνδόξους ἔχοντι, την φυχήν· Οὕτως εἶπεν ὁ Σαρπιδῶν· ὁ Τλιπόλεμος δὲ τὸ ἐκ μελίας δένδρου δόρι ανέτεκνε· καὶ τούτων μὲν τα μακρὰ δόρατα ὁμοῦ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ὄρμησαν εἰ τῶν χειρῶν· ὁ μὲν οὖν Σαρπιδῶν ἐτρώσε τὸν Τλιπόλεμον κατὰ τὸ μέσον τοῦ αὐχένος, οἱ ἀλγεινὴ δὲ ἐπικόρωτις θιόλου ἐκέρασεν.

Τὸν δὲ κατ' ὄρθαλμῶν ἐρεβένυντο οὐδὲ ἐκάλυψε.

660 Τλιπόλεμος δὲ ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχει μακρῷ
Βεβλάκει· αἰχμῇ δὲ διέσπιτο μαμάσσα,
Οστέῳ ἐγχριφθεῖσα, πατήρ δέ τι λοιγὸν ἄρινε.

Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπιδόνα δῖοι ἐταῖροι

Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυντο δέ μην δόρυ μακρὸν

665 Ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὐτὶς ἐπεφράσσατ', οὐδὲ ἐνόπει,
Μηροῦ ἐξερύσσει δόρυ μετάλινον; οὐδὲ ἐπιβαίη,
Σπειδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
Τλιπόλεμον δὲ ἐτέρωθεν εὑκνήμιδες Ἀχαιοί·

Ἐξέφερον παλέμοιο· γόντε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς,

670 Τλίμονος θυμὸς ἔχων· μαίμησε δέ οἱ φίλοις ἄτορ·
Μερμήριξε δὲ ἐπειτα κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἡ προτέρῳ Διὸς υἱὸν ἐριγδουύποιο διώκοι,
Ἡ δὲ τῶν πλεάνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἐλοιτο·
Οὐδὲ ἄρ' Ὀδυσσεῖς πεγαλάτορι μόρσιμον ἔει,

675 Ἰφθίμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμενος ὅξει χαλκῷ.

Τῷ δὲ κατὰ τλιθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθίνη·

Ἐνθ' ὅχε Κοίρανον εἶλεν, Ἀλδοστορά τε, Χρόμον τε,
Ἀλκανδρόν θ', Ἀλιόν τε, Νεύμονά τε, Πρύτανίν τε·

Καὶ νῦ καὶ ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεὺς,

680 Εἰ μὴ ἄρ' οὖτον νόπτε μέγας κορυθαίολος "Ἐκτώρ·

Βηδὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπτι χαλκῷ,
Δεῖμα φύρωκ Δαναοῖσι· χάρη δὲ ἄρα οἱ προσιόντες
Σαρπιδῶν Διὸς υἱὸς, ἐπος δὲ ὀλοφυδυόντος ἔειπε·

Πριαμίδη, μηδὲ με ἐλωρ Δαναοῖσιν ἐάσης

685 Κοῖσθαξ· αλλ' ἐπάμμινον, ἐπειτά με καὶ λίποι αἰών.
Ἐν πόλει υμετέρῳ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον ἐγωγε,

καὶ δὲ αὐτὸν σκοτεικὴ κατὰ τῶν ὄφθαλμῶν ἐκάλυψεν.
 ὁ Τληπόλεμος δὲ τὸν Σαρπιδόνα ἐτρασε κατὰ τὸν
 ἀριστερὸν μηρὸν δέρατι μακρῷ διῆλθε δὲ οὐ ἐπιδορατὶς
 σφόδρα δριωσα, τῷ ὀστέῳ πλησιάσασα, οὐ δὲ πατήρ
 ἔτι τὸν ὄλεθρον ἀπεσόβισεν. Οἱ μὲν οὖν ἐνδοξοὶ φίλοι
 τὸν ἰσόθεον Σαρπιδόνα ἐξῆγον ἀπὸ τοῦ πολέμου· ἐβά-
 ρυνε δὲ αὐτὸν τὸ μακρὸν δόρυ συρόμενον· οὐδεὶς γὰρ
 αὐτὸν ἰσχέφατο, οὐδὲ ἐθεάσατο, εἶπελκυστὶ τοῦ μη-
 ροῦ τὸ ἐκ μελίας δένδρου δόρυ, ὅπως ἐπιβῆ; καὶ ὁρ-
 θὸς στῇ, ἐπειγομένων αὐτῶν· τοιούτον χαρεῖχον κά-
 ματον περὶ αὐτὸν πονούμενοι· τὸν Τληπόλεμον δὲ ἐπ-
 τοῦ ἑτέρου μέρους οἱ εὔοπλοι, "Ελλινες ἐξῆγον ἀπὸ¹
 τοῦ πολέμου· ἐθεάσατο δὲ αὐτὸν οὐ ἐνδοξος Οδυσσεὺς
 ψυχὴν ἔχων καρτερὰν· προεθυμίθη δὲ καὶ ἐφεθουσία-
 σεν οὐ φίλη αὐτοῦ ψυχὴ· ἐλογίσατο δὲ μετὰ ταῦτα
 κατὰ λογισμὸν καὶ διένοιαν, οὐ προσωτέρω τοῦ με-
 γαλοκτύπου Διός τὸν υἱὸν διώξειεν, οὐ οὗτος τὴν ψυ-
 χὴν τῶν πλειόνων Λυκίων ἀφέλοιτο· οὐκ οὐδὲ τῷ
 μεγαλοφύχῳ Οδυσσεῖ πεπρωμένον ἀποκτεῖναι τὸν
 ἰσχυρὸν υἱὸν τοῦ Διός σιδήρῳ αἰξεῖ· διὸ δὴ κατὰ τὸ
 πλήθος τῶν Λυκίων ἐτρέψετον αὐτοῦ θυμὸν οὐ Αθηνᾶ·
 τότε οὗτος ἀπέκτεινε τὸν Κοίρανον, καὶ τὸν Ἀλάσορα,
 καὶ τὸν Χρόμιον, καὶ τὸν Ἀλκανδρον, καὶ τὸν Ἀλιον,
 καὶ τὸν Νοίμωνα, καὶ τὸν Πρύτανιν· καὶ δὴ πλέο-
 νας ἔτι ἀπὸ τῶν Λυκίων ἀπέκτεινεν οὐ οὐ ἐνδοξος
 Οδυσσεὺς, εἶγε μὴ ταχέως ἐθεάσατο οὐ τὴν κόρην
 ραδίως κινῶν μέγας "Εκτωρ· ἐπορεύθη δὲ διὰ τῶν
 πρωταγωνιστῶν καθωπλισμένος σιδήρῳ λαμπρῷ,
 φόβον κομίζων τοῖς "Ελλησιν· εὔχαρι δὲ ἄρα εἰπ-
 αὐτῷ προσερχομένῳ Σαρπιδῷ οὐδὲς τοῦ Διός, λό-
 γον δὲ οἰκτρόν τε καὶ ταπεινὸν εἶπεν· οὐδὲ τοῦ
 Πριάμου, μιδαμῶς υῦν με καταλίπῃς σπαραγμα-
 τοῖς "Ελλησι κείσθαι· ἀλλ' ἐπικουρησόν, καὶ μετὰ
 ταῦτα καταλιπέτω με οὐ ζωτὶ ἐν τῷ υἱετέρᾳ πο-
 λει· ἐπειδὴ ἔγωγε οὐκ ἐμελδον ἄρα υπαστρέψας εἰς

Νοστήσας οἴχονδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Εὐφρανέειν ἀλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.

“Ως φάτα· τὸν δ' οὕτι προσέφη κορυθαίολος” Εκτῷρ,
690 Ἀλλὰ πατρῆς λελημένος, ὅφρα τάχιστα
“Ωσαῖτ' Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
Οἱ μὲν ἀρ' ἀντίθεον Σαρπιδόνα δῖοι ἔταιροι
Εἴσαν ύπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέῃ φηγῷ.
Ἐκ δ' ἀρά οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὥσε θύραζε

695 Ιφθίμος Πελάγων, ὃς οἱ φίλοις ἦν ἔταιρος.
Τὸν δ' ἔλιπε Φυχὴν, καπάδ' ὁφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.
Αὐτὶς δ' ἀμπελύνθη, περὶ δὲ πνοιὴν Βορέαο
Ζώγρεις ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαριότα θυμόν.
“Αργεῖοις δ' ύπ'” Αρπῇ καὶ “Εκτορὶ χαλκοκορυστῷ

700 Οὕτε ποτὲ προτρέποντο μελαιγάνων ἐπὶ οὐῶν,
Οὕτε ποτὲ ἀντιφέροντο μάχῃ· ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
Χάζονθ', ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρφέσσιν “Αρια.
“Εὐθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξαν
“Εκτῷρ τε Πριάμοιο πάτις καὶ χάλκεος “Αρις;
705 Αὐτίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην,
Τρῆχδν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οινόμαδόν τε,
Οινοπίδην θ' “Ελενον, καὶ Ορέσβιον αιολομίτρην,
“Ος ρ' ἐν “Τλῆ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μειπλώς,
Δίμην κεκλιμένος Κιφισσίδι· πάρ δέ οι ἄλλοι

710 Ναιον Βοιωτοὶ, μίλα πίονα δῆμον ἔχοντες.
Τοὺς δ' ως οὖν εὐόησε θεὰ λευκάλενος “Ηρη
Αργείους ολέκοντας ἐνὶ κρατερῷ υσμίνη,
Αὐτίκ' Αθηναῖν ἔπειτα πτερόειτα προσηύδα.
“Ω πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ατρυταίνη,

τὸν οἶκον, εἰς τὴν ἀγαπητὴν γῆν τὴν πατρίδα, εὐ-
φρανεῖν τὴν ἀγαπητὴν γαμετὴν, καὶ τὸν ἐν Βρεφικῇ
ἡλικίᾳ υἱόν. Οὕτως εἶπεν. οὐδὲν δὲ πρὸς αὐτὸν εἴ-
πεν οἱ τὴν περικεφαλαίαν ραδίως κινῶν "Εκτῷρ, ἀλ-
λὰ παρέδραμε τῷ θυμῷ θερμαινόμενος καὶ υποκαίο-
μενος, ὅπως λίαν ταχέως απωθίσαγο τοὺς "Ελλη-
νας, πολλῶν δὲ ἀφέλοιτο τὴν ψυχὴν. Οἱ μὲν οὖν ἔτ-
δοξοὶ φίλοι τὸν ἰσόθεον Σαρπιδόνα ἔκάθισαν ὑπὸ τῷ
ἀραίᾳ δρυῖ τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος Διός· ἐκ τοῦ
μηροῦ δὲ αὐτοῦ τὸ ἐκ μελίας δένδρου δόρυ εἴλκυσεν
ἔξω ὁ ἴσχυρὸς Πελάγων, ὃς αὐτῷ φίλος ἀγαπητὸς
ἴη· τοῦτον δὲ κατέλιπεν ἡ ψυχὴ, σκότος δὲ κατά-
τῷν ὄφθαλμῶν ἐκέχυτο· αὐθὶς δὲ ἀνέπνευσεν· ἡ πνοὴ
δὲ τοῦ Βορέου περιεζώρει, καὶ εἰς τὸ ζῆν ἡγεν
ἐπιπνέουσα κακῶς ἐκπεπνευκότα τὴν ἀναπνοήν. Οἱ
"Ελληνες δὲ ὑπὸ "Αρεος, καὶ "Εκτορος τοῦ σιδηρῷ
καθωπλισμένου, οὔτε ποτε προτροπάδην ἔφευγον
ἐπὶ τὰς μελαίνας γαῖς, οὔτε ποτε μαχόμενοι ἀν-
τεπῆσαν, ἀλλ' αεὶ ὅπιστα κατ' ολίγους υπεχώ-
ρουν, ἐπειδὴ ἱκουσαν τὸν "Αρην ἐν τοῖς Τρωσίν εἴ-
ναι· τότε τίγα πρῶτον, τίγα δὲ ὑστερού ἀπέκτε-
ναν "Εκτῷρ ὁ παῖς τοῦ Πριάμου, καὶ ὁ χαλκοῦς
Ἄρης; Τεύθραντα τὸν ἰσόθεον, ἐπ' αὐτῷ τὸν ἰππικὸν
Ορέστην, καὶ τὸν πολεμιστὴν Τρῆχον τὸν ἀπὸ Αἰ-
τωλίας, καὶ τὸν Οἰνόμαον, καὶ τὸν "Ελεινὸν τὸν ὑιὸν
τοῦ Οἰνοπος, καὶ Ορέσβιον τὸν ποικίλην ἔχοντα μί-
τραν, ὃς ἐν "Τλῃ τῇ πόλει κατώκει, μεγάλως ἐπι-
μελούμενος, ὅπως κτίσηται πλοῦτος, τῇ Κιφισίδι
λίμνῃ παρακείμενος· παρ' αὐτῷ δὲ ἄλλοι Βοιωτοὶ
κατώκουν, πάνυ πλούσιοι λαὸν ἔχοντες· τούτους δὲ
ἐπειδὴ ἐθεάσατο ἡ θεὰ ἡ λευκὰς ἔχουσα τὰς ὄλένας
"Ηρα, φονεύοντας τοὺς "Ελληνας ἐν τῇ ἴσχυρᾳ μά-
χῃ, ευθέως πρὸς τὴν Αθηνᾶν λόγους ταχεῖς ἔλεγε·
Φεύ φεῦ; ὡς τέκρον τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος Διός

715 Ἡ δέ ἄλιος τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μεγελάω,

"Ιλιον ἐκπέρσαντ' εὗτείχεον ἀπονέεσθαι,

Εἰ οὐτα μαίνεσθαι ἐάσαμεν οὐλον" Ἀρια.

"Αλλ' ἄγε δὴ καὶ νῦν μεδώμεθα θουρίδος ἀλκῆς.

"Ως ἔφατ· οὐδέ ἀπίθητε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

720 Ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔγνευεν ἵππους

"Ηρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο.

"Ηβη δέ ἀμφ' ὄχεσσι θωᾶς βάλε καμπύλα κύκλα,

Χάλκεα, ὀκτάκυνη, σιδηρέω ἄξονι ἀμφίς.

Τῶν οὖτοι χρυσέη ἵτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεν

725 Χάλκε ἐπίσσωτρα, προσαρπρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.

Πλῆμναι δέ ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν.

Δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἴμᾶσιν

Ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι.

Τοῦ δέ ἐξ ἀργύρεος ρύμδος πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἀκρῷ

730 Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐν δὲ λέπαδνα

Καλ' ἐβαλε, χρύσει· ὑπὸ δὲ ζυγὸν οὐγαγεν" Ήρη

"Ιππους ὠκύποδας, μεμαυΐ ἔριδος καὶ αὐτῆς.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

Πέπλον μὲν κατέχευεν ἕανδρον πατρὸς ἐπ' οὐδεις.

735 Ποικίλοιο, οὖ δέ αὐτὴ ποιόσατο καὶ κάμε χερσίν.

"Η δέ, χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,

Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρίσσετο δακρυόεντα,

"Αμφὶ δέ ἄρ' ὀμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανδεσσαν,

Δεινήν, ἥν περι μὲν πάντη Φθίβος ἐστεφάγωται.

740 Εν δέ "Ερις, ἐν δέ "Αλκή, ἐν δὲ χρυσέσσα "Ιωκή.

"Εν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου,

Δεινή τε, σμερδνή τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.

ἀκαταπόντε Ἀθηνᾶ, ὅντως που μάταιον λόγου οὐπε-
σχόμεθα τῷ Μενελάῳ, ἐκπορθήσαντα τὴν καλῶς
τετειχισμένην Ἱλιον ὑποστρέψαι, εἰς οὕτω μαίνεσθαι
παραχωρήσομεν τὸν ὄλεθρον Ἀριν. ἀλλ' ἀγέ δὴ
καὶ ἡμεῖς φροντίσωμεν δρυπτικῆς τε καὶ πολεμικῆς
ἰσχύος. Οὕτως εἰπεν. οὐκ ἡπείθησε δὲ οὐ θεὰ οὐεύ-
θαλμος Ἀθηνᾶ. οὐ μὲν οὖν ἐπιπορευομένη τοὺς χρυ-
σοχαλίνους ἵππους εὐτρέπιζεν Ἡρα, οὐ ἐντίμος θεὰ,
οὐ θυγάτιρ τοῦ μεγάλου Κρόνου. οὐ Ἡβη δὲ ταχέως
τοῦ ἄρματος περιέβαλε τοὺς ἐπικαμπτεῖς τροχοὺς,
χαλκοὺς ὅντας, οὐκτὸν κύματας ἔχοντας, τῷ σιδηρῷ
ἄξονι χωρίς τούτων οὐ μὲν αὐτὶς χρυσῇ ἐστιν ἀ-
φθαρτος, ἀναθεν δὲ ἐπίσωτρα χαλκα προσγιρμοσμέ-
να θαυμαστὰ ἰδεῖν. αἱ χοινικίδες δὲ τῶν τροχῶν
εἰς ἀργύρους εἰσὶ περιφερεῖς ἐκατέραθεν τοῦ ἀξο-
νος· τὸ ὄχημα δὲ χρυσοῖς καὶ ἀργυροῖς λάροις ἐν-
δεδεμένον επίκειται· δύο δὲ κυκλοτερεῖς περιφερεῖαι
εἰσι· εἰκ τούτου δὲ ρύμος ἀργυροῦς οὐ, οὗτοι οἱ προ-
σπρτιμένοις τῷ ζυγῷ κανῶν· επὶ τῷ ἄκρῳ δὲ ἐδη-
σε τοὺς περικαλλη χρυσοῦν ζυγὸν, ἐνέβαλε δὲ μα-
σχαλιστῆρας περικαλλεῖς, χρυσοῦς οὐπά τὸν ζυ-
γὸν δὲ οὐαγερ οὐ Ἡρα τοὺς ταχεῖς ἵππους, ἐφιεμένη
φιλονεικίας καὶ μάχης. Ή Ἀθηνᾶ δέ, οὐ θυγάτιρ τοῦ
τὴν αἰγίδα φοροῦντος Διός, τὸν μαλακὸν δὴ καὶ ποι-
κίλον πέπλον, τὰς περόνας λύσασα, καταφέρεσθαι
ἀφῆκεν ἐπὶ τῷ ἐδάφει τοῦ πατρὸς, δι αὐτὴν ἐποίησε,
καὶ ἐξεπούη ταῖς χερσὶ. αὗτη δὲ ἐνδυταμένη τὸν
χιτῶνα τοῦ τὰς γεφέλας ἀθροίζοντος Διός, ὅπλοις
ἐπὶ τὸν πόλεμον καθωπλίζετο τὸν αἴτιον δακρύων,
τοῖς ὀμοις δὲ περιεβάλετο τὴν χροσσωτὴν αἰγίδα,
τὴν φοβερὰν, οὐν Φόβος μὲν πανταχόθεν περικυλοῦ,
ἐπτὸς δὲ οὐν οὐ Φιλονεικία, καὶ οὐ Ισχὺς, καὶ οὐ κλατ-
ουσα Δίωξις· καὶ ἔτι οὐ τῆς Γοργοῦνος κεφαλὴ τοῦ
φοβεροῦ θηρίου, φοβερά τε, καὶ καταπληκτική, τε-
ράστιον τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος Διός. επὶ τῇ κε-

Κρατὶ δὲ πόλεων κυρένν θέτο τετραφάληρον
Χρυσεῖν, ἐκατὸν πόλεων πρύλέεσσον ἀραιοῖαν.

745 Εἰς δὲ ὅχεα φλόγεα ποσὶ βίσατο· λάζετο δὲ ἔγχος
Βραμὸν, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμαντι στίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσι τε κοτέσσεται οὐβριμοπάτρη.

“Ηρη δὲ μάστιγι θωᾶς ἐπεμαίετι ἀρ' ἵππους.

Αὐτόμαται δὲ πύλαι μάκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ωραι,
750 Ταῖς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός, Οὐλυμπός τε,
Ἡμέν αἰνακλῖναι πυκνὸν νέφος, ἢδ' ἐπιθεῖναι.

Τῇ ρά δι αὐτάνων κεντρηγεκέας ἔχον ἵππους.

Εὔρον δὲ Κρονίωνα, θεῶν ἀτερ ὑμενον ἄλλων,
Ἄκροτάτη χορυφῷ πολιδειράδος Οὐλύμποιο.

755 “Ειθὲ ἵππους στίσασα θεὰ λευκώλενος “Ηρη
Ζῆν ὑπατον Κρονίδην ἐξήρετο, καὶ προσέειπε.

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ “Ἄρει τάδε χαρτερᾶ ἔργα;
Ος τοῖσι τε καὶ οἴον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν

760 Μάλι, ἀτὰρ εὐκατὰ κόσμον· εμοὶ δὲ ἄχος· οἱ δὲ ἔκκλοις
Τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
“Αφρονα τοῦτον ἀιώτες, ὃς οὐτινα οἰδε θέμιστα·
Ζεῦ πάτερ, οὐ ρά τι μοι κεχολώσεαι, αἴ κερ “Ἄρης
Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι;

Τὴν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέπτε Ζεύς.

765 “Ἄγρει μάν οι ἵπποσον Ἀθηναίην ἀγελείην,
“Η εἴ μάλιστ ἐϊώθε κακαῖς ὁδύναισι πελαζεῖν.

“Ως ἔφατ· οὐδὲ ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος “Ηρη·

Μάστιξε δὲ ἵππους· τῷ δὲ οὐκ ἄκοντε πετέσθην

Μεγσηγύς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

770 “Οσσογ δὲ πέροιδες ἀνὴρ οὐδεν ὀφθαλμοῖσιν,

φαλῇ δὲ ἔθετο περικεφαλαίαν κύκλων φελούς ἦτοι ἥλας,
ἔχουσαν, καὶ τετταράς φαλοὺς ἔξεχοντας (οἱ δέ εἰσιν
ἥλοι λαμπροὶ περὶ τὸ μετωπον τῆς περικεφαλαίας κα-
τακρομόμενοι) χρυσῆν, ἐκατὸν πόλεων πεζοῖς ἡρμοσμέ-
νην. αὐτέβη δὲ τοῖς ποσὶν εἰς τὰ πύρινα ὄχηματα. ἔλα-
βε δὲ δόρυ βαρὺ, μέγα, ἵσχυρὸν, ὃ δαμάζει τὰς τά-
ξεις τῶν ἡμιθεῶν ἀνδρῶν, οἵς ἀν ὄργισθη ἢ ἵσχυρὸν πα-
τέρα ἔχουσα. Η Ἡρα δὲ ταχέως μάστιγι τους ἵππους
ἔπειπληττεν· αὐτομάτως δὲ αἱ πυλαῖ του οὐρανοῦ ἤνε-
ψχθισαν, ἃς ἐφύλαττον αἱ Ὁραι, αἵς ἐπ' ἔχουσίας
εστίν ὁ μεγας οὐρανὸς καὶ ὁ Ὄλυμπος, καὶ ἀνοῖξαν
νέφος πυκνὸν καὶ κλεῖσαν. ἐκεῖθεν δὲ αὐτῷ ἥλαινον
τους ἵππους τους κέντρῳ μάστιζομένους· καὶ οὕτω τὰς
ἀναβάτας φέροντας· εὐρον δὲ τὸν οὐρανὸν τοῦ Κρονοῦ καθί-
μενον χωρὶς τῶν ἄλλων θεῶν, ἐν τῷ υψηλοτάτῃ κορυ-
φῇ τοῦ πολλὰς ἔξοχὰς ἔχοντος Ὄλυμπου. ἐκεῖ δὲ τοὺς
ἵππους στήσασα ἢ θεὰ ἡ λευκὰς ὠλένας ἔχουσα Ἡρα
Δία τὸν βασιλέα, τὸν ύιον τοῦ Κρόνου ἡράτισε, καὶ
πρὸς αὐτὸν εἶπε. Ὡ Ζεῦ πάτερ, οὐ γεμεσάς τῷ Ἀρεὶ,
διὰ τὰ ἵσχυρὰ ταῦτα καὶ υπερβάλλοντα ἐργα; ὅσον
καὶ οἷον λαὸν τῶν Ἑλλήνων ἔφθειρε ματαίως ἀνευ αἰ-
τίας, οὐδὲ κατὰ τὸ πρέπον, ἐμοὶ δὲ λύπη εστίν. οὐ-
τοι δὲ ἐφ' οὐσυχίας εὐφραίνονται, οὐ τε Ἀφροδίτη, καὶ ὁ
τὸ ἀργυροῦν τόξον ᔭχων Ἀπόλλων, τὸν αὐτοῖς τοῦτον
ἀναπείσαντες, ὃς οὐδεμίαν δικαιοσύνην ἔπισταται· Ὡ
Ζεῦ πάτερ, ἀρά μοι σργισθήσῃ, εὖν τὸν Ἀρην δεινῶς
πλιγάσα τῆς μάχης αποδιώξω; Πρὸς ταῦτην δὲ απο-
χρισμένος εἶπεν ὁ τὰς νεφέλας ἀθροίζων Ζεύς. ἄγε
μήν παρώρμησον αὐτῷ τὴν λαφυραγωγὸν. Αθηνᾶν,
ἥτις εἴωθε μάλιστα ἐμβάλλειν αὐτὸν εἰς ὁδύνας κα-
κάς. Οὕτως εἶπεν. ὑπίκουσε δὲ ἡ θεὰ ἡ λευκὰς ἔχου-
σα τὰς ὠλένας Ἡρα· ἐμάστιξε δὲ τοὺς ἵππους· οὗτοι
δὲ ἐκόντες ἐπέτοντο μεταξὺ τῆς γῆς, καὶ τοῦ τοὺς
αστέρας ἔχοντος οὐρανοῦ. ὅσον δὲ οὐρχλωδεῖς καὶ φε-
ρατον εἶδε τις αἰπὲ τοῖς θραλλοῖς καθημένος ἐν πε-

"Ημενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Τόσσον ἐπιθράσκουσι θεῶν ύψιχέες ἵπποι.
 'Αλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἔξον, ποταμώ τε ρέοντε,
 "Η, χι' ρόας Σιμόεις συμβάλλετον ἥδε Σκάμανδρος,
 775 "Ενθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος "Ηρη,
 Λύσασ' ἔξι ὀχέων περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχειν.
 Τοῖσι δ' ἀμβροσίν Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
 Αἱ δὲ βάτην τρύρωσι πελειάσιν ἵθμαθ' ὄμοια.
 'Ανδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
 780 'Αλλ' ὅτε δὴ ρ' ἵκανον, ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
 "Εστασαν, ἀμφὶ Βίνη Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 Εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 "Η συσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν.
 "Ενθα στᾶσ' ἥϊσε θεὰ λευκώλενος "Ηρη,
 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλύτορι χαλκεοφάνῳ,
 "Ος τόσον αὐδίσας χ' ὅσον ἄλλοι πεντίκοντα.
 Λιδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἰδος ἀγητοί·
 "Οφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχειλλεὺς,
 Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
 790 Οἰχνεσκορ· κείνου γαρ ἐδείδισαν διμβριμον ἔγχος·
 Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος κοίλαις ἐπὶ νησὶ μάχονται.
 "Ως εἰποῦσα, ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου·
 Τυδείδη δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθηνύ·
 Εὖρε δὲ τόν γε ἀνακτα παρ ἵπποισι καὶ ὅχεσφη
 795 "Ελκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἵψ·
 'Ιδρως γαρ μιν ἔτειρεν ύπὸ πλατέος τελαμῶνος
 'Ασπίδος εὐκύκλου· τῷ τρίβετο, κάμνε δὲ χεῖρα.
 'Αν δ' ἵσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἴμι ἀπεμόργυν·

ριοπῇ βλέπων ἐπὶ τὸν μέλαιναν θάλασσαν, τοσοῦτον ἐπιπηδῶσιν οἱ εἰς ὑψός μετ' ἥχου αἰρόμενοι ἵπποι τῶν θεῶν. ἀλλ ὅπηνίκα δὴ εἰς τὴν Τροῖαν ἀφίκοντο, καὶ εἰς τοὺς ρέοντας ποταμοὺς, ὅπου ὁ Σιμόεις καὶ ὁ Σκάμανδρος συμβάλλουσι τὰ ρέματα, ἐκεῖ τοὺς ἵππους ἔστησεν ἡ θεὰ ἡ λευκὰς ὠλένας ἔχουσα "Ηρα, λύσασα ἐκ τοῦ δίφρου, περιέχεε δὲ ἀρασίχνη πολλὴν τούτοις δὲ θείαν ἐδωδὴν ὁ Σιμοῦς ἐβλάστησε βόσκεσθαι. αὗται δὲ ἐπορεύθησαν ὅμοιαι ταῖς δειλαῖς περιστεραῖς κατὰ τὰ ὄρμύματα καὶ τὰς πτήσεις, ἀνδράσιν "Ελληνος βοηθῆσαι προθυμούμεναι. ἀλλ ὅπηνίκα δὴ κατέλαβον ὅπου οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἴσταντο περὶ τὸν ἴσχυν τοῦ ἵππικοῦ Διομίδους, ἦτοι τὸν Διομίδην αὐτὸν, συστρεφόμενοι, λέουσιν ὠμοβρόις ὅμοιοι, ἡ χοίροις ἀγρίοις, ὃν ἡ δύναμις οὐκ ἀσθενῆς ἔστιν. ἐκεῖ στᾶσα ἐβόησεν ἡ θεὰ ἡ λευκοβραχίων "Ηρα, ὅμοιωθεῖσα τῷ μεγαλοφύχῳ Στέντορι τῷ ἴσχυράν φανῆν ἔχοντι, ὃς τοσοῦτον ἐφάνει ὅσον ἀλλοι πεντίκοντα· ὡς "Ελλινες, αἰσχυνη, κακὰ ὄνειδη, κατὰ μορφὴν μόνον θαυμαστοί, ἔως μὲν εἰς τὸν πόλεμον ἀνεστρέφετο ὁ ἔνδοξος Ἀχιλλεὺς, οὐδεπάποτε οἱ Τρῶες πρὸ τῶν πυλῶν τῶν Δαρδανίων ἐπορεύοντο. ἐκείνου γαρ τὸ ἴσχυρὸν δόρυ ἐφρούντο· τοῦ δὲ πόρρω τῆς πόλεως ἐπὶ ταῖς βαθείαις ναυσὶ πολεμοῦσι. Οὕτως εἰποῦσα ἴσχυν τε καὶ φυγὴν ἔκάστου παρώξυνεν. ἡ θεὰ δὲ ἡ εὐόφθαλμος Ἀθηνᾶ πρὸς τὸν οὐίον τοῦ Τιδέως ὥρμησεν, εῦρε δὲ τὸν βασιλέα αὐτὸν παρὰ τοῖς ἐστοῦ ἵπποις καὶ τοῖς ἄρμασιν ἀναπαύοντα τὸ τραῦμα, ὅπερ αὐτὸν ἐτρασεν ὁ Πανδαρος οἴστῳ· ὁ ιδρῶς γαρ αὐτὸν κατεπόνει τοῦ πλατέος λώρου τῆς ἀσπίδος, τῆς καλῶς κυκλοτεροῦς οὐστῆς· ὡς ἐπετρίβετο, ἐκοπία δὲ κατὰ τὸν χεῖρα· ἀνασχῶν δὲ τὸν κρεμαστῆρα τῆς ἀσπίδος, τὸ μέλαν αἷμα ἀπέψα τε καὶ ἀπέμασε.

Ίππείου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἥψατο, φώνησέν τε·

800 'Η ὄλιγος οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
 Καί ρ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴσασκον,
 Οὐδὲ ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἥλυθε νέσφον Ἀχαιῶν
 "Αγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·

805 Δαινυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκιλον.
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων δὲν καρτερὸν, ὡς τὸ πάρος πέρ,
 Κούρους Καδμείων προκαλίζετο. πάντα δὲνίκα
 'Ρηδίως· τοίν οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροθος οὐα.

Σοὶ δὲντοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἵσταμαι οὐδὲ φυλάσσω,
 810 Καί σε προφροίέως κέλομαι Τράεσσι μάχεσθαί·
 'Αλλά σευ ἡ κάματος πολυαῖξ γυῖα δέδυκεν,
 "Η νύ σέ που δέος ἵσχει ἀκήριον· οὐ σύ γ' ἐπειτα
 Τυδέος ἔκγονός ἐσσι, δαῖφροντος Οίνείδαο.

Τὴν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

815 Γινώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο,
 Τῷ τοι προφρούρεως ἐρέω ἐπος, οἰδὲν ἐπικεύσω·
 Οὔτε τί με δέος ἵσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὅκνος·
 'Αλλ' ἔτι σῶν μέρμημας ἐφετμέων, ὡς ἐπέτειλας.
 Οὐ μὲνας μαχαρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαί

820 Τοῖς ἄλλοις· ατὰρ εἴ κε, Διὸς θυγάτηρ, Αφροδίτη
 "Ελθησ' ἐς πόλεμον, τὴν γ' οὐτά λε. οὐδὲν χαλκῷ.
 Τοῦνεκα μὲν αὐτός τ' αἰαχάζοιται, οὐδὲ καὶ ἄλλους
 'Αργείους ἐκέλευστα ἀλίμεναι εἰ θάδ· πά τας·
 Γινώσκω γάρ "Αρπα μάχην ανὰ κοιρανέο τα.

825 Τὸν δὲ οἰσειβετ ἐπειτα θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
 Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένη θυμῷ,

ἢ θεὰ δὲ ἦφατο τοῦ ζυγοῦ τῶν ἵππων καὶ εἰπεν·
 ὅντας οὐδὲν ὅμοιον ἐαυτῷ πάιδα ἐγένυντο εἰς τὸ Τι-
 δεὺς· ὁ Τιδεὺς μικρὸς μεν ἦν τὸ σῶμα, ἀλλὰ πο-
 λεμιστὴς ἦν· καὶ δὴ ὅτε πολεμεῖν αὐτὸν οὐκ εἴων
 ἐγώ, οὐδὲ ἐνθουσιαδῶς ὄρμαν, καὶ ὀπινίκα ἥλθεν
 ἀνεύ τῶν Ἑλλήνων πρεσβευτὸς εἰς τὰς Θηβαῖς ἐπὶ
 πολλοὺς Θηβαίους, εὐώχεισθαι αὐτὸν ἐκέλευον οἴσυ-
 χως ἐν τοῖς οἴκοις· οὗτος δὲ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἀν-
 δρείαν ἔχων ὥσπερ πρότερον, τοὺς νέους τῶν Θη-
 βαίων προεκαλεῖτο· πάιτα δὲ ἐνίκα ράδιως· τοι-
 αύτη βοηθὸς αὐτῷ παρῆν ἔγωγε. σοὶ δὲ ἐγώ μὲν
 παρίσταμαι, καὶ φυλάττω, καὶ σε προθύμως πο-
 λεμεῖν τοῖς Τρωσὶ κελεύω· ἀλλά σου τὰ μέλη, ἢ
 κόπος ἐκ πολλῆς κινήσεως γινόμενος εἰσῆλθε, καὶ
 κατέλαβεν, ἢ δίπου σε κατέχει φόβος ὁ εἰς αἴφ-
 χίαν ἄγων, οὐ σύ γε μιτὰ ταῦτα ύιδες ἐσῇ τοῦ
 συνετοῦ Τιδέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰνέως. Πρὸς ταῦτην δὲ
 ἀποκρινόμενος ὁ ἴσχυρὸς Διομῆδης, εἶπε· γινώσκω
 σε, ὡς θεὰ, θύγατερ τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος Διὸς,
 δι' ὃ σοι προθύμως λόγον ἐρῶ, οὐδὲ ἐπικρύψω· οὐ-
 τέ τίς με φόβος εἰς αἴφυχίαν ἄγων κατέχει, οὐτέ
 τις ράθυμία· αλλ' ἔτι μεμνημαι τῶν σῶν εντολῶν,
 δις ἐνετείλω· οὐκ εἴας με ἐξενατίας μάχεσθαι
 τοῖς μακαρίοις θεοῖς τοῖς ἄλλοις· εὖ δὲ ἢ θυγά-
 τηρ τοῦ Διὸς ἢ Ἀφροδίτη ἐλθεῖ ἐπὶ τὸν πόλευον,
 ταῦτη γε βαλεῖν σιδήρῳ ὀξεῖ· τούτου χάριν αὐτός
 τε νῦν ὑποχωρῶ, καὶ τοὺς ἄλλοις· Ἐλπιας ἐνταῦ-
 θα πάιτας ἀθροισθῆναι ἐκέλευστα· οίδα γαρ τὸν
 Ἀρην τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἡγεμονικῶς διατάσσον-
 τα· Πρὸς τοῦτον δὲ μετὰ ταυτα πατερίγατο ἢ
 εὐόφθαλμος Ἀθηνᾶ· ὡς Διόνυσος, υἱὸς τοῦ Τιδέως
 τῇ εμῇ πεφιλημένε ψυχῇ, μήτε τουτον τὸν Ἀρεα

Μήτε σύ γ' "Αρεα τόνδε τι δείδιθι, μήτε τιν' ἄλλον
Αθανάτων· τοίν τοι ἐγών ἐπιτάρροθός είμι.

Αλλ' ἄγ' ἐπ'"Αριΐ πρώτῳ ἔχε μάνυχας ἵππους.

830 Τύφον δὲ σχεδίην, μιδ' ἄζεο θοῦρον Ἀρια
Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον.
Ος πρόνη μὲν ἐμοί τε καὶ "Ηρη στεῦτ' αγορεύων,
Τρφεσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρίξειν.
Νῦν δὲ μετὰ Τρφεσιν ὄμιλεῖ, τῶν δὲ λέλισται.

835 "Ως φαμέγη, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὥστε χαμάζε,
Χειρὶ πάλιν ἐρύσασ'· ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσεν.
Η δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα δῖον
Ἐμμεμαυῖα θεὰ· μέγα δ' ἐβραχε φύγινος ἀξεω
Βριθοσύρη· δεινὴν γάρ ἀγεν θεὸν, αἰδρα τ' ἄριστον.

840 Λάζετο δὲ μάστιγα καὶ ήνία Παλλαῖς Ἀθήνη·
Αὐτίκ' ἐπ'"Αριΐ πρώτῳ ἔχε μάνυχας ἵππους.
Ητοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἔχενάριξεν,
Λιτωλῶν ὅχ' ἄριστον, Ὁχησίου ἀγλαὸν υἱόν·
Τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριξε μιαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη

845 Δινί· "Αἰδος χυνένν, μή μιν ἵδοι ὅβριμος Ἀρης.
Ως δὲ ἵδε βρετολογιγὸς Ἀρης Διομήδεα δῖον,
Ητοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασε
Κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνας ἔχαινυτο θυμὸν·
Αὐτὰρ δ' Βῆ ρ' ιθὺς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.

850 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἤσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ιόντες,
Πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν, ήνία θ' ἵππων,
Ἐγχεῖ χαλκείῳ, μεμιχώς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Καὶ τό γε χειρὶ λαβεύσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ωσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ετάσιον αἴχθηναι.

σύγε φοβοῦ, μήτε τινὰ ἀπὸ τῶν ἀλλων ἀθανάτων θεων· τοιαύτη σοι βοηθὸς ἐγὼ πάρειμι· αλλ᾽ ἀγε πρῶτον κατ' Ἀρεος ἐλαυνε τοὺς μονώνυχας ἵππους, πλῆξον δὲ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, μὴ δὲ σέβου τὸν ὄρμπτιαν Ἀρην, τοῦτον μαινόμενον, τὸ ἐπιτιθευτὸν κακὸν, καὶ ἀλλοτε πρὸς ἄλλο ρέπεν· ὃς πρὸ ὀλίγου μὲν ἐμοὶ καὶ τῷ Ἡραὶ ύπέσχετο λέγων πολεμῆσαι τοῖς Τρωσὶ, βοηθῆσαι δὲ τοῖς Ἑλλησι· νῦν δὲ σύρεστι τοῖς Τρωσὶ, τούτων δὲ ἐξελάθετο. Οὕτως εἰποῦσα, τὸν μὲν Σθένελον ἀπὸ τῶν ἵππων εἰς γῆν ὥθησε τῷ χειρὶ ὀπίσω ἐλκύσασα, αὐτὸς δὲ προθύμως ἀφώρημεσε· αὗτη δὲ εἰς τὸ δχημα ἀνέβανε παρὰ τὸν ἔνδοξον Διομήδην προθυμουμένη ἡ θεὰ, μεγάλως δὲ ἦχησεν ὁ δρύνος ἄξων τῷ βάρει· ἥγε γὰρ θεὰν φοβερὰν καὶ ἄνδρα ἄριστον· ἐλαβε δὲ τὴν μάστιγα, καὶ τὰς ἱνίας ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ· εὐθὺς δὲ κατ' Ἀρεος πρῶτον ἐλαυνε τοὺς μονώνυχας ἵππους· αὐτὸς μὲν οὖν Περίφαντα τὸν μέγαν απέκτεινε τὸν ἐξόχως ἄριστον τῶν Αἰταλῶν, τὸν λαμπρὸν οὐδὲν τοῦ Ὁχησίου· τούτου μὲν Ἀρης ὁ τοῖς φόνοις μεμιασμένος ἐφόγευσεν· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ περιεβάλετο τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Ἀιδου, ὅπως μὴ θεάσηται αὐτὴν ὁ ἰσχυρὸς Ἀρης· ἐπεὶ δὲ ἵδεν ὁ ἀνθρωποκοτόνος Ἀρης τὸν ἔνδοξον Διομήδην, αὐτὸς μὲν Περίφαντα τὸν μέγαν αὐτόθι ἀφῆκε κεῖσθαι, ὅπου τὸ πρῶτον ἀποκτείνας ἀφέλετο τὴν φυχὴν· οὕτος δὲ ἐπορεύθη εὐθὺς τοῦ ἵππικοῦ Διομήδους· ὅπινίκα δὲ οὗτοι πλησίον ἐγένοντο κατ' ἀλλήλων ἐρχόμενοι, πρῶτον ὁ Ἀρης ἐστοχάσατο ὑπὸ τὸν Συγὸν, καὶ τὰς ἱνίας τῶν ἵππων, δόρατι σιδηρῷ, προθυμούμενος ἀπολέσαι τὴν φυχὴν Διομήδους· καὶ τοῦτο λαθοῦσα τῷ χειρὶ ἡ θεὰ ἡ εὐόφθαλμος Ἀθηνᾶ ὥθησεν, ὥστε μάταιον ἐκ τοῦ δίφρου παρινεχθῆ-

855 Δεύτερος αὐθ' ὀρμᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομῆδης
 Ἐγχεῖ χαλκείω· ἐπέρειτε δὲ Παλλὰς Ἀθηνῆ
 Νείατον ἐς πενεῶνα, ὅθι ζωνυύσκετο μίτρην.
 Τῷ δέ μιν οὐτα τυχὼν, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαφεν·
 Ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτις ὁ δ' ἐβραχε χάλκεος Ἀρης,

860 "Οστον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον, οὐ δεκάχιλοι
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἀρης.
 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιούς τε, Τρῳάδες τε,
 Δείσαντας· τόσον ἐβραχε Ἀρης, ἄτος πολέμοιο.
 Οἵ δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὶ φαίνεταις αὖτοι,

865 Καύματος εἴξ ανέμοιο δυσαέος ὄρυμένοιο·
 Τοῖος Τυδείδη Διομῆδει χάλκεος Ἀρης
 Φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἵων εἰς οὐρανὸν εύρυν.
 Καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἔδος αἰπὺν Ὀλυμπον.
 Πάρ δὲ Διὶ Κρονίωνι καθέζετο, θυμὸν ἀχεύων,

870 Δεῖξε δὲ ἄμβροτον αἷμα, καταρρέον εἴξ ατειλῆς,
 Καὶ ρ' ὁλοδυρόμενος ἐπέα πτερόεντα προσπύδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζε, ὄρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα;
 Λίεί τοι ρίγιστα θεοὶ τετλιότες εἰμὲν,
 Ἀλλήλων ἴότητι, χάριν δ' ἀνδρεοσσι φέροντες.

875 Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γάρ τέκες ἄφρονα κούρην
 Οὐλομένην, οὐτ' αἰὲν αἴσυλα ἔργα μέμπλεν.
 Ἀλλοι μὲν γάρ πάντες, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
 Σοί τοι πείθονται, καὶ δεδμήμεθα ἔκαστας.
 Ταύτην δ' οὗτ' ἐπεῖ προτιβάλλεσαι, οὗτε τι ἔργῳ,

880 Ἀλλ' ἀνίεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' αἰδηλον·
 Ἡ νῦν Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομῆδεα
 Μαργαίνειν ανέπκεν ἐπ' αἴθανάτοισι θεοῖσι.

ναι· δεύτερος δὲ ὥρμησε Διομίδης ὁ κατὰ πόλεμον
ἀγαθὸς δόρατι χαλκῷ· ἐστήριξε δὲ αὐτὸν ἡ πολε-
μικὴ Ἀθηναί εἰς τὸ ἐσχατον τῆς λαγόρος, ἥτοι τὸ
ἐνδοτατον, ὅπου τὴν μίτραν περιεζώνυτο· κατ’ αὐ-
τὸν δὴ τὸ μέρος ἔτρωσεν αὐτὸν ἐπιτυχών, διέκοψε
δὲ τὴν περικαλλῆ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν· αὐθίς
δ’ ὀπίσω τὸ δόρυ ἐξέσπασεν· ὁ χαλκοῦς δὲ καὶ ἴ-
σχυρότατος Ἀρις ἦχησεν, ἔσον ενακισθίλιοι ἡ δε-
κακισθίλιοι ἐβόπσαν ἄνδρες ἐν τῷ πολέμῳ· Ἔριν
συιαθροίζοντες μάχης τούς· Ἐλληνας δὲ καὶ τοὺς
Τρῶας τρόμος ὑφεῖλε φοβηθέντας· τοσοῦτον ἦχησεν
Ἀρις ὁ ἀκέρεστος τοῦ πολέμου· ὅποιος δὲ ἐκ τῶν
νεφῶν φαίνεται ἀπὸ σκοτεινὸς, ἐκ τοῦ καύματος,
ὄρμίσαντος ἀνέμου σφοδροῦ· τοιοῦτος ὁ σκιδηροῦς καὶ
ἰσχυρότατος Ἀρις Διομῆδει τῷ οὐρανῷ τοῦ Τυδέως εδό-
κει εγγὺς τῶν νεφῶν, ἀνιών εἰς τὸν πλατύν οὐρα-
νόν· Ταχέως δὲ αφίκετο εἰς τὸ ἔδαφος τῶν θεῶν τὸν
ὑψηλὸν οὐρανὸν· ἐκάθισε δὲ παρὰ τῷ Διὶ τῷ οὐρα-
νῷ τοῦ Κρόνου ἀλγῶν τὴν ψυχὴν, ἐδειξε δὲ τὸ θεῖον
αἷμα καταρρέον ἐκ τοῦ τραύματος, καὶ δὴ θρηνῶν
λόγοις ταχεῖς ἐλεγε· ὡς Ζεῦ πάτερ, οὐκ ἀναξιο-
παθεῖς, ορῶν τὰ ἴσχυρὰ καὶ ὑπερβάλλοντα ταῦ-
τα ἔργα; αεὶ δὴ τὰ δειπότατα οἱ θεοὶ ὑπομείναντες
ἐσμεν, ἀλλήλων βουλῇ, χαριζόμενοι τοῖς αἰθρώ-
ποις· διὰ σὲ πάιτες πολεμοῦμεν, σὺ γάρ ἐγέννη-
σας αἰόντον θυγατέρα ὀλεθρίαν, ἥτινι αἱ αἰλούρια
ἔργα διὰ φροντίδος εἰσίν· οἱ μὲν γάρ ἀλλοι πάι-
τες ὅσοι θεοί εἰσιν ἐν τῷ οὐρανῷ, σοὶ πείθοιται,
καὶ ὑποτετάγμεθα ἔκαστος, ταῦτην δὲ οὔτε λόγων,
οὔτε ἔργων ὑπερβάλλεις καὶ νικᾶς ὅπως ὑπακούοις
σου, ἀλλ’ αφίνεις, καὶ συγχωρεῖς, ἐπειδὴ καὶ σὺ
ἐπιβλαβῇ θυγατέρα ἐγέννησας· ἥτις νῦν Διομίδην
τὸν μεγαλόψυχον τὸν οὐίον τοῦ Τυδέως μαίνεσθαι
καὶ ἐνθουσιῶν ἀνέπεισε κατὰ τῶν ἀθανάτων θεῶν·

Κύπριδα μέν πρῶτον σχεδὸν ἔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
·Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσυτο, δαίμονι Ἰσος·

885 ·Αλλαδὲ μὲν ὑπίνεικαν ταχέες πόδες· ἵτε κε δηρὸν
Αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰναῖσι νεκάδεσσιν,
·Η κεν ζώς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῦ τυπαῖσι.

Τὸν δὲ ἄρδενόδρα ἴδων προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

Μήτι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·

890 ·Εχθιστος δέ μοι ἐστὶ θεῶν, οἵτινες ἔχουσιν.
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πολεμοί τε, μάχαι τε·
Μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν·
·Ηρης· τὴν μὲν ὄγω σποοδῇ δάμνημὶ ἐπέεσσι,
Τῷ σ' οὖτις κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίασιν·

895 ·Δαλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἀλγεῖ ἔχοντα·
·Ἐκ γάρ εἰμεν γένος ἐστὶ, εἴμοι δέ σε γείνατο μήτηρ·
Εἰ δέ τευ εἴξεν ἄλλου γε θεῶν γένευ ὡδὸν ἀτίθηλος,
Καί κεν δὴ πάλαις ἵσθιας ἐνέρτερος Οὐρανιώναν.

·Ως φάτο, καὶ Παιώνι ἀνάγεις ἵστασθαι·

900 Τῷ δὲ ἐπὶ Παιώνων ὁδυκήφατα φάρμακα πάστων,
·Ηκέσατ· οὐ μὲν γάρ τι κατάθυπτός γ' ἐτέτυκτο·
·Ως δὲ ὅτε ὁπός γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
·Τυρδὸν τὸν, μάλα δὲ ὡκα περιστρέφεται κυκόωντι·
·Ως ἄρα καρπαλίμως ἵστατο θοῦρον· Αρης.

905 Τὸν δὲ "Ηβη λουσε, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσεν·
Πάρ δέ Διῆς Κρονίωνι καθέζετο κύδει γαιῶν.

Λί δὲ αὐτὶς πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέαντο
·Ηρη τέ· Αργείη καὶ ἀλαλκομενῆς· Αθήνη,
Παύσασαι βροτολοιγὸν· Αρην ἀνδροκτασιάν.

πρῶτον μὲν τὴν Ἀφροδίτην ἐγγύθεν ἔτρωσεν κατὰ τὴν
χεῖρα ἐπὶ τῷ καρπῷ, μετὰ ταῦτα δὲ ἐμοὶ αὐτῷ
εφωριπτε θεῷ παραπλήσιος· ἀλλά με ὑπεξῆγαχον οἱ
ταχεῖς πόδες· ὅντας ἐπὶ χρόνον πολὺν αὐτόθι δεινὰ
ἔπασχον ἀν ἐν ταῖς χαλεπαῖς τάξεσι· τῶν νεκρῶν,
εἰ ζῶν ἀσθενῆς ἦν τῇ τοῦ σιδήρου τρώσει. Πρὸς τού-
τον δὲ δεινῶς ὑποβλεψάμενος εἶπεν ὁ τὰς νεφέλας
ἀθροίζων Ζεὺς· μιδαμῶς μοι, ὡς ἄλλοτε πρὸς ἄλλο
ρεπτῶν παρακαθήμενος ὁδύρου· ἔχθιστος δέ μοι ὑπάρ-
χεις ἀπὸ πάντων τῶν θεῶν οἱ κατοικοῦσι τὸν οὐρα-
νὸν· αἱ γάρ σοι προσφιλής ή φιλονεικία, καὶ οἱ πό-
λεμοι, καὶ αἱ μάχαι· "Ηρας τῆς σῆς μητρὸς ἀσχε-
τος καὶ αὐτίκητος θυμός ἐστι κατὰ σοῦ· ταύτην μέν-
τοι ἔγω σὺν τάχει δαμάζω καὶ ὑποτάσσω λόγοις·
δι ὅ σε οἴομαι πάσχειν ταῦτα βουλαῖς ἐκείνης· οὐ
μὴν ἀλλ' οὐκέτι σε ἐπὶ πολὺ ὑπομενῶ λύπας ἔχοντα·
ἔξι ἐμοῦ γάρ κατὰ γένος, ὅτοι τὴν ἀρχὴν τῆς γενέ-
σεως ὑπάρχεις· ἐμοὶ δέ σε ἔτεκεν ἡ σὴ μητρός· εἰ δὲ ἔκ
τινος ἀλλού τῶν θεῶν ἔγένου αφαιστικὸς οὐτῷ καὶ πο-
νηρός, καὶ πάλαι ἀν ἡς τῶν ποτὲ οὐρανίων Τετάνων
ὑποχθονιώτερος. Οὕτως εἶπε, καὶ τὸν Παιάνα ἐκέ-
λευσεν οἰάσασθαι αὐτὸν· τούτῳ δὲ πιπάσσων καὶ ἐπι-
τιθεὶς φάρμακα θεραπευτικὰ ἐ Παιάνων ἐθεράπευσεν·
οὐδαμῶς θυντός τε καὶ φθαρτὸς ἦν. ὥσπερ δὲ ὅτε
ὅ σπος ταραττόμενος συνέπιξε τὸ λευκὸν γάλα υγρὸν
δν, πάνυ δὲ ταχέως περιάγεται ταραττούντος τοῦ τυ-
ροποιοῦ· οὕτω ταχέως ἐθεράπευσε τὸν ὄρμπιτιαν "Αρεα
τὸ ἐπιτεθὲν φάρμακον· τουτὸν δὲ ἡ "Ηβη ἔλουσε, καὶ
περικαλλῆ οἰματια ἐνέδυσε· τῷ Δίῳ δὲ τῷ οὐρανῷ τοῦ
Κρόνου παρεκάθιτο τῇ δόξῃ σεμιτυνόμενός τε καὶ
γαυριῶν· αἱ δὲ αὐθίς εἰς τὸ οἰκημα τοῦ μεγάλου
Διὸς ὑπέστρεφον, ή "Αργεία "Ηρα, καὶ ἡ τῇ ἐστι τε
ἰσχύς Βοηθοῦσα "Αθηνᾶ, τοῦ φόνου τῶν ἀνδρῶν ἀπο-
παύσασαι τὸν ἀνθρωποκτόνον "Αρεα.

ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΤ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑ Ζ.

Τρίαν δ' οιάθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.
Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ίθυσε μάχη πεδίοιο,
Ἀλλήλων ιθυνομέτων χαλκήρεα δουρεῖ,
Μεστηγούς Σιμόεντος ἵδε Ξάνθοιο ρόσαν.

5 Λίας δὲ πρῶτος, Τελαμώνιος, ἔρχος Ἀχαιῶν,
Τρίαν ρῆξε φάλαγγα, φύσις δὲ ἑτάροιστη θύηκεν,
Ἀνδρα βαλὼν, δις ἄριστος ἐνὶ Θρυκεσσι τέτυκτο,
Τίὸν Εὔσσωρου, Ἀκάμαντ', οὐδὲν τε μέγαν τε.
Τόν ρα βάλε πρῶτος κόριθος φάλον ἵπποδασεῖς.
10 Εγ δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δὲ ἄρ' οστέον εἴσω
Λίχιν χαλκείη τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψε.
Ἄξιον δὲ ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομίδης,
Τευθρανίδην, δις ἔναιεν ἔυκτιμένη ἐν Ἀρίστῃ,
Ἀφειεὶς βιότοιο, φίλος δὲ οὐν αἰθρώποισι.

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΦΩΔΙΑΣ Ζ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

Τῷ Τρώων δὲ καὶ Ἑλλήνων ἡ χαλεπὴ μάχη ἐμογάθη· πολλὰ δὲ εἴταιθα κάκεῖσε ἐπ' εὐθείας ὄρμασιν ὁ πόλεμος διὰ τοῦ πεδίου, ἀλλήλων κατ' εὐθὺν βαλλόντων τὰ σιδηρὰ δόρατα, μεταξὺ τῶν ρευμάτων τοῦ Σιμοῦντος καὶ τοῦ Ξανθοῦ. πρῶτος δὲ Αἴας ὁ Τελαμῶνος τὸ τῶν Ἑλλήνων περίφραγμα, ἔρρηξε καὶ ἐτρέψε τὴν φάλαγγα τῶν Τρώων, φως δὲ τοῖς φίλοις ἐποίησεν, ἀνδρα τρώσας, ὃς ἄριστος ἐν τοῖς Θρεξίν ήν, Ἀκάμαντα τὸν υἱὸν τοῦ Ευσώρου, τὸν μέγαν τε καὶ γενναῖον. τοῦτο δὴ ἐτρώσε πρῶτος κατὰ τὸ πεταπίδιον τῆς ἴππείας τρίχας ἔχουσις περικεφρλαίας ἐιέπηξε δὲ τῷ μετώπῳ, ἐπέρασε δὲ εἰς τὸ ὄστον τὸ σιδηρὰ ἐπιδορατὶς· σκότος δὲ αὐτὸν κατ' οφθαλμούς ἐκάλυψεν. "Ἄξιον δὲ ἀπέκτεινεν ὁ κατὰ πόλεμον αγαθός Διομήδης, τὸν υἱὸν τοῦ Τεύθραστος, ὃς τεις κατέκει ἐν τῇ καλῷ ἐκτισμένῃ Ἀρίσβῃ πλούσιος τῇ περιουσίᾳ, φίλος δὲ ἦν τῶν αἰνθρώπων· πάντας γάρ

15 Πάντας γάρ φιλέεσκεν, ὅδῷ ἐπὶ οἰκία ναίσιν.
 Ἀλλά οἱ οῦτις τῶν γε τότε ἥρκεσε λυγρὸν ὅλεθρον,
 Πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
 Αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, δις ράτοθεν ἵππων
 "Εσκεν υφωνίοχος· τῷ δὲ ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

20 Δρῦσον δὲ Εὐρύαλος καὶ Οφέλτιον ἐξενάριξεν.
 Βῆ δὲ μετ' Αἴσιπον καὶ Πίδασον, οὓς ποτε νύμφη
 Νητὸς Ἀβαρβαρέη τέκεν ἀμύμονι Βουκολίωνι.
 Βουκολίων δὲ ἦν υἱὸς ἀγανοῦ Λαομέδοντος,
 Πρεσβύτατος γενεῆ, σκότιον δὲ ἐγείνατο μήτηρ.

25 Ποιμαίνων δὲ ἐπ' ὅεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῆ.
 Ἡ δὲ υποκυσταμένη διδυμάσσοντες γείνατο παῖδες.
 Καὶ μὲν τῶν υπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Μηκιστηίδης, καὶ ἀπ' ὅμιλων τεύχει ἐσύλα.
 Ἀστύαλον δὲ ἄρρενες πεντόλεμος Πολυποίτης.

30 Πιδύτην δὲ Οδυσσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
 "Εγχεϊ χαλκείῳ· Τεῦχρος δὲ Αρετάσσονα δῖον.
 Ἀντιλοχὸς δὲ Ἀβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
 Νεστορίδης· Ἐλατον δὲ ἄναξ αὐδρῶν Αγαμέμνων.
 Ναῖε δὲ Σατνισεντος εὑρίσσεται παρ' ὅχθας

35 Πίδασον αἰπεινὴν· Φύλακον δὲ Ἀητίτος ἥρως
 Φεύγοντα· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
 "Αδριστον δὲ ἄρρενες πειτα βοὺν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ζωὸν ἔλλεν· ἵππων γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο,
 "Οἶων εὐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα

40 "Αξαντ' εὐν πρώτῳ ρύμῳ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 Πρὸς πόλιν, ὑπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο.
 Αὐτὸς δὲ εἰς διφρούριο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη

έφίλει παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν οἰκίαν οἰκῶν· ἀλλ' οὐδεὶς τούτων αὐτῷ ἀπεσόβησε τότε τὴν χαλεπὴν φθορὰν ὑπερασπίσας, καὶ ἐναντιωθεὶς Διομῆδῃ· ἀλλ' ἀμφοτέρων ἀφείλετο τὴν φυχὴν, αὐτοῦ τε καὶ Καλπίου τοῦ θεραποντος, ὃς δὴ τότε τῶν ἵππων ἦν ἄνιοχος· οὗτοι δὲ ἀμφότεροι εἰσῆλθον εἰς γῆν. Εὐρύαλος δὲ τὸν Δρῦσον καὶ Οφέλτιον ἀπέκτεινεν, ὥρμησε δὲ ἐπὶ Αἴσιπον καὶ Πίδασον, οὓς ποτὲ οὐ νύμφη οὐ Ναῖς οὐ Αβαρβαρέα ἔτεκε Βουκολίωνι τῷ ἀμέμπτῳ· οὐ Βουκολίων δὲ οὐδὲ οὐδὲς τοῦ λαμπροῦ Λαομέδοντος, πρεσβύτατος τῇ ἀλικίᾳ· ἐκ λαθρείας δὲ μίξεως ἔτεκεν αὐτὸν οὐ μητρὶ ποιμαίνων δε παρὰ τοῖς προβάτοις ἐμίγη αὐτῇ συνουσίᾳ καὶ κοίτῃ· αὕτῃ δὲ ἔγκυος γενομένη ἔτεκε παῖδας διδύμους· καὶ τούτων μὲν τὴν ἴσχυν καὶ τὰ λαμπρὰ μέλη διέλυσεν οὐ οὐδεὶς, τοῦ Μηκιστίου, καὶ απὸ τῶν ὄμμαν τὰ ὄπλα ἐσκύλευε· Ἀστύαλος δὲ ἀπέκτεινεν οὐ εὐ πολέμῳ καρτερὸς Πολυποίτης· Πιδύτην δὲ τὸν ἀπὸ Περκάσου τῆς πόλεως ἀπέκτεινεν Ὄδυσσεὺς δόρατι σιδηρῷ· οὐ Τεῦχρος δὲ τὸν ἔνδοξον Ἀρετάονα· Ἀντίλοχος δὲ Ἀβληρον ἀπέκτεινε δόρατι λαμπρῷ, οὐ οὐδεὶς τοῦ Νέστορος· Ἐλατον δὲ οὐ βασιλεὺς τῶν αἰδρῶν Ἀγαμέμνων· κατφύκει δὲ παρὰ τὰς ὄχθας Σατνιοῦντος τοῦ καλλίρροου ποταμοῦ, τὴν υψηλὴν Πίδασον· Φύλακον δὲ αἰνεῖται Αἴτιος οὐ ἦρως φεύγοντα· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἀπέκτεινεν· τὸν Ἀδραστον δὲ μετὰ ταῦτα οὐ κατὰ πόλεμον ἀγαθὸς Μενέλαος ζῶντα ἐκράτησεν· οἱ ἵπποι γάρ αὐτῷ ταραττόμενοι φόβῳ διὰ τοῦ πεδίου κλαδῶν ἐμποδισθέντες μυρίκης τὸ ἐπικαμπές ἄρμα συντρίψατες, κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ρύμου, αὐτοὶ μὲν ἐκορεύθησαν ὥπει τὴν πόλιν, ὅπου οἱ ἄλλοι ταραττόμενοι ἐφεύγοντες· αὐτὸς δὲ ἐκ τοῦ ὄχυματος ἐκυλίσθη παρὰ τὸν τροχὸν

Πρινής ἐν κονίμσιν ἐπὶ στόμα· πᾶρ δέ οι ἔστι
Ἄτρείδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.

45 Ἀδριστος δ ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλίσσετο γούνων.

Ζώγρει, Ἀτρέος οὐτὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἀποινα·
Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύχμιτός τε σίδηρος·

Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι ἀποινα,
50 Εἶχεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νησὶν Ἀχαιῶν.

“Ως φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στίθεσιν ἔπειθε·
Καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Δώσειν ὡς θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
Ἄρτίος ἡλθε θέων, καὶ ὄμοκλήσας, ἔπος ήύδα·

55 Ὁ πέπον, ὡς Μενέλαε, τίν δὲ σὺ κιδεῖς οὕτως,
Ἄνδρῶν; ή σοὶ ἄριστα πεποίηται κατὰ οἴκου,
Πρὸς Τρῶων· τῶν μή τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὅλεθρον,
Χεῖράς θ' ἡμετέρας· μιδ' ὄντινα γαστέρι μάτηρ,
Κοῦρον ἔοντα φέροι, μιδ' ὅς φύγοι· ἀλλ' ἄμα πάντες
60 Ιλίου εξαπολοίατ', ἀκιδεστοι καὶ ἀφαντοι·

“Ως εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
Αἴσιμα παρειπῶν· οὐδὲ ἀπὸ ἔθεν ὀστατὸ χειρὶ¹
“Ηρω” Αδριστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὐτα κατὰ λαπάρην· οὐδὲ ἀνετράπετ²· Ἀτρείδης δὲ

65 Λαὸς ἐν στίθεσι βαῖς εξέσπασε μείλιον ἔγχος·
Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέχλετο, μακρὸν ἀστας·

“Ω φίλοι, ἥρωες Δαραοί, θεράποντες” Αρκος,
Μή τις νῦν ἐγάρεν ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε
Μιμνέτω, ὡς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
70 Ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι

ἐπὶ πρύσωπου, κατὰ στόμα ἐν τῷ γῇ. ἐφέστικε δὲ αὐτῷ Μενέλαος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, κατέχων δόρυ μακρὸν. ὁ Ἀδραστος δὲ μετὰ ταῦτα λαβόμενος τῶν γονάτων παρεκάλει αὐτὸν, λέγων· ὡς ύιε τοῦ Ἀτρέως ζῶντα με ἄγε, σὺ δὲ ἀν λάβοις λύτρα ἀνταξία. πολλὰ δὲ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πλουσίου μοι πατρὸς χρήματα ἀπόθετα κείνται, χαλκός τε καὶ χρυσός, καὶ ὁ υπὸ πολλοῦ καμάτου γινόμενος σίδηρος ἀπὸ τούτων ἀν σοι μετὰ χαρᾶς δοίη ὁ πατήρ πλεῖστα λύτρα, ἐὰν ἐμὲ ζῶντα ἀκούσῃ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων. Οὕτως εἶπεν· τούτῳ δὲ τὴν φυχὴν ἐν τοῖς στήθεσιν ἔπειθε. καὶ δὴ αὐτὸν ταχεῶς ἐμελλε δώσειν τῷ ἑαυτοῦ θεράποντι κατάξειν ἐπὶ ταῖς ταχείας ναῦς τῶν Ἑλλήνων. ἀλλ' ὁ Αγαμέμνων ἐξεναντίας ἥλθε τρέχων, καὶ ἀπειλήσας λέγον εἶπεν· ὡς ἀνειμένε καὶ ἔχλυτε, ὡς Μεγέλας, τί καὶ σὺ φείδῃ οὕτως ἀνδρῶν; οὗτος που ἄριστα πρὸς σε γέγονε κατὰ τὸν οἰκον παρὰ τῶν Τρώων· μηδεὶς τούτων διαφύγοι τὴν χαλεπὴν φθορὰν, καὶ τὰς ἥμετέρας χεῖρας· μηδὲ ὄντινα ἐν τῷ χαστρὶ ἡ μήτηρ νύπτιον (ἀρρένα) ὄντα βαστάζοι, μηδὲ οὕτος ἀποφύγοι· ἀλλ ὅμου πάντες ἐκ τῆς Ιλίου ἀπαλλοιντο, ἀνέν κιδείας, καὶ ἀφανεῖς, ὡς μὴ δὲ μημεῖον αὐτῶν παραλείπεσθαι. Οὕτως εἶπὼν παρέτρεψε τὴν τοῦ ἀδελφοῦ διάνοιαν ὁ ἥρας πρέποντα παραινέσας· ὁ δὲ ὥθησεν αὐτὸν τῷ χειρὶ Ἀδραστον τὸν ἥρωα· τοῦτον δὲ Αγαμέμνων ὁ βασιλεὺς ἔτρωσε κατὰ τὴν λαγόνα· οὗτος δὲ κατέπεσεν· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Ἀτρέως λακτικῶς ἐπιβὰς τῷ στηθεῖ, ἐξείλκυσε τὸ ἐκ μελίας δένδρου δόρυ. Οἱ Νέστωρ δὲ τοῖς Ἑλλησι παρεκελεύετο μεγάλως φωνήσας· ὡς προσφίλεῖς ἥρωες Ἑλληνες υπηρέται τοῦ Ἀρεος, μηδεὶς κῦν σκύλων ἐπιθυμοῦν, ὅπισσα μενέτω, ὡσαν πλεῖστα κομίζων ἐπὶ ταῖς ναῦς αφίκηται· αὐλαὶ τοὺς ἄνδρας ἀποκτείνωμεν· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ταῦτα

Νεκροὺς ἀμπεδίον συλλίστες τεθνειῶτας.

“Ως εἰπὼν, ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἔκάστου.

“Ενθα κεν αὐ τε Τρῷες αἰρῆφιλων ὑπ’ Ἀχαιῶν

“Ιλιον εἰσανέβισταν, αἰταλκείησι δαμέντες,

75 Εἰ μὴ ἄρ’ Αἰνείᾳ τε καὶ “Εκτορί εἰπε παραστὰς
Πριαμίδης “Ελενος, οἰωνοπόλων ὅχ’ ἄριστος.

Αἰνεία τε, καὶ “Εκτορ, ἐπεὶ πόνος ὑμιν μάλιστα

Τρῷαν καὶ Λυκίαν ἐγκέκλιται, οῦνεκ’ ἄριστοι

Πᾶσαν ἐπ’ ιθύν ἐστε μάχεσθαι τε φρονέειν τε.

80 Στῆτ’ αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων,
Πάντι ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτὸν ἐν χερσὶ γυναικῶν
Φεύγοντας πεσέειν, δηϊοῖσι δὲ χάρια γενέσθαι.
Αὐτῷρ ἐπεί κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
‘Ημεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ’ αὐθι μένοντες,

85 Καὶ μάλα τειρόμενοί περ ἀναγκαῖν γὰρ ἐπείγει.
“Εκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπὲ δὲ ἐπειτα
Μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· οὐ δὲ ξυνάγουσα γεραιάς,
Νηὸν Ἀθηναίν γλαυκώπιδος ἐν πόλει αὔρυ,
Οἴξασα κληῆδι θύρας ἱεροῦ δόμοιο,

90 Πέπλον, ὃς οἱ δοκεῖς χαριέστατος οὐδὲ μέγιστος
Εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καί οἱ πολὺ φίλατος αὐτῷ,
Θεῖναι Ἀθηναίν ἐπὶ γουνασιν οὐκόμοιο.

Καὶ οἱ υποσχέσθαι δυσκαίδεκα Βοῦς ἐνὶ νηῷ

“Ηνις, οὐκέστας ιερευσέμεν, αἴκ’ ἐλείσῃ

95 “Αστυ τε, καὶ Τρῷαν ἀλόχους, καὶ νήπια τέκνα,
Αἴκεν Τυδέος οὐαὶν αἴπασχη Ἰλίου ἵρης,
“Αγριον αἴχμητὸν, χρατερὸν μῆστωρα φόβοιο.
“Οὐ δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι·

εὐρίσκεται κατὰ τὸ πεδίον τοὺς τεθρεῶτας νεκρούς αραιρησεσθε. Οὕτως εἰπὼν ἔκαστοι ἴσχύν τε καὶ φυχὴν παράξουν. τότε δὴ οἱ Τρῷες ὑπὸ τῶν πολεμικῶν Ἑλλήνων ἀνέβησαν ἀν εἰς τὴν Ἰλιον τῷ ἐστῶν ἀσθενείᾳ δαμασθέντες, εἰ μὴ τῷ Αἰνείᾳ καὶ τῷ Ἐκτορὶ εἰπε παραγενόμενος "Ελενος ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου ὁ ἐξόχως ἀριστος τῶν οἰωνοτόπων. ὁ Λινέος καὶ Ἐκτορ, ἐπειδὴ ὁ κατὰ πόλεμον πόνος ὑμῖν μάλιστα τῶν Τρώων, καὶ τῶν συμμάχων ἐρίγεισται καὶ ἐπίκειται, διότι ἀριστοι ἐπὶ πᾶσαν ὄρθοτητα (όρμην) ὑπάρχετε καὶ τοῦ φρονεῖτε καὶ τοῦ μάχεσθαι, στῆτε αὐτόθι, καὶ τὸν στρατὸν καλύουντες κατέχετε πρὸ τῶν πυλῶν, πανταχόσε πορευόμενοι, πρὶν ἀν ἐν ταῖς χερσὶ τῶν γυναικῶν πεσεῖν φεύγοντας, τοῖς πολεμίοις δὲ χαρὰν καὶ εὐφροσύνην γενέσθαι. ἐπειδὰν δὲ τὰς ταξεις πάσας πρὸς πόλεμον παροξύνητε, ἡμεῖς μὲν τοῖς Ἑλλησι πολεμήσομεν αὐτοῦ καρτεροῦντες, καίπερ λίαν καταπονούμενοι· ἀνάγκη γάρ κατεπείγει καὶ βιάζεται· σὺ δὲ, ὁ Ἐκτορ, ἐπὶ τὴν πόλιν απέρχου, εἰπὲ δὲ μετὰ ταῦτα τῷ σῇ μητρὶ καὶ ἐμῷ· αὕτη δὲ συναθροίζουσα τὰς γεραιάς εἰς τὸν ναὸν τῆς ευοφθάλμου Ἀθηνᾶς ἐν τῷ ἀκροπόλει, καὶ ανοίξασα τῇ κλειδὶ τὰς θύρας τοῦ ἱεροῦ δόμου, τὸν πέπλον ὃς αὐτῷ δοκεῖ λαμπρότατός τε καὶ μέγιστος εἴναι ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ ἐκείνη αὐτῷ κατὰ πολὺ φίλτατος, θέτω ἐπὶ τοῖς γόνασι τῆς καλλικόμου Ἀθηνᾶς· καὶ ὑποσχέσθαι αὐτῷ δώδεκα βοῦς ἐν τῷ ναῷ ἐνιαυσιαίδας, ἀδαμαστούς θύσειν, εἰὰν ἐλεῆσῃ καὶ οἴκτείρῃ τὴν πόλιν, καὶ τὰς γυναικας, καὶ τὰ μικρὰ τέκνα τῶν Τρώων· ἐὰν τὸν υἱὸν τοῦ Τυδέως ἀποστήσῃ τῆς ἱερᾶς Ἰλίου, τὸν θυριώδη πολεμιστὴν, τὸν ἴσχυρον ἐπιστήμονα τῆς μάχης, ὃν δὴ ἐγὼ οἴομαι ἴσχυρότατον τῶν Ἑλλήνων εἴναι· οὐδὲ Ἀχιλλέα ποτε οὐ-

Ουδ' Αχιλῆα ποθ' ᾠδέ γ' ἐδείδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 "Οὐπερ φασὶ θεᾶς ἐξέμεναι· ἀλλ' ὅδε λίνη
 Μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.
 "Ως ἔφαθ'. "Εκτῷρ δ' οὕτι καστιγράτῳ ἀπίθησεν.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄχέων σὺν τεύχεσιν ἀλτο χαμάζε.
 Πάλλων δ' οὕτε δοῦρα, κατὰ στρατὸν φέρετο πάντη,
 105 Οτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 Οἱ δ' ἐλειχθησαν, καὶ ἐναντίοις ἔσταν Ἀχαιῶν.
 Ἀργεῖοι δὲ ὑπεχώρησαν, ληξαν δὲ φόνοι.
 Φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν, ως ἐλέλιχθεν.
 110 "Εκτῷρ δὲ Τρωέσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔστας·
 Τρῳες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι αὐχιμαχηταί,
 Ἀνέρες εἰστὲ, φέλοι, μνήσασθε δὲ θουρίδος ἀλκῆς,
 "Οφρ' ἀν ἔγα τε βείω προτὶ Ἰλιον, οὐδὲ γέρουσιν
 Εἴπω βουλευτῆσι, καὶ οὐμετέρης ἀλόχοισιν,
 115 Δαιμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἔκατόμβας.
 "Ως ἀρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος "Εκτῷρ·
 Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελανὸν,
 "Αντοξ, οὐ πυμάτη θέεν ἀσπίδος οὐφαλοέσσης.
 Γλαῦκος δ' Ἰππολόχοιο πάϊς καὶ Τυδέος υἱὸς
 120 Εἰς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι·
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἥσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴσντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομῆδης·
 Τίς δὲ σύ εσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων;
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὅπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιαρείρῃ
 125 Τὸ πρὶν ἀπάρ μὲν τοῦ γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντω
 Σῷ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.

τως ἐφοβουμέθα τὸν ἡγεμόνα τοῦ λαοῦ, ὅτι λέγουσιν
ἐκ θεᾶς εἶναι· ἀλλ' οὐτος γε λίαν ἐγθουσιᾶ, οὐδέ
τις δύναται ἐξισοῦσθαι αὐτῷ κατὰ δύναμιν. Οὕτως
εἶπεν. ὁ Ἔκτωρ δὲ οὐκ ἡπείθησε τῷ αἰδελφῷ. εὐθὺς
δὲ ἐκ τοῦ δίφρου σὺν τοῖς ὄπλοις χαμαὶ κατεπήδη-
σε, κινῶν δὲ τὸ ὄξυν δόρυ ἐπορεύθη πανταχόσε κα-
τὰ τὸν στρατὸν παροξύνων μαχεσθαι· ἥγειρε δὲ μά-
χη χαλεπήν. οὗτοι δὲ συνεστράφησαν, καὶ ἐναντίον
στησαν τῶν Ἑλλήνων· οἱ Ἐλληνες δὲ ὑπεχώρησαν,
τοῦ φόρου δὲ ἐπαύσαντο· ὡήθησαν δέ τινα τῶν ἀθα-
νάτων θεῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τοῦ τοὺς ἀστέρας ἔχον-
τος κατελθεῖν, βοηθήσοντα τοῖς Τρωσὶν, ἐπειδὴ συν-
εστράφησαν. Οὐκ Ἔκτωρ δὲ μεγάλως βοήσας παρε-
κελεύετο τοῖς Τρωσὶν, λέγων· ὁ Τρωες, καὶ Λύ-
κιοι, καὶ Δάρδανοι συστάδην μαχομενοι, ἀνδρεῖοι
ὑπάρχετε, ὁ φίλοι, μνήσθητε δὲ ἴσχυος ὄρμητικῆς,
μέχρι ἂν ἐγὼ πορευθῶ πρὸς τὴν Ἰλιον, καὶ τοῖς
γερουσιν εἴπω τοῖς βουλευταῖς, καὶ ταῖς ἡμετέραις
γαμεταῖς τοῖς θεοῖς εὐξασθαι, ύποσχέσθαι δὲ θυ-
σίας μεγάλας. Οὕτως εἰπὼν ἀπῆλθεν ὁ τὸν κόρυν
ταχέως κινῶν Ἔκτωρ, περιέτυπτε δὲ αὐτὸν κατὰ
τοὺς ἀστραγάλους, καὶ τὸν αὐχένα τὸ μέλαν δέρ-
μα, ἥτοι ἡ δερματίνη περιφέρεια, ἡ ύστατη περιέ-
κειτο τῆς ομφαλούς ἔχουσις ἀσπίδος. Γλαῦκος δὲ
ὁ υἱὸς τοῦ Ἰππολόχου, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Τιδέως,
εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων τῶν στρατευμάτων συνήρ-
χοντο, πολεμεῖν προθυμούμενοι. οὗτοι δὲ ἡνίκα δὴ
εγγὺς ἐγένοντο ἀλλήλοις ἐπερχόμενοι, πρὸς τοῦ-
τον πρότερον εἶπεν ὁ κατὰ πόλεμον ἀγαθὸς Διο-
μήδης· τίς δὲ σὺ ὑπάρχεις, ὁ βέλτιστε, ἀπὸ τῶν
θυητῶν ἀνθρώπων; οὐδεπάποτε γάρ σε τεθέαμαι
ἐν τῇ μάχῃ τῇ δοξαζούσῃ τοὺς ἄνδρας τὸ πρότε-
ρον· γῦν δέ γε κατὰ πολὺ πάντας ὑπερβάλλεις
τῇ σῇ εὐτολμίᾳ, ὅτε τὸ ἐμὸν μακρὸν δόρυ ὑπέμει-

Διυτήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντίοωσιν.

Εἴ δέ τις αἴθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
Οὐκ ἀν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμω.

130 Οὐδὲ γάρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόρυγος
Δὴν ἦν, ὃς ἡα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν.

“Ος ποτε μαινομένοιο Διωνύσσοιο τιθήνας

Σεῦε κατ' ἱγάθεον Νυστίον· αἱ δὲ μα πᾶσαι

Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' αὐδροφόνοιο Λυκάργυ

135 Θεινόμεναι βουπλῆγι· Διώνυσσος δὲ φεβηθεὶς
Δύσεθ' αἴλος κατὰ κῦμα· Θέτις δὲ πεδέξατο κόλπῳ
Δειδιότα· κρατερὸς γάρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὄμωκλῃ.
Τῷ μὲν ἔπειτ' ἀδύσαιτο θεοὶ ρέια ζώοντες,

Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδὲ ἄρ' ἔτι δὴν

140 Ἡν, ἐπεὶ αἴθανάτοισιν ἀπύχθετο πᾶσι θεοῖσιν.

Οὐδὲν ἔγω ἀκαράρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.

Εἴ δέ τις ἐσσὸι Βροτῶν, οὐ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσσι
“Ασσον Ἰθ’, ὥσ τεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ’ ἴκναι.

Τὸν δὲ αὐθ’ Ιππολόχοιο προσκύδα φαίδιμος υἱὸς·

145 Τυδείδη μεγάθυμε, τίν γενεὴν ἐρεείνεις;

Οἴη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.

Φύλλα τὰ μέν τ’ ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θύλη
Τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δὲ πιγίνεται ὥρη·

“Ως ἀνδρῶν γενεὴ, οὐ μὲν φύει, οὐ δὲ ἀπολήγει.

150 Εἰ δὲ ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαίμεναι, ὅφρεν εἰδῆς

“Ημετέρην γενεὴν, πολλοὶ δέ μιν ἀνδρες ἴσασιν·

“Εστι πόλις Ἐφύρη, μυχῷ “Αργεος ιπποβότοιο,

“Ενθα δέ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένετ’ ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης· οὐ δέ ἄρα Γλαῦκον τέκεθ’ υἱόν.

νας: αὐθιλίων δὲ καὶ πακοδαιμόνων οὐοὶ τῇ ἐμῇ ἀπαντῶσιν ἴσχύν. εἰ δέ τις απὸ τῶν αἰθανάτων θεῶν κατῆλθες απὸ τοῦ οὐρανοῦ, οὐκ ἀν ἐγὼ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς πολεμοίν· καὶ γὰρ οὐδὲ ὁ οὐρανὸς τοῦ Δρύαντος, ὁ ἴσχυρὸς Λυκούργος ἐπὶ πολὺ ἦν, διὸ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς διεφέρετο· ὃς τις ποτὲ τοῦ φλέγοντος ἴσχυρῶς καὶ ακμάζοντος καὶ ἐνθουσιῶντος Διονύσου τας τροφοὺς ἐδίωκε, κατὰ τὸ ιερὸν ὄρος τὸ Νυστίον· αὗται δὲ ὁμοῦ πᾶσαι τοὺς θύρσους εἰς γῆν κατέχεαι, ὑπὸ Λυκούργου τοῦ ἀνδροκτόνου τυπτόμεναι μάστιγι· ὁ Διονύσος δὲ φοβιθεῖς κατέδυ εἰς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης· ἡ Θέτις δὲ ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν κόλπον φοβούμενον· τρόμος γὰρ ἴσχυρὸς κατεῖχεν αὐτὸν τῇ τοῦ ἀνδρὸς αἰπειλῇ· τούτῳ μὲν οὖν μετὰ ταῦτα ὠργίσθησαν οἱ θεοὶ οἱ ράδιως ζῶντες, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν τυφλὸν ὁ τοῦ Κράνου οὐρανὸς· οὐ τοινυν ἔτ' ἐπὶ πολὺ ἔχησεν· ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς αἰθανάτοις θεοῖς ἐμίσειτο· οὐδὲ ἐγὼ τοῖς μακαρίοις θεοῖς βουλοίμην ἀν μάχεσθαι· εἰ δέ τις εἰ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, οἱ τον τῆς γῆς καρπὸν ἐσθίουσι, ἐγγύτερον παραγενοῦ, ὅπως ἀν τάχιον καταλάβῃς τὰ πέρατα τοῦ ὄλεθρου· Πρὸς τουτον δὲ ὁ λαμπρὸς οὐρανὸς τοῦ Ἰππολόχου ἔλεγεν· ὡ μεγαλόφυχε οὐετοῦ Τυδέως, τῇ δη τὴν γενεὰν ἐρωτᾶς; οἵα ἐστὶν ἡ τῶν φύλλων γενεὰ, τριαυτη ἐστὶ καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων· τῶν φύλλων τὰ μὲν ἄνεμος χαμαι χέει, ἄλλα δὲ ὁ δρυμὸς ὁ πολιθαλής βλαστάνει, ἔφερος δὲ περινεταί φρη· οὕτω καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων γενεὰ, ἡ μὲν φύεται, ἡ δὲ ἀποπαύεται· εἰ δὲ βουλεῖ, καὶ ταῦτα μάθε, ὅπως καλῶς γνῶς τὴν οὐμετέραν γενεὰν, πολλοὶ δὲ αὐτὴν ἄνδρες αἰδασιν· ἐστι πόλις Ἐφυρα κατὰ τὸ ἐνδέτερον μέρος τοῦ ἵπποτρόφου Ἀργους, ἐκεῖ δὲ Σίσυφος ἦν, διὸ πανοιργύοτατος αἰδρῶν ἐγένετο, ὁ Σίσυφος ὁ οὐρανὸς τοῦ Ἀιόλου· οὕτος τοίνυν ἐγένυητεν

155 Αύτάρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·

Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡνορέντι ἐρατεινὴν

“Ωπασαν· αὐτάρ οἱ Προῖτος κάκ’ ἐμήσατο θυμῷ·

“Ος δὲ ἐκ δύμου ἐλασσεν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦν

‘Αργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκύπτρῳ ἐδάμασσεν·

160 Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπειρήνατο δῆ· “Αυτεια,

Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι

Πεῖθ’ αγαθὰ φρονέοντα δαίφρονα Βελλεροφόντην·

‘Η δὲ θευσαμένη Προῖτον βασιλῆα προσπύδα·

Τεθναίης, ὡς Προῖτ’, ἦ κάκτανε Βελλεροφόντην·

165 “Ος μὲν ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἔθελούσῃ·

“Ως φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἵον ἀκούσε·

Κτεῖναι μέν δὲ ἀλέεινε, σεβάσσατο γάρ τόγε θυμῷ,

Πέμπε δέ μιν Λυκίνδε, πόρε δὲ δύε σύμματα λυγρά·

Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλὰ·

170 Δεῖξαι δὲ πίνακα φένθερῷ, δῷρον ἀπόλοιτο·

Αύτάρ οἱ βῆ Λυκίνδε θεῶν ὑπὲρ ἀμύμονη πομπῆ·

‘Αλλ’ ὅτε δὴ Λυκίνη ἔξει, Ξάνθον τε ρέοντα,

Προφρονέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης·

‘Εννῦμαρ ξέινισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἰέρευσεν·

175 Αλλ’ ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ρόδοδάκτυλος ἥώς,

Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ γῆτες σῆμα ἰδέσθαι·

“Ο, ττί, ρά οἱ γαμβροῖο παρὰ Προίτοιο φέροιτο·

Αύτάρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,

Πρῶτον μέν ρά Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε

180 Πεφνέμεν. ἦ δὲ ἄρ τὴν θεῖον γένος, οὐδὲ ἀνθρώπων,

Πρόσθε λέσσων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,

Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.

νιὸν τὸν Γλαῦκον· οὗτος δὲ ὁ Γλαῦκος ἐγένυτε τὸν ἀμεμπτὸν Βελλεροφόντην· τούτῳ δὲ οἱ θεοὶ κάλος καὶ ἀνδρείαν ἐπέραστον παρέσχουν· Προῖτος δὲ αὐτῷ κακὰ ἐν τῇ Φυχῇ ἐβουλευσατο, ὃς δὴ ἐκ τοῦ δήμου ἀπῆλασεν, ἐπειδὴ κατὰ πολὺ κρείττων ἦν τῶν Ἑλλήνων, Ζεὺς γὰρ ὑπὲ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὸν δῆμον ὑπέταξεν· τούτου δὲ ἡ γαμετὴ τοῦ Προίτου ἥράσθη ἡ ἐνδοξός "Αυτεῖα, συνευνασθῆναι αὐτῷ συνουσίᾳ λαθραίᾳ· ἀλλὰ τοῦτον οὐδαμῶς κατέπειθεν ἀγαθὰ φρονοῦντα τὸν συνετὸν Βελλεροφότιν· αὕτη δὲ Φευδῶς πρὸς Προῖτον τὸν βασιλέα ἔλεγεν· ὡς Προῖτε, ἀποθανοῖς, ἡ ἀπόκτεινον τὸν Βελλεροφόντην, ὃς καλόν σοι ἀποθανεῖν, εἰ μὴ τιμωρήσῃ τοῦτον, ὃς τις ἐβουλήθη συνευνασθῆναι μοι συνουσίᾳ μὴ βουλομένη· Οὕτως εἶπε· τὸν βασιλέα δὲ κατεσχεθεὶς θυμὸς, οἷον ἦκουσε· ἀποκτεῖναι γε μὴν ὅξελινε, σεβαστὸν γὰρ τοῦτο ἡγήσατο καὶ ὑδέσθη ἐν τῇ Φυχῇ, ἐπεμψεν δὲ αὐτὸν εἰς τὴν Λυκίαν, ἔδωκε δὲ οὗτος γράμματα χαλεπὰ, γράφας ἐν πινακιδίῳ ἐσφραγισμένῳ αλγεινὰ πλειστα· δεῖξαι δὲ αὐτὰ ἐκέλευσε τῷ ἑαυτοῦ πενθερῷ, δπως ἀποθάνοι· οὗτος δὲ ἐπορεύθη εἰς τὴν Λυκίαν σὺν ἀγαθῷ προπομπῇ τῶν θεῶν· ἀλλὰ ὅτε δὴ τὴν Λυκίαν κατέλαβε καὶ Σάνθον τὸν ῥευματώδη ποταμὸν, φιλοφρόνως αὐτὸν ἐτίμα ὁ βασιλεὺς τῆς πλατείας καὶ μεγάλης Λυκίας· ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας ἐξένισεν αὐτὸν, καὶ ἐννέα βοῦς ἔθυσεν· ἀλλὰ ὅπηνίκα δὴ ἡ δεκάτη ροδόχρως ἡμέρα ἐφάνη, τότε αὐτὸν ἥρώτα, καὶ ἐζήτει τὸ γράμμα ἰδεῖν, ὅπερ ἀν αὐτῷ παρὰ Προῖτου τοῦ γαμβροῦ κομίζοι· ἐπεὶ δὲ τὸ χαλεπὸν γράμμα τοῦ γαμβροῦ ἐδέξατο, πρῶτον μὲν τὴν ακαταμάχητον Χίμαιραν ἐπίταξε ἀνελεῖν· αὕτη δὲ ἦν γέινυμα θεῖον, αὐτὴ ἀνθρώπινον, τὰ μὲν ἐμπροσθεν λέων ἦν, τὰ δὲ ἄπισθεν δράκων, τὰ δὲ μέσα χίμαιρα, φοβερὰν δύναμιν πυ-

Καὶ τὸ μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράσσοις πιθίσας.
 Δεύτερον αὖ, Σολύμοισι μαχέσσατο κυδαλίμοισι·

185 Καρτίστην δὴ τὸν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.
 Τὸ τρίτον αὖ, κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
 Τῷ δὲ ἀρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφασι.
 Κρίνας ἐκ Λυκίης ἐυρείης φῶτας ἀρίστους,
 Εἰσε λόχον· τοὶ δὲ οὐτὶ πάλιν οἰκόνδε νέεντο.

190 Πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόρον οὐν ἐέντα,
 Αὐτοῦ μην κατέρυκε, δίδου δὲ ὅγε θυγατέρα ἦν.
 Δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιλιέδος ἥμισυ πάσις.
 Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,

195 Καλὸν φυταλῆς καὶ ἀρούρης, ὅφρα νέμοιτο.
 Ἡ δὲ ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονε Βελλεροφόντη,
 Ἰσανδρόν τε, καὶ Ἰππόλοχον, καὶ Λαοδάμειαν.
 Λαοδάμειη μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς·
 Ἡ δὲ ἔτεκ αὐτίθεον Σαρπιδόνα χαλκοχορούστην.

200 Ἀλλ' ὅτε δὴ κάκεῖνος ἀπίχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
 Ἡτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλῆιον οἶος ἀλάτο,
 Οὐ θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεσίνων.
 Ἰσανδρον δέ οἱ οὐδὲν Ἀρις, ἀτος πολέμοιο,
 Μυρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισι.

205 Τὸν δὲ χολωσαμένη χρυσίνιος Ἀρτεμις ἔκτα.
 Ἰππόλοχος δέ μὲν ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι·
 Πέμπε δέ μὲν ἔτι Τροίαν, καί μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναις ἄλλων.
 Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν· οἱ μέγ' ἀριστοί

210 Ἐν τὸν Ἐφύρη ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εύρειη.

ρός καιομένου ἀποπνέουσα· καὶ ταύτην μὲν ἀνεῖλε τοῖς τῶν θεῶν τέρασι, καὶ σημείοις πειθαρχήσας. τὸ δεύτερον δὲ τοῖς Σολύμοις ἐπολέμησε τοῖς ἐνδόξοις· ἵσχυροτάτην δὲ ταυτην γε μάχην αἰδρῶν εἶπεν εἰσελθεῖν, ἵτοι πολεμῆσαι. τὸ τρίτον δὲ ἀνείλεν Ἀμαζόνας τὰς τοῖς ἀνδράσιν ἀντιτασσομένας. τούτῳ δὲ ἐπανιόντι ἀλλον δόλον ἵσχυρὸν κατεσκεύαζε· ἐκλεξάμενος ἐκ τῆς πλατείας καὶ μεγάλης Λυκίας ἀνδρας κρατίστους, ἐκάθισεν ἐνεδραν. οὗτοι δὲ οὐκ εἰς τούπισαν ἐπὶ τὸν οἶκον ὑπέστρεψαν· πάντας γάρ ἀπέκτεινεν ὃ ἀμειπτὸς Βελλεροφόντης. ἀλλ ὅπηνίκα δὴ ἐπέγνω θεοῦ οὐδὲν ἀγαθὸν ἔντα, ἐκεῖ κατέσχεν αὐτὸν, ἔδωκε δὲ οὗτος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Κασσάνδραν· ἔδωκε δὲ αὐτῷ τῆς βασιλικῆς ἀπάσις τιμῆς τὸ ἥμισυ. ἔτι γε μὴν οἱ Λύκιοι χωρίου εἵσταμον αὐτῷ ἐξόχως τῶν ἀλλων, καλὸν γῆς φυτευτίμου καὶ ἀρσιμου, ὅπως αὐτὸν καρποῖτο. αὕτη δὲ ἔτεκε τρία τέκνα τῷ συνετῷ Βελλεροφόντῃ, τὸν τε Ἰσανδρον, καὶ τὸν Ἰππόλοχον, καὶ τὴν Λαοδάμειαν. τῷ μὲν οὖν Λαοδάμειᾳ συνευνάσθη ὁ βουλευτικὸς Ζεύς. αὕτη δὲ ἔτεκε τὸν ἰσόθεον Σαρπηδόνα τὸν πολεμιστήν. ἀλλ ἐπειδὴ δὴ καὶ ἔκεινος ἐμισεῖτο πᾶσι τοῖς θεοῖς, οὗτος μὲν μόνος ἐπλανᾶτο κατὰ τὸ πεδίον τὸ Ἀλάιον, ἐνῷ οἶος αὐτὸς ἥλατο, τὴν ἑαυτοῦ φυχὴν κατεσθίων, τὴν μετ' αὐθρώπων ἀναστροφὴν ἐκκλίνων. Ἰσανδρον δὲ τὸν οὐιὸν αὐτοῦ Ἀρις, ὁ αἰκόρεστος τοῦ πολέμου, μαχόμενον τοῖς ἐνδόξοις Σολύμοις ἐφόνευσε. τὴν δὲ Λαοδάμειαν ἡ καλλίδιφρος Ἀρτεμις ὄργισθεῖσα ἀπέκτεινεν. ὁ Ἰππόλοχος δέ με ἐγένυσε, καὶ ἐκ τούτου γενέσθαι φημί. ἐπειδὴ δέ με εἰς Τροίαν, καὶ μοι πάνυ πολλὰ ἐνετείλατο αἱ τάντας αἰδραγαθεῖν, καὶ ὑπέροχον τῶν ἀλλων καὶ ἐκκριτον εἶναι· μὴ δὲ τὸ γέρος τῶν προγένεων αἰσχύνειν, οὐ μάλα κράτιστοι ἐγένοντο οὐ τε τῇ Εφύρᾳ (Κορίνθῳ) καὶ ἐν τῇ πλατείᾳ καὶ με-

Ταύτης τοι γενεᾶς τε καὶ αἴματος εὔχομαι εἶναι·
 "Ως φάτο· γῆθοσεν δὲ βοὺν αἴγαθὸς Διομῆδης·
 "Εγχος μὲν κατέπιξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρη·
 Αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσπύδα ποιμένα λαῶν·
 215 "Η ρά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊδες ἐσσι παλαιός·
 Οἶνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 Ξείνιον ἐνὶ μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἥματ' ἐρύξας·
 Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήια καλά·
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήρα δίδου φοίνικι φασινόν,
 220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον·
 Καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ίῶν, ἐν δώμαστ' ἐμοῖσιν·
 Τυδέα δ' οὐ μέμημαι· ἐπεί μὲτι τυθὸν εόντα
 Κάλλιφ', δτ' ἐν Θύβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος" Αργεῖ μέσσω
 225 Εἰμὶ· σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκαμας·
 "Εγχεσι δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι ὄμιλου·
 Πολλοὶ μὲν γάρ Τρῷες ἐμοὶ, κλειτοί τ' ἐπίκουροι,
 Κτείνειν ὅν κε θεός γε πόροι καὶ ποσσὶ κιχείω·
 Πολλοὶ δ' αὖ σοι Ἀχαιοὶ, ἐναἱρέμεν ὅν κε δύνηται·
 230 Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείθομεν· ὅφρα καὶ οἵδε
 Γνῶσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι·
 "Ως ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἴξαντε,
 Χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο·
 "Ενθ' αὐτε Γλαύκῳ Κρενίδης φρένας εἰξέλετο Ζεὺς,
 235 "Ος πρὸς Τιδείδην Διομῆδεα τεύχε ἀμειβε,
 Χρύσεα χαλκείων, ἐκατόμβοι ἐννεαβοίων.
 "Εκτωρ δ' αἰς Σκαιάς τε πύλας καὶ πύργου ἴκανεν,
 "Αμφ' ἄρα μιν Τρῷων ἄλοχοι θέουν, ηδὲ θύγατρες,

γάλη Λυκία. ταύτης δὴ τῆς γενεᾶς, καὶ τοῦ σπέρματος εἴναι καυχῶμαι. Οὕτως εἴ πεν. ἔχαρι δὲ ὁ κατὰ πόλεμον ἀγαθὸς Διομήδης. τὸ δόρυ μὲν οὖν κατέπιξεν ἐπὶ τῇ γῇ τῇ πολλοὺς βοσκούση καὶ τρεφούση· οὗτος δὲ λογοις προσηνέστι πρὸς τὸν βασιλέα τοῦ λαοῦ διελέγετο· διντας δή μοι φίλος πατρικὸς εἰ παλαιός. Οίνευς γάρ ποτε ὁ ἐνδοξὸς τὸν ἄμεμπτον Βελλερόφοντην εξενίσεν ἐν τοῖς οἴκοις, εἴκοσιν ἡμέρας κατασχών αὐτόν. οὗτοι δὲ καὶ ἀλλήλοις ἔχαρισαντο περικαλλῆ ξένια. ὁ μὲν Οίνευς ἔδωκε ζωστῆρα φοινικίνῳ χρώματι λελαμπρυσμένον· ὁ Βελλερόφοντης δὲ χρυσοῦν ποτύριον διπλοῦν, τὸν Βάσιν διλονότι κοίλην ἔχον. καὶ κατέλιπον χύτὸν ἐγὼ ἐρχόμενος, ἐν τῷ ἐμῷ οἴκῳ. τοῦ Τυδέως δὲ οὐ μέμνυμαι· ἐπειδὴ με νύπιον ὅγα κατέλιπεν, ὅπινίκα ὁ τῶν Ἑλλήνων στρατὸς ἀπώλετο ἐν ταῖς Θύβαις. δὶ δὲ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξένος φίλος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἀργους ὑπάρχω· σὺ δὲ ἐμοὶ ἐν τῇ Λυκίᾳ, σταν εἰς τὸν δῆμον τούτων τῶν Λυκίων παραγένωμαι· τὰ δόρατα δὲ ἀλλήλων ἐκκλίνωμεν, καίτοι ἐν πλήθει ὅντες καὶ γὰρ πολλοὶ μὲν ἐμοὶ Τρφες, καὶ ἐνδοξοὶ σύμμαχοι, ἀποκτείνειν ὃν ἀν θεός παράσχοι καὶ τοῖς ποσὶ καταλάβω. πολλοὶ δὲ πάλιν σοὶ Ἐλλινες, ἀναιρεῖν δυνάμην· τὰ διπλα δὲ ἀλλήλοις ἀντικαταλαβάμεν, διπλας καὶ οὗτοι μάθωσιν, ὅτι φίλοι πατρικοὶ καυχώμεθα είναι. Οὕτω δὴ εἰπόντες, ἀπὸ τῶν ἵππων ὄρμήσαντες, τὰς ἀλλήλων χεῖρας ἔλαβον, καὶ πίστεις ἐποιήσαντο. τότε δὴ τῷ Γλαύκῳ ἔξειλε καὶ ἀπώλεσε τὴν διάνοιαν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου ὁ Ζεὺς, δις πρὸς Διομήδην τὸν υἱὸν τοῦ Τυδέως ἥλλαττε τὰ ὅπλα, χρυσὰ διδοὺς ἀντὶ χαλκῶν, καὶ ἐκατὸν βοῶν ἀξια, ἀντὶ ἀξιῶν ἐννέα βοῶν. Οὐ "Ἐκταρ δὲ ἐπειδὴ τὰς Σκαιὰς πύλας καὶ τὸν πύργον κατέλαβε, περὶ αὐτὸν ἔτρεχον αἱ τῶν Τρφῶν γυναικες, καὶ

Είρομεναι παιδάς τε, κασιγγήτους τε, ἔτας τε,
 240 Καὶ πόσιας· ὃ δὲ ἔπειτα θεοῖς εὔχεσθαι ἀνάγει
 Πάσας ἔξειν· πολλῆσι δὲ καὶ δέ ἔφηπτο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἴκανε,
 Ξεστῆς αἰθουσγοι τετυγμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Πειτίκοντα ἔσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,

245 Πλησίοις ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ παιδες
 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνησταῖς ἀλόχοισι·
 Κουράων δὲ ἑτέρωθεν ἐναντίοις ἐνδοθεν αὐλῆς
 Δώδεκα ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
 Πλησίοις ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ γαμβροί

250 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίαις ἀλόχοισιν·
 Ἔνθα οἱ ἥπισθωρος ἐναντίν ἥλυθε μάτηρ,
 Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
 Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἐπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὄγρομαζε·

Τέκνον, τίπτε λιπῶν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
 255 Ἡ μάλα δὴ τείρουσι δυτάνυμοι υἱες Ἀχαιῶν,
 Μαργάμενοι περὶ ἔστυ· σὲ δὲ ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
 'Ελθόντ', ἐξ ἀκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
 'Αλλὰ μέν', ὅφρα κέ τοι μελιτδέα οἴνοι ἐνείκω,
 'Ως σπείσγκ Διὶ πατρὶ, καὶ ἀλλοις αἴθουνάτοισι
 260 Πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὄνκοςει, αἴ τε πίγσθα·
 'Ανδρὶ δὲ κεκμιῶτι μένος μέγα οἴνος αἴξει,
 'Ως τύη πέκμικας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησι.

Τὴν δὲ ὑμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαιόλος "Ἐκτωρ·
 Μή μοι οἴνον ἀειρε μελίφρονα, πότνια μάτηρ,
 265 Μή μ' ἀπογυιώσγκ, μένος δὲ ἀλκῆς τε λάθωμας.
 Χερσὶ δὲ ἀνίπτοισι Διὶ λείβειν αἴθοπα οἴνον

θυγατέρες, ἐρωτῶσαι ύπερ τῶν ύιῶν, καὶ τῶν αἰδελ-
φῶν, καὶ τῶν συγγενῶν, καὶ τῶν ἀνδρῶν· αὐτὸς δὲ
ἐκέλευσεν εὑρεῖσθαι τοῖς θεοῖς πάσας ἐφεξῆς· πολλαῖς
δὲ λύπαις ἐπήργητο. Ἀλλ' ὅπινίκα δὴ τον περικαλλῆ
οἶκον τοῦ Πριάμου κατέλαβε τὸν γλυκταῖς στοαῖς κα-
τεσκευασμένον· ἐν αὐτῷ δὲ πειτίκοντα ἐγγάριον δωμά-
τια ἀπὸ λίθου ἐξεσμένου, ἔγγυς ἀλλήλων κατεσκευα-
σμένα· ἐνθα δὴ οἱ ύιοὶ τοῦ Πριάμου ἐκοιμῶντο σὺν
ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ ταῖς κατὰ μνησίας γαμιθείσαις·
τῶν θυγατέρων δὲ ἐκ τοῦ ἔτερου μέρους ἀπαντικρι·
ἐντὸς τῆς αὐλῆς, δῶδεκα ἡσαν δωμάτια ὑπερφά ἀπὸ
λίθου ἐξεσμένου, ἔγγυς ἀλλήλων ὠκοδομημένα· ἐνθα
δὴ οἱ γαμβροὶ ἐκοιμῶντο τοῦ Πριάμου σὺν ταῖς αἰ-
δοῦσ· αξίαις γαμεταῖς· τηνικαῦτα αὐτῷ ἥλθεν ἐξενα-
τίας ἡ μάτηρ, ἡ δῶρον παρὰ τῆς φύσεως ἔχουσα τὸ
εἶναι ἡπία, εἰς τὴν Λαοδίκην ἀπερχομένη, τὴν κατὰ
μορφὴν ἀρίστην πασῶν τῶν θυγατέρων αὐτῆς· ἐνέψυ
δ' οὖν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, ἵτοι περιέλαβεν αὐτῷ τὴν
χειρα, καὶ λόγον εἶπε, καὶ ἐξ ὀνόματος ἐκάλει· ὡς
τέκνουν, τίποτε καταλιπὼν τὸν Θρασύν πόλεμον ἥλθες
ἐνθάδε; ὅπως δὴ λίαν καταπονοῦσιν οἱ κακῶνεις ύιοὶ
τῶν Ἑλλήνων, μαχόμενοι περὶ τὴν πόλιν· σὲ δὲ ἀνε-
πεισεν ἡ ψυχὴ δεῦρο παραγενόμενον ἄραι τὰς χεῖρας,
καὶ εὐξασθαι τῷ Διὶ ἐκ τῆς ἀκροπόλεως· ἀλλ' ἀνά-
μενε, σπῶς ἀν σοι οἶνον ἥδισον ἐνέγκω, ἵνα θύσῃς τῷ
Διὶ τῷ πατρὶ, καὶ τοῖς ἀλλοις αἴθανάτοις θεοῖς πρω-
τον· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ σὺ ὡφελιθῆς, ἐὰν πίης, ἀδρὶ
γάρ κεκοπίακότι τὴν δύναμιν μεγάλως αὐξεῖ ὁ οἶνος,
ὡσπερ σὺ κεκοπίακας βοηθῶν τοῖς σοῖς πολίταις·
Ταύτη δὲ ἀπεκρίνατο μετὰ ταῦθ' ὁ μέγας "Ἐκταρ
ράδίως τὴν περικεφαλαίαν κινῶν· μή μοι οἶνον ἰλαρω-
τέρους τοὺς χρωμένους ποιοῦντα πρόφερε, ὡς σεβαστὴ
μῆτερ, μήπως με ἐκνευρίσῃς καὶ ἀπογυμνώσῃς τῆς
δυνάμεως, καὶ ἐπιλάθωμαι τῆς ἰσχύος· χερσὶ δὲ
μεμολυσμένοις τῷ Διὶ θύειν οἶνον θερματικὸν εὐλα-

"Ἄζομαι· οὐδέ πη ἐστὶ κελαινεφέϊ Κρονίων·
 Αἴματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
 'Αλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
 270 Ἐρχεο σὺν θυσέσσιν, ἀλλίσσαστα γεραιάς·
 Πέπλον δ' ὅστις τοι χαριέστατος ἥδε μέγιστος
 "Ἐστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῷ,
 Τὸν θεὸς Ἀθηναίης ἐπὶ γουνασιν ἕγκόμοιο,
 Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
 275 Ἡνις, ὑκέστας ἱερευσέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ
 "Ἄστι τε, καὶ Τρφίων ἀλόχους, καὶ ὑπία τέχνα·
 Λίχεν Τυδέος οἰδη ἀπόσχοι Ίλίου ἵρης,
 "Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μίστωρα φόβοιο.
 'Αλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
 280 Ἐρχευ· ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὅφρα καλέσσω,
 Λίκ' ἐθέλησ' εἰπόντος ἀκούεμεν· ὡς κέν οἱ αὖθι
 Γαῖα χάνοι· μέγα γάρ μν Όλυμπιος ἐτρεφε πῆμα
 Τρφσί τε, καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῦτο τε παισίν.
 Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' ἀΐδος εἴσω,
 285 Φαίνο κερ φρέν' ἀτέρπου ὅϊζύος ἐκλελαθέσθαι.
 "Ως ἐφαθ· οὐδὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' ἀμφιπόλοισι
 Κέκλετο. ταὶ δ' ἀρ' ἀστλισσαν κατὰ ἀστυ γεραιάς.
 Αὐτὴν δὲ ἐς θάλαμον κατεβίσατο κιώνευτα,
 "Ενθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 290 Σιδωνίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδῆς
 "Ηγαγε Σιδωνίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρέα πόντου,
 Τὴν οὖδὸν, ἦν Ἐλένην περ ἀνύγαγεν εὐπατέρειαν.
 Τῶν ἐν ἀειραμένην Ἐκάβη φέρε δῶρον Ἀθηνύη,
 "Ος κάλλιστος ἔνη ποικίλματιν, ὥδε μέγιστος·

βοῦμαι, οὐδέ πῃ θέμι; τῶν τὰ μέλαινα νέφη συνάγοντι οὐώ τοῦ Κρόνου εὔχεσθαι τὸν αἴματι καθαρῷ, καὶ μετὰ κόιεως μεμιγμένῳ μεμολυσμένον. ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς τὸν ναὸν τῆς λαφυραγωγοῦ Ἀθηνᾶς ἔθι μετὰ θυμιαμάτων αἴθροισασα τὰς πρεσβύτιδας· ὃς τις δὲ ἀπὸ τῶν πίπλων σοι λαμπρότατος, καὶ μέγιστος ὑπάρχει ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ σοὶ αὐτῇ πάνυ προσφιλέστατος, τοῦτον θές ἐπὶ τοῖς γόνασι τῆς καλλικούου Ἀθηνᾶς, καὶ ὑπόσχου αὐτῇ δώδεκα βοῦς ἐν τῷ ναῷ εἰς αυστιάς, ἀδαμάστους θύσειν, ἐὰν οίκτείρη τὴν τε πόλιν, καὶ τὰς γυναικας, καὶ τὰ μικρὰ παιδία τῶν Τρώων, ἐὰν τὸν οἰον τοῦ Τυδεώς αποστήσῃ τῆς ἵερας Ἰλίου τὸν θυριώδη πολεμιστὴν, τὸν ἰσχυρὸν ἐπιστήμονα τῆς μάχης· ἀλλὰ σὺ μὲν ἐπὶ τὸν ναὸν τῆς λαφυραγωγοῦ Ἀθηνᾶς ἔθι· ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον πορεύσομαι, ἵνα αὐτὸν καλέσω, ἐὰν ἐθέλῃ εἰπόντος μου ὑπακούειν· ὡς εἴθε αὐτῷ αὐτοθι διασταίη ἦγη· μέγα γάρ βλάβος αὐτὸν ἔτρεφεν ὁ Ουράνιος τοῖς τε Τρωσὶ, καὶ τῷ μεγαλοφύχῳ Πριάμῳ, καὶ τοῖς τούτου τέκνοις· εἰ ἔκεινον γε θεοσαίμην καταβάντα εἰς "Αἰδου, ὑπολάβοιμι ἀν κατὰ τὴν ἐμὴν διάνοιαν ἐπιλαθέσθαι τῆς ἀτέρπους ταλαιπωρίας. Οὕτως εἰπεν· αὕτη δὲ ἐλθοῦσα εἰς τὸν οἶκον ταῖς θεραπεύσιν ἐκέλευσεν· αὕται δὲ συνήθροισαν κατὰ τὴν πόλιν τὰς πρεσβύτιδας· αὐτὴ δὲ εἰς τὸ εὐώδες καὶ τεθυμασμένον δῶμα κατέβη, ὅπου ἦσαν αὐτῇ οἱ πεκοικιλμένοι καὶ πολύχροι πέπλοι, ἔργα γυναικῶν τῶν ἀπὸ τῆς Σιδῶνος, ἃς αὐτὸς ὁ θεοῦ εἶδος ἔχων Ἀλέξανδρος ἤγαγεν ἐκ τῆς Σιδῶνος, ἐπιπλεύσας τὴν πλατεῖαν θάλασσαν, κατ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν, καθ' ἣν τὴν εὐγενῆ Ἐλέιην ἀνήγαγε. τούτων τῶν πέπλων ἔνα ἄρασα ἡ Ἐκάβη, προσέφερε δῶρον τῇ Ἀθηνᾶ, δῆς ὡραιότατος ἦν διαφέροις καλλωπίσμασι,

295 Ἀστήρ δ' αἰς ἐλλαμπεν· ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων·
 Βῆ δ' οἴναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαῖ·
 Αἱ δ' ὅτε οὐπὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρη,
 Τῆσι θύρας ὠἴξε· Θεαὶ ωἱ καλλιπάργος,
 Κισσῆς, ἀλοχος Ἀντίγορος ἵπποδάμοιο·

300 Τὴν γὰρ Τρῷας ἐθικαν· Ἀθηναίης ἱέρειαν·
 Αἱ δ' οἰλολυγῆ πᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχεν·
 Ἡ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεαὶ ωἱ καλλιπάργος,
 Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γουνασιν ἥκομοιο·
 Εὐχομένη δ' ἥρατο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·

305 Πότνι Ἀθηναίην, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων,
 "Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, καὶ δὲ καὶ αὐτὸν
 Πρινέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 "Οφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νῆφῃ
 "Ηνις, ἥκεστας ἰερεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσης·

310 Ἀστυ τε, καὶ Τρῷαν ἀλόχους, καὶ νήπια τέκνα·
 "Ως ἔφατ' εὐχομένη· ανένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη·
 "Ως αἱ μὲν ρ' εὐχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·
 "Εκτῷρ δὲ πρὸς δώματ' Αλεξάνδροιο βεβήκει
 Καλὰ, τὰ ρ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἱ τότε ἄριστοι·

315 Ἡσαν ἐνὶ Τροίη ἐριβώλακε, τέκτονες ἄνδρες,
 Οἱ οἱ ἐποίησαν θάλαμον, καὶ δῶμα, καὶ αὐλὴν,
 Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ "Εκτορος, ἐν πόλει ἄκρη·
 "Ειθ' "Εκτῷρ εἰσῆλθε Διῖ φίλος· ἐν δὲ ἄρα χειρὶ¹
 "Εγχος ἵχ' ἐνδεκάπιχο· πάροιθε δὲ ἐλάμπετο δουρὸς

320 Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θεές πόρκης·
 Τὸν δὲ υρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε ἔποντα,
 Ἀσπίδα, καὶ θώρικα, καὶ ἀγκύλα τόξο ἀφόντα·

καὶ μέγιστος, ἐξέλαμπε δὲ καθάπερ ἀστήρ. ἔκειτο δὲ ἐσχατος τῶν ἄλλων ὥρμησε δὲ πορεύεσθαι, πολλαὶ δὲ ἐπικολούθουν πρεσβύτιδες. Αὗται δὲ ὀπινίκα τὸν ναὸν κατέλαβον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει, ἥνοιξε τὰς θύρας αὐταῖς ή περικαλλῆς Θεαῖς, ή θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, ή γυνὴ τοῦ ἐπιποκού Ἀιτίνορος· ταύτην γὰρ οἱ Τρῷες ἐποίησαν λειτουργὸν τῆς Ἀθηνᾶς: αὗται δὲ πᾶσαι σὺν φωνῇ θρηνητικῇ ἀνέτειναν τὰς χεῖρας· ή δὲ εὐειδῆς Θεανῶ τὸν πέπλον λαβοῦσα, ἐθηκεν ἐπὶ τοῖς γόνυσι τῆς καλλικόμου Ἀθηνᾶς· θεοκλυτοῦσα δὲ ἡύχετο τῇ θυγατρὶ τοῦ μεγάλου Διὸς, λέγουσα· ὡς σεβαστὴ Ἀθηνᾶ, φύλαξ τῶν πόλεων, ἐιδοξοτάτη τῶν θεῶν, σύντριψον νῦν τὸ δόρυ τοῦ Διομήδους, καὶ αὐτὸν πεσεῖν ἐπὶ πρόσωπον δός, ἐμπροσθεν τῶν Σκαιῶν πυλῶν· ὅπως σοι νῦν εὐθὺς δώδεκα βοῦς ἐν τῷ ναῷ ἐνιαυσιαίας, ἀδαμάστους θύσωμεν, ἵαγον οἰκτείρης τὴν τε πόλιν, καὶ τὰς γυναικας, καὶ τὰ μικρὰ παιδία τῶν Τρώων. Οὕτως εἰπεν εὐχομένη· τῷ νεύματι δὲ ἡρεῖτο ή πολεμικὴ Ἀθηνᾶ. Οὕτως αὗται μὲν ἡύχοντο τῇ θυγατρὶ τοῦ μεγάλου Διὸς· Οὐ "Ἐκτῷρ δὲ εἰς τὰ περικαλλῆ δώματα τοῦ Ἀλεξανδρου ἐπορεύθη, ἀ δὴ αὐτὸς κατεσκεύασε μετ' αἰδρῶν, οἱ τότε ἄριστοι ἦσαν ἐν τῇ εὐγέω Τροίᾳ, ἄνδρες οἰκοδόμοι, οἵτινες αὐτῷ ὠκοδόμησαν νυμφικὸν κοιτωνίσκον, καὶ αἰδρῶνα, καὶ ἔξω αὐλὴν ἐγγὺς τοῦ Πριάμου καὶ Ἐκτορος ἐν τῇ ἀκροπόλει. ἔκει δὴ Ἐκτῷρ εἰσῆλθεν ὁ φίλος τοῦ Διὸς· ἐν τῇ χειρὶ δὲ κατέτιχε δόρυ ἐνδεκα πυχῶν, ἐμπροσθεν δὲ ἐλαμπεν ἡ τοῦ δόρατος σιδηρᾶ ἐπιδορατίς, χρυσοῦς δὲ περιέκειτο πόρκης, ἥτοι χρίκος ὁ συνέχων τὸν σιδηρὸν πρὸς τὸ ξύλον τοῦ δόρατος. τοῦτον δὲ εὔρεν ἐν τῷ δωματίῳ περιέποντα καὶ ἐπιμελούμενον τῶν ἀραιῶν αὐτοῦ ὅπλων, τῆς τε ἀσπίδος, καὶ τοῦ θώρακος, καὶ τὸ ἐπικαμπὲς τόξον μεταχειρίζομενον· ή· Ἐλληνὶς δὲ

Ἄργειν δὲ Ελένη μετ' ἄρα δμωῆσι γυναιξὶν

“Ηστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευε.

325 Τὸν δὲ Ἐκτωρ νείκεσσεν ἴδων αἰσχροῖς ἐπέεσσι·

Δαιμόνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδε ἔνθεο θύμῳ.

Λαοὶ μὲν φθινύθουσι πέρι πτόλιν, αἰπύ τε τεῖχος,

Μαρνάμενοι· σέο δὲ εἶνεκ' αὐτῇ τε, πτόλεμός τε

“Αστυ τόδε ἀμφιδέδηε· σὺ δὲ ἀν μαχέσαις καὶ ἄλλῳ,

330 Εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο·

‘Αλλ’ ἄγα, μὴ τάχα ἀστυ πυρὸς δῆστο θέρηται.

Τὸν δὲ αὗτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδῆς·

“Ἐκτωρ, ἐπεὶ με κατ' αἴσαν τείκεσσας, ωδὴν πέρ αἴσαν,

Τοῦνεκά τοι ερέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μεν ἄκουσον·

335 Οὕτι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλω, οὐδὲ νεμέσσει

“Ημην ἐν θαλάσσῃ, ἐθελον δὲ ἄχει προτραπέσθαι.

Νῦν δέ με παρειποῦσιν ἀλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,

“Ωρμηστές εἰς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὡδε καὶ αὐτῷ

Λωΐον ἐσσεσθαι· νίκη δὲ ἐπαμείβεται ἄνδρας.

340 ‘Αλλ’ ἄγε νῦν ἐπίμεινον, αρνία τεύχεα δύω·

“Η ἡθος, ἐγὼ δὲ μέτειμι· κιχήσεσθαι δέ σ' οἶω.

“Ως φάτο· τὸν δὲ οὕτι προσέφη κορυθαίολος” Ἐκτωρ·

Τὸν δὲ Ἐλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι·

Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς, κακομηχάνου, ὄκριοέσσις,

345 “Ως μὲν ὄφελος ματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,

Οἶχεσθαι προφέρουσα κακὴν ἀγειροι θύελλα

Εἰς ὅρος, οὐ εἰς κῦνα πολυφλοίσβειο θαλάσσης·

“Ενθα με κῦμα ἀπόρεσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γένεται κακὰ τεκμήραντο,

350 ‘Ανδρὸς ἐπειτ’ ὄφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις,

Ἐλένη μετὰ τῶν γυναικῶν τῶν δούλων αὐτῆς ἐκάθητο, καὶ ταῖς θεραπεύσι περὶ τῶν ἔργων ἐπέταττε. τοῦτον δὲ ὁ Ἐκτώρ θεασάμενος ἀνειδίστε καὶ ἐλοιδόριστε λόγοις αἰσχροῖς λέγων· ὡς κακόδαιμον, οὐ καλῶς δὴ ταύτην τὴν ὄργην ἔθου ἐν τῷ φεχῇ· οἱ μὲν λαοὶ ἀπόλλυνται περὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ υφίλον τεῖχος μαχόμενοι· ἔνεκα δὲ σου ὁ πόλεμος καὶ οὐ μάχη περὶ τύδε τὴν πόλιν ἀνῆπται· σὺ δὲ ὀφείλεις μαχεσθαι καὶ ἄλλω, εἴτινα ἀμελοῦντα του μισποῦ πολέμου θεάσαι· ἀλλ ἀνάστα, μύπως ταχέως η πόλις υπὸ πυρὸς φθαρτικοῦ κατακαῆ. Πρὸς τοῦτον δὲ ὁ θεοῦ εἶδος ἔχων Ἀλέξανδρος εἶπεν· ὡς Ἐκτώρ, ἐπειδὴ με κατὰ τὸ πρέπον ἐλοιδόρισας, οὐδὲ παρὰ τὸ πρέπον, τούτου χάριν ἐρῶ σοι· σὺ δὲ ὑδησον, καὶ ἄκουσόν μου· οὐδαμῶς εγὼ ὄργη τῷ πρὸς τους Τρῳας, οὐδὲ ἀναξιοπαθήσει τοσοῦτον ἐκαθίμεν ἐν τῷ δώματι, ἐβουλόμεν δὲ ἐκ τῆς συμβάσης μοι λύπης ἐκ τῆς ἡττῆς παρατροπῆς τίνα καὶ παραμυθίαν εύρειν, καὶ εἴξαι τῷ συμφορᾶ, καὶ οὐσυχᾶσαι· οὐδὲ με παρανέσασα η γαμετὴ λόγοις προστινέσι καὶ πραέδι παρώρμησε καὶ διῆγειρεν εἰς πόλεμον· δοκεῖ δὲ καὶ ἐμοὶ αὐτῷ οὕτως ἐσεσθαι βέλτιον· η νίκη δὲ εἴξ αἰμοβῆς παραγίνεται, ἐναλλάξ πρὸς ἄλλον καὶ ἄλλον χωροῦσσα· ἀλλ ἄγε νυνὶ ἀνάμεινον, ὅπως ἐνδυθῶ τὰ πολεμικὰ ὅπλα· η πορεύουν, ἐγὼ δὲ μετὰ σὲ ἐλεύσομαι· οἴομαι δέ σε καταλήψεσθαι. Οὕτως εἶπε· πρὸς αὐτὸν δὲ οὐδὲν εἶπεν ὁ ραδίως τὴν περικεφαλαίαν καὶνῶν Ἐκτώρ. πρὸς τοῦτον δὲ η Ἐλένη λόγοις πραέσι καὶ προστινέσιν ἐλεγεν· ὡς αὐδράδελφε ειμοῦ τῆς ἀναιδοῦς, τῆς κακοβούλου, τῆς φρικτῆς, καὶ χαλεπῆς· ὡς εἴθε τῷ ίμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅτε με τὴν ἀρχὴν ἔτεκεν η βασίτηρ, σιεροφη τις καὶ ρύμη ανέμου φέχετο προφερουσά με εἰς ὄρος, η εἰς κῦμα τῆς πολυταράχου θαλασσῆς, ὅπῃ με ἀπέπνιξεν ἀν, πρὶν η τὰ ἔργα ταῦτα γενέσθαι· εἰπεῖ δὲ ταῦτα τὰ κακὰ οὕτως οἱ θεοὶ ἐτελεί-

“Ος ρ' ἥδη νέμεσίν τε καὶ αἰσχεα πόλλα ἀνθρώπων.
Τούτῳ δ' οὐτ' ἀρ τοῦ φρέγες ἐμπεδοί, οὐτ' ἀρ ὅπισσω
Ἐσσονται· τῷ κέν μν ἐπαυρήσεσθαις οἵω.

‘Αλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, καὶ ἔζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
355 Δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πίνος φρένας ἀμφιβέβηκεν,
Εἴνεκ' ἐμεῖο κυνὸς, καὶ Ἀλεξάνδρου ἐνεκ' ἀτης·
Οἴσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ως καὶ ὅπισσω
Ἀνθρώποισι πελάμεθ' αἰδίμοις ἐσγομένοισι.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα μέγας κορυθαίολος” Εκτωρ·
360 Μή με κάθιζ, Ἐλένη, φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις.
“Ηδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσυται, ὅφρ' ἐπαμύνω
Τρφέσσ', οἱ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόιτος ἔχουσιν·
‘Αλλαδ σύ γ' ὅρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς,
“Ως κεν μὲν τοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἔοντα.

365 Καὶ γάρ ἐγὼν οἰκόνδε ἐλεύσομαι, ὅφρα ἴδωμαι
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.
Οὐ γάρ τοίδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἔξομαι αὐτὶς,
“Η ἥδη μέπο χερσὶ θεοὶ δαμώσιν Ἀχαιῶν.

“Ως ἄρα φωνίσας ἀπέβη κορυθαίολος” Εκτωρ·
370 Αἴτα δ' ἐπειθ' ἵκανε δόμους εὖ ναεετάσσας,
Οὐδ' εῦρ' Ἀνδρομάχην λευκάλενον ἐν μεγάροισιν,
‘Αλλ' ἄγε σὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ ἐϋπέπλῳ
Πύργῳ ἐφειστήκει γοσσά τε, μυροεένη τε.
“Εκτωρ δ' ως οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
375 “Ἐστη ἐπ' ουδὸν ἴων, μετὰ δὲ δμώῆσιν ἐειπεν·
Εἰ δ' ἄγε μοι, δμωαὶ, νημερτέα μυθίσασθε·
Πῆ ἐβη Ἀνδρομάχη λευκάλενος ἐκ μεγάροιο;
‘Ηε πη εἰς γαλάσων, ἢ εἰνατέρων ἐϋπέπλων,

ωσαν, ἀνδρὸς μετὰ ταῦτα κρείσσονος ἔγέθε εἴην γυνή, ὃς οἰδεν ἀναξιωπάθησιν, καὶ οὐείδη πολλὰ ἀνθρωπῶν τούτῳ δὲ οὔτε νῦν λογισμός (διάνοια) βέβαιός ἐστιν, οὔτε μετὰ ταῦτα ἔσται δι’ ὃ καὶ παραπολαύσειν αὐτὸν τῆς μωρίας υπολαμβάνω. ἀλλὰ ἄγε νῦν ἔσελθε, καὶ καθίσοις ἐπὶ τούτῳ τῷ δίφρῳ, ἀνδράδελφε, ἐπειδή σε κόπος κατὰ διάνοιαν λίαν κατέλαβεν, ἔνεκα ἐμοῦ τῆς ἀναδούς, καὶ ἔνεκα τῆς βλάβης τοῦ Ἀλεξανδρου, οἵς ἐπέθηκεν ὁ Ζεὺς μοῖραν καὶ τύχην κακήν, ἵνα καὶ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα υπάρχωμεν μετ’ ὡδῆς μνημονευόμενοι τῆς μεταγενεστεροὶς αὐθρώποις. Ταύτῃ δὲ ἀπεκρίνατο μετὰ ταῦτα ὁ μέγας Ἐκτωρ ὁ συνεχῶς τὴν περικεφαλαίαν κινῶν ὁ Ἐλένη, μή με ποίει καθίσαι, καίπερ φριλοῦσα, οὐ γάρ καταπείσεις με. Ἡδη γάρ μοι ἡ ψυχὴ ἐφώρμιται ὅπως βοηθήσω τοῖς Τρωσίν, οἱ μεγάλως ἐχουσι πόθον ἐμοῦ ἀπόντος· ἀλλὰ σὺ διέγειρε τοῦτον, σπευδέτω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅπως ἀν ἐμὲ καταλάβῃ ἐντὸς ἔτι τῆς πολεως ὅντα· καὶ γάρ εγὼ ἀπελεύσομαι εἰς τὸν οἶκον μου, ὅπως θεάσωμαι τοὺς οἰκείας (ἐν τῷ οἴκῳ), καὶ τὴν ἀγαπητὴν γυναῖκα, καὶ τὸν μηχρὸν ὑιὸν· οὐ γάρ τοι οἶδα, εἰ πάλιν αὐτοῖς ἐξ υποστροφῆς ἐλεύσομαι μετὰ ταῦτα, ή ἡδη με οἱ θεοὶ δαμάσουσι καὶ φονεύσουσιν Ἐλλήνων θερσί. Οὕτω δὴ εἰπὼν, ἀπῆλθεν ὁ συνεχῶς τὴν περικεφαλαίαν κινῶν Ἐκτωρ· ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα ἀφίκετο εἰς τὸν οἶκον τὸν καλῶς οἰκουμένον, οὐχ εὗρε δὲ ἐν τῷ οἴκῳ Ἀνδρομάχην τὴν λευκὰς ἐχουσαν τὰς ὡλένας, ἀλλ’ αὕτη μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ τῆς καλῶς ἐνδεδυμένης θεραπαίνης ἐπὶ τῷ πύργῳ ἴστατο ὄλολύζουσα καὶ θρηνούσα. ὁ Ἐκτωρ δὲ ἐπειδή οὐκ ἔνδον κατέλαβε (εὗρεν) τὴν ἀμειπτον γαμετὴν, ἔση παρὰ τὸν βατῆρα τῶν θυρῶν ἐλθὼν, μετὰ τοῦτο δὲ εἰπε ταῖς δούλαις ἄγε δή μοι, ὁ δοῦλαι, εἴ πατε τάληθη· ποῦ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ οἴκου ή λευκοβραχίων Ἀνδρομάχη, ή εἰς τινα οἶκον τῶν ἀνδραδέλφων, ή τῶν καλῶς ἐσταλμένων συνυμφων, ή

* Ή εἰς Ἀθηναίνς ἔξοιχεται, ἔνθα περ ἀλλαί

380 Τρῶαι ἔϋπλοβαμοι δεινὴν θεὸν ἵλασκονται;

Τὸν δ' αὖ ὄτρηρὴ ταμίην πρὸς μῦθον ἔειπεν.

*Ἐκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἀνωγας ἀλιθέα μυθίσασθαι,

Οὔτε πη ἐς γαλόων, οὐτ' εἰνάτερων ἔϋπλων,

Οὐτ' εἰς Ἀθηναίνς ἔξοιχεται, ἔνθα περ ἀλλαί

385 Τρῶαι ἔϋπλοβαμοι δεινὴν θεὸν ἵλασκονται.

*Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὐνεκ' ἄκουσε

Τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.

*Η μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,

Μαίνουενη εἰκῆς φέρει δ' ἄμα παιδα τιθήνη.

390 *Η ρά γυνὴ ταμίη· ὁ δ' ἀπέστυτο δάματος* Ἐκτώρ

Τὴν αὐτὴν οδὸν αὐτὶς, ἔϋκτιμένας κατ' ἀγυιάς.

Εὔτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἀστυ,

Σκαίας; τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε,

*Ἐνθ' ἀλοχος πολύδωρος ἐναντίν ἥλθε θέουσα

395 *Ανδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλύτορος Ἕτιανος.

*Ἕτιαν, δις ἔναιεν, Τποπλάκω ύλησση,

Θήβη Τποπλακίη, Κιλίκεστ' ἀνδρεσσίν ἀνάσσων.

Τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορι χαλκοχορυστῆ.

*Η οἱ ἐπειτ' ἥντησ', ἄμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῆ,

400 Παιδ' επὶ κόλπου ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,

*Ἐκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον αστέρι καλῷ.

Τό ρ' Ἐκτώρ καλέεσκε Σκαμάνδριαν, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι

Αστυάνακτ' οίος γὰρ ἔρυετο Ἰλιον Ἐκτώρ.

*Ητοι οἱ μὲν μείδησεν ἴδων ἐς παιδα σιωπῆ.

405 *Αιδρομάχη δέ οἱ ἀγχι παρίστατο δακρυχέουσα,

*Ἐντ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἐπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὄνόμαζε.

εἰς τὸν ὥαδον τῆς Ἀθηνᾶς ἐπορεύθη, ὅπου αἱ ἄλλαι καλλίκομοι Τρωάδες ἐξιλεοῦνται τὴν φοβερὰν θεάν. Πρὸς τοῦτον δεὶς ἡ ἐνεργὸς καὶ σπουδαία φύλαξ τοῦ οἴκου εἰπεῖ λόγον· ὡς Ἐκτορ, ἐπειδὴ με πάνυ ἐκέλευσας τάλιθη εἰπεῖν, οὕτε που εἰς οἰκον τῶν ἀνδραδέλφων, οὕτε τῶν καλῶς ἐσταλμένων συννύμφων, οὕτε εἰς τὸν ὥαδον τῆς Ἀθηνᾶς ἐπορεύθη, ὅπου αἱ ἄλλαι καλλίκομοι Τρωάδες εξιλεοῦνται τὴν φοβερὰν θεάν· ἀλλ’ ἐπὶ τὸν μέγαν πύργον ἀπῆλθε τῆς Ἰλίου, διότι ἦκουσε τοὺς Τρωας καταπονεῖσθαι, νίκην δὲ εἶναι μεγάλην τῷ Ἑλλάνων. αὕτη μὲν οὖν ἐπὶ τὸ τεῖχος σπεύδυσσα ἀφίκετο, μανδδὶ ὄμοία, ἀμα δ’ αὐτῇ καὶ ἡ τροφὸς φέρει τὸν παῖδα. εἰπε δὴ ἡ γυνὴ ἡ φύλαξ τοῦ οἴκου· ὡς Ἐκτωρ δὲ ἀφάρμισεν ἐκ τοῦ οἴκου διὰ τῆς αὐτῆς πάλιν οδοῦ κατὰ τὰς καλῶς οἰκουμένας ὁδούς. ὅπινίκα δὲ τὰς πύλας κατέλαβε, διελθων τῷ μεγάλῃ πόλιν, τὰς Σκαιαῖς, ὅπου δὴ ἔμελλεν ἐξελθεῖν (ἐξίεναι) εἰς τὸ πεδίον, ἐκεὶ ἡ ἐπὶ πολλοῖς δώροις γαμιθεῖσα γυνὴ ἐξεναντίας ἥλθε τρέχουσα Ἀνδρομάχῃ ἡ θυγάτιρ τοῦ μεγαλοφύχου Ἡετίωνος· Ἡετίων δὲ κατφένει εν τῇ Ὑποπλάκῳ υἱώδει Θύβῳ τῇ Ὑποπλάκᾳ τῶν Κιλίκων ἀνδρῶν βασιλεύων, τούτου δὴ ἡ θυγάτιρ ἐγεγόνετο Ἐκτορι τῷ πολεμιστῇ. αὕτη μετα ταῦτα ἀπίντησεν αὐτῷ· σὺν αὐτῇ δὲ ἐπορεύετο καὶ ἡ θεράπαινα, τὸν παῖδα πρὸς τῷ κόλπῳ βαστάζουσα, ἀπαλόφρονα, μικρὸν παντελῶς τὸν αγαπητὸν υἱὸν τοῦ Ἐκτορος, τὸν περικαλλεῖ τε καὶ λαμπρῶς ἀστέρι παραπλήσιον, δὲν δὴ Ἐκτωρ ἔκάλει Σκαμανδρίου, οἱ ἄλλοι δὲ Ἀστυάνακτα, μόνος γάρ ὁ Ἐκτωρ ἔσωζε τὴν Ἰλιον. οὗτος μὲν οὖν ἔμειδίαστεν ἀποβλέψας εἰς τὸν παῖδα μετὰ σιγῆς, ἡ Ἀνδρομάχῃ δὲ πλισίον παρέστη αὐτῷ δακρύουσα, ἐνέφυ δὲ αὐτῷ τῇ χειρὶ, ἡτοι δυσταποσπάστως ἐλάβετο τῆς χειρὸς αὐτοῦ, καὶ λόγον εἰπε, καὶ εἴς ὄνόματος ἐκά-

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις·
 Παιδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄιμορον, οὐ τάχα χύρι
 Σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 410 Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
 Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 Ἐσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἀν σύγε πότμον ἐπίσπης,
 Ἀλλ' ἄχε· οὐδέ μοι ἐστὶ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἡτοι γάρ πάτερ ἐμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεὺς,
 415 Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὗ ναιετάσσαν,
 Θήβων ύψιπυλον· κατὰ δὲ κτανεν Ἡετίωνα,
 Οὐδέ μιν ἔξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ·
 Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηψε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 Ἡδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 420 Νύμφαι Ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δέ μοι ἐπτὰ κασίγυντοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 Οἱ μὲν πάντες ιῷ κίον ἵματι Ἀΐδος εἴσω.
 Πάντας γάρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
 Βουσὶν ἐπειδιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς σύεσσι.
 425 Μητέρα δέ, οὐ βασίλευεν· Τυποπλάκω υλιέσση,
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ δεῦρ' ἥγαγ' ἀμὲν ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἀψ δηγε τὴν γ' ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι ἀποινα·
 Πατρὸς δέ ἐν μεγάροισι βάλ· Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἐκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 430 Ἡδὲ κασίγυντος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης·
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέασαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 Μὴ παιδός ὄρφανικὸν θείης, χύριν τε γυναικα·
 Λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεὸν, ἔνθα μάλιστα
 Ἀμβατός ἐσι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἐπλετο τεῖχος.

λει. ὁ μακάριες καὶ εὐδαιμον, ἀπολεῖ σε οὐ σὴ ἀνδρεία, οὐδὲ ἐλεεῖς καὶ οἰκτείρεις τὸν γάπιόν σου οὐτὸν, καὶ ἐμὲ τὴν διατυχίη, οὐ ταχέως χηρα καὶ ἐστερημένη σοῦ ἔσομαι· ταχέως γάρ σε ἀποκτενοῦσιν οἱ Ἑλληνες πάντες ὄρμησαντες, ἐμοὶ δὲ ἐπικερδέστερον ἀντὶ εἴη σοῦ ἀποτυχούση καὶ στερηθείση τὴν γῆν ὑπεισδύναι· οὐκέτι γάρ ἀλλὰ ἔσται μοι παραμιθία, ἐπειδὰν σὺ ἐπισπασῃ τὸν θάνατον, ἀλλὰ λύπαι· οὐδὲ ἔστι μοι πατήρ καὶ οὐ σεβαστὴ μάτηρ· τὸν μὲν γάρ πατέρα τὸν ἐμὸν ἀπέκτεινεν οὐ ἐνδοξός Ἀχιλλεὺς, ἐξεπόρθησε δὲ τὴν πόλιν τὴν καλῶς οἰκουμένην τῶν Κιλίκων τὴν υψηλὰς πύλας ἔχουσαν Θήβην· ἀπέκτεινε δὲ τὸν Ἅρετίωνα, οὐδὲ ἐσκύλευσεν αὐτὸν· ὥδεσθι γάρ τοῦτό γε ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ· ἀλλὰ κατέκαυσεν αὐτὸν σὺν τοῖς ποικίλοις ὄπλοις, καὶ μυημένον ἐπέχειν· πτελέας δὲ περιεφύτευσαν αἱ νύμφαι αἱ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς τοῦ τὴν αἰγίδα φοροῦντος· οἵτινες δέ μοι ἐπτὰ ἀδελφοὶ ἦσαν ἐν τοῖς οἴκοις, οὐτοι μὲν πάντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐπορεύθισαν εἰς Ἀίδου· πάντας γάρ ἐφόνευσεν οἱ ταχύπονος ἐνδοξός Ἀχιλλεὺς, ἐπὶ ταῖς βουσὶ ταῖς ἐλισσούσαις τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν, καὶ τοῖς λευκοῖς προβάτοις· τὴν μητέρα δὲ, ἥτις εβασίλευεν ἐν τῇ ύλῳδει Τυποπλάκῳ, ταυτην ἐπειδὴ ἐνθάδε ἤγαγε σὺν τοῖς ἀλλοις κτύμασιν, πάλιν οὗτος ἡλεύθερωσεν αὐτὴν, ἀπειρα, ἦτοι πλεῖστα λύτρα λαβὼν· ἐν τοῖς οἴκοις δὲ τοῦ πατρὸς ἔτρωσεν αὐτὴν οὐ τοξότις Ἀρτεμίσ. ὁ Ἐκτορ, σὺ δέ μοι ὑπάρχεις πατήρ, καὶ σεβαστὴ μάτηρ, καὶ ἀδελφὸς, σὺ δέ μοι ἀγαπητὸς σύρευνος. ἀλλ᾽ ἄγε νῦν ἐλέεις καὶ οἰκτείρε, καὶ αὐτόθι μένε ἐπὶ τῷ πύργῳ, μήπως ποιησης τὸν σὸν παῖδα ὄφρανδυν, καὶ τὴν γυναικα χήραν· τὸν στρατὸν δὲ στῆσον παρὰ τὴν αγρίαν συκῆν, ὅπου μάλιστα βάσιμός ἔστιν οὐ πόλις, καὶ τὸ τεῖχος ἐπίδρομον, ἦτοι κατωφερὲς, καθ' ὃ ἔστιν ἐπιθραμμεῖν κατερχόμενον

435 Τρὶς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 Ἀμφ' Αἴαιτε δέω, καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
 Ἡδ' ἀμφ' Ἀτρείδας, καὶ Τιδέος ἀλκιμονύιόν.
 Ἡπού τις σφίν ἔνισπε θεοπροπίων εῦ εἰδὼς,
 Ἡ νυ καὶ αὐτῶν θύμας ἐποτρύνει καὶ αἰνάγει.

440 Τὴν δ' αὐτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκταρ·
 Ἡ καὶ ἐμοὶ τάδε πάιτα μέλει, γύναι· αλλὰ μάλ' αἰγῶς
 Αἰδεομαι Τρφάς καὶ Τρφάδας ἐλκεσιπέπλους,
 Αἴκε, κακὸς ὡς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο.
 Οὐδέ με θυμὸς ἀναγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς

445 Λίεὶ, καὶ πρώτοισι μετὰ Τρφέσσι μάχεσθαι,
 Ἀργύμενος πατρός τε μέγα κλέος, ἢδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἰδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὄλωλη Ἰλιος ἴρη,
 Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἔϋμμελίω Πριάμοιο.

450 Ἀλλ' οὐ μοι Τρφῶν τόσσον μέλει ἀλγος ὄπισσω,
 Οὐτ' αὐτῆς Ἐκάβης, οὐτε Πριάμοιο ἀνακτος,
 Οὐτε κασιγνήτων, οἱ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Ἐν κονίησι πέσοιεν ὑπ' αἰδράσι δυσμενέσσιν,
 "Οσσον σεῖ", ὅτε κεν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

455 Δακρυόσσαν ἀγυπται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας·
 Καὶ κεν ἐν Ἀργειέοῦσα, πρὸς ἀλλαις ἰστὸν ὑφαίνοις·
 Καὶ κεν ὑδωρ φορέοις Μεσσηΐδος, ἢ Χπερειης·
 Πόλλας ἀεκαζομένη· κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ανάγκη·
 Καὶ ποτέ τις εἴπησιν, ίδων κατὰ δάκρυ χέουσαν,

460 "Ἐκτορος ἢδε γυνὴ, δος ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρφῶν ἵπποδάμων, ἔτε Ἰλιον αὐφεμάχοντο.
 "Ως ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἀλγος

ἀπὸ τοῦ τείχους· τρὶς γάρ αὐτοῦ ἐλθόντες οἱ κράτιστοι ἐπειράσαντο οἱ πάρι τούς δύο Αἴαντας καὶ τὸν ὑπερένδοξον Ἰδομενέα, καὶ οἱ περὶ τοὺς ὑιοὺς τοῦ Ἀτρέως, καὶ τὸν ἴσχυρὸν υἱὸν τοῦ Τυδέως. Ἡ τις που αὐτοῖς εἶπεν ἐμπειρος μαντειῶν, ἢ δὴ καὶ αὐτῶν ἡ φυχὴ προτρέπει καὶ παρακελεύεται. Πρὸς ταύτην δὲ ὁ μέγας Ἐκταρ ὁ συνεχῶς τὴν περικεφαλαίαν κινῶν εἶπεν· ὅντας καὶ ἐμοὶ ταύτα πάντα διὰ φροντίδος ἔστιν, ὡς γύναι· ἀλλὰ πάνυ δεινῶς αἰδοῦμαι τοὺς Τρῆας, καὶ τὰς Τρωδας τὰς ἐλκούσας τοὺς πέπλους, ἐάν, καθάπερ δειλὸς, πόρρω τοῦ πολέμου φεύγω· οὐδέ με ἡ φυχὴ προτρέπει, επειδὴ ἔμαθον εἶναι ἀνδρεῖος ἀεὶ, καὶ ἐν τοῖς πρωταγωνισταῖς τῶν Τρφῶν πολεμεῖν, κτώμενος τοῦ τε πατρὸς εὐχλειαν μεγάλην, καὶ ἐμὴν αὐτοῦ· καλῶς γάρ ἐγὼ τοῦτο ἱπίσταμαι κατὰ λογισμὸν καὶ διανοιαν· ἔσται ἡμέρα, ὅταν ποτὲ ἡ Ἱερὰ Ἰλιος ἀπόληται, καὶ ὁ Πριάμος, καὶ ὁ λαὸς τοῦ πολεμικοῦ Πριάμου, ἀλλ' ὅμηροι τοσοῦτον διὰ φροντίδος ἔστιν ἡ λύπη, καὶ τὸ πάθος τῶν Τρφῶν, οὔτε αὐτῆς Ἐκάβης, οὔτε τοῦ βασιλέως Πριάμου, οὔτε τῶν ἀδελφῶν, οὐ πολλοὶ· ἀν καὶ γενναῖοι πέσοιεν ἐν τῇ γῇ ὑπὸ ἀνδρῶν πολεμικῶν, καὶ ἐχθρῶν, ὅσον σοῦ, οπινίκα ἀν τις τῶν σιδηροθωράκων Ἐλλήνων δακρύουσαν ἐπάγυνται, ἀφελόμενος τὴν ἐλευθέραν ἡμέραν, καὶ ἐν Ἀργείοις οὐσα ὑπὸ ἀλληλικής κελευομένη ἴστον ἀν ἐργάζοιο, καὶ ὑδωρ. ἀν φέροις ἀπὸ τις Μεσηνίδος, ἢ τῆς Ὑπερείας πηγῆς, πάνυ βιαζομένη· ἴσχυρὰ δέ σοι ἀνδυκη ἐπικείσεται· καὶ ποτὲ τις ἀν ἐιπυ θεασάμενός σε δακρύουσαν· Ἐκτορος αὐτη ἔστι γυνὴ, δις ἐν τῷ πολέμειν ἡρίστευε τῶν ἵππικῶν Τρφῶν, ὅτε περὶ τὴν Ἰλιον ἐπολέμουν· οὐτω ποτέ τις λέξει, σοὶ δὲ καὶ ἡ λύπη γενήσεται, ἐνδείᾳ καὶ στερήσει ἀνδρὸς τοι-

Χάντει τοιοῦδ' ἀνδρὸς, ἀμύνειν δούλιον ἔμαρ.

Ἄλλα με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,

465 Πρίν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς, σοῦ θ' ἐλκηθμοῖο πιθέσθαι.

Ως εἰπὼν, οὐ παιδὸς ὄρέξατο φαίδιμος" Εκτωρ.

Ἄντ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζάνοιο τιθίνης

Ἐκλίνθη ἵαχων, πατρὸς φίλου ὅτιν ἀτυχθεῖς.

Ταρβίστας χαλκὸν τε, ἵδε λόφον ἵππιοχαίτην,

470 Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νέυοντα νοήσας.

Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατέρ τε φίλος, καὶ πότνια μάτηρ.

Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος" Εκτωρ,

Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν.

Αὐτὰρ ὅγ' ὅν φίλον οὐδὲν ἐπεὶ κύστε, πῆλέ τε χερσὶν,

475 Εἰπεν ἐπειζάμενος Διῖ τ' ἄλλοισί τε θεοῖσι.

Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαις

Παιδὶ εἰμὸν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριτρεπέα Τρέσσιν,

Ωδε βιην τ' ἀγαθὸν, καὶ Ἰλίου ἴφι ἀνάσσειν.

Καὶ ποτέ τις εἴπησι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων,

480 Ἐκ πολέμου ἀνιόντα. φέροι, δ' ἐναρα βροτόεντα,

Κτείνας δῆιον ἄνδρα, χαρείη δὲ φρένα μάτηρ.

Ως εἰπὼν, ἀλόχοο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκε

Παιδὶ εὸν· οὐδὲν δὲ ἄρα μιν κωδεῖ δέξατο κόλπῳ,

Δακρυόεν γελάσασα· πόσις δὲ ἐλέησε νοήσας,

485 Χειρίτέ μιν κατέρεξεν, ἐπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' οὐρανοῦ.

Δαιμονίη, μή μοί τι λίνν ἀκαχίζεο. θυμῷ.

Οὐ γάρ τις μὲν πέρ αἰσαν ἀνὴρ" Αἴδι προιάζει.

Μοῖραν δὲ οὐτινά φημι πεφυγμένον ἐμμεναι ἀνδρῶν,

Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένιτας.

490 Άλλ' εἰς οἴκον οἴησα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,

ούτου ἀποσοβεῖν τὴν δουλικὴν ἡμέραν. ἀλλ' εἴθε ἀποθανόντα με γῇ κεχυμένη κατακαλύπτοι, πρὸ τι τῆς σῆς ὀλολυγῆς καὶ τοῦ σοῦ ἐλκυσμοῦ αἰσθέσθαι. Οὕτως εἰπῶν, τοῦ ἑαυτοῦ παιδὸς κινηθεὶς ἥψατο ὁ λαμπρὸς "Ἐκτῷρ, ὀπίσω δὲ ὁ παῖς εἰς τὸν κόλπον τῆς ευειματούσης τροφοῦ ἐκάμφη βοῶν, ταραχθεὶς ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ ἀγαπητοῦ πατρὸς, φοβηθεὶς τὸν σίδηρον, καὶ τὸ τῆς περικεφαλαίας ἄκρον τὸ τὰς ἵππείς τρίχας ἔχον, φοβερῶς ἀπὸ τῆς ἄκρας περικεφαλαίας κλιούμενον θεασάμενος· ἐγέλασε δὲ ὁ ἀγαπητός, καὶ ἡ σεβαστὴ μήτηρ· εὐθὺς δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν περικεφαλαίαν αφείλετο ὁ λαμπρὸς "Ἐκτῷρ, καὶ ταύτην μὲν κατέθηκεν ἐπὶ τῇ γῇ πάνυ λάμπουσαν· τὸν ἑαυτοῦ δὲ οὗτος υἱὸν ἐπειδὴ ἐφίλησε, καὶ ἐκίνησε ταῖς χερσὶν, εἰπεν εὐξάμενος τῷ Διὶ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ὡς Ζεῦ, καὶ ὡς ἄλλοι θεοὶ, δότε δὲ καὶ τοῦτον γενέσθαι τὸν ἐμὸν υἱὸν ἐπίσηκον ἐν τοῖς Τρωσίν, ὥσπερ καὶ ἔγω, καὶ οὕτω τὴν δύναμιν ἀγαθὸν, καὶ τῆς Ἰλίου ἴσχυρῶς βασιλεύειν, καὶ ποτέ τις εἴθε εἴποι, οὗτος πολὺ χρείσσων ἐστὶ τοῦ πατρὸς, ἐκ τοῦ πολέμου ἐπανερχόμενον. σκύλα δὲ καὶ σπλαγχνά μένα ἀγοι, ἀποκτείνας ἄνδρα πολέμιον, εὐφρανθείη δὲ κατὰ διάνοιαν ἡ μήτηρ. Οὕτας εἰπῶν ἔθηκεν ἐν ταῖς χερσὶ τῆς ἀγαπητῆς γυναικὸς τὸν ἑαυτοῦ παῖδα· αὕτη δὲ ἐδέξατο αὐτὸν ἐν τῷ εὐώδει κόλπῳ μετὰ δακρύων γελάσασα· ὁ ἀνὴρ δὲ θεασάμενος φύκειρε, καὶ τῇ χειρὶ αὐτὴν κατέψισε, καὶ λόγον εἶπε, καὶ ἐξ ὄνοματος ἐκάλει· ὡς μακάρια καὶ εὐδαιμον, μὴ πάνυ μοι λυποῦ ἐν τῇ θυχῇ, οὐδεὶς γάρ με ἀνὴρ παρὰ τὸ εἰμαρμένον ἀποκτείνας πέμψει τῷ Ἀιδῃ, εἰμαρμένῳ δὲ οὐδένας οἴομαι ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐκριγεῖν, οὐτε δειλὸν, οὐτε αἰδρεῖον, ἐπειδὴν τηναρχὴν γεννηθῆ· ἀλλ' εἰς τὸν οἶκον ἀπελθοῦσα τὰ σὰ ἔργα ἐπιμελείας αξίου, τὸν τε ιστὸν καὶ τὴν οἰλακάτην,

Ίστόν τ', ἥλαχάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἐργον ἐποίχεσθαι. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελίσσει
Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἴγγεγάσιν.

“Ως ἄρα φωνήσας κόριθ' ἔλετο φαιδίμος” Ἐκτῷρ
 495 **“Ιπποιριν· ἀλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βεβήκει**
Ἐντροπαλίζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
Αἰψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐ γαιετάοντας
Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο· κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
Ἀμφιπόλους, τῆσι δὲ γόνου πασχοιν ἐνῷρσεν.
 500 **Λι μὲν ἔτι ζῶδη γόνον** “Ἐκτορα φέντε οἴκων·
Οὐ γάρ μη ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
Ιξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
Οὐδὲ Πάρις διθυνεν ἐν υψηλοῖσι δόμοισιν.
Αλλ' ὅγε, ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα ποικίλα χαλκῷ,
 505 **Σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κρατυοῖσι πεποιθώς.**
Ως δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρίξας θείει πεδίοιο κροαίνων,
Ειωθώς λουέσθαι εὐρρέειος ποταμοῖο,
Κυδιόων· υψοῦ δὲ κάρην ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 510 **“Ωμοις ἀτσονται· οὐδὲ ἀγλαίηφι πεποιθώς,**
Ρίμφα ἐγοῦνα φέρει μετά τ' ἥθεα καὶ νομὸν ἵππων·
Ως νιὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἀκρις
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἥλέκτωρ, ἐβεβήκει
Καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἰψα δ' ἔπειτα
 515 **“Ἐκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεῖν, εὗτ' ἄρ' ὄμελλε**
Στρέψασθ' οὐ χώρης, δῆθι μὲν ὁσάριζε γυναικί·
Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδῆς·
‘Ηθεῖ, ἥ μάλα δῆ σε καὶ ἐστύμενον κατερύχω,

καὶ ταῖς θεραπαίναις ἐπίταττε ἐπὶ τὰ ἔργα χωρεῖν, ὁ πόλεμος δὲ τοῖς ἀνδράσι διὰ φροντίδος ἐσαε πᾶσιν, εἴ μοι δὲ μάλιστα παντων, οἱ ἐν Ἰλίῳ γεγόνασι καὶ εἰσί. Οὕτως εἰπὼν, ἀνέλαβε τὴν περικεφαλαίαν ὁ λαμπρὸς Ἐκτωρ τὴν ἴππείας θριξὶ κεκοσμημένην· ἡ προσφιλὴς δὲ γυνὴ εἰς τὸν οἴκον ἀπῆλθε, συνεχῶς ἐπιστρεφομένην, καταχέουσα δάκρυον πολὺ, καὶ μὴ ξυραινόμενον, ἀλλ ἐπὶ τῶν ὄφθαλμῶν ἀειθάλλον. ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα ἀφίκετο πρὸς τὰς καλῶς οἰκουμένους οἴκους τοῦ ἀνδροκτόνου Ἐκτορος· εὗρε δὲ ἐντὸς πολλὰς θεραπαίνας, ταύτας δὲ πασας θρῆνον ἤγειρε. αὐταὶ μὲν οὐγγί ἔτι ζῶντα τὸν Ἐκτορα ἔκλαιον ἐν τῷ ἴδιῳ οἴκῳ· οὐ γὰρ ἔτι ὕστοντο αὐτὸν ἐξ ὑποστροφῆς ἐκ τοῦ πολέμου ἀφίξεσθαι, ἐκφυγόντα τὴν δύναμιν, καὶ τὰς χειρας τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Πάρις δὲ οὐκ ἐβράδυνεν ἐν τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ οἴκοις, ἀλλ ὅυτος ἐπειδὴ ἐνεδύσατο τὰ ἐνδοξά, καὶ ποικίλα τῷ σιδήρῳ ὅπλα, ὥρμησε μετὰ ταῦτα ἀνὰ τὸν πόλιν, ποσὶ ταχέσι θαρρῶν. ὥσπερ δὲ ὅταν τις ἵππος ἐστῶς καὶ τρεφόμενος ἐν ἀχει γενόμενος, παρὰ τῇ φάτνῃ διακόψας τὸν δεσμὸν, τρέχῃ διὰ τοῦ πεδίου, ἐριγδουπῶν, καὶ κυμβαλίζων, ειωθῶς λούεσθαι ἐν ποταμῷ καλλίρρω, γαυριῶν· εἰς ψῆφος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔχει, αἱ χαῖται δὲ, ἦτοι αἱ τοῦ αὐχένος τρίχες τοῖς ὀμοις περισείονται, οὗτος δὲ ὡραίτης θαρρῶν· ράδιως αὐτὸν τὰ γόνατα φέρουσιν ἐπὶ τὰς διατριβάς, καὶ τὰς νομάς τῶν ἵππων. οὕτως Ἀλέξανδρος ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου ἀπὸ τῆς Περγάμου τῆς ἀκροπόλεως τοῖς ὅπλοις περιλάμπτων καθάπερ Ἡλιος ἐπορεύθη χαίρων, καὶ γαννύμενος, ταχεῖς δὲ πόδες αὐτὸν ἔφερον· ταχέως δὲ μετὰ ταῦτα κατέλαβε τὸν ἐνδοξὸν Ἐκτορα τὸν ἀδελφὸν, ἦνικα δὴ ἔμελλε παραλλάξειν τὸν χώραν, ὅπου τῇ ἐσυτοῦ γυναικὶ ὀμίλει. Πρὸς τοῦτον δὲ πρότερον Ἀλέξανδρος ὁ θεοῖς ὅμοιος εἶπεν· ὡς ἀδελφὲ, ἀρα σε καὶ

Δηθύνων, οὐδὲ πλαθον ἐναισιμον ὡς πικέλευσας.

520 Τὸν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαιόλος Ἐπωρ·
 Δαιμόνι, οὐκ ὅτι τίς τοι ἀνὴρ, δις ἐναισιμος εἶη,
 Ἐργον ἀτιμάσσει μάχης, ἐπεὶ ἀλκιμός εἶστι.
 Ἀλλὰ ἔκων μεθίεις πε, καὶ οὐκ ἐθέλεις. τὸ δὲ διμόνιον καὶ
 Ἀχινυται ἐν θυμῷ, ὅθεν ὑπὲρ σέθεν αἰσχέ αἴκουά
 525 Πρὸς Τρφίων, οἵ ἔχουσι πολὺν πόνον εἰνεκα σεῖο.
 Ἀλλ' ομεν· τὰ δὲ ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ, αἴκε ποθι Ζεὺς
 Δών, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτυσι
 Κρητῆρα στόσασθαι εἰλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 Ἐκ Τροίης ἐλάσσαντες ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

Τέλος τοῦ Πρώτου Τόμου.

σπένδοντα, πάνυ καλύω, καὶ ἐμποδίζω βραδύνων, οὐδὲ ἥλθοι αἰσίως καὶ πρεπόντως, ὡς ἐπέταξας. Πρὸς τοῦτον δὲ ἀποκρινόμενος εἶπεν ὁ συνεχῶς τὸν περικεφαλαίαν κινῶν "Εκτωρ· ὡς μακάριε καὶ εὐδαιμόν, οὐδέτες ἀν ἀνήρ σοι, ὃς δίκαιος ἐστιν, καὶ τὸ καθῆκον πηρεῖν εἰδείν, τὸ τοῦ πολέμου ἔργον ατιμάσειε, καὶ ἔξουθενίσειε, ἐπειδὴν ἵσχυρὸς εἶ, ἀλλὰ ἔκουσιώς ἀμελεῖς, καὶ οὐ βεύλει. οὐδὲ ἐμνὴν ψυχὴν λυπεῖται ἐν τῷ λογισμῷ, ὅταν κατὰ σοῦ ὅβρεις καὶ συνέδην ἀκούων παρὰ τῶν Τρώων, οἵτινες ἔχουσι μεγάλην παλαιπωρίαν ἔνεκα σοῦ· ἀλλὰ πορευώμεθα· ταῦτα δὲ μετὰ ταῦτα ἔξιλασσόμεθα, ἐάν ποτε ὁ Ζεὺς παράσχῃ, τοῖς ἐπουρανίοις καὶ αἱ οὐσίαι θεοῖς σπίσασθαι εἰν τοῖς οἴκοις κρατῆρα ἐλεύθερον, οὐτοις τὸν ἐπὶ ἐλεύθερι φέρειν ἀστάμενον, ἀπωσταμένους ἐκ τῆς Τροίας τοὺς εὐόπλους "Ελληνας.

Τέλος τοῦ Πρώτου Τόμου.

Αναπλήρωσις τῆς κειμένων
ἐκ τῶν δύο Αντιγρ. 3.
καὶ 10. τῶν Plut. 32.

Αναπλήρωσις τῆς πα-
ραφράσεως ἐκ τῆς τοῦ
Φελλοῦ.

Σ/Χ.	A	A
16	- - - - -	δύο
	B	B
771	- - - - -	παῖς καμπυλοπρύμνοις, καὶ θαλασσοκλόδοις.
	Γ	Γ
42	- - - - -	καὶ παράδειγμα τῶν ἄλ- λων· ὁ δὲ Δίδυμος καὶ ἔμ- προσθεν τῶν λοιπῶν ὑπο- βλεπόμενον διὰ μῆτος· αυτὴν δὲ ιστούργει.
125	- - - - -	Οὗτοι μὲν δὴ εὐ απαλοῖς κατεκομήθησαν λέκτροις
448	Tῷ μὲν ἄρ' ἐν τρη- τοῖς κατεύνασθεν λε- χέεσσιν	
	Δ	Δ
32	- - - - -	ὅτι ἀδιαλείπτως προθυμῇ ἐκ Τρίκκης τῆς ἵπποτρόφη
202	- - - - -	· Ήλθε δ' ἐπὶ τοῖς Κρητὶς πορευόμενος κατὰ τὰ συ- στροφὰς τῶν ἀνδρῶν.
251	Ηλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσ- σι, κιών ἀνὰ οὐλα- μὸν ἀνδρῶν	Τούτῳ δὲ πόρρωθεν ὑπάρ- χοντι μέλαν, καθάπερ πίσσα,
277	Tῷ δέ τ', ἀνευθεν ἔον- τι, μελάντερον, καὶ πε- πίσσα.	E
	E	E
	- - - - -	- - - - -
	Z	Z
121	Oἱ δὲ ὅπε δὴ σχεδὸν ῆσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες	Οὗτοι δὲ οὐκέτι δὴ ἐγγὺς ἐγένοντο ἀλλήλοις επερ- χόμενοι
148	- - - - -	κατὰ τὸν τὸν ἔαρος καιρὸν

Τὸ κείμενον τῆς Ἀντιγράφης

Τὸ κείμενον τοῦ Ηευπε

Α

Α

ΣΙΧ.

5 δ' ἐτελείετο
 15 καὶ ἐλίσσετο
 20 λύσατε . . . δέχεσθε
 106 χρήγυον ἔειπας
 170 οὐδὲ γ' ὅτι
 176 διοτροφέων
 179 σῦσι, καὶ οἵσι
 191 ἐναρίζοι
 204 τετελέσθαι
 207 τὸ σὸν
 245 ποτὶ¹
 264 ἅπεστι

295 σήμανε
 323 δωωσιν
 327 Μυρμιδόνων ἐπὶ²
 359 πάροιθεν
 376 ἱερέα
 423 μετ'
 425 ἔπειπά γε
 435 πρυμνήσια
 454 ἐπικρήνον
 485 φαμαθούν
 521 μὴ σε
 533 ἐδρέων
 551 ἔειπας
 565 εἰσι: ὅλ . . .
 580 ἐδρέων
 593 Σίντιοι
 602 οὐ δέ γε

δὲ τελείετο
 καὶ λίσσετο
 λύσαί τε . . . δέχεσθαι
 τὸ χρήγυον εἰπας
 οὐδὲ σ' ὅτι
 διοτρεφέων
 σῦσι, καὶ σοῖς
 ἐναρίζοι
 τελέεσθαι
 τεὸν
 προτὶ³
 Θισέα τ' Λιγείδην ἐπιεί-
 κελον ἀθανάτοισι.
 σήμαν'
 δωησιν
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ⁴
 πάροιθ'
 ἱερῆα
 κατὰ
 ἔπειπά τοι
 πρυμνήσι
 ἐπικρήνον
 φαμαθοίς
 μὴ τι
 ἐδέων
 ἔειπες
 εἰ σ' εὐ
 ἐδέων
 Σίντιες
 οὐ μέν

σιχ.

11 καρηκομόωντας
 12 πασσυδίη
 34 ύπαλ
 48 προσεβίσατο
 51 καρηκομόωντας
 65 καρηκομούντας
 66 πασσυδίη
 82 ἄριστος Ἀχαιῶν
 95 στηναχίζετο
 98 διοτροφέων
 109 προσπύδα
 113 ευτύχεον
 150 ἐπεσσεύοντο
 160 καδδέ
 179 μετά
 192 Ατρείδαο
 205 φέδωκε
 206 βασιλεύῃ
 221 τῷ δ' αὐ
 248 Εἰ χ'
 268 ύπὸ¹
 269 ἀπεμόρξατο
 287 Ἐνθάδε γε
 288 Εύτύχεον
 310 βωμοῦ δ' ύπα...
 315 ἀμφιποτάτο
 321 εἰσῆλθεν
 322 Κάλχας αὐ...
 323 καρηκομόωντες
 328 ὡς ήμεις γε τοσ...
 — πτολεμίζομεν
 331 ποῦ
 366 μαχέσονται

κάρη κομό...
 πασσυδίη
 ύπὸ¹
 προσεβίσετο
 κάρη κομό...
 κάρη κομό...
 πασσυδίη
 ἄριστος ἐνὶ στρατῷ
 στηναχίζετο
 διοτροφέων
 μετηύδα
 εὐτύχεον
 ἐπ' ἐσσεύοντο
 κάδ δε
 κατά
 Ατρείδαος
 φέδωκε
 εἰμβασιλεύῃ
 τοτ' αὐ τ'
 εἰ δ'
 ύπο¹
 ἀπομόρξατο
 ἐνθάδ' ἔτε
 εὐτύχεον
 βωμοῦ ύπα...
 ἀμφεποτάτο
 εἰσῆλθ'
 Κάλχας δ' αὐ...
 κάρη κομό...
 ὡς ήμεις τοσ...
 πτολεμίζομεν
 πῆ
 μαχέονται

51χ	
370 μὴν	μάν
422 ἀνέρυσσαν	αὐ ἔρυσσαν
442 κέλευσε	κέλευσε
447 ἀγήρασον	ἀγήρων
456 κερυφῆ	κορυφῆς
— φαίνεται	φαίνεται
472 καρηκομόσω...	κάρη κομό...
495 Κλονίος	Κλονίος
501 ἐῦκτι...	ἐὺ κτίμ...
505 ἐῦκτι...	ἐὺ κτίμ...
540 ἥγεμοργευε	ἥγεμοργευ
549 καδδ'	καδδ δ'
569 οἱ δὲ γε Μι...	οἱ δὲ Μι...
— ἐῦκτίμ...	ἐὺ κτίμ...
570 ἐῦκτίμ...	ἐὺ κτίμ...
571 Ἀργείας	Οργείας
572 ἐμβασίλευσεν	ἐμβασίλευεν
575 ἀν	ἀνα
583 Βρυσείας	Βρυσείας
608 Παρρασία	Παρράσιην
616 ὅσσον θ'	ὅσσον ἔφ'
624 Ἀγασθενέος	Ἀγασθένεος
629 Δουλίχιον	Δουλίχιόν δ'
651 ἀνδροφόντη	ἀνδρεφόντη
671 Νηρεὺς δ' Λίσύμηθεν	Νηρεὺς αὐ Σύμηθεν
676 Βάσον τε	Κασον τε
678 πῶν δ' αὐ	πῶν αὐ
680 τοῖς δὲ	πῶν δὲ
692 καδδὲ	καδδ δὲ
709 πόθεέν γε	πόθεον δὲ
711 Φέρας	Φεράς
717 τριχεῖα	τριχεῖαν
741 τέποκε	τέκετο
746 ὑπερθύμοιο	ὑπερθύμοιο

51χ.

765 οἰετέας
 782 ὅτε γ' ἀμφὶ¹
 784 στοναχίζετο
 826 αὐτὸν
 828 οἱ δ' ἀρ' Ἀδράσεαν
 850 ἐπισκιδναται
 865 Πυλαιμένεος

Γ

56 ἡ ράχεν
 61 ὅς ράχη
 64 χρυσῆς
 68 λαὸς ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 94 πάμοιμεν
 100 ἐμέσο
 102 διακριθεῖτε
 105 ἄξατε
 116 ἐπεμψε
 119 νῆας τὸν ἐπί¹
 126 μαρμαρέην
 144 Αἴθρα
 149 σκαιαῖσι πύλαισι
 158 θεαῖς
 163 γίδης
 189 ὅτε ἡλθον
 209 ἀγειρομένοισι
 226 τίς γάρ
 244 φίλη ἐν
 252 τάμπτε
 255 δέ γε
 257 ναίοιμεν
 273 πάμε
 294 θευομένους

οἰετέας
 ὅτε τὸν ἀμφὶ¹
 στοναχίζετο
 αὐτὸν
 οἱ δ' ἀρ' Ἀδράστεισιν
 ἐπικιδναται
 Ταλαιμένεως

Γ

ἡ τέχεν
 ὅς ράχη
 χρυσέης
 λαὸς πάντας Ἀχαιούς
 πάμοιμεν
 ἐμῆς . . .
 διακριθεῖτε
 ἄξετε
 ἐπεμψε
 νῆας ἐπί¹
 ἐκέλευεν
 πορφυρέην
 Αἴθρη
 σκαιαῖσι πύλησι
 θεαῖς
 γίδη
 ὅτε τὸν ἡλθον
 ἀγειρομένοισι
 τίς τό¹
 φίλη ἐν
 τάμπται
 δέ κε
 νέονται
 πάμε
 δευομένους

51χ.

297 εἴπεσκεν ἴδων εἰς οὐ-
ρανὸν εὐρύν

382 καδδ'

393 τὸν δ'

402 κάκεῖθι

404 ἀγέσθαι

430 εὐχου

445 Κραναῆ

447 ἄρχε

Δ

18 ἦ τοι κεὺν

42 ἔασον

53 διάπερσον

75 ἀστέρα ἦ κε

76 ἦ στρατῷ

107 προδόκαισι

115 πρὶν βληθῆναι

— 'Ατρέως οἰον

129 ἦ γε

159 αἴς

173 καδδέ

209 ιέναι κατὰ λαὸν 'Α-
χαιῶν χαλκοχιτώνων

260 κρητῆρσι

264 εὐχεο

279 ρίγησεν δὲ

318 μὲν κεὺν

363 μεταμώλια

391 Καδμεῖοι

392 ἄ· ἀν...

427 ἐπασσύτερον

463 γάρ δ' ἐρύσιτα

512 οὐ μην

527 ἐπεσσύμενον

εἴπεσκεν 'Αχαιῶν τε Τρώ-

ων τε

κάδ δ'

τόν γ'

καὶ κεῖθι

ἄγεσθαι

εὐχε

Κραναῆ

ἄρχ

Δ

ἦτοι μὲν

έᾶσαι

διαπέρσαι

ἀστέρ̄ ἔπηε

ηὲ στρατῷ

προδοκῆσαι

πρὶν βλῆσθαι

ἄρχον 'Αχαιῶν

ἦτοι

ῆς

κάδ δὲ

ιέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ σρα-
τὸν εὐρὺν 'Αχαιῶν.

κρητῆρι

εὐχεαι

ρίγησέν τε

μὲν τοι

μεταμώνια

Κάδμειοι

ἄ· οι ἀν...

ἐπασσύτεραι

γάρ ἐρύσιται

οὐ μᾶν

ἐπεσσύμενος

Ε	Ε
51 Ἀρτεμις ἐσθλή	Ἀρτεμις αὐτή
111 κατ' ἵππων	καθ' ἵππων
135 καὶ περ πρὶν	καὶ, πρὶν περ
156 πατρὶ μὲν.....	πατέρι δὲ γε γόον...
214 κάρην	κάρη
239 βάντε	βάντες
245 ἔχοντε	ἔχοντας
247 οὐος μεγαλύτερος	οὐος μὲν ἀμύμονος
273 κεν	κε
282 θώρακε	θώρικε
288 ἔτερον γε	ἔτερόν γ
317 ἀπὸ θυμὸν	ἐκ θυμον
331 ἐν θεῷ	ἐν θεῷς
336 ὥξεῖ δουρὶ	ὥξεῖ χαλκῷ
359 δος δὲ	δος τε
363 τῇδ' Ἀρις	τῇ δ' ἄρ' Ἀρις
366 ακούτε	αέκοντι
408 ποτὶ	προτὶ
412 μὴ πως	μὴ δὴν
425 χρυσῷ	χρυσέῃ
434 δγε	δγ' ἄρ'
444 αλευάμενος	αλευόμενος
531 ἀνδρῶν	δ' ἀνδρῶν
561 αρνίφιλος Μενέλαος	βοὸν αγαθὸς Μενέλαος
662 ἐγχριφθεῖσα	ἐγχρίμφθεῖσα
756 ἐξήρετο	ἐξείρετο
758 δς τοῖον τε	ἕστατιόν τε
763 εξαποδίωμαι	εξ ἀποδίωμαι
798 απεμόργυν	ἀπομόργυν
815 γινώσκω	γιγνώσκω
878 δεδμῆμεθα	δεδμῆμεσθα
881 ὑπέρθυμον	ὑπερφίαλον
886 αἰναῖσι	αἰνῆσι
887 τυπαῖσι	τυπῆσι
894 ἐννεσίαισι	ἐννεσίγοσι

ΣΙΧ.	Ζ	Ζ
61	ἐτρεψεν	παρέπεισε
110	Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί	Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέχλιποι τ' ἐπίκουροι
227	Τρῶες ἐμοί	ἐμοὶ Τρῶες
244	πεντίκοντα ἔσαν	πεντίκοντ' ἔνεσαν
314	σὺν	ξὺν
447	εὖ γὰρ ἐγώ τόδε	εὖ μὲν γὰρ τόδε
519	ηκέλευσας	ἐκέλευες

Τῶν σφαλμάτων τοῦ κειμένου διόρθωσις.

ΣΟΙΧ. ΣΙΧ.

Γράφε.

Α

9	δ	δ
14	στέμματ'	στέμμα τ'
88	οὐτὶς ἐμεῦ	οὐτὶς, ἐμεῦ
192	ταύσειν	ταύσειν
372	στέμματ'	στέμμα τ'

Β

97	ερήτιον	ερήτιον
523	πηγῆς	πηγῆς

Γ

7	ταίγε ἔριδα	κακὴν ἔριδα
219	αἰδρεῖ	αἰδρεῖ

Δ

193	ὅττιτάχιστα	ὅττι τάχιστα
-----	-------------	--------------

Ε

433	γιγάσκων δ	γιγάσκων, δ
551	εὐπωλον	εὐπωλον
558	επαιξας	επαιξας
	αισλομιτρην	αισλομιτρην

Ζ

322	ἀφόωντα	ἀφόωντα
-----	---------	---------

Τῶν σφαλμάτων τῆς Παραφράσεως διόρθωσις.

εἰλ. σίχ:

Γράφε.

xxvi.	21	ἀνδραποδεῖσαι	·	ἀνδραποδίσαι
	3	1 ἡμῖν ὁ Θεὸς τοῦ	·	ἡμῖν, ὁ Θεός, τοῦ (1)
	9	8 βασιλέως	·	βασιλέως;
	11	27 ὁ	·	ὁ
	13	35 οὐδέ	·	οὐδέ
	15	15 ὑιοί	·	ὑιοί
	21	11 ἔκαθησε	·	ἔκαθησε
	23	17 μητήρ	·	μητήρ
	—	35 πρεσβαῖμος	·	πρεσβαῖμος
	33	3 γονάτων	·	γονάτων
	37	17 ἀδῆς	·	ἀδῆς
	39	18 εἰπε	·	εἰπε
	41	14 θείας	·	θείας
	47	5 οἰκον	·	οἰκον
	59	21 ἔκάστου	·	ἔκάστου
	61	12 αὐτῶν	·	αὐτῶν
	63	8 τό, τῷ	·	, τό τῷ
	71	2 ἔνατος	·	ἔννατος
	73	13 Ἑλληνες	·	Ἑλληνες δι
	81	33 ὄρηνθω	·	ὄρηνθων
	117	11 ἐχθροῖς	·	ἐχθροῖς
	141	26 ἐξαπατᾶν	·	ἐξαπατᾶν
	148	32 (2)	·	διτί ἀδιαλείπτως προσυμῆ
	153	1 ὥπος	·	ὅπως
	—	4 οἵει	·	οἵει
	209	12 αὐτὸς	·	αὐτὸν
	231	27 υπερηφανῶν	·	υπερηφανῶν
	247	14 δρυίνος	·	δρυίνος
	263	27 ἑαρος δ' ἐπιγίνεται ὥρη	·	κατὰ τὸν τῷ ἑαρος καιρὸν (3)
	287	33 τηναρχήν	·	τὴν αρχήν

(1) Ταὶ περὶ στιγμῶν σφαλμάτων τῆς Παραφράσεως εἰς μερικά μέρη, διὰ τολλεί αἴτια, ἡκολούθησαν ὅχι ὀλίγα· ἀλλ' οἱ αἱμενεῖς ἀναγνῶται ὀφεγγηθήσονται ἀπὸ τὸ κείμενον.

(2) κατὰ λαθός ἀφεθέν.

(3) κατὰ τὸν Ψελλόν.